

อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโลว: การออกแบบศิลปะสาธารณะและการจัดการพื้นที่ทาง
วัฒนธรรมแหล่งคุณตูลูน

XIAODONG JIN

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโลว: การออกแบบศิลปะสาธารณะและการจัดการพื้นที่ทาง
วัฒนธรรมแหล่งคุณตุลุน

XIAODONG JIN

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2567
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

CULTURAL CHARACTERISTICS OF BAOTOU CITY: PUBLIC ART DESIGN AND CULTURAL
SPACE MANAGEMENT IN KUNDULUN DISTRICT

XIAODONG JIN

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY

IN VISUAL ARTS

FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS

BURAPHA UNIVERSITY

2024

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณิพนธ์ได้พิจารณาคุณิพนธ์
นิพนธ์ของ XIAODONG JIN ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปรัชญาคุณิพนธ์บัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม ของ
มหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษา เรืองชีวิน)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(ศาสตราจารย์พงศ์เดช ไชยคุตร)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษา เรืองชีวิน)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์พงศ์เดช ไชยคุตร)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... กรรมการภายนอก

มหาวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์สุชาติ เถาทอง)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณิพนธ์บัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการ
วัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเอี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

64810099: สาขาวิชา: ทักษะศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม; ป.ด.
(ทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม)

คำสำคัญ: เมืองเปาโถว, อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม, ศิลปะสาธารณะ, การจัดการพื้นที่ทาง
วัฒนธรรม

XIAODONG JIN : อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโถว: การออกแบบศิลปะสาธารณะ
และการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมแหล่งคุดูลุน. (CULTURAL CHARACTERISTICS OF BAOTOU
CITY: PUBLIC ART DESIGN AND CULTURAL SPACE MANAGEMENT IN KUNDULUN
DISTRICT) คณะกรรมการควบคุมดัชนีพิมพ์: ภาษา เรื่องชีวิต, พงศเดช ไซยคุตร ปี พ.ศ. 2567.

งานวิจัยเรื่องอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโถว: การออกแบบศิลปะสาธารณะและ
การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมแหล่งคุดูลุน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพัฒนาการทาง
ประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะทางศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว 2) วิเคราะห์อัตลักษณ์
คุณค่า และนัยยะทางศิลปะของวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว บูรณาการสู่แนวความคิดการออกแบบศิลปะ
สาธารณะเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโถว 3) ออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติ และ
แผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุดูลุน เมืองเปาโถวโดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร การวิจัย
ภาคสนาม และการวิจัยแบบสหวิทยาการ ในการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโถว เปลี่ยน
แนวทางการสร้างเมืองจากการขยายขนาดของเมืองสู่การพัฒนาคุณภาพ ส่งเสริมอัตลักษณ์ทาง
วัฒนธรรมและจิตวิญญาณผ่านงานศิลปะสาธารณะสู่การบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการออกแบบ
และการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุดูลุน เมืองเปาโถว

ผลการวิจัย พบว่าวัฒนธรรมเมืองเปาโถวถูกจัดวางสถานะเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มี
ภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” อัตลักษณ์นี้สามารถใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง ด้วยการ
จำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมแปลงเป็นสัญลักษณ์ และนำมาประยุกต์ใช้ในโครงสร้างของพื้นที่เมือง
ผ่านรูปแบบศิลปะสาธารณะ ในการสังเคราะห์องค์ประกอบได้ดำเนินการจากสองแง่มุม คือ
องค์ประกอบสีและวัสดุ กับองค์ประกอบรูปทรง ด้วยองค์ประกอบห่อหุ้มเย็น หนึ่งในโครงสร้างที่
สำคัญและโดดเด่นของโรงงานผลิตเหล็ก และม้ามองโกลเป็นพาหนะที่สำคัญในทุ่งหญ้า เปรียบเสมือน
จิตวิญญาณของความมานะและเพียรพยายาม และทำการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติใน
พื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุดูลุนจำนวนสามชุดได้แก่ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” “ณ ยอดเมือง
เหล็กกล้า” และ “สวนเมืองเหล็กกล้า” ภายใต้แนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพ
แห่งชายแดนทางเหนือ” ด้วยการผสมผสานและถ่ายทอดความหมายของ “อาซาแห่งทุ่งหญ้า” โดย
ถ่ายทอดรูปทรงของม้ามองโกลหลอมรวมเข้ากับรูปทรงของห่อหุ้มเย็น เป็นการผสมผสานกัน

ระหว่างองค์ประกอบของวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับองค์ประกอบที่เป็นสื่อแทนวัฒนธรรมเหล็กได้อย่างลงตัว สะท้อนถึงต้นกำเนิดวัฒนธรรมเหล็ก ผลสำเร็จของวัฒนธรรมเหล็ก และวิธีที่วัฒนธรรมเหล็กส่งเสริมถิ่นฐานแหล่งกำเนิด ส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณผ่านงานศิลปะสาธารณะสู่การบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการออกแบบ ยกกระดับอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและเพิ่มความเป็นที่จดจำของเมือง

การจัดการวัฒนธรรมในพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ ประกอบด้วยสามส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่งคือแผนการจัดการการเที่ยวชมถนนงานศิลปะสาธารณะ ส่วนที่สองคือแผนการจัดการพื้นที่จัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะ และส่วนที่สามคือการจัดการกิจกรรม โดยชุดงานศิลปะสาธารณะเป็นหนึ่งในจุดเชื่อมชมบนเส้นทางการท่องเที่ยวเมืองเปาโถวและองค์ประกอบสำหรับการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในงานเทศกาลสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นของเมืองเปาโถว การเผยแพร่ภาพลักษณ์นำไปสู่การส่งเสริมการท่องเที่ยว

64810099: MAJOR: VISUAL ARTS; Ph.D. (VISUAL ARTS)

KEYWORDS: Baotou, Cultural Characteristics, Public Art, Cultural Space Management

XIAODONG JIN : CULTURAL CHARACTERISTICS OF BAOTOU CITY: PUBLIC ART DESIGN AND CULTURAL SPACE MANAGEMENT IN KUNDULUN DISTRICT. ADVISORY COMMITTEE: PUVASA RUANGCHEWIN, PONGDEJ CHAIYAKUT 2024.

The research on Cultural Characteristics of Baotou City: Public Art Design and Cultural Space Management in Kundulun District aims to 1) study the historical development and characteristics of Baotou's art and culture; 2) analyze the identity, value, and meaning of Baotou's art and culture, and to integrate them into the concept of public art design to promote Baotou's image; and 3) design a series of 3D public artworks and a cultural space management plan for Kuntulun District, Baotou City, using document research, field research and interdisciplinary research methods in studying the local culture of Baotou, to change the direction of urban construction from urban expansion to quality development and promote cultural and spiritual identity through public art to the integration of local culture and design.

The research results showed that Baotou's culture has been positioned as a "steel city with a background of grassland culture". This identity can be used to disseminate the culture of the city by classifying cultural elements into symbols and applying them to the structure of the urban space through public art forms, enhancing the city's cultural identity and increasing its recognizability. The synthesis of the composition was carried out from two perspectives: color and material composition and shape composition. The cooling tower composition is one of the important and prominent structures of the steel mill, and the Mongolian horse is an important vehicle on the grassland. It is like the spirit of perseverance and hard work. And designed three sets of 3D public art installations in Kuntulun District cultural areas: "The origin of the steel city," "At the top of the steel city," and "Steel City Park" under the concept of "A city of steel and fields, The Arch-God of the Northern Border." The "Cooling Tower" element is large, eye-catching and easily recognizable.

Therefore, it is combined and conveys the meaning of “Prairie Horse” by conveying the shape of the Mongolian horse and merging it with the shape of the cooling tower. Therefore, it is a perfect combination of the elements of grassland culture and the elements that represent iron culture which reflecting the origins of the iron culture achievements of the Iron Culture and how the Iron Culture promotes its place of origin, to promote cultural and spiritual identity through public art towards the integration of local culture and design, enhance the city's cultural identity and increase its recognition.

Cultural management in public art spaces consists of three parts: Part one is the public art street tour management plan. The second part is the management plan for the exhibition space within the public art installation. And the third part is activity management. The public art series is one of the visiting points on Baotou's tourism route and a component for organizing cultural activities at important festivals, which will help to promote Baotou's local identity, Publicity of image leads to tourism promotion.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย.....	1
คำถามของการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
วิธีดำเนินการวิจัย.....	6
ขั้นตอนดำเนินการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เมืองเปาโลว.....	10
1. บริบทเชิงพื้นที่เมืองเปาโลว.....	10
2. ภูมิหลังและพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของเมืองเปาโลว.....	15
3. วิถีชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของชาวเมืองเปาโลว.....	19

4. ลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว	22
5. ความสัมพันธ์ระหว่างชาวเมืองเปาโลวกับวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว	38
ศิลปะสาธารณะเมืองเปาโลว	39
ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้อง	46
1. ทฤษฎีการออกแบบศิลปะสาธารณะ	46
2. การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม	52
3. ทฤษฎีการสืบทอดและฟื้นฟูวัฒนธรรมของเมือง	54
4. หลักการจัดวางสัญญาณทางวัฒนธรรม	54
5. ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์	55
งานวิจัยและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง	56
กรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง	58
บทที่ 3 เมืองเปาโลวแหล่งคุณค่าและรูปแบบประติมากรรมในงานศิลปะสาธารณะ	66
บริบทเชิงพื้นที่เขตคุณค่าเมืองเปาโลว	66
สถานการณ์ปัจจุบันของถนนอาเออร์ติง เขตคุณค่าเมืองเปาโลว	84
บทที่ 4 อัตลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมเมืองเปาโลวสู่แนวทางการจัดการพื้นที่ด้วยการออกแบบศิลปะสาธารณะ	104
อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว	104
แนวคิดเพื่อการออกแบบศิลปะสาธารณะ	107
องค์ประกอบในการออกแบบศิลปะสาธารณะ	110
การเลือกทำเลที่ตั้งของงานศิลปะสาธารณะ	130
บทที่ 5 การออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะและแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุณค่าเมืองเปาโลว	138
การออกแบบงานศิลปะสาธารณะเขตคุณค่าเมืองเปาโลว	138
การจัดการพื้นที่งานศิลปะสาธารณะประจำเมืองในเขตคุณค่าเมืองเปาโลว	189

ผลประเมินการออกแบบและการจัดการ	212
สรุปแนวทางการออกแบบศิลปะสาธารณะและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุณดูหลุนเมือง เป่าโถว	217
บทที่ 6 การสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	220
การสรุปผลการวิจัย	220
การอภิปรายผลวิจัย	221
ข้อเสนอแนะ	222
บรรณานุกรม	224
ภาคผนวก	226
ภาคผนวก 1 เครื่องมือวิจัย	227
ภาคผนวก 2 เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	236
ภาคผนวก 3 หนังสือตอบรับการตีพิมพ์	240
ประวัติย่อของผู้วิจัย	242

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3-1 ศิลปะสาธารณะหัวข้ออื่นๆ ในเขตศูนย์หลุน	80
ตารางที่ 3-2 งานศิลปะสาธารณะภายใต้หัวข้ออื่น ๆ ในเขตศูนย์หลุน	95
ตารางที่ 4-1 องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า	111
ตารางที่ 4-2 องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมเหล็ก	113
ตารางที่ 5-1 ตารางจุดจัดแสดงต่าง ๆ	195
ตารางที่ 5-2 ตารางจุดจัดแสดงต่าง ๆ	200
ตารางที่ 5-3 คู่มือกิจกรรมการออกแบบศิลปะ	206

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	5
ภาพที่ 2-1 ตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของเมืองเปาโลว	11
ภาพที่ 2-2 ภาพลักษณะเมืองเปาโลว	12
ภาพที่ 2-3 เขตเมืองเก่าเปาโลว	18
ภาพที่ 2-4 ชุมชนของนักกีฬามวยปล้ำชาวเผ่ามองโกล.....	23
ภาพที่ 2-5 การแข่งขันขี่ม้าและการยิงธนูของชนเผ่ามองโกล.....	24
ภาพที่ 2-6 กระจงมแบบมองโกล.....	27
ภาพที่ 2-7 การตัดกระดาษแบบเปาโลว	29
ภาพที่ 2-8 การแสดงเออร์เฮอร์นไถ.....	30
ภาพที่ 2-9 การก่อสร้างเปากัง.....	31
ภาพที่ 2-10 พิธีต้อนรับบัณฑิตของการสร้างเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งของเปากังเสร็จสมบูรณ์	32
ภาพที่ 2-11 เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า	33
ภาพที่ 2-12 โรงงานผลิตเหล็กในเมืองเปาโลว	35
ภาพที่ 2-13 องค์ประกอบต่าง ๆ ของโรงงานเหล็กในเมืองเปาโลว	36
ภาพที่ 2-14 องค์ประกอบชิ้นส่วนต่างๆของโรงงานเหล็ก	37
ภาพที่ 2-15 งานประติมากรรมผู้นำ เขตชิงซาน เมืองเปาโลว.....	39
ภาพที่ 2-16 “เหลียวมอง” เขตชิงซาน เมืองเปาโลว	40
ภาพที่ 2-17 รูปแบบและการเปลี่ยนแปลงของประติมากรรมและศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโลว... 41	
ภาพที่ 2-18 อนุสาวรีย์สามกวางโพทะยาน	42
ภาพที่ 2-19 วายูผู้กล้าซิว่ไข่ว	43
ภาพที่ 2-20 อาชาอย่างเท้าแตะนางแอนเหินลม.....	44

ภาพที่ 2-21 ท่วงทำนอง.....	45
ภาพที่ 2-22 ศิลปะจัดวางแบบเคลื่อนไหวและศิลปะสื่อใหม่.....	48
ภาพที่ 2-23 เครื่องจักรไอน้ำ.....	56
ภาพที่ 2-24 เสียงสะท้อนจากประวัติศาสตร์.....	59
ภาพที่ 2-25 วันเวลา.....	60
ภาพที่ 2-26 เขาเขียวน้ำใส เมืองเหล็กแดง.....	61
ภาพที่ 2-27 “ทิวเสา”.....	62
ภาพที่ 2-28 พลัง.....	64
ภาพที่ 3-1 ตำแหน่งที่ตั้งของเขตคูนตุหลุน.....	67
ภาพที่ 3-2 พัฒนาการของวัฒนธรรมเหล็ก.....	69
ภาพที่ 3-3 สายการผลิตท่อเหล็กไร้รอยต่อ.....	70
ภาพที่ 3-4 เครื่องมือและโครงสร้างอุตสาหกรรม.....	71
ภาพที่ 3-5 ศิลปะสาธารณะตรงทางเข้าโรงงานเปากังและทางเข้าห้องนิทรรศการ.....	72
ภาพที่ 3-6 แบบจำลองที่ระลึกเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งและก้อนเหล็กที่ระลึกการเดินทางเตา ถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งครั้งแรก.....	73
ภาพที่ 3-7 ภาพถ่ายระหว่างศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเปากัง.....	73
ภาพที่ 3-8 เกียรติบัตรและรางวัลต่าง ๆ ของคนงานหลอมเหล็ก.....	74
ภาพที่ 3-9 ชีวิตทางวัฒนธรรมของชาวเปากัง.....	74
ภาพที่ 3-10 งานประติมากรรมหัวข้อวัฒนธรรมเหล็ก “รวมตัว”.....	76
ภาพที่ 3-11 งานประติมากรรมหัวข้อวัฒนธรรมเหล็ก “ทรหด”.....	77
ภาพที่ 3-12 คนงานหลอมเหล็ก.....	78
ภาพที่ 3-13 สืบสานอดีต บุกเบิกอนาคต.....	79
ภาพที่ 3-14 ตำแหน่งที่ตั้งของถนนอาเออร์ติง.....	84
ภาพที่ 3-15 ภาพเปรียบเทียบระหว่างถนนอาเออร์ติงในช่วงทศวรรษที่ 1980 กับปัจจุบัน.....	85

ภาพที่ 3-16 แผนภาพการจราจรบนถนนอาเออร์ติง.....	86
ภาพที่ 3-17 โครงสร้างภูมิทัศน์ของถนนอาเออร์ติงในปัจจุบัน	87
ภาพที่ 3-18 โครงสร้างภูมิทัศน์ของถนนอาเออร์ติงในปัจจุบัน	88
ภาพที่ 3-19 แบบแผนกิจกรรมของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภูมิทัศน์ถนนอาเออร์ติง.....	89
ภาพที่ 3-20 แผนผังส่วน A ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเออร์ติง	91
ภาพที่ 3-21 แผนผังส่วน B ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเออร์ติง	92
ภาพที่ 3-22 แผนผังส่วน C ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเออร์ติง	93
ภาพที่ 3-23 แผนผังส่วน A B C ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเออร์ติง.....	94
ภาพที่ 3-24 งานโคมไฟเทศกาลหยวนเซียว.....	102
ภาพที่ 3-25 กิจกรรมของชาวเมือง “งานเลี้ยงฤดูร้อน”	103
ภาพที่ 4-1 สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ Wei Dong.....	106
ภาพที่ 4-2 สัมภาษณ์ ผู้เชี่ยวชาญรองศาสตราจารย์ Han Jun	107
ภาพที่ 4-3 สัมภาษณ์ศาสตราจารย์ Han Dongnan	109
ภาพที่ 4-4 การสังเคราะห์องค์ประกอบสีและวัสดุ.....	120
ภาพที่ 4-5 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงหล่อเย็น.....	123
ภาพที่ 4-6 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงม้ามองโกลกลางทุ่งหญ้า.....	124
ภาพที่ 4-7 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบอ่าวเปา.....	125
ภาพที่ 4-8 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล	126
ภาพที่ 4-9 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบก้อนเหล็กที่ระลึก	127
ภาพที่ 4-10 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบกระโถมแบบมองโกล	128
ภาพที่ 4-11 แผนผังเขตเมืองใหม่ฉบับปีค.ศ. 1955	131
ภาพที่ 4-12 ตำแหน่งที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะและพื้นที่วัฒนธรรม	133
ภาพที่ 4-13 จัดตั้งสถานีรถไฟและงานศิลปะในปัจจุบัน	134
ภาพที่ 4-14 จุด A จัดตั้งสถานีรถไฟ ที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะ	135

ภาพที่ 4-15 จัตุรัสอาเออร์ติงจัตุรัสและงานศิลปะในปัจจุบัน.....	136
ภาพที่ 4-16 จุด C จัตุรัสสถานีรถไฟ ที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะ.....	136
ภาพที่ 5-1 ภาพร่างออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”	140
ภาพที่ 5-2 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ.....	141
ภาพที่ 5-3 แบบจำลองพื้นที่ด้านข้าง	142
ภาพที่ 5-4 ภาพมุมมองแสดงการจัดพื้นที่.....	143
ภาพที่ 5-5 การออกแบบจัดโซนเคลื่อนไหวและคงที่ในพื้นที่	144
ภาพที่ 5-6 แผนภาพการออกแบบเส้นทางการเดินชมพื้นที่	145
ภาพที่ 5-7 การวิเคราะห์การออกแบบมุมทัศนมิติในการชมพื้นที่	146
ภาพที่ 5-8 ภาพงานศิลปะสาธารณะที่จัดทำด้วยโปรแกรม 3ds Max.....	147
ภาพที่ 5-9 ภาพที่ผ่านการปรับแต่งด้วยโปรแกรมโฟโต้ชอป	147
ภาพที่ 5-10 ภาพเรนเดอร์ระยะไกลของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1.....	148
ภาพที่ 5-11 ภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 (รายละเอียดเฉพาะส่วน).....	150
ภาพที่ 5-12 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดแห่งโลหะและพื้นผิวคอนกรีต	151
ภาพที่ 5-13 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดของอาชาเทพแห่งทุ่งหญ้า	152
ภาพที่ 5-14 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดของอาชาเทพแห่งทุ่งหญ้าจากด้านบน	153
ภาพที่ 5-15 ภาพเรนเดอร์ป้ายหัวข้องานศิลปะ.....	153
ภาพที่ 5-16 ภาพเรนเดอร์พื้นที่ภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1	154
ภาพที่ 5-17 ภาพเรนเดอร์โซนจำลองถ่วงเหล็กตรงใจกลาง	155
ภาพที่ 5-18 ภาพเรนเดอร์ทางเข้าพื้นที่ภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1.....	155
ภาพที่ 5-19 ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามกลางคืน ด้านหน้างานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1.....	156
ภาพที่ 5-20 ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามกลางคืน งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1	157
ภาพที่ 5-21 ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามกลางคืนของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1	158
ภาพที่ 5-22 ภาพร่างออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2.....	160

ภาพที่ 5-23 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ.....	161
ภาพที่ 5-24 แบบจำลองพื้นที่ บริเวณด้านหน้า	162
ภาพที่ 5-25 ภาพมุมบนแสดงการจัดพื้นที่.....	163
ภาพที่ 5-26 การวิเคราะห์การออกแบบภูมิทัศน์ในการชมพื้นที่	164
ภาพที่ 5-27 การออกแบบจัดโซนเคลื่อนไหวและคงที่ในพื้นที่.....	165
ภาพที่ 5-28 การวิเคราะห์การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่	165
ภาพที่ 5-29 กระบวนการจัดทำภาพงานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรม 3ds Max.....	166
ภาพที่ 5-30 กระบวนการปรับแต่งภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรมโฟโตช้อป	167
ภาพที่ 5-31 ภาพเรนเดอร์ระยะไกลงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2	168
ภาพที่ 5-32 ภาพด้านข้าง	168
ภาพที่ 5-33 ภาพเรนเดอร์โซนชมวิวิว้าวเปา งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2.....	169
ภาพที่ 5-34 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดตะวันเบิกฟ้าและน้ำมองไกล	169
ภาพที่ 5-35 ภาพมุมบนของโซนชมวิวิว้าวเปา.....	170
ภาพที่ 5-36 โซนชมวิวตรงกลาง.....	171
ภาพที่ 5-37 โซนขึ้นส่วนเครื่องจักรลอมเหล็ก	172
ภาพที่ 5-38 โซนชมวิวิว้าวเปา	173
ภาพที่ 5-39 ภาพเรนเดอร์ทางเข้าโซนจัดแสดง.....	173
ภาพที่ 5-40 ภาพด้านข้างของงานศิลปะสาธารณะ.....	174
ภาพที่ 5-41 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง	174
ภาพที่ 5-42 ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามกลางคืนของโซนตรงกลาง.....	175
ภาพที่ 5-43 ทิวทัศน์ยามกลางคืนของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2	175
ภาพที่ 5-44 การถ่ายภาพโปรเจคเตอร์ตอนกลางคืนของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2	176
ภาพที่ 5-45 ภาพร่างออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3	177
ภาพที่ 5-46 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ.....	178

ภาพที่ 5-47 ภาพมุมมองแสดงการจัดพื้นที่.....	179
ภาพที่ 5-48 การออกแบบเส้นทางการเดินชมพื้นที่	180
ภาพที่ 5-49 ภาพเรนเดอร์โปรแกรม 3ds Max	181
ภาพที่ 5-50 กระบวนการปรับแต่งภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรมโฟโตช้อป	182
ภาพที่ 5-51 ภาพเรนเดอร์มุมมองของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3	183
ภาพที่ 5-52 ภาพเรนเดอร์พื้นที่หลัก.....	184
ภาพที่ 5-53 ภาพด้านข้างของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3	184
ภาพที่ 5-54 ภาพเรนเดอร์วงล้อมกระโจมแบบมองไกล.....	185
ภาพที่ 5-55 ภาพเรนเดอร์องค์ประกอบกระโจมแบบมองไกล.....	185
ภาพที่ 5-56 ภาพเรนเดอร์ม้ามองไกล.....	186
ภาพที่ 5-57 ภาพมุมมองพื้นที่ชมม้ามองไกลตรงใจกลาง.....	186
ภาพที่ 5-58 ภาพเรนเดอร์เลขปีสำคัญ	187
ภาพที่ 5-59 ภาพเรนเดอร์เลขปีสำคัญ	188
ภาพที่ 5-60 ภาพเรนเดอร์เลขปีสำคัญ	188
ภาพที่ 5-61 การร้อยเรียงเรื่องราวในการเที่ยวชมงานศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติง	191
ภาพที่ 5-62 ป้ายและเส้นทางเดินรถประจำทาง	192
ภาพที่ 5-63 การจัดการการออกแบบเชิงวัฒนธรรมของตัวถังรถประจำทาง	193
ภาพที่ 5-64 แผนผังโซนจัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1	194
ภาพที่ 5-65 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 01	196
ภาพที่ 5-66 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 02	196
ภาพที่ 5-67 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 03	197
ภาพที่ 5-68 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 04	197
ภาพที่ 5-69 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 05	198
ภาพที่ 5-70 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 06	198

ภาพที่ 5-71 แผนผังการจัดโซนจัดแสดงศิลปะสาธารณะหมายเลข 2	199
ภาพที่ 5-72 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 01	201
ภาพที่ 5-73 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 02	201
ภาพที่ 5-74 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 03	202
ภาพที่ 5-75 สื่อมัลติมีเดียประชาสัมพันธ์งานเทศกาล	203
ภาพที่ 5-76 สื่อมัลติมีเดียประชาสัมพันธ์งานเทศกาล	204
ภาพที่ 5-77 สื่อมัลติมีเดียประชาสัมพันธ์งานเทศกาล	204
ภาพที่ 5-78 สื่อมัลติมีเดียประชาสัมพันธ์งานเทศกาล	205
ภาพที่ 5-79 สื่อมัลติมีเดียประชาสัมพันธ์งานเทศกาล	205
ภาพที่ 5-80 วางแผนกิจกรรมการออกแบบและตรวจทานคู่มือ	207
ภาพที่ 5-81 การประชุมแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับวัฒนธรรมเปาโถวและประเด็นสำคัญ	208
ภาพที่ 5-82 กิจกรรมสำรวจและศึกษาวัฒนธรรมเป่ากัง	209
ภาพที่ 5-83 แน่แนวกิจกรรมการออกแบบ	209
ภาพที่ 5-84 ผลงานของนักศึกษา Chao Jingbo และ Bai Yun	210
ภาพที่ 5-85 พื้นที่นิทรรศการ	210
ภาพที่ 5-86 สถานที่จัดแสดงผลงาน	211
ภาพที่ 5-87 บทความประชาสัมพันธ์กิจกรรมที่ตีพิมพ์ในสื่อ	211
ภาพที่ 5-88 สถิติจากการผลสำรวจความพึงพอใจ	214
ภาพที่ 5-89 พูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ	215
ภาพที่ 5-90 พูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ	216
ภาพที่ 5-91 กระบวนการและแนวคิดในการสร้างสรรค์และการจัดการงานศิลปะสาธารณะ	218

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

พื้นที่ในเมืองเกิดขึ้นจากวิวัฒนาการและการพัฒนาในระยะเวลาที่ยาวนานบนพื้นฐานของสภาพภูมิประเทศที่เป็นเอกลักษณ์ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม สภาพเศรษฐกิจและสังคม วัฒนธรรมของเมืองคือจิตวิญญาณและแก่นแท้ของชีวิตคนเมือง ดังนั้น การบูรณาการวัฒนธรรมของเมืองจึงเป็นส่วนสำคัญของการสร้างและการพัฒนาเมือง การค้นหาความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของเมืองและการสร้างพื้นที่กิจกรรมทางวัฒนธรรมจากมุมมองวัฒนธรรมของเมืองสามารถแสดงถึงเสน่ห์อันเป็นอัตลักษณ์ของเมือง ดังนั้น วัฒนธรรมของเมืองจึงกลายเป็นกุญแจสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพของเมืองในปัจจุบัน

เมืองเปาโถวตั้งอยู่ในเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน พื้นที่ตอนเหนือของประเทศจีน ตอนกลางของมองโกเลียใน เป็นศูนย์กลางการคมนาคมที่เชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมเร่ร่อนของทุ่งหญ้าทางตอนเหนือและวัฒนธรรมเกษตรของที่ราบตอนกลางของประเทศจีน และเป็นฐานอุตสาหกรรมพื้นฐานที่สำคัญในประเทศจีน ทั้งยังเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมแร่หายากระดับโลก ถูกขนานนามว่าเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” และ “เมืองหลวงแห่งแร่หายากของโลก” เมืองเปาโถวยังเป็นเมืองที่รู้จักกันดีในนามเมืองแห่งผู้อพยพ มีประวัติศาสตร์การอพยพของประชากรจำนวนมากตั้งแต่สมัยโบราณ ดังนั้น เมืองเปาโถวจึงเป็นเมืองที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยทั่วไปสามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ วัฒนธรรมอุตสาหกรรม วัฒนธรรมทุ่งหญ้าและการเกษตร และวัฒนธรรมซีโหว่ซึ่งเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่นเมืองเปาโถวผสมผสานกับวัฒนธรรมซานซีซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของจีน ปัจจุบันมีการประยุกต์ใช้วัฒนธรรมที่หลากหลายในเขตเมืองเปาโถว ทำให้ลักษณะทางวัฒนธรรมหลักของเมืองไม่เด่นชัด ส่งผลให้อัตลักษณ์ประจำเมืองไม่เด่นชัด ดังนั้น ท่ามกลางวัฒนธรรมจำนวนมากจึงควรต้องนำเสนอวัฒนธรรมที่สามารถเป็นตัวแทนของจิตวิญญาณของเมืองเปาโถว ทำให้เมืองเปาโถวมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เด่นชัด ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์และการพัฒนาคุณภาพของเมือง

ด้วยการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้กระบวนการกลายเป็นเมืองในประเทศจีนรวดเร็วขึ้น จากสถิติอัตรานคราภิวัตน์ หรือ การกลายเป็นเมืองเพิ่มขึ้นจาก 36% ในปี 2000 เป็น 58%-60% ในปี 2021 (Zhang Ziran, Zhang Ping, Liu Xiahui, Yuan Fuhua, 2021) ซึ่งการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการกลายเป็นเมืองนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของการก่อสร้าง การกลายเป็น

เมืองก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาพลักษณ์ของเมือง แต่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมดั้งเดิม วิถีชีวิตดั้งเดิม รูปแบบศิลปะดั้งเดิม โดยสื่อกลางที่อยู่คู่กับการพัฒนาและวิวัฒนาการของเมืองจะเกิดการถูกแทนที่และเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ปรากฏการณ์การถูกแทนที่และการเปลี่ยนแปลงนี้อาจส่งผลกระทบต่อความต่อเนื่องของการสืบสานวัฒนธรรมของเมือง การพัฒนาที่รวดเร็วของการสร้างเมืองทำให้ผู้พัฒนาละเลยต่อการ บูรณาการทางวัฒนธรรมในกระบวนการสร้างและการพัฒนาเมือง และดูเหมือนว่าทุกเมืองจะมีกระบวนการในการสร้างและพัฒนาเมืองที่คล้ายคลึงกัน

เมืองเปาโลวในฐานะเมืองที่อยู่ในขั้นตอนการพัฒนากำลังเผชิญกับปัญหาที่กล่าวมาในข้างต้น โดยองค์ประกอบดั้งเดิมของเมืองเปาโลวถูกแทนที่โดยองค์ประกอบสมัยใหม่ อาจส่งผลกระทบต่อความต่อเนื่องของการสืบสานวัฒนธรรมของเมือง ความต่อเนื่องของบริบททางประวัติศาสตร์ของเมือง เช่น ความทรงจำของเมือง อัตลักษณ์ทางยุคสมัยและจิตวิญญาณก็จะค่อยๆ เลือนหายไป การขาดบริบททางประวัติศาสตร์ของเมืองจะส่งผลกระทบต่อลักษณะวิถีการพัฒนา สิ่งนี้ยังทำให้เมืองเปาโลวขาดอัตลักษณ์เชิงพื้นที่และลักษณะทางวัฒนธรรม เป็นสาเหตุที่ทำให้เมืองต่างๆ พัฒนาไปในทิศทางเดียวกันและมีความคล้ายคลึงกัน การขาดอัตลักษณ์เชิงพื้นที่ทำให้เมืองเปาโลวขาด “สุนทรียภาพ” ไม่ต่างจากอิฐและปูนที่ตั้งตระหง่านในเมืองอื่นๆ และเป็นภาพลักษณ์เมืองที่ซ้ำซากและจำเจ

ภายใต้การพัฒนาและการขยายตัวของเมืองเปาโลวที่รวดเร็ว สถาปัตยกรรมดั้งเดิมจำนวนมากถูกรื้อถอนเพื่อสร้างตึกสูงระฟ้า ส่งผลให้สถานที่ทางประวัติศาสตร์หลายแห่งกำลังเผชิญกับวิกฤตการล่มสลายของลักษณะทางวัฒนธรรมดั้งเดิม สถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นใหม่นั้นไม่หลงเหลือสภาพความทรงจำในอดีตของเมืองเปาโลว แม้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางสังคมนำพาเมืองไปสู่การเปลี่ยนแปลงเชิงบวก แต่สิ่งที่น่าเสียดายคือการพัฒนาทรัพยากรในเมืองที่มากเกินไปได้ทำลายสถานที่ทางประวัติศาสตร์ที่มีความทรงจำร่วมกันของผู้คนจำนวนมาก ทำให้ร่องรอยทางประวัติศาสตร์ของเมืองเปาโลวไม่เด่นชัด และยังทำลายความเป็นเอกภาพและความกลมกลืนของพื้นที่ในเมือง ซึ่งไม่เพียงทำให้เมืองขาดเอกลักษณ์เฉพาะ ทั้งยังส่งผลเชิงลบด้านการบูรณาการของภาพลักษณ์ วัฒนธรรม และประโยชน์การใช้สอยของพื้นที่ในเมือง

นอกจากนี้ บรรยากาศทางศิลปะและความรู้ทางวัฒนธรรมของชาวเมืองเปาโลวที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการของชาวเมืองไม่เพียงหยุดอยู่แค่การพัฒนาและการขยายพื้นที่ที่อยู่อาศัย แต่สิ่งที่ชาวเมืองให้ความสำคัญและกำลังแสวงหาคือสภาพแวดล้อม อัตลักษณ์ทางศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองที่พวกเขาอาศัยอยู่

จากประเด็นทั้งสี่ที่กล่าวมาในข้างต้น จะสามารถบูรณาการอัตลักษณ์เชิงพื้นที่ให้การสร้างเมืองพัฒนาสู่คุณภาพ สร้างอัตลักษณ์และเรื่องเล่าประจำเมือง ทั้งยังสามารถตอบสนองความต้องการของผู้อยู่อาศัยอย่างไร จึงเป็นโจทย์ที่สำคัญของผู้พัฒนาเมือง นักออกแบบ และผู้อยู่อาศัยในเมือง

ในกระบวนการสร้างและพัฒนาเมือง การส่งเสริมวัฒนธรรมของเมืองสามารถทำได้โดยหลายวิธี และหนึ่งในนั้นคือศิลปะสาธารณะซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีการแสดงออกของวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ประจำเมือง ศิลปะสาธารณะถือเป็นสื่อกลางที่สำคัญของวัฒนธรรมของเมือง สามารถผสมผสานบูรณาการกับการวางผังเมืองและการออกแบบสถาปัตยกรรม เพื่อให้ศิลปะสาธารณะสามารถมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมของเมืองและพื้นที่ มีบทบาทการสืบทอดประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมือง ก่อกำเนิดเป็นพื้นที่เมืองที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม แนวคิดการสร้างศิลปะในพื้นที่สาธารณะเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม และเป็นรูปแบบศิลปะที่มีคุณค่าเพื่อส่วนรวม ซึ่งสร้างขึ้นภายใต้สิ่งแวดล้อมสาธารณะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงถึงอัตลักษณ์ของเมือง ด้วยรูปแบบทางวัฒนธรรมเมืองร่วมสมัยที่มีอิทธิพลทางความคิดและชีวิตประจำวันของผู้คน ศิลปะสาธารณะยังแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะกับเมือง ศิลปะกับสาธารณะ และศิลปะกับสังคม การสร้างงานศิลปะสาธารณะในเมืองไม่ได้เป็นเพียงการสร้างงานศิลปะบนพื้นที่สาธารณะในรูปแบบวัตถุ แต่ยังเป็นการตอบสนองต่อความต้องการทางจิตวิญญาณและวัฒนธรรมของชาวเมือง เพื่อรักษากลิ่นอายของภาพทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองไว้ในใจของผู้คน

เนื่องจากการออกแบบงานศิลปะสาธารณะมีความเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางสังคม วิถีชีวิตของเมือง และงานศิลปะสาธารณะมักถูกจัดวางในตำแหน่งสำคัญในพื้นที่สาธารณะ ศิลปะสาธารณะจึงสามารถนำความเป็นมาทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ศาสนา และสุนทรียภาพของเมืองมาผสมผสานบูรณาการเข้าด้วยกัน เป็นการวางแนวทางการจัดการให้กับพื้นที่สาธารณะในเมือง ดังนั้น การศึกษาการออกแบบงานศิลปะสาธารณะจากมุมมองของวัฒนธรรมของเมืองจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

จากความสำคัญที่กล่าวมาในข้างต้น งานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว เพื่อออกแบบศิลปะสาธารณะและจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม โดยสำรวจลักษณะเฉพาะเชิงพื้นที่และหลักการออกแบบและการสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะที่แฝงด้วยอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อให้งานศิลปะสาธารณะสามารถหลอมรวมเข้ากับการวางผังภูมิทัศน์และการออกแบบสถาปัตยกรรมของเมืองเปาโลว รวมทั้งการสร้างพื้นที่ให้มีความกลมกลืนของวัตถุและจิตวิญญาณต่อการปรับปรุงคุณภาพของพื้นที่สาธารณะในเมือง ส่งเสริมอัตลักษณ์วัฒนธรรมและภาพลักษณ์เมืองเปาโลว ทำให้เมืองเปาโลวเป็นเมืองน่าอยู่และมีคุณค่าภายใต้ความหมายแฝงทางจิตวิญญาณมากขึ้น

คำถามของการวิจัย

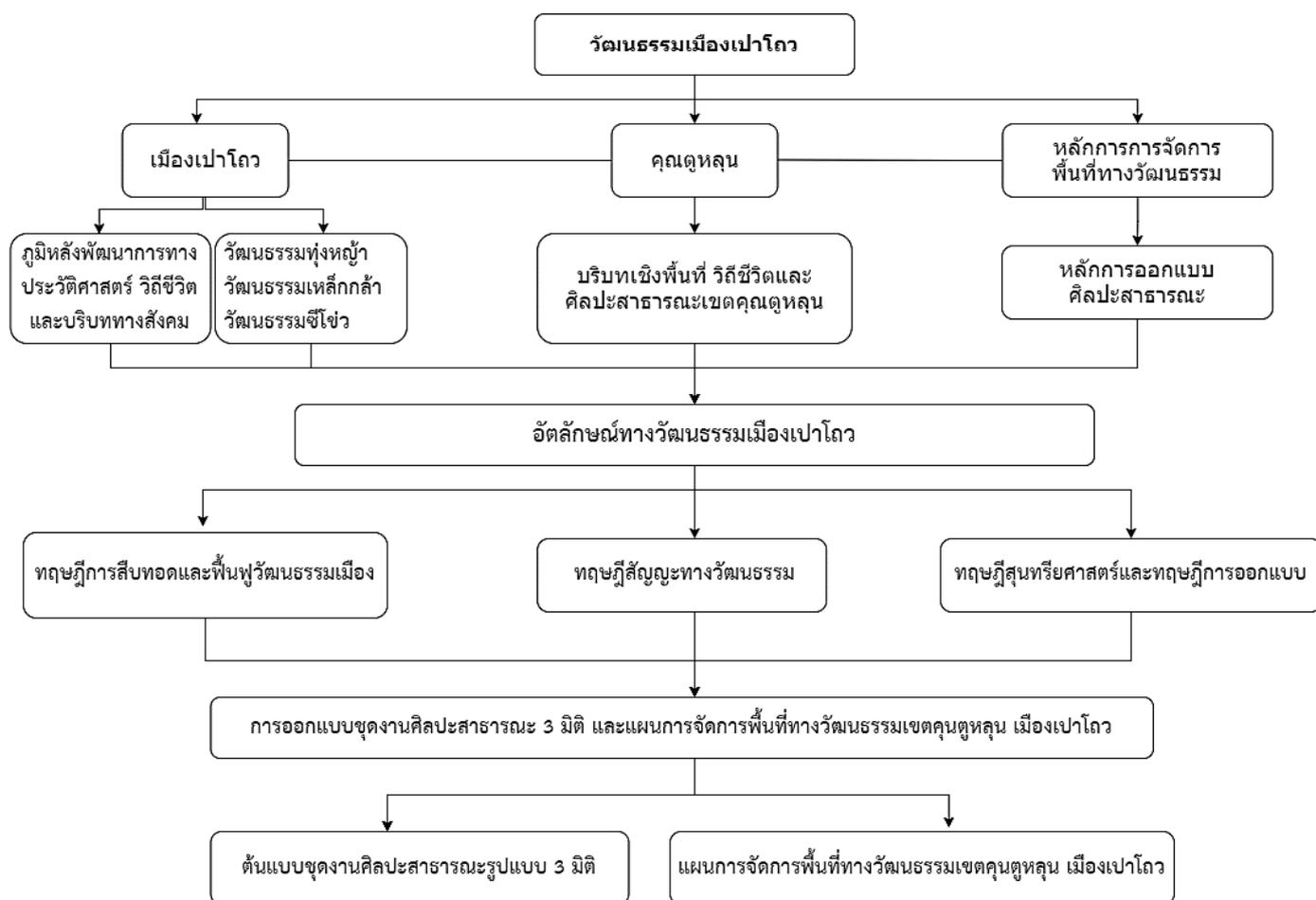
1. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลวเป็นอย่างไร
2. สถานการณ์ในปัจจุบัน คุณค่าและความหมายของงานศิลปะสาธารณะเมืองเปาโลวเป็นอย่างไร
3. การบูรณาการอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นสู่การสร้างสรรคงานศิลปะสาธารณะ เพื่อส่งเสริมการสืบทอดวัฒนธรรมท้องถิ่น และยกระดับภาพลักษณ์เมืองเปาโลวควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะทางศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว
2. เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ คุณค่า และนัยยะทางศิลปะของวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว บูรณาการสู่แนวคิดการออกแบบศิลปะสาธารณะเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโลว
3. เพื่อออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติ และแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตศูนย์หลุน เมืองเปาโลว

กรอบแนวคิดของการวิจัย

งานวิจัยนี้ทำการศึกษาวัฒนธรรมของเมืองและศิลปะสาธารณะ เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมของเมืองกับศิลปะสาธารณะ และบทบาทของศิลปะสาธารณะในการส่งเสริมวัฒนธรรมของเมือง โดยมุ่งเน้นทำการศึกษำจำแนกวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโลว สำรวจวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของเมืองเปาโลว ในขณะที่เดียวกันศึกษาระบบวัฒนธรรมอื่น ๆ ที่อยู่ร่วมกัน และวิเคราะห์อัตลักษณ์ คุณค่าทางศิลปะ สังเคราะห์สำัญและภาษาศิลปะสู่แนวทางการออกแบบใหม่ เรียบเรียงความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมของเมืองกับงานศิลปะสาธารณะในเมือง วิเคราะห์วิธีการแสดงวัฒนธรรมของเมืองผ่านงานศิลปะสาธารณะ ตลอดจนปัญหาและสาเหตุของงานศิลปะสาธารณะของเขตศูนย์หลุนที่ขาดลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรม เพื่อสังเคราะห์แนวคิดการออกแบบและวิธีการสร้างสรรค์ชุดงานศิลปะสาธารณะเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโลว สู่การออกแบบชุดศิลปะสาธารณะและแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในแหล่งศูนย์หลุน เมืองเปาโลว

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย (Jin Xiaodong, 2023)

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา:

- อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว วัฒนธรรมทุ่งหญ้า วัฒนธรรมอุตสาหกรรมเหล็ก และวัฒนธรรมซีโซ่ว
  - ศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถวตั้งแต่ปี 1954 ถึงปัจจุบัน
  - วิธีการออกแบบและการประยุกต์ใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเมืองเปาโถวในงานศิลปะสาธารณะ
- เพื่อสร้างแนวทางการออกแบบงานศิลปะสาธารณะจากอัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ปรับปรุงและยกระดับภาพลักษณ์เมืองเปาโถว ส่งเสริมอัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่นในศิลปะสาธารณะ นำเสนอประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองผ่านศิลปะสาธารณะ

2. ขอบเขตด้านพื้นที่:

- เมืองเปาโลว เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน
- สถานีรถไฟและตลอดถนนอาเออร์ติงในเขตคูนตูหลุน เมืองเปาโลว

3. ขอบเขตด้านเวลา: ศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโลว เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน

ในปี 1954 ถึงปัจจุบัน

4. ขอบเขตด้านการออกแบบและการจัดการ:

งานออกแบบในการวิจัยนี้ เป็นการออกแบบศิลปะสาธารณะที่ผสมผสานบูรณาการอัตลักษณ์พื้นที่ สภาพแวดล้อมเข้ากับศิลปะสาธารณะ โดยเริ่มต้นที่สถานีรถไฟในเขตคูนตูหลุน เมืองเปาโลวและครอบคลุมบริเวณถนนสายหลักในเขตคูนตูหลุน จำนวน 3 ชั้น

การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในการวิจัยนี้ เป็นการจัดการภูมิทัศน์พื้นที่โดยรอบถนนอาเออร์ติงในเขตคูนตูหลุน ผ่านการออกแบบงานศิลปะสาธารณะแบบมีมิติฟังก์ชันที่สามารถประยุกต์ใช้กับกิจกรรมวัฒนธรรม นิทรรศการ และโครงสร้างพื้นฐานในปัจจุบันเช่น รถขนส่งประจำทาง เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์วัฒนธรรมท้องถิ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยเอกสาร

รวบรวมเอกสารวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการออกแบบงานศิลปะสาธารณะในเมือง วัฒนธรรมของเมือง และบูรณะซ่อมแซมเมืองเก่า ศึกษาและวิเคราะห์ข้อจำกัดและปัญหาของการออกแบบงานศิลปะสาธารณะในปัจจุบัน รวมถึงกรณีศึกษาของเมืองที่ประสบความสำเร็จ และเอกสารวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว เพื่อเป็นข้อมูลทางเอกสารสำหรับการศึกษาในงานวิจัยนี้

2. การวิจัยภาคสนาม

ลงพื้นที่สำรวจและเก็บข้อมูลในเขตหลักของเมืองเปาโลว สังเกตและบันทึกข้อมูลงานศิลปะสาธารณะและโครงสร้างภูมิทัศน์ และทำการวิเคราะห์การออกแบบงานศิลปะสาธารณะ โครงสร้าง ภูมิทัศน์เมืองเปาโลว และข้อจำกัดที่พบในปัจจุบัน เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการสังเคราะห์แผนการออกแบบ เพื่อปรับปรุงและพัฒนาภาพลักษณ์เมืองเปาโลว

1) การสำรวจศิลปะสาธารณะในเขตต่างๆของเมืองเปาโลว โดยมีรายละเอียดดังนี้

- งานศิลปะสาธารณะในเขตคูนตูหลุน
- งานศิลปะสาธารณะในเขตตงเหอ
- งานศิลปะสาธารณะในเขตชิงชาน
- งานศิลปะสาธารณะและพื้นที่ทางวัฒนธรรมโรงงานอุตสาหกรรมหลักเมืองเปาโลว

2) การสัมภาษณ์

- ผู้เชี่ยวชาญด้านการวางผังเมือง (ระดับศาสตราจารย์) จำนวน 3 ท่าน เพื่อเก็บข้อมูลประเด็นด้านพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และแนวโน้มการพัฒนาของเมืองเปาโลวในอนาคต ปัญหาด้านภาพลักษณ์ของเมืองเปาโลว และศิลปะสาธารณะเมืองเปาโลวกับการสะท้อนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

- ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยประวัติศาสตร์เมืองเปาโลว (ระดับศาสตราจารย์) จำนวน 2 ท่าน เพื่อเก็บข้อมูลประเด็นด้านบริบททางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมหลักของเมืองเปาโลว ความสำคัญของวัฒนธรรมหลักในประวัติศาสตร์ของเมืองเปาโลว และลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมทุ่งหญ้า

3) แบบสอบถาม

หลังจากการออกแบบผลงานศิลปะสาธารณะผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจประเมินความพึงพอใจและความคิดเห็นของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่เขตคุณตุหลุน เมืองเปาโลว เพื่อนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะไปพัฒนาต้นแบบงานศิลปะสาธารณะเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คนในพื้นที่เขตคุณตุหลุน เมืองเปาโลว

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามจำนวน 400 ชุด เพื่อเก็บข้อมูลกับตัวแทนกลุ่มเป้าหมายในเมืองเปาโลว อายุระหว่าง 25-50 ปี การเก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามในครั้งนี้จะใช้รูปแบบการเก็บข้อมูลผ่านการแจกแบบสอบถามออนไลน์ในเว็บไซต์ <https://www.wjx.cn/>

3. การวิจัยกรณีศึกษา

งานวิจัยนี้ศึกษาพื้นที่สาธารณะและศิลปะสาธารณะที่เป็นกรณีตัวอย่าง เพื่อสรุปวิธีการและหลักการที่นำมาใช้ในการถ่ายทอดและเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองต่างๆผ่านงานศิลปะสาธารณะ ทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้ โดยกรณีศึกษาที่ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ มีดังต่อไปนี้

- ศิลปะสาธารณะในสวนสาธารณะใต้เจียหู เมืองอู่ฮั่น มณฑลเหอเป่ย์
- ศิลปะสาธารณะในจัตุรัสวัฒนธรรมของเมืองเสิ่นหยาง มณฑลเหลียวหนิง
- ศิลปะสาธารณะในย่านศิลปะเต๋อหลง เมืองถังซาน มณฑลเหอเป่ย์

4. การวิจัยแบบสหวิทยาการ

งานวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยแบบสหวิทยาการ โดยบูรณาการศาสตร์สาขาต่างๆ ได้แก่ สถาปัตยกรรม ภูมิทัศน์ จิตวิทยาสิ่งแวดล้อม และประวัติศาสตร์ เพื่อปรับปรุงและยกระดับภาพลักษณ์และรูปแบบของศิลปะสาธารณะเมืองเปาโลว

การวิเคราะห์จากหลายสาขาวิชาสามารถทำให้การออกแบบงานศิลปะสาธารณะและแผนการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมเขตคุณตุหลุน เมืองเปาโลวมีความสมบูรณ์มากขึ้น เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการแสดงออกทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งเสริมภาพลักษณ์ของเมืองเปาโลว

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาที่มาและความสำคัญของปัญหา ลักษณะเฉพาะและปัญหาที่พบในเมืองเปาโถว
2. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเปาโถว ศึกษางานวิจัยและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ ค้นหามุมมองและประเด็นต่างๆ เริ่มเขียนบทที่หนึ่ง
3. ลงพื้นที่สำรวจและทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลภาคสนาม
4. สอบเค้าโครง และพัฒนาเนื้อหา 3 บทซึ่งเป็นเค้าโครงงานวิจัยให้สมบูรณ์
5. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นที่ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และประชากรที่อาศัยในพื้นที่ นำไปสู่แนวทางการออกแบบและการจัดการพื้นที่
6. พัฒนาแผนการออกแบบเป็นชุดงานศิลปะสาธารณะรูปแบบ 3 มิติ และทำการวิเคราะห์ผลงานออกแบบ ควบคู่ไปกับการสร้างแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุดูหลุน
7. สรุปจุดเด่นและข้อควรพัฒนาของกระบวนการวิจัย การออกแบบและแผนการจัดการ
8. การเขียนคู่มือให้เสร็จสมบูรณ์
9. ตีพิมพ์ผลการวิจัย

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. ได้องค์ความรู้ เข้าใจถึงพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะทางศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว รวมถึงอัตลักษณ์ คุณค่า และความสำคัญของวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว และแนวคิดการออกแบบและสร้างสรรค์ศิลปะสาธารณะเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโถว
2. ได้ต้นแบบชุดงานศิลปะสาธารณะรูปแบบ 3 มิติและแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุดูหลุน
3. เป็นการเผยแพร่ส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโถว เพื่อนำไปสู่การส่งเสริมการท่องเที่ยว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ภาพลักษณ์เมือง** หมายถึง วิธีการออกแบบเมืองเพื่อจุดประสงค์ในการปรับปรุงคุณภาพเมืองและสร้างอัตลักษณ์ประจำเมือง ภาพลักษณ์ของเมืองคือสื่อกลางของเส้นทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและจิตวิญญาณของเมือง การออกแบบภาพลักษณ์เมือง คือการสร้างสภาพแวดล้อมการอยู่อาศัยและการทำงานที่มีคุณภาพสูงผ่านการผสมผสานบูรณาการสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและวิถีวัฒนธรรม เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คน

2. ศิลปะสาธารณะ หมายถึง ผลผลิตจากวัฒนธรรมของเมืองสมัยใหม่และวิถีชีวิตคนเมือง อีกทั้งยังเป็นภาพสะท้อนของวัฒนธรรมของเมือง อุดมการณ์และความหลงใหลในชีวิตคนเมือง วัฒนธรรมของเมืองเป็นรูปแบบวัฒนธรรมที่เติบโตจากเมือง โดยศิลปะสาธารณะในงานวิจัยนี้คือสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะและประติมากรรม ความสำคัญพื้นฐานของศิลปะสาธารณะคือบทบาทและคุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมากกว่าบทบาทและคุณค่าด้านสุนทรียะ เนื่องจากศิลปะสาธารณะสร้างมาเพื่อบริการสังคมและต้องคำนึงถึงความต้องการด้านสุนทรียภาพของสาธารณชนส่วนรวม

3. เขตศูนย์หลุน หมายถึง พื้นที่ภายใต้การดูแลของเมืองเปาโถว เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ซึ่งเป็นพื้นที่ใจกลางเมืองเปาโถว เขตศูนย์หลุนประกอบด้วย 2 แขวง และถนนสายหลัก 13 เส้น และมีโรงงานผลิตเหล็กขนาดใหญ่ บริษัทผลิตเหล็กเป่ากังกรุ๊ป ตั้งอยู่ในเขตศูนย์หลุน

4. วัฒนธรรมเปาโถว หมายถึง วิถีชีวิตและการผลิตที่ก่อกำเนิดจากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ โดยสามารถสะท้อนในรูปแบบทางวัฒนธรรม ได้แก่ วัฒนธรรมทุ่งหญ้า วัฒนธรรมซีโซ่ว และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม ซึ่งงานวิจัยนี้จะดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมเปาโถว เพื่อนำไปสู่การสังเคราะห์และประยุกต์ใช้ในงานออกแบบและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม

5. ภูมิทัศน์วัฒนธรรม หมายถึง ผลผลิตจากกิจกรรมของมนุษย์และเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่ซับซ้อน ซึ่งประกอบด้วยทิวทัศน์ธรรมชาติ ท้องทุ่ง เมือง อาคารบ้านเรือน คมนาคมการขนส่งและถนน ตลอดจนผู้คนและเครื่องแต่งกาย สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของระบบวัฒนธรรมและลักษณะทางภูมิศาสตร์ของภูมิภาค ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเป็นผลลัพธ์ที่มาจากวัฒนธรรมของมนุษย์ที่กระทำต่อภูมิทัศน์ธรรมชาติ การสังเกตศึกษาพื้นที่จริงทำให้เข้าใจถึงลักษณะทางภูมิศาสตร์และเพื่อศึกษาภูมิศาสตร์วัฒนธรรมผ่านภูมิทัศน์วัฒนธรรม

6. การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม หมายถึง การเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองผ่านชุดศิลปะสาธารณะที่บูรณาการอัตลักษณ์พื้นที่ สภาพแวดล้อมเข้ากับความหลากหลายด้านการใช้งาน ซึ่งเป็นการจัดการภูมิทัศน์พื้นที่โดยรอบถนนอาเออร์ติงในเขตศูนย์หลุนบนพื้นฐานสภาพแวดล้อมที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยนำชุดศิลปะสาธารณะที่ออกแบบขึ้นใหม่ประยุกต์ใช้กับกิจกรรมวัฒนธรรม นิทรรศการ และโครงสร้างพื้นฐานในปัจจุบัน

7. อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม หมายถึง ลักษณะเด่นที่มีร่วมกันของคนในพื้นที่เมืองเปาโถว ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต ค่านิยม และขนบธรรมเนียม โดยมักจะสะท้อนถึงอิทธิพลของพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของพื้นที่เมืองเปาโถว

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื้อหาในบทที่ 2 ประกอบด้วยแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีเนื้อหาที่ประกอบด้วย

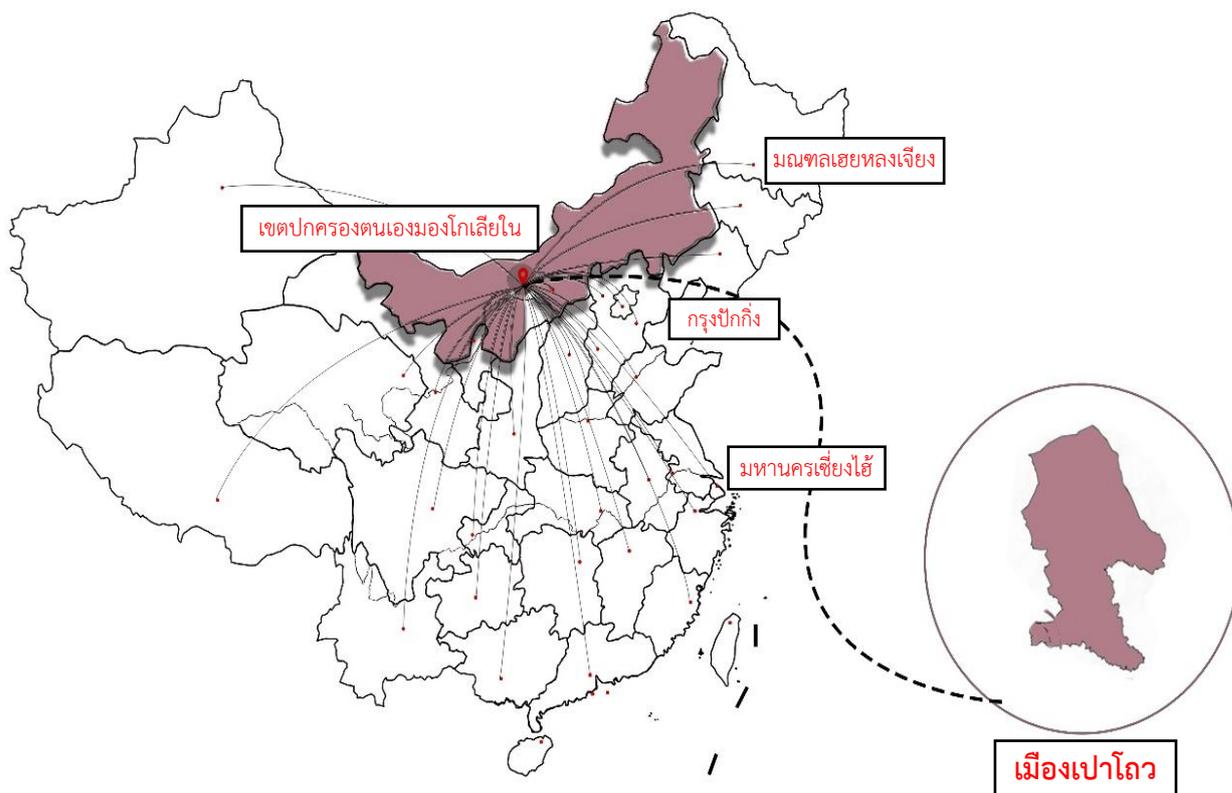
1. เมืองเปาโถว
2. สภาพการณ์และรูปแบบของศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถว
3. ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้อง
4. งานวิจัยและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง

ซึ่งเป็นการนำเสนอข้อมูลเอกสารและภาพรวมเกี่ยวกับเมืองเปาโถว ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ศิลปะสาธารณะ และการจัดการพื้นที่ในเมือง เพื่อใช้เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีเพื่อประยุกต์ใช้ในการวิจัยและปฏิบัติการในงานวิจัย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เมืองเปาโถว

1. บริบทเชิงพื้นที่เมืองเปาโถว

เปาโถวเป็นการถอดเสียงจากคำว่า “เปาเค่อถู่” ในภาษามองโกล มีความหมายว่า “สถานที่ที่มีกวาง” เปาโถวจึงมีอีกชื่อว่า “เมืองแห่งกวาง” ทั้งยังถูกเรียกว่า “จิวหยวน” เปาโถวเป็นนครระดับจังหวัดภายใต้เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ทั้งยังเป็นเมืองอุตสาหกรรมครบวงจรของจีน โดยเน้นอุตสาหกรรมหลอมโลหะ แร่หายากหรือแร่เอิร์ธ (RARE EARTH) และเครื่องจักรกลเป็นหลัก ได้รับการขนานนามเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” และ “เมืองหลวงแห่งแร่หายากของโลก” (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019)

ภาพที่ 2-1 ตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของเมืองเปาโลว (Jin Xiaodong, 2023)

เปาโลวตั้งอยู่ทางทิศเหนือของประเทศจีน ตรงปลายใต้สุดของที่ราบสูงมองโกเลีย บริเวณจุดศูนย์กลางของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน มีเขตแดนติดแม่น้ำฮวงโหทางตอนใต้ และติดที่ราบสูงโมซงกับที่ราบเทอเท่าทางตะวันออก เป็นศูนย์กลางสำคัญที่เชื่อมต่อภาคเหนือกับภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีนเข้าด้วยกัน โดยมีพื้นที่ทั้งหมด 27,691 ตารางกิโลเมตร โดยคิดเป็นพื้นที่เขตเมือง 360 ตารางกิโลเมตร จนถึงปลายปี 2022 มีประชากรราว 2.7404 ล้านคน

ภูมิประเทศพื้นที่เมืองเปาโลวมีความสูงเฉลี่ย 1,067.2 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ภูมิประเทศประกอบด้วยสามส่วน ได้แก่ เขตภูเขาทางตอนกลาง ท่งหญ้าที่ราบสูงทางตอนเหนือของเทือกเขาอินซาน และที่ราบทางตอนใต้ของเทือกเขาอินซาน ทำให้มีพื้นที่ตรงกลางสูง ตอนเหนือและตอนใต้ต่ำ ขณะที่ทางตะวันตกสูงและตะวันออกต่ำ โดยมีพื้นที่เป็นภูเขา 14.49 เปอร์เซ็นต์ เนินท่งหญ้า 75.51 เปอร์เซ็นต์เปอร์เซ็นต์ และที่ราบ 10 เปอร์เซ็นต์ (Baotou Municipal People's Government Information Office, 2017)

เมืองเปาโถวมีภูมิอากาศกึ่งแห้งแล้งแบบมรสุมเขตอบอุ่นปานกลางภาคพื้นทวีป เป็นสถานที่ที่มีทัศนียภาพงดงาม อากาศกำลังสบาย อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีอยู่ที่ 7.2 องศาเซลเซียส แบ่งแยกเป็นสี่ฤดูชัดเจน ฤดูหนาวและฤดูใบไม้ผลิปกคลุมไปด้วยลมและหิมะ ทุกหนแห่งเป็นสีเขียวขจรปรากฏเป็นทิวทัศน์เฉพาะของแดนเหนือที่ไม่เหมือนใคร ส่วนในฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงอากาศสดชื่น เย็นสบาย เหมาะจะเป็นที่หลบร้อน (Baotou Municipal People's Government Information Office, 2017)

เมืองเปาโถวเป็นที่ตั้งของเหมืองไป๋อวีน้อบ้อ (Bayan Obo Mine) ซึ่งเป็นแหล่งแร่หายากขนาดใหญ่ที่สุดในโลก แร่หายากไม่ได้เป็นเพียงแร่สำคัญหลักของเปาโถว แต่ยังเป็นสมบัติล้ำค่าในบรรดาทรัพยากรแร่ของประเทศอีกด้วย (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019)

เปาโถวได้รับการพัฒนาในช่วงดำเนินนโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือที่เรียกว่า “แผนฯ 5 ปี” ฉบับแรกพร้อม ๆ กับโครงการอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของรัฐบาลจีน เช่น กลุ่มบริษัทผู้ผลิตเหล็กเป่ากังกรุป กลุ่มบริษัทเครื่องจักรกลหมายเลขหนึ่งมองโกเลียในหรืออีจี้กรุป ผู้ผลิตอุปกรณ์ทางการทหาร โรงงานเครื่องจักรกลหมายเลขสองมองโกเลียในหรือเออร์จีผ่าง (ปัจจุบันคือกลุ่มบริษัทอุตสาหกรรมหนักภาคเหนือมองโกเลียในหรือเป่ย์จิ้งกรุป) เป็นต้น โดยประกอบด้วย อุตสาหกรรมผลิตเหล็ก อะลูมิเนียม เครื่องจักรและอุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พลังงานไฟฟ้า แร่หายาก และอุตสาหกรรมสำคัญอื่น ๆ เปาโถวเป็นฐานอุตสาหกรรมเหล็กแห่งสำคัญและแหล่งส่งออกแร่หายากขนาดใหญ่ที่สุดของจีน ทั้งยังส่งออกเครื่องจักรวิศวกรรมและยุทธโธปกรณ์ด้วย

ภาพที่ 2-2 ภาพลักษณ์เมืองเปาโถว (ภาพจากคลิป์วิดีโอ, 2023)

ในแง่ของการออกแบบและการวางผังเมือง ในช่วงทศวรรษที่ 1950 เปาโถวมีการจัดทำผังเมืองที่นับว่าล้ำสมัยอย่างยิ่งด้วยความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญชาวโซเวียต ผังเมืองดังกล่าวมีประโยชน์ใช้สอยครบถ้วน สภาพแวดล้อมสวยงามเหมาะแก่การอยู่อาศัย โดยมีรูปแบบ “หนึ่งเมืองใหญ่สองเมืองย่อย สามชุมชน เรียงเป็นแถบ” ประกอบกันเป็นเป็นโครงสร้างเมืองแบบ

“สวนกระจายทั่ว ปาล้อมเมือง ชุมชนอยู่แยกกัน เชื่อมด้วยเครือข่ายสีเขียว” โดยจับเน้นเอกลักษณ์ และเสน่ห์ของเมืองที่ “อยู่ใกล้ขุนเขาสายน้ำ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม” (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019)

เมืองเปาโถวประกอบไปด้วยเขตเทศบาลนคร 6 แห่ง กองธงหรือเขตการปกครองเฉพาะของมองโกเลียใน 2 แห่ง อำเภอ 1 แห่ง และเขตพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูงแร่หายากระดับชาติ 1 แห่ง ได้แก่ เขตคุดูหลุน เขตชิงชาน เขตตงเหอ เขตจีหยวน เขตสือโก่ว เขตเหมิงไป้อวินเอ้อปัว กองธงชาวภูโม่เท่อ กองธงรวมต้าเอ้อร์ห่านเม่าหมิงอัน อำเภอกุ้ยหยาง และเขตเทคโนโลยีขั้นสูงแร่หายาก (Baotou Municipal People's Government Information Office, 2017, P.15)

1) เขตคุดูหลุน: ทุ่งหญ้า-เหล็กกล้าระบือนาม เปิดกว้างหลากหลายคุดูหลุน เขตคุดูหลุนเป็นหนึ่งในเขตตัวเมืองหลักของเปาโถว ตั้งอยู่ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำฮวงโหริมฝั่งแม่น้ำคุดูหลุน ตั้งชื่อตามแม่น้ำสายนี้ บริษัทเป่ากั๊งกรุปที่มีชื่อเสียงของจีนก็ตั้งอยู่ในเขตคุดูหลุน ในช่วง “แผนฯ ห้าปีฉบับแรก” อาสาสมัครจากทั่วประเทศมารวมตัวกันที่เขตนี้ เพื่อร่วมแรงร่วมใจกันสร้างเขตเมืองอันมั่งคั่งขึ้นมา “ไม่ว่าคุณจะมาจากไหน ที่นี่จะมีคนบ้านเดียวกับคุณแน่นอน” เมื่ออยู่ที่นี้จะได้สัมผัสได้อย่างลึกซึ้งถึงความเปิดรับของเมืองแห่งผู้อพยพจากต่างถิ่น และความร้อนแรงของวัฒนธรรมเหล็ก เขตคุดูหลุนถูกสร้างขึ้นเพราะเป่ากั๊งกรุป และเติบโตแข็งแกร่งขึ้นเพราะเป่ากั๊งกรุปด้วย ยามได้เดินทอดน่องผ่านถนนกังเถีย (ถนนเหล็ก) หรือย่างเท้าไปในสวนพฤกษศาสตร์อาเอ้อร์ติง รับรองว่าจะตกหลุมรักเมืองที่ไม่เหมือนใครแห่งนี้อย่างแน่นอน

2) เขตชิงชาน: โดดเด่นอุตสาหกรรมอาหาร ชิงชานมากีสีสัน เขตชิงชานก่อตั้งขึ้นในปีค.ศ. 1956 ตั้งชื่อตามภูเขาต้าชิงชานที่ทอดยาวเป็นแนวอยู่ทางเหนือของเขต เขตชิงชานเป็นหนึ่งในเขตอุตสาหกรรม “สิบอันดับแรก” ของภูมิภาคมองโกเลียในกลุ่มบริษัทอีจี้กรุป กลุ่มบริษัทเป่ย์จั้งกรุป และบริษัทเซื่อเพิลิงนิวเคลียร์เหนือแห่งชาติจีนในเครือบริษัทนิวเคลียร์แห่งชาติจีนล้วนตั้งอยู่ในเขตชิงชาน กล่าวได้ว่าที่นี่มีระบบอุตสาหกรรมครบวงจร นอกจากนี้ การท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรมอาหารในเขตชิงชานยังมีเอกลักษณ์โดดเด่น ผู้มาเยือนจะได้ชมรถถังในขบวนเฉลิมฉลองวันชาติจีน ปืนใหญ่อัตตาจร ฐานยิงจรวดหงฉี รถบรรทุกขนาดใหญ่ที่ใช้ตอนเชื่อมเขื่อนซานเสียด้าป่า ขบวนพาหนะขนส่งกองกำลังพิทักษ์สันติภาพขององค์การสหประชาชาติ รวมถึงยุทโธปกรณ์อื่น ๆ ได้ในระยะเวลาประชิด สัมผัสประสบการณ์แปลกใหม่ของวัฒนธรรมอุตสาหกรรมทางการทหาร (Baotou Municipal People's Government Information Office, 2017, PP.15-16)

3) เขตตงเหอ: เปาโถวโบราณนอกด่าน แดนรุ่มรวยซีโหว่ตงเหอ

เขตตงเหอคือเขตเมืองเก่าของเปาโถว ตั้งชื่อตามแม่น้ำตงเหอ (ชื่อเก่าคือแม่น้ำโป้วท้าว) ที่ไหลผ่าน เขตตงเหอยังมีกลิ่นอายประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันเข้มข้น การพัฒนาทางประวัติศาสตร์กว่า 300 ปีหลงเหลือร่องรอยทางวัฒนธรรมเอาไว้อย่างลึกล้ำ ที่นี้เต็มไปด้วยวัฒนธรรมมองโกลแบบราชวงศ์หยวนและวัฒนธรรมผสมผสาน ในอดีตเคยเป็นแหล่งจำหน่ายและกระจายสินค้าขนสัตว์ ฝ้าย และเครื่องยาของแถบตะวันตก เมืองเปาโถวในวันวานคือต้นกำเนิดของกลุ่มพ่อค้าซานซีที่ขึ้นชื่อเรื่องค้าขายอย่างมีคุณธรรม

4) เขตจีวหยวน: อดีตเขตปกครองจีวหยวน ปัจจุบันเมืองใหม่่งดงาม

อุ๋หลิงอ๋องแห่งแคว้นจ้าวเคยก่อตั้งเมืองจีวหยวนขึ้นในยุคณรัฐ (จ้านกั๋ว) และภายหลังได้นำมาใช้ตั้งเป็นชื่อของเขตนี้ ปัจจุบันเขตอุทยานสาธิตเทคโนโลยีนิเวศวิทยาเกษตรในจีวหยวนกำลังเป็นรูปเป็นร่าง โดยเป็นเขตผลิตพืชผักและเขตสาธิตการเพาะปลูกพืชตามมาตรฐานแห่งสำคัญของเมืองเปาโถว

5) เขตสือโก่ว: สี่กั๋วถงดงาม อุ๋ตั้งจ้าวคักดีสิทธ์

สือโก่วเป็นการถอดเสียงมาจากชื่อ “สี่กั๋วถง” ในภาษามองโกล หมายถึง “สถานที่ที่มีป่าทึบ” เขตสือโก่วเป็นเขตเหมืองอุตสาหกรรมเก่าแก่ สร้างขึ้นเพื่อทำเหมืองถ่านหิน เต็มไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ถ่านหิน ซิลิกา ก๊าซมีเทนในชั้นถ่านหิน ดินเกาหลี เป็นต้น ในเขตนี้ยังรุ่มรวยไปด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยว เช่น หนึ่งในสามสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาพุทธทิเบตอย่างอารามอุ๋ตั้งจ้าว ซากกำแพงเมืองจีนที่สร้างในยุคณรัฐ โดยอุ๋หลิงอ๋องแห่งแคว้นจ้าวผู้สนับสนุนกลยุทธ์ทำศึกโดย “แต่งกายและยิงธนูบนหลังม้าแบบชนเผ่านอกด่าน” (Baotou Municipal People's Government Information Office, 2017, P.32)

6) เขตไป๋อวีน

ชื่อเขตตั้งตามคำในภาษามองโกล “ไป๋อวีนไป๋เก้อตู” หมายถึง “ภูเขาศักดิ์สิทธิ์อันมั่งคั่ง” ในปีค.ศ. 1927 นักธรณีวิทยา Ding Daoheng ค้นพบแร่เหล็กในไป๋อวีนแอ่บั่วพร้อมกับคณะสำรวจภาคตะวันตกเฉียงเหนือที่ประกอบด้วยนักวิทยาศาสตร์ชาวจีนและชาวสวีตเซอร์แลนด์ จึงนำไปสู่การตั้งฐานอุตสาหกรรมทหารและการก่อสร้างเปาโถว เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า หลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน เขตไป๋อวีนแอ่บั่วจึงก่อตั้งขึ้นในปีค.ศ. 1958 ตามการก่อสร้างเหมือง โดยเหมืองเหล็กไป๋อวีนแอ่บั่วเป็นแหล่งแร่เหล็ก แร่หายาก แร่ไนโอเบียม และแร่โลหะอื่น ๆ ขนาดใหญ่ ที่นี้คือแหล่งวัตถุดิบหลักของเปาโถวและได้ชื่อว่าเป็น “เมืองหลวงแห่งแร่หายาก” ของโลก

7) กองธงชาวตูมู่ไม่เท่อ (Tumut Right Banner)

กองธงชาวตูมู่ไม่เท่อทางเหนือติดภูเขาต้าซิงซาน ทางใต้ติดแม่น้ำฮวงโห เป็นพื้นที่ใจกลางของแถบเชื้อเผ่าชว่น มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ได้สมญานามว่า “ไข่มุกนอกด่าน” มานับแต่โบราณ เป็นแหล่งรวมของผู้คน พ่อค้า และผู้กล้า ทั้งยังเป็นทีสืบทอดวัฒนธรรมการแสดงร้องเพลงคู่แบบดั้งเดิมที่เรียกว่าเอ๋อร์เหรินไถ (二人台) มาอย่างยาวนาน เป็น “บ้านเกิดแห่งศิลปะเอ๋อร์เหรินไถของจีน”

8) กองธงรวมต้าเอ๋อร์ห่านเม่าหมิงอัน (Darhan Muminggan United Banner)

ตั้งอยู่ตรงชายแดนตอนเหนือของจีน ทิศเหนือติดพรมแดนประเทศมองโกเลีย ความยาว 88.6 กิโลเมตร กองธงรวมต้าเอ๋อร์ห่านเม่าหมิงอันมีทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ตามธรรมชาติ 16,600 ตารางกิโลเมตร และมีที่ดินเพาะปลูก 1.2 ล้านหมู่ (ราว 4,800 ตารางกิโลเมตร) ที่นี่มีโบราณสถานที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง ภูมิทัศน์วิจิตรธรรมเป็นเอกลักษณ์ เช่น ทุ่งหญ้าซีลามู่เหรินเป็นจุดท่องเที่ยวสำคัญระดับชาติ ทั้งยังมีชนเผ่ากลุ่มต่าง ๆ ทั้งหมด 15 ชนชาติ เช่น มองโกล ฮั่น หุย แมนจู ฯลฯ โดยปัจจุบันมีชาวมองโกลอยู่ราว 17,300 คน (Baotou Municipal People's Government Information Office, 2017)

9) อำเภอกู๋หยาง

อำเภอกู๋หยางมีร่องรอยกิจกรรมของมนุษย์สืบทอดไปได้ไกลถึงยุคหินใหม่ อีกทั้งไม่เพียงมีผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่หลากหลาย แต่ยังมีศูนย์รวมทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวและมรดกทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นระดับโลก กำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์ฉินที่รักษาไว้ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด ณ ปัจจุบัน

10) เขตเทคโนโลยีขั้นสูงแร่หายาก: แร่หายากอัจฉริยะ ซานฝิ่นเทคโนโลยีขั้นสูง

เขตเทคโนโลยีขั้นสูงแร่หายากก่อตั้งขึ้นในปีค.ศ. 1990 ก่อนจะได้รับการอนุมัติจากสภาแห่งรัฐให้เลื่อนสถานะเป็นเขตเทคโนโลยีขั้นสูงระดับชาติในปีค.ศ. 1992 โดยเป็นเขตเทคโนโลยีขั้นสูงเพียงแห่งเดียวในประเทศจีนที่ตั้งชื่อตามทรัพยากรแร่หายาก ทั้งยังเป็นเขตที่มีมูลค่าสูงกว่า 100 ล้านหยวนแห่งแรกของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน

2. ภูมิหลังและพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของเมืองเปาโถว

2.1 ที่มาของชื่อเมืองเปาโถว

ชื่อของเมืองแห่งหนึ่งเป็นภาพสะท้อนโดยรวมของวัฒนธรรมท้องถิ่น จากการสืบค้นรวบรวมข้อมูลพบว่า มีคำอธิบายที่มาของเมืองเปาโถวกว่า 60 แบบ โดยแต่ละแบบก็มีนัยยะทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป ทว่ามีคำอธิบายหนึ่งที่ได้รับการยอมรับจากนักวิชาการและคนส่วนใหญ่ เชื่อกันว่าคำว่า “เปาโถว” มีที่มาจากภาษาหมองโกล วันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ.1982 รัฐบาลประชาชน

เทศบาลเมืองเปาโลวได้รับรองว่าชื่อสถานที่ “เปาโลว” มาจากคำว่า “เปาเค่ออู” ในภาษามองโกล แปลเป็นภาษาจีนว่า “สถานที่ที่มีกวาง” (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019)

วารสาร “รายงานวิทยาศาสตร์” ฉบับที่ 21 ที่ตีพิมพ์เมื่อปีค.ศ. 1988 ยืนยันการค้นพบซากฟอสซิลกวางไอริชเอลค์ (Irish elk) ในที่ราบสูงจ่วนหลงฉาง นอกจากนี้ นับตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฉิน และราชวงศ์ฮั่นเป็นต้นมาก็มีการพบภาพวาดกวางบนผนังถ้ำในทุ่งหญ้ากระจายอยู่ทั่วไปในเปาโลว (สถาบันวิทยาศาสตร์จีน, 1988) ในปีค.ศ. 1936 Chen Ya นักข่าวชื่อดังจากหนังสือพิมพ์เซินเป่า ได้เขียนบทความชื่อ “บันทึกสังเกตการณ์ภาคตะวันตกเฉียงเหนือ” โดยระบุว่า ตามตำนาน เปาโลวในสมัยราชวงศ์ชิงเป็นทะเลทราย ผู้คนอยู่อาศัยบางตา ส่วนใหญ่เป็นชาวชนเผ่ามองโกลที่มีวิถีชีวิตแบบชนเผ่าเร่ร่อนโดยสมบูรณ์ ในยุคนั้นกวางในภูเขาต่าซิงซานมักจะมากินน้ำที่บ่อน้ำพุใน “จ่วนหลงฉาง” ชาวมองโกลมักจะมาเล่นกับกวางและค่อย ๆ เริ่มเรียกที่แถบนี้ว่า “เปาเค่ออู” อันเป็นที่มาของชื่อเปาโลว (Chen Ya, 1936) กวางในที่นี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของความมงคลและความเป็นมงคล คำว่ากวางในภาษาจีน (鹿) ออกเสียงว่า “ลู” ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่าโชคดี (禄) รูปกวางถูกนำมาใช้สื่อแทนความมีโชคดี (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019, P.9)

2.2 ภูมิหลังและพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของเมืองเปาโลว

เปาโลวมีประวัติศาสตร์เก่าแก่ยาวนาน ในช่วงทศวรรษที่ 1970 มีการค้นพบร่องรอยทางวัฒนธรรมจำนวนมากในแหล่งโบราณคดีอารยธรรมอาซ่าน บริเวณชานเมืองเปาโลว ซึ่งบ่งบอกว่ามีมนุษย์อยู่อาศัยในพื้นที่เปาโลวมาตั้งแต่ยุคหินใหม่หรือราว 6,000 ปีก่อน มนุษย์โบราณชาวอาซ่านในเปาโลวก็ทำการเพาะปลูกเป็นหลักและเสริมด้วยการตกปลาล่าสัตว์เช่นเดียวกับมนุษย์ยุคโบราณในที่ราบจงหยวน โดยมีการขุดพบเมล็ดพืช (ตรวจสอบแล้วพบว่า เป็นข้าวฟ่างที่เพาะปลูกกันในปัจจุบัน) ขุดเข็มกระดูกสัตว์ (จัดเป็นเครื่องมือฝังเข็มที่เก่าแก่ที่สุด) และเครื่องเป่าดินเผาเจาะสองรู (เครื่องดนตรี) ในสภาพสมบูรณ์ชิ้นหนึ่งในชั้นตะกอนจากแหล่งโบราณคดีอาซ่าน ซีหยวน และแหล่งอื่น ๆ เป็นเครื่องบ่งบอกว่ามนุษย์โบราณเมื่อกว่า 5,000 ปีก่อนในเปาโลวนั้นมีอารยธรรมสูงในระดับหนึ่ง (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019, P.10)

เปาโลวเป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนที่สำคัญระหว่างวัฒนธรรมชนเผ่าเร่ร่อนในทุ่งหญ้าทางเหนือกับวัฒนธรรมการทำสิกรรมของชาวจงหยวนมาแต่โบราณ ในยุครณรัฐ เปาโลวอยู่ในอำเภोजิวหยวนภายใต้การปกครองของแคว้นจ้าว นอกจากนี้ กำแพงเมืองจีนส่วนแคว้นจ้าวที่สร้างขึ้นทางใต้ของภูเขาอินซานยังเป็นกำแพงเมืองจีนส่วนที่เก่าแก่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีน ตั้งแต่ช่วงปลายยุครณรัฐจนถึงยุคราชวงศ์ฉินตอนต้น ชนเผ่าซงหนู่ได้เข้ายึดครองพื้นที่เปาโลวทางทิศใต้ของภูเขาอินซาน 215 ปีก่อนคริสตกาล จักรพรรดิฉินสื่อหวงหรือฉินซีฮ่องเต้ปราบชนเผ่าซงหนู่ทางเหนือได้ เปาโลวจึงกลับคืนมาอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ฉิน โดยมีฐานะเป็น “จิวหยวนจิววิน”(จิววิน เป็นเขตการปกครองในสมัยโบราณของจีน) มีการก่อสร้างกำแพงเมืองจีนขนาดใหญ่ โดยกำแพงเมืองจีน

ส่วนในเปาโลวที่เชื่อมต่อกับกำแพงเมืองจีนหมื่นลี้สมัยราชวงศ์ฉินอันโด่งดังมีความยาวรวม 85 กิโลเมตร

หลังราชวงศ์ฉินล่มสลาย เผ่าชยงหนุกก็เข้ายึดครองพื้นที่ทางตอนใต้ของภูเขาอินซานอันกว้างใหญ่อีกครั้ง ภายหลังจากพรดิฮันอู่ตี้แห่งราชวงศ์ฮั่นทรงชิงอาณาเขตที่สูญเสียไปคืนมา จิวหยวนจวินในสมัยราชวงศ์ฉินกลายเป็นอยู่หยวนจวิน

เมื่อถึงช่วงปลายศตวรรษที่ 4 พื้นที่แถบเปาโลวก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์เว่ยเหนือ ซึ่งสร้างเมืองเล็กขึ้นหกแห่งทางตอนเหนือของภูเขาอินซาน และเมืองทั้งหกก็กลายมาเป็นที่ชุมนุมของชนเผ่าต่าง ๆ จากมุมมองเชิงภูมิศาสตร์ นี่เป็นส่งเสริมการหลอมรวมระหว่างแต่ละชนเผ่า รวมถึงการผสมผสานทางวัฒนธรรมด้วย เมืองที่มีความสำคัญและแข็งแกร่งที่สุดในบรรดาหกเมือง ได้แก่เมืองไหวซัว เมืองโบราณไหวซัวมีความยาวรอบเมือง 4,667 เมตร พื้นที่ราว 16 ตารางกิโลเมตร เป็นแหล่งโบราณคดีเมืองโบราณจากสมัยราชวงศ์เว่ยเหนือที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเปาโลว

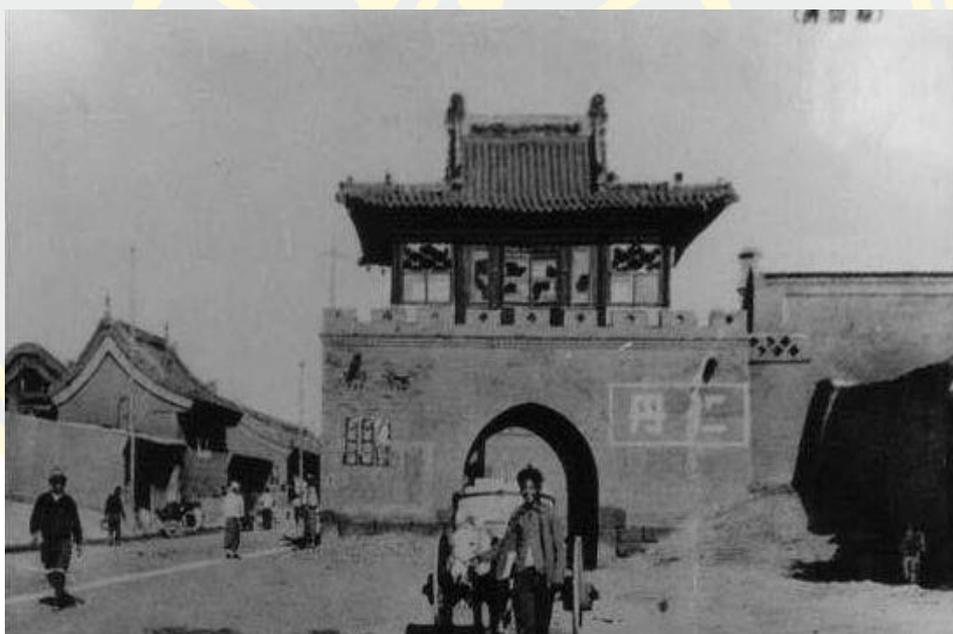
ในช่วงราชวงศ์สุยและราชวงศ์ถัง เปาโลวเป็นที่ทำศึกใหญ่ชี้ชะตาระหว่างกองทัพราชวงศ์ถังและเผ่าทูเจียฝายถึงชนะอย่างราบคาบ หลักฐานจากการวิจัยระบุว่า ภูเขาเถียนซานก็คือเหมืองไป๋อวีน้ออ้ว เมืองเปาโลวในปัจจุบันนี้เอง ภายหลังจากการสร้างเมืองรักษาการณ์สามแห่งขึ้นทางตอนเหนือของแม่น้ำฮวงโห ปัจจุบันเมืองโบราณอ่าวเถาเหยาจื่อในเขตเทคโนโลยีขั้นสูงของเปาโลว ถูกจัดว่าเป็นแหล่งโบราณคดีของ “เมืองรักษาการณ์” สมัยราชวงศ์ถังตอนกลาง

ในสมัยราชวงศ์เหลียว จิน และหยวน เปาโลวอยู่ภายใต้เขตการปกครองเฟิงโจว นอกจากนี้ ในอาณาเขตของกองธรวมต้าเอ๋อร์ห่านเผ่าหมิงอันของเปาโลว ยังมีซากกำแพงพรมแดนแคว้นจินที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์จินเพื่อป้องกันการรุกรานของชนเผ่ามองโกลด้วย ในเวลานั้น เผ่าวังกู (Ongud) คือผู้ที่ป้องกันดินแดนภูมิภาคนี้ให้แก่ราชวงศ์จิน และหลงเหลือแหล่งโบราณคดีแห่งสำคัญอย่างอ่าวหลุนซู่ไว้ในเขตกองธรวมแห่งนี้

ในสมัยราชวงศ์หมิง ชาวเผ่ามองโกลผู้เป็นบุคคลสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์เปาโลว ได้แก่อัลตานข่าน (Altan Khan) ทายาทรุ่นที่ 17 ที่สืบเชื้อสายจากเจงกิสข่าน และเป็นผู้นำเผ่าที่แข็งแกร่งที่สุดของมองโกล ปกครองพื้นที่บริเวณเฟิงโจวทาน (แถบภูโม่วาน) เป็นหลัก อัลตานข่านเป็นผู้เชี่ยวชาญกลยุทธ์ทางการทหารและเป็นนักปกครองที่เก่งกาจ มีสมญานามว่า “ราชสีห์ศักดิ์สิทธิ์” ทั้งยังคว่ำชัยชนะในการสู้รบกับกองทัพราชวงศ์หมิงหลายครั้ง และถึงกับเคยปิดล้อมเมืองปักกิ่งด้วย ทว่าจุดมุ่งหมายสูงสุดของอัลตานข่านคือทำสงครามเพื่อสร้างสัมพันธไมตรีแบบต่างฝ่ายต่างส่งบรรณาการและทำการค้า เพื่อพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวมองโกล ราชสำนักหมิงแต่งตั้งราชทินนามให้อัลตานข่านเป็นขุนอ้ออ้ง ทั้งยังประกาศเงื่อนไขสงบศึก 13 ข้อ เพื่อเป็นการยืนยันว่าชาวมองโกลและชาวฮั่นมีมิตรไมตรีที่ดีต่อกันและจะไม่มีการรุกรานอีกฝ่าย การที่ทั้งชาวมองโกลและชาวฮั่นต่างก็ยึดมั่นในมิตรภาพอันดี ส่งผลให้ภูมิภาคชายแดนทางเหนือสงบสุขไร้การสู้รบยาวนาน รักษาความ

เป็นอันหนึ่งอันเดียวและความมั่นคงของชาติได้เป็นเวลาหลายทศวรรษ รวมถึงเสริมความสามัคคีระหว่างชนเผ่าและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ทั้งยังขับเคลื่อนความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจในแถบชายแดนทางเหนือ (รวมไปถึงภูมิภาคแถบเปาโลว) ด้วย

ในสมัยราชวงศ์ชิง โดยเฉพาะในรัชศกยงเจิ้ง ชาวจีนจำนวนมากจากแผ่นดินใหญ่ได้อพยพย้ายถิ่นฐานมาสู่เปาโลว การอพยพระลอกนี้ช่วยเพิ่มจำนวนประชากรจากแผ่นดินใหญ่ในภูมิภาคทางเหนือของด่านอย่างรวดเร็ว โดยนอกจากชาวจีนยังมีชาวแมนจู ชาวหุย และกลุ่มชนชาติอื่น ๆ นำไปสู่การเปลี่ยนผ่านจากเศรษฐกิจแบบชนเผ่าเร่ร่อนมาเป็นเศรษฐกิจที่พึ่งพาทั้งการกสิกรรมและปศุสัตว์ โครงสร้างทางเศรษฐกิจและประชากรจึงเกิดการเปลี่ยนแปลง กระตุ้นให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองทางการค้าพาณิชย์และศิลปวัฒนธรรม เดิมทีเปาโลวเป็นเพียงหมู่บ้านขนาดเล็ก ก่อนจะมามีขนาดใหญ่ขึ้นในสมัยราชวงศ์ชิงตอนต้น ภายหลังได้รับการเลื่อนสถานะให้กลายเป็นเมืองขนาดเล็กในสมัยรัชศกเจียชิ่ง

ภาพที่ 2-3 เขตเมืองเก่าเปาโลว (บันทึกประวัติศาสตร์เปาโลว, P.121)

ในปีค.ศ. 1850 เมื่อท่าเทียบแม่น้ำฮวงโหถูกย้ายมาที่หนานไห่จื่อ เปาโลวจึงกลายเป็นท่าเรือขนถ่ายสินค้าขนาดใหญ่ที่สุดในภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ส่งผลให้จำนวนประชากรเพิ่มสูงขึ้น และเศรษฐกิจเจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว ในปีค.ศ. 1871 มีการสร้างอาคารบ้านเรือนด้วยดิน และเวลาต่อมาถูกเลื่อนสถานะเป็นอำเภอในปีค.ศ. 1926 และถูกกองทัพญี่ปุ่นยึดครองในปีค.ศ. 1937 ก่อนจะได้รับ การเลื่อนสถานะเป็นเมืองในปีถัดมา หลังชัยชนะในสงครามต่อต้านการรุกรานของกองทัพญี่ปุ่น ที่ยังคงถูกเรียกว่าเมืองเปาโลว ประวัติศาสตร์ในช่วงนี้ไม่เพียงบันทึกการพัฒนาทางเศรษฐกิจ แต่ยัง

เป็นการสืบทอดวัฒนธรรมท้องถิ่นด้วย (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019, PP.11-13)

3. วิถีชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของชาวเมืองเปาโถว

3.1 วิถีชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของผู้คนแถบทุ่งหญ้าเปาโถว

วัฒนธรรมแบบมองโกลและราชวงศ์หยวนนั้นครอบคลุมสถานะสำคัญเป็นเวลา ยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเปาโถว และได้สืบทอดมาถึงปัจจุบัน ในปีค.ศ. 1204 ชาวมองโกลได้จับมือเป็นพันธมิตรกับเผ่าวิงกุ่ที่อาศัยอยู่ในเปาโถวมาหลายชั่วอายุคน ชาวมองโกลจึงลงหลักปักฐานและสืบวงศ์วานในเปาโถวเรื่อยมากว่า 800 ปี การก่อตั้งและการพัฒนาเมืองเปาโถวล้วนเกิดขึ้นในดินแดนชนเผ่าเร่ร่อนของชาวมองโกล ทุกวันนี้เปาโถวกียังคงเป็นพื้นที่ตั้งถิ่นฐานของชาวมองโกลเผ่าถู่โม่เท่อ เผ่าเหมิงอัน เผ่าต้าเอ๋อร์ห่าน และเผ่าอูลาเท่อ พื้นที่สองในสามของเปาโถว ยังคงเป็นทุ่งหญ้า (Zhang Gui, 2013, P.460) ชาวมองโกลเลี้ยงสัตว์แบบเร่ร่อนเป็นหลัก เช่น ม้า วัว แกะ พวกเขาหาเลี้ยงชีพด้วยการขายสัตว์และขนสัตว์เหล่านี้ รวมถึงทำกิจกรรมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการทำปศุสัตว์ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหรือสภาพการใช้ชีวิตบนทุ่งหญ้าย่อมก่อให้เกิดและพัฒนาแก่นทางวัฒนธรรมที่เปี่ยมด้วยความเป็นธรรมชาติ ความเปิดกว้าง และความเชื่อตรงต่อความถูกต้อง เกิดเป็นความเชื่อและกิจกรรมทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์บนทุ่งหญ้า อีกทั้งวิถีชีวิตแบบชนเผ่าเร่ร่อนยังก่อให้เกิดระบบแบบแผนของอาหารและที่อยู่อาศัย การใช้ชีวิต และขนบธรรมเนียมที่โดดเด่น โดยระบบดังกล่าวมีลักษณะเรียบง่ายไม่ปรุงแต่ง ไร้เดียงสา อดอาจุดัน มีน้ำใจ และไร้กฎเกณฑ์อันเป็นเอกลักษณ์ของผู้คนที่อาศัยในทุ่งหญ้า

วัฒนธรรมทุ่งหญ้าเปาโถวยังมีลักษณะเฉพาะอีกอย่างหนึ่งคือ เป็นวิถีชีวิตแบบกึ่งกสิกรรมกึ่งปศุสัตว์ซึ่งพบได้มากในอำเภอกุ่หยาง ลักษณะเฉพาะนี้เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมทุ่งหญ้า เขตการเกษตรของอำเภอกุ่หยางกับกองธงรวมต้าเอ๋อร์ห่านเผ่าเหมิงอันอยู่ตรงรอยต่อระหว่างการทำกสิกรรมกับการทำปศุสัตว์ จึงมีลักษณะเฉพาะแบบวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับวัฒนธรรมกสิกรรม หากยืนบนยอดเขาต้าซิงชานและทอดสายตาไปทางเหนือ จะเห็นว่าลักษณะธรณีสัณฐานของอำเภอกุ่หยางยังคงเป็นแบบทุ่งหญ้า เป็นเขตเชื่อมต่อกับทุ่งหญ้างองธงรวมต้าเอ๋อร์ห่านเผ่าเหมิงอันไปสู่เชิงเขาด้านทิศเหนือของภูเขาอินชาน แต่เนื่องจากดินในอำเภอกุ่หยางอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชผลที่ขึ้นในที่สูงและมีอากาศหนาว จึงริเริ่มทำเกษตรกันมาเนิ่นนานกว่า ชาวบ้านในแถบนี้มีอาชีพเพาะปลูกเป็นหลัก เช่น มันฝรั่ง ข้าวโอ๊ต ข้าวสาลี และนอกจากเพาะปลูกแล้วยังเลี้ยงสัตว์และเพาะพันธุ์ปศุสัตว์ด้วย วิถีชีวิตแบบกึ่งกสิกรรมกึ่งปศุสัตว์เช่นนี้ในโครงสร้างทางวัฒนธรรมของอำเภอกุ่หยางมีการเปลี่ยนแปลงแปรผันมาโดยตลอดในประวัติศาสตร์ ก่อนสมัยราชวงศ์ฉิน ผู้คนในภูมิภาคนี้เลี้ยงสัตว์เป็นส่วนใหญ่ ต่อมาในยุคราชวงศ์ฉินและราชวงศ์ฮั่น การเพาะปลูกพืชได้กลายมาเป็นวิธีการผลิตหลัก ขณะที่จากราชวงศ์เป่ยเว่ย สู่ ถึง จิน หยวน ไ่่มาจนถึงช่วงต้นราชวงศ์ชิง ผู้คนในแถบนี้ทำปศุสัตว์

เป็นหลัก และเมื่อเข้าสู่ยุคใหม่ การเพาะปลูกก็กลับมาครองตำแหน่งหลักอีกครั้ง ส่วนในปัจจุบัน อาชีพหลักได้แก่การทำกิจกรรม ทว่าระหว่างกระบวนการพัฒนาแบบสืบเปลี่ยนระหว่างการทำกิจกรรมกับทำปศุสัตว์เร็วร้อน ก็เกิดเป็นอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นขึ้น ซึ่งรวมถึงวิถีชีวิตและวิธีการผลิตด้วย ทั้งหมดนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของวัฒนธรรมเปาโถว ซึ่งแตกต่างจากวัฒนธรรมกสิกรรมตามภูเขาแถบภูมิลำเนาและวัฒนธรรมทุ่งหญ้าแบบกองธรวมตาเออร์ห่านเม่าหมิงอัน ปรากฏเป็นวิถีชีวิตแบบกึ่งเพาะปลูกกึ่งทำปศุสัตว์อันเป็นเอกลักษณ์ของเปาโถว (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019, P.15)

3.2 วิถีชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของผู้คนที่ “อพยพสู่ซีโซ่ว”

ประการแรก รัฐบาลราชวงศ์ชิงเปิดกว้างต่อโลกภายนอก ขณะเดียวกันก็ “ให้อภิสิทธิ์” ต่อชาวมองโกลในชาติ ในปีค.ศ. 1689 จักรวรรดิชิงลงนามในสนธิสัญญาเนอร์ชินส์ค (Treaty of Nerchinsk) กับราชอาณาจักรรัสเซีย ภายหลังจากทั้งสองฝ่ายยังลงนามในสนธิสัญญาชายแดนคยัคทา (Treaty of Kyakhta) ในปีค.ศ. 1727 และสนธิสัญญาเมืองคยัคทาในปีค.ศ. 1792 อันเป็นการเริ่มต้น “การค้ากับรัสเซีย” กลุ่มพ่อค้าชาวจีนเริ่มเดินทางสู่ซีโซ่วหรือ “ด่านตะวันตก” เพื่อทำการค้าในเมืองชายแดน มีพ่อค้าชาวจีนจำนวนมากเข้ามาค้าขายในเปาโถว ก่อให้เกิดแวดวงธุรกิจและกลุ่มวัฒนธรรมขึ้นในเมืองแห่งนี้ (Zhang Gui, 2013, P.415)

ประการที่สอง แถบชาวจีน-ส่วนจีนและนอกด่านตะวันตกมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ไม่ไกลกันนัก ทั้งยังมีเส้นทางสัญจรทั้งทางบกและทางน้ำอันเก่าแก่ จึงเป็นเส้นทางของ “ขบวนห่านป่า” ผู้คนในแถบนี้เข้าที่ดินเพื่อทำการเพาะปลูก คนเหล่านี้ “ออกเดินทางตอนใบไม้ผลิ กลับมาตอนใบไม้ร่วง เลือกลงที่ที่จะเช่า” เนื่องจากพวกเขาอพยพไปมาตั้งห่านป่า จึงมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ชาวขบวนห่าน” การเกาะกลุ่มรวมตัวกันของชาวบ้านที่ “ทำงาน” ตามฤดูกาลก่อให้เกิดวิถีชีวิตและการแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบใหม่ ตัวอย่างเช่น พวกเขาจัดแจงที่อยู่อาศัยตามวิถีชีวิตที่บ้านเกิด คือขุดดินตรงภูเขาเป็นถ้ำเพื่อใช้อาศัย หากไม่มีภูเขาก็จะขุดดินเป็นหลุมลึก ด้านบนเอากิ่งไม้กับหญ้าแห้งปูไว้เป็นที่พักชั่วคราวแบบง่าย ๆ มีชื่อเรียกว่า “เหยาจื่อ” ต่อมาจึงเรียกที่มีผู้คนอยู่อาศัยรวมกันว่า “อิงจื่อ” หรือ “เป่า” ภายหลังจากกลุ่มคนที่เช่าที่ดินเพื่อเพาะปลูกเหล่านี้ก็ค่อย ๆ สร้างบ้านเรือนลงหลักปักฐานจนกลายเป็นหมู่บ้าน เรียกรวม ๆ ว่า “เหยาจื่อ” หรือ “อิงจื่อ” การเกิดหมู่บ้านเหล่านี้เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาที่นำไปสู่การก่อตัวของ “วัฒนธรรมซีโซ่ว” (Dong Hanzhong, 2013, P.353)

ประการที่สาม เนื่องจากหุบภิกขภัยและการขูดรีดของชนชั้นศักดินาในชาวจีนช่วงต้นราชวงศ์ชิง ผู้คนที่ “อพยพสู่ซีโซ่ว” จึงมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะเดียวกัน ผู้ปกครองท้องถิ่นยังใช้การ “อพยพสู่ซีโซ่ว” เป็นวิธีแก้ปัญหาปากท้องของชาวบ้านด้วย ในรัชศกเฉียนหลงปีที่ 1 (ค.ศ. 1736) มีการบุกเบิกที่ดินราว 3000-4000 ฉิงหรือราว 200-260 ตารางกิโลเมตรเพื่อทำการเพาะปลูก (Zhang Gui, 2013, P.415) ชาวจีนจำนวนมากที่อพยพถิ่นฐานมาสู่ที่นี่ไม่เพียงนำมาซึ่ง

การเปลี่ยนแปลงด้านสัดส่วนของประชากรชนชาติต่าง ๆ ในภูมิภาคเปาโลวอย่างเห็นได้ชัด แต่ยังคงนำเอาขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของตนมาสู่ที่นี้ด้วย ระหว่างที่มีการอพยพมาตั้งถิ่นฐานอย่างต่อเนื่อง ชาวไร่ชาวนาที่เดินทางมาซีโซว์ก็ลงมือบุกเบิกที่ดินและเพาะปลูกในแถบภูมิลำเนาและภูเขาต่ำซึ่งขานสองร้อยกว่าปีให้หลัง ทุ่งหญ้าร้างที่ชนกลุ่มน้อยใช้เลี้ยงปศุสัตว์มาแต่โบราณก็กลายเป็นที่ดินเพาะปลูกอันอุดมสมบูรณ์นับพันไร่ หมู่บ้านและเมืองที่ชาวมองโกลกับชาวฮั่นอยู่อาศัยร่วมกันก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้น เมื่อเวลาผ่านไป วิถีชีวิตชนเผ่าเร่ร่อนที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่นของชาวมองโกลก็ผสมผสานเข้ากับวิถีของคนต่างถิ่นที่อพยพเข้ามา นำไปสู่วิถีพื้นเมืองอันเป็นเอกลักษณ์ที่ก่อตัวขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ วิถีพื้นเมืองนี้ประกอบด้วยร่องรอยและอิทธิพลของพื้นที่ต่าง ๆ ในซานซีที่ผู้อพยพสู่ซีโซว์นำติดตัวมา ขณะเดียวกันก็มีลักษณะเฉพาะของชนนอกด่านที่ต่างจากขนบธรรมเนียมในที่ราบจงหยวนด้วย แต่ละองค์ประกอบต่างเปิดและหลอมรวมซึ่งกัน จนกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกิดเป็นวัฒนธรรมซีโซว์ในที่สุด ซึ่งเป็นการวางรากฐานอันมั่นคงให้แก่วิถีพื้นเมืองของภูมิภาคเปาโลวในเวลาต่อมา

3.3 วิถีชีวิตและกิจกรรมทางสังคมแบบวัฒนธรรมอุตสาหกรรม (วัฒนธรรมเหล็ก)

เปาโลว

หลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ทางภาครัฐได้กำหนดให้สร้างฐานอุตสาหกรรมผลิตเหล็กขึ้นสามแห่งที่เปาโลวในปีค.ศ. 1953 ได้แก่ บริษัทเหล็กเปาโลว (เป่ากั่ง) โรงงานเครื่องจักรกลหมายเลขหนึ่งมองโกเลียใน (โรงงาน 617) และโรงงานเครื่องจักรกลหมายเลขสองมองโกเลียใน (โรงงาน 447) โรงงานของเป่ากั่งตั้งอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำคุดูลุน ส่วนทางตะวันออกของแม่น้ำเป็นที่ตั้งสำนักงานและเขตที่พักของพนักงานเป่ากั่ง การสร้างฐานอุตสาหกรรมเป่ากั่งได้รับแรงหนุนจากประชาชนทั่วประเทศ นอกจากคนงานทักษะสูงจะอพยพมาที่เปาโลวเพื่อสนับสนุนการก่อสร้างเป่ากั่งแล้ว ยังมีโรงงานหลายแห่งจากทั่วประเทศที่โยกย้ายมา ภายหลังจากยังมีกิจการที่ขึ้นตรงต่อกระทรวงโยธาธิการอย่างสำนักวิศวกรรมที่แปดภายใต้กระทรวงอุตสาหกรรมจักรกลที่สอง (the Second Machinery Industry Department) สำนักงานใหญ่ฮัวเป่ย์เปาโลวภายใต้กระทรวงโยธาธิการ รวมถึงโรงงานขนมฟูซึ่งหมายเลขสี่ย้ายมาที่เปาโลวด้วย

หลังจากเริ่มบุกเบิกเป่ากั่ง ก็มีคนงานจำนวนมากพักอาศัยอยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำคุดูลุน นอกจากนี้ หน่วยงานของพรรคฯ และภาครัฐเมืองเปาโลวได้ย้ายไปยังเขตคุดูลุนในปีค.ศ. 1958 ที่นี้จึงกลายเป็นศูนย์กลางทางการปกครอง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การศึกษา และเทคโนโลยีของเมืองเปาโลว และเนื่องจากผู้คนจากทั่วประเทศเดินทางมาสนับสนุนการก่อสร้างเป่ากั่ง เขตคุดูลุนจึงกลายเป็นเมืองผู้อพยพแห่งใหม่ ในเดือนสิงหาคมปีค.ศ. 1956 เขตคุดูลุนมีประชากร 40,464 คน เมื่อเข้าสู่ปี 2000 เขตแห่งนี้มีประชากรถึง 515,593 คน และในปี 2022 เฉพาะพนักงานของเป่ากั่งก็มีจำนวนกว่า 50,000 คน เมื่อรวมคนจากหน่วยงานภายนอกและธุรกิจที่

ต้องพึ่งพาเป่ากังกรูป จำนวนประชากรก็สูงถึงราว 300,000 คน ประชากรกลุ่มนี้ที่ย้ายถิ่นฐานมาเป่า โถวเพื่อสร้างเป่ากังคือผู้บุกเบิกอุตสาหกรรมการผลิตใหม่ของเมืองเป่าโถว งานหลักของพวกเขาคือ การถลุงเหล็กและหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง พวกเขาทุ่มเททั้งชีวิตให้กับอุตสาหกรรมการผลิต (Zhang Gui, 2013, PP.521-523)

ผู้บุกเบิกจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนซึ่งมีดินดำอันอุดมสมบูรณ์ได้ทำการ แลกเปลี่ยนผสมผสานทางวัฒนธรรมกับคนท้องถิ่นดั้งเดิมในเป่าโถว นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่าง ลึกซึ้งไม่ว่าจะเป็นในด้านเครื่องแต่งกาย อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย การคมนาคมขนส่ง หรือภาษา จน เกิดเป็นวัฒนธรรมเหล็กใหม่ที่หลอมรวมผู้คนจากภูมิภาคอันหลากหลายเข้าด้วยกัน

4. ลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมของเมืองเป่าโถว

ในช่วงหลายปีนี้ กลุ่มวิจัยต่าง ๆ ในเป่าโถวได้ทำการศึกษาอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเป่าโถว โดยเคยมีผู้เสนอ “วัฒนธรรมทุ่งหญ้า” “วัฒนธรรมอินชาน” “วัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห” “วัฒนธรรม ชื่อเล่อชว่น” “วัฒนธรรมของเมืองเหล็กกล้า” “วัฒนธรรมซีโซ่ว” “วัฒนธรรมอุตสาหกรรม การทหาร” และอื่น ๆ ประวัติศาสตร์เป่าโถวมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นในระหว่าง กระบวนการพัฒนาของเมือง โดยก่อตัวเป็นโครงสร้างที่ประกอบขึ้นจากวัฒนธรรมทั้งสามที่ค่อนข้าง ชัดเจน ได้แก่ วัฒนธรรมทุ่งหญ้า วัฒนธรรมอพยพผู้ซีโซ่ว และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม เนื้อหาในส่วน ถัดไปจะเป็นการอธิบายวัฒนธรรมหลักทั้งสามเหล่านี้

4.1 วัฒนธรรมทุ่งหญ้า

วัฒนธรรมทุ่งหญ้าที่มีกองธงรวมดำเออร์ห่านเม่าหมิงเป็นตัวแทน คือภาพสะท้อน วัฒนธรรมทุ่งหญ้าของเป่าโถว พื้นที่ราวสองในสามของเป่าโถวเป็นทุ่งหญ้า แสดงถึงอัตลักษณ์และ ลักษณะวัฒนธรรมทุ่งหญ้าตามแบบฉบับ วัฒนธรรมทุ่งหญ้าก่อตัวและพัฒนาขึ้นในกระบวนการ ตอบสนองต่อความท้าทายของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหรือการเอาชีวิตรอดในทุ่งหญ้าของชนเผ่า เร่ร่อนทางตอนเหนือของจีน โดยมีแก่นสำคัญคือความเป็นธรรมชาติ ความเปิดกว้าง และความ ซื่อสัตย์เชื่อถือได้ ผู้คนในทุ่งหญ้ามีความเรียบง่ายและเป็นธรรมชาติ มีความบริสุทธิ์ไม่ปรุงแต่ง อดทน อารมณ์ร้อนแรง ไม่สนใจใคร เป็นองค์ประกอบแท้และไม่อาจขาดหายไปได้จากวัฒนธรรมของ เมืองเป่าโถว ในส่วนถัดไปจะเป็นการวิเคราะห์เชิงวัฒนธรรมของแง่มุมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(1) วัฒนธรรมทุ่งหญ้าพื้นบ้าน

ในบรรดากิจกรรมและเทศกาลต่าง ๆ ของชนเผ่ามองโกล ประเพณีที่สำคัญและมี ประวัติศาสตร์เก่าแก่ที่สุดได้แก่ “นำดามู่ (Naadam)” คำนี้เป็นการถอดเสียงจากคำในภาษามองโกล หมายถึง “เกมกีฬา” ที่แสดงความสดใสรื่นเริงในฤดูเก็บเกี่ยว โดยในช่วงเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม ของทุกปีจะมีการจัดเทศกาลประจำปีบนทุ่งหญ้าที่อัดแน่นไปด้วยประเพณีพื้นบ้าน วิถีชีวิต และศิลปะ แบบชาวมองโกล

ก่อนจะเป็น “นาคำมู่” เคยมี “การสักการะอ่าวเปา (oboo)” (การเอาหินมาวางซ้อนกันเป็นกองเพื่อทำเครื่องหมายบอกเส้นทาง ภายหลังค่อย ๆ กลายเป็นสัญลักษณ์ของการสักการะเทพแห่งขุนเขา เทพผู้คุ้มครองเส้นทาง รวมถึงการอธิษฐานขอให้การเก็บเกี่ยวอุดมสมบูรณ์ ครอบครัวยูเย็นเป็นสุข) เป็นกิจกรรมอันเปี่ยมไปด้วยอัตลักษณ์ของชนชาติที่ชาวมองโกลซึ่งมีวิถีชีวิตแบบชนเผ่าเร่ร่อนมายาวนานเป็นผู้คิดค้นและสืบทอดต่อกันมา ในปีค.ศ. 1206 ผู้นำเผ่ามองโกลผู้ยิ่งใหญ่อย่างเจงกิสข่าน ริเริ่มจัดเทศกาล “นาคำมู่” ขึ้นในช่วงเดือนกรกฎาคมถึงสิงหาคมของทุกปี โดยผู้นำของเผ่าต่าง ๆ จะมารวมตัวกันเพื่อแสดงมิตรภาพและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว รวมถึงอธิษฐานขอให้ผลเก็บเกี่ยวบริบูรณ์ เวลาที่มีการจัดเทศกาลนาคำมู่ ผู้คนจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าและเครื่องประดับอย่างสวยงามที่สุด เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมและการแข่งขันชั้นสูง เทศกาลดังกล่าวยังเป็นแหล่งรวมประสบการณ์วัฒนธรรมทุ่งหญ้าอีกด้วย โดยหนึ่งในกิจกรรมคือการแข่งขัน “ศิลปะทั้งสาม” ของลูกผู้ชายที่ประกอบด้วยมวยปล้ำ ชีม้า และยิงธนู

ภาพที่ 2-4 ชุดของนักกีฬามวยปล้ำชาวเผ่ามองโกล (Jin Xiaodong, 2022)

มวยปล้ำแบบมองโกล (โบเคอ Bökh) เป็นกิจกรรมอันเป็นที่โปรดปรานของชาวมองโกล วัฒนธรรมการแต่งกายของนักมวยปล้ำเป็นภาพสะท้อนที่สำคัญของวัฒนธรรมมองโกล โดยเสื้อผ้าที่ใช้เล่นมวยปล้ำในภาษามองโกลเรียกว่า “จั่วเตอก่า (Zodog)” เป็นเสื้อผ้าเปลือยอกมีผ้าที่บริเวณแขนและด้านหลัง เนื่องจากมีรูปทรงคล้ายผีเสื้อกางปีก จึงมีอีกชื่อหนึ่งว่าเสื้อผีเสื้อ ส่วนใหญ่ทำจากหนังวัว หนังม้า ผ้าสักหลาด หรือผ้าธรรมชาติ ตกแต่งด้วยปู่มาทำจากเงินหรือทองแดงเป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่า

ตรงกลางด้านหลังเสื้อตกแต่งด้วยลวดลายประณีตงดงามของชาวมองโกล เช่น มังกร นก เเมฆ และอื่น ๆ ให้ความรู้สึกเรียบง่ายและเคร่งขรึม เสื้อจะถูกผูกติดกับตัวแถบหนังกว้างคาดเอว ด้านนอกพันด้วยผ้าสามสี ได้แก่ สีฟ้า แดง และเหลือง ซึ่งสีฟ้าหมายถึงท้องฟ้า สีแดงหมายถึงดวงอาทิตย์ สีเหลืองหมายถึงแผ่นดิน ส่วนกางเกงมวยปล้ำในภาษามองโกลเรียกว่า “ป็นเจอเลย์ (Banjil)” เวลาสวมใส่ดูพองหนาและจับเป็นจีบรอบ นอกกางเกงยังสวมปลอกขาไร้เป้า ภาษามองโกลเรียกว่า “เกาหู (Tuhuu)” บริเวณหัวเข้าของปลอกจะปักด้วยลวดลายสวยงามโดดเด่น เช่น รูปขนหางนกยูง เปลวไฟ และอื่น ๆ มักมีสีสดใสสวยงาม นักมวยปล้ำจะสวมสิ่งที่เรียกว่า “เจียงก่า (Jangga)” ทำจากพู่ไหมห้าสีม้วนเป็นวงไว้รอบคอ เรียกอีกอย่างว่าเจียนคัมภีร์ โดยทำจากผ้าคล้องคอฮาตา (Khata) ม้วนเป็นวง ด้านบนมีพู่ไหมที่เป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงชัยชนะ ยังมีหลากสีเท่าใด ก็หมายความว่าผู้สวมใส่เคยชนะการแข่งขันมามากเท่านั้น มีผู้เปรียบเปรยว่าเจียงก่าสื่อถึงดวงอาทิตย์ บ้างก็เปรียบว่าเป็นขนแผงคอราชสีห์ ชุดของนักมวยปล้ำแบบมองโกลสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมการแต่งกายแบบมองโกลอย่างเต็มเปี่ยม มวยปล้ำแบบมองโกลมีลักษณะเฉพาะของตนเอง ทำพื้นฐานทั้ง 13 เช่น คว่า ดิง กระจุก ผลัก กด เป็นต้น ค่อย ๆ พัฒนาจนมีร้อยกว่าท่า นับว่ามีความพิเศษอย่างยิ่ง

ภาพที่ 2-5 การแข่งขันขี่ม้าและการยิงธนูของชนเผ่ามองโกล

<https://www.mafengwo.cn/i/19889413.html>

มองโกเลียในปัจจุบันเป็นแหล่งของม้ามองโกลที่โด่งดังเรื่องฝีเท้าและการสู้รบ ทั้งยังอัดและทนอย่างยิ่ง ชาวมองโกลรักและผูกพันกับม้าเป็นพิเศษมาแต่โบราณ พวกเขาเติบโตมาบนหลังม้า ทั้งยังภาคภูมิใจหากตนได้เป็นเจ้าของม้าเร็วฝีเท้าดี การแข่งขันขี่ม้าประกอบด้วยการแข่งขันวิ่งเร็ว หลัก ๆ คือแข่งความเร็วของม้า การแข่งเดิน หลัก ๆ คือแข่งความมั่นคงและความคล่องแคล่วของฝีเท้า ฝูงม้าควบทะยาน ซุดโบทสะบัดในสายลม ตระการตาอย่างยิ่ง กิจกรรมนี้มีต้นกำเนิดจากความเชื่อพื้นบ้านโบราณ โดยชาวบ้านเชื่อว่าการแข่งขันขี่ม้าเป็นการแสดงถึงความกล้าหาญและพลังกำลัง ปัจจุบันการแข่งขันขี่ม้าได้กลายมาเป็นส่วนสำคัญในวัฒนธรรมดั้งเดิมของมองโกเลียใน

การยิงธนูเป็นหนึ่งในกิจกรรมที่เก่าแก่ที่สุดในเทศกาลนำตำมู ก่อนคริสต์ศักราช 800 ชาวมองโกลถูกแบ่งออกเป็นชนเผ่าต่างๆ ซึ่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจของชนเผ่ามองโกลสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภท ได้แก่ เศรษฐกิจเร่ร่อน และเศรษฐกิจการค้าสัตว์ โดยหลังจากที่เจงกีสข่านรวมประเทศมองโกเลียเข้าด้วยกัน แม้ว่าชนเผ่าที่มีเศรษฐกิจการค้าสัตว์จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงรูปแบบไปสู่เศรษฐกิจแบบเร่ร่อน แต่ทักษะการใช้ธนูและลูกธนูที่สั่งสมมาหลายปีในช่วงการค้าสัตว์ยังคงถูกเก็บรักษาไว้เพื่อป้องกันการรุกรานจากต่างชาติและสัตว์ป่าไม่ให้โจมตีฝูงสัตว์ คนเลี้ยงสัตว์ยากจนที่ไม่มีฟาร์มส่วนตัวยังคงต้องอาศัยการค้าสัตว์ด้วยธนูและลูกธนูเพื่อหาเลี้ยงชีพ (Liu Cong, 2014)

การแข่งขันยิงธนูมองโกลมี 3 ประเภท ได้แก่ การยิงธนูแบบยืน การยิงธนูบนม้า และการยิงธนูทางไกล ซึ่งแบ่งออกเป็น 25 ก้าว 50 ก้าว และ 100 ก้าว การแข่งขันเหมาะสำหรับคนทุกวัย โดยผู้เข้าร่วมการแข่งขันทุกคนจะต้องนำม้า คันธนู และลูกธนูมาเอง ทั้งนี้ไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับรูปแบบของคันธนูและลูกธนู น้ำหนักการดึงของคันธนู ความยาวและน้ำหนักของลูกธนู กฎการแข่งขันคือ ยิงธนูได้ 3 รอบ โดยยิงได้ 9 ลูก กล่าวคือ แต่ละคนจะได้รับอนุญาตให้ยิงได้เพียง 3 ลูกในแต่ละรอบ และ 3 อันดับแรกจะถูกกำหนดโดยจำนวนลูกธนูที่โดนเป้าหมาย ในระหว่างการยิงธนูบนหลังม้า นักยิงธนูจะถือธนู ชักลูกธนู ยิงธนู โดยการยิงธนูบนหลังม้า ต้องยิงธนู 3 ลูกต่อม้า 1 ตัวบนเส้นทางที่กำหนด (ZAGD-OCHIR TEGSHBUYAN, 2020)

(2) ความเชื่อและที่อยู่อาศัยในวัฒนธรรมทุ่งหญ้า

บนที่ราบสูงมองโกล ชาวมองโกลที่มีวิถีชีวิตแบบชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนมีธรรมเนียมบูชาสีฟ้า ธรรมชาติ และท้องฟ้า รวมถึงเคารพ “เทพแห่งท้องฟ้า (长生天)” มาแต่โบราณกาล พวกเขาเชื่อว่าสีฟ้าเป็นตัวแทนของความเว้งว่างกว้างใหญ่ ความมั่งคั่งมั่งคั่ง ความสดชื่นเป็นนิรันดร์ โดยเป็นสีของเทพเจ้า คติดั้งเดิมของชนเผ่ามองโกล (Böge เป็นลัทธิหม้อผีร่างทรงแบบหนึ่ง) เชื่อว่าท้องฟ้าที่เปล่งกำลังแข็งแกร่งไร้เทียมเทียมเป็น “บิดา” ส่วนผืนดินที่เมตตากรุณาหาได้เปรียบคือ “มารดา” ท้องฟ้าและผืนดินสรรค์สร้างโลกแห่งธรรมชาติขึ้นด้วยพลังลึกลับ ปกป้องรักษาและพุ่มพักสรรพชีวิตทั้งหมดบนทุ่งหญ้า มนุษย์ต้องเคารพและทำตัวให้สอดคล้องกับธรรมชาติจึงจะอยู่รอด แนวคิดเรื่องการมีชีวิตรอดนี้ส่งอิทธิพลลึกลับและยาวนานต่อชาวมองโกลในแง่ของความตระหนักถึง

ธรรมชาติและลักษณะประจำชนชาติอันเป็นเอกลักษณ์ เพื่อให้กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติอย่างสมบูรณ์ ชายชาวมองโกลส่วนใหญ่จึงชอบแต่งกายด้วยสีฟ้า ตั้งใจให้กลมกลืนกับท้องฟ้าที่เป็นดังบิดา ส่วนผู้หญิงชอบสวมใส่เครื่องแต่งกายสีเขียว เหมือนให้พระแม่ธรณีโอบอุ้มคุ้มครอง ชาวมองโกลมองว่าทุ่งหญ้าเป็นสิ่งล้ำค่าดุจชีวิต จึงตระหนักถึงความสำคัญของธรรมชาติและมีทรรศนะเรื่องคุณธรรมแรงกล้า ทั้งยังมักใช้สองสิ่งนี้เป็นมาตรวัดคุณลักษณะบุคคล รวมถึงใช้ในการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงผันแปรของสิ่งต่าง ๆ แนวคิดการอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างยั่งยืนเป็นแหล่งกำเนิดวัฒนธรรมที่สำคัญของชาวมองโกล สีฟ้าสื่อถึงชาวมองโกล “ฮูเหอ” ในภาษามองโกลหมายถึงสีฟ้า ตัวอย่างเช่น ชื่อเมืองหลวงของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ฮูเหอฮ่าวเท่อ (โฮฮอต) หมายถึง “เมืองสีฟ้า” ในภาษามองโกล และมีชื่อเล่นว่า “ชิงเฉิง” (เมืองสีฟ้าในภาษาจีน) “จักรวรรดิมองโกลอันยิ่งใหญ่” ที่ก่อตั้งโดยเจงกิสข่านมักถูกเรียกว่า “จักรวรรดิมองโกลสีฟ้า” ในสมัยราชวงศ์หยวน พระราชวังของข่านหรือผู้นำชนเผ่าจะเรียกว่า “วังสีฟ้า” พงศาดารของชนชาติมองโกลมีชื่อเรียกว่า “ประวัติศาสตร์สีฟ้า” และตราประทับของข่านจะเรียกว่า “ตราประทับสีฟ้า” (Dong Hanzhong, 2013, P.422)

ขณะที่สีขาวยังถูกกำหนดนิยามใหม่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมมองโกลในยุค “ไป่ตี้ (แปลว่าเผ่าตีขาว เป็นชนกลุ่มน้อยในสมัยโบราณ)” เริ่มมีการบูชาสีขาวยุติที่มีความหมายเป็นมงคล โดยสื่อถึงความสูงศักดิ์ ความบริสุทธิ์ และความเมตตากรุณา ที่ราบสูงมองโกลไม่มีวันปราศจากสีขาวยุติที่เกี่ยวพันกับชีวิตประจำวันอย่างแนบแน่นได้ ไม่ว่าจะเป็นเมฆขาวบนท้องฟ้า กระโจมสีขาวบนพื้นดิน ผุงแพะแกะ น่านม หรือผลิตภัณฑ์นม “ป๊าไป๋ซื่อ (เรือนแปดขาว)” “ตำหนักกระเบื้องหลิวสีขาว” และ “เจดีย์ขาว” ในสุสานของเจงกิสข่านที่กุบไลข่าน ปฐมจักรพรรดิของราชวงศ์หยวนเป็นผู้สร้าง ล้วนแต่เป็นสีขาวทั้งสิ้น ของบรรณาการชั้นสูงสุดที่ชาวมองโกลมักกำนัลให้อีกฝ่ายคือ “บรรณาการเก้าขาว” อันประกอบด้วย “ม้าขาวเก้าตัว” “อูฐขาวเก้าตัว” “วัวขาวเก้าตัว” เป็นต้น เทศกาลขึ้นใหม่ที่เรียกกันในภาษาจีนว่า “เทศกาลฤดูใบไม้ผลิ” ชาวมองโกลจะเรียกว่า “เดือนขาว” ขณะที่ผลิตภัณฑ์ทำจากนมแบบดั้งเดิมของชาวมองโกลเรียกว่า “อาหารขาว” ในชีวิตประจำวันและการติดต่อเชื่อมสัมพันธ์ ชาวมองโกลชอบใช้ผ้าคล่องคอฮาตาสีฟ้าและสีขาว พวกเขาถือว่าสองสีนี้เป็นสีเส้นที่สวยงามที่สุดและจีรังยั่งยืนที่สุดในธรรมชาติ ผ้าฮาตาสีฟ้าและสีขาวเปรียบเสมือนฟ้าครามและเมฆขาว สื่อถึงจิตใจที่เปิดกว้างและจิตวิญญาณที่งดงามของชาวมองโกล กล่าวโดยรวมคือ วัฒนธรรมของชนชาติมองโกลได้ผสมผสานความเคารพธรรมชาติและปรัชญาการอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างกลมกลืนไว้ในสีเส้น ซึ่งสะท้อนออกมาผ่านวิถีชีวิต การแต่งกาย ความเชื่อ และเทศกาลต่าง ๆ สืบเนื่องกันมาจนปัจจุบัน (Dong Hanzhong, 2013, P.433)

ภาพที่ 2-6 กระโจมแบบมองโกล (ภาพจากคลิป์วิดีโอ, บัญชี 锡林郭勒苏德, 2023)

หลังจากผ่านไปนับร้อยนับพันปี ชาวมองโกลที่เคยมีวิถีชีวิตเร่ร่อนเพื่อเสาะแสวงหาน้ำและหญ้าก็คิดค้นรูปแบบสถาปัตยกรรมที่เรียบง่ายและทรงภูมิปัญญาขึ้น เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เกอร์หรือกระโจมแบบมองโกลเป็นตัวอย่างชั้นเยี่ยมในกรณีนี้ คำว่า “เกอร์” หมายถึง “บ้าน” ที่มีชื่อเรียกเช่นนี้ก็เพราะเป็นที่อยู่อาศัยของชาวมองโกล เกอร์เป็นกระโจมแบบดั้งเดิมภายนอกเป็นทรงกรวย ประกอบขึ้นจากโครงไม้และผ้าสักหลาด สะดวกต่อการติดตั้งและรื้อถอนอย่างยิ่ง ทั้งยังทนทานต่อสภาพอากาศหนาวจัดและรุนแรง ที่อยู่อาศัยที่มีโครงสร้างเรียบง่ายและรื้อถอนได้สะดวกเช่นนี้เหมาะกับวิถีชีวิตแบบชนเผ่าเร่ร่อนเป็นอย่างยิ่ง เกอร์ได้รับการสืบทอดต่อกันมานานนับพันปี เติบโตด้วยประวัติศาสตร์อันยาวนาน โดยไม่เพียงแต่ที่อยู่อาศัย แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึงการใช้ชีวิตและขนบธรรมเนียมแบบชนเผ่าเร่ร่อนของชาวมองโกลด้วย การออกแบบกระโจมสะท้อนถึงภูมิปัญญาและความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม โครงสร้างภายในอย่างเตาไฟหรือช่องรับแสงช่วยเน้นย้ำถึงวิถีชีวิตและลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมแบบมองโกล เกอร์จึงไม่ได้เป็นเพียงที่อยู่อาศัย แต่ยังเป็นที่พักทางจิตวิญญาณและเป็นประจักษ์พยานถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาของชนชาวมองโกล ทั้งยังสะท้อนถึงความยำเกรงและความเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของชาวมองโกล รวมถึงภูมิปัญญาในการอยู่ร่วมกับสภาพแวดล้อมอย่างกลมกลืน

4.2 วัฒนธรรมอพยพสู่ไซไซ (วัฒนธรรมซานซี-सानซี)

นับตั้งแต่ยุคของอัลตันข่านในสมัยราชวงศ์หมิงจนกระทั่งยุคเฟื่องฟูที่สุดในสมัยราชวงศ์ชิง ผู้อพยพจากทางตอนเหนือที่ส่วนใหญ่มาจากแถบซานซีและसानซีได้มาลงหลักปักฐานในเปาโถวและพื้นที่โดยรอบ การย้ายถิ่นฐานนี้มีชื่อเรียกในประวัติศาสตร์ว่า “อพยพสู่ด่านตะวันตก (โจ้วไซไซ)” บริเวณดังกล่าวประกอบด้วยกองธงชาวภูโม่แท้ เขตตงเหอ และเขตจีว๋หยวน ผู้อพยพเหล่านี้ได้นำเอา

วัฒนธรรมซานซี-सानซี รวมถึงทักษะหัตถกรรม เช่น ศิลปะการจัดกระดาษ ศิลปะพื้นบ้าน และธรรมเนียมของชาวจงหยวนติดตัวมาด้วย วัฒนธรรมดังกล่าวได้ผนวกรวมกับธรรมเนียมของท้องถิ่นต่าง ๆ ที่มีมากกว่าสองพันปีในเปาโถว ก่อให้เกิดการพัฒนาใหม่ การผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มพ่อค้าซานซีกับธรรมเนียมท้องถิ่นเดิมในเปาโถว ก่อตัวเป็นวัฒนธรรมตลาดอันโดดเด่นของเขตตงเหอ ส่วนการผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างผู้อพยพจากซานซีและसानซีกับชาวมองโกลเจ้าถิ่นเดิมก็นำไปสู่อัตลักษณ์วัฒนธรรมศิลปะการแสดง “เอ๋อร์เหรินไถ” ซึ่งปรากฏการณ์และความหมายแฝงทางวัฒนธรรมเหล่านี้ยังต้องได้รับการศึกษาวิจัยให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

(1) ศิลปะการตัดกระดาษ

ศิลปะการตัดกระดาษในแถบเปาโถวมีจุดเด่นที่เป็นการผสมผสานการตัดกระดาษพื้นบ้านจากทั่วภูมิภาคซานซีและसानซี โดยมีความเกี่ยวพันใกล้ชิดกับงานไม้ ภาพจิตรกรรมบนกำแพง ภาพจิตรกรรมบนผ้าใบ การตกแต่งบ้าน พรม เครื่องแต่งกาย รองเท้า งานปักผ้า และ “กระดาษเผาไฟ” สำหรับงานศพ ทั้งหมดนี้มักมีลวดลายตามแบบแผนเหมือนศิลปะการตัดกระดาษพื้นบ้านของซานซีและसानซี เช่น ลาย “นกสาธิตกาเกาะกิ่งเหมย” “นกเฟิงหวงเล่นดอกโบตั๋น” “บุปผาครอบรอบสิบสองปี” นอกจากนี้ยังมีการตัดกระดาษสำหรับงานเทศกาล การเฉลิมฉลอง การอวยพร การขับไล่สิ่งชั่วร้ายและเคราะห์ร้าย งานศพ และพิธีบวงสรวง ซึ่งล้วนใกล้เคียงกับศิลปะการตัดกระดาษพื้นบ้านของซานซีและसानซีอย่างยิ่ง โดยมีผู้สืบทอดอย่าง Cao Yinfeng แห่งเมืองซาลาฉี (Salaqi) ลวดลาย “วันที่ 28 ตกแต่งหน้าต่าง” “วันขึ้น 15 ค่ำเดือนอ้าย ดิดโคมไฟ” และอื่น ๆ ล้วนสืบทอดมาจากวัฒนธรรมซานซีและसानซี กล่าวโดยสรุปคือ ศิลปะการตัดกระดาษแบบเปาโถวยังคงรักษารูปแบบการตัดกระดาษพื้นบ้านของซานซีและसानซีเอาไว้ โดยคงเอกลักษณ์ความไม่ปรุงแต่งทรงพลัง เฉียบขาด เรียบง่าย พร้อมด้วยความสดใสบริสุทธิ์ บ่งบอกถึงวัฒนธรรมการตัดกระดาษแบบเปาโถว

ภาพที่ 2-7 การตัดกระดาษแบบเปาโถว

http://www.360doc.com/content/17/0326/08/4958641_640205246.shtml

นอกจากนี้ ศิลปะตัดกระดาษยังแสดงถึงเสน่ห์ของวัฒนธรรมมองโกลในสมัยราชวงศ์หยวน วัฒนธรรมของเมืองเปาโถวมีจุดเด่นคือเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่ามองโกล ส่วนความโดดเด่นของศิลปะการตัดกระดาษแบบเปาโถวคือมีลวดลายจำนวนมากที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมมองโกลในสมัยราชวงศ์หยวน ภาพ “อาชาต้อนรับวสันตฤดู” โดย Yao Hongxia ภาพ “ซานม” “สาวน้อยชาวมองโกล” “นักรบยี่หล้า” โดย Wang Hongchuan ภาพ “คล่องม้า” “ยอดอาชาแปดมั่งคั่ง” โดย Zheng Hudie และ “ชาวมองโกลขี่อูฐ” ในซาลาฉี ล้วนเป็นผลงานที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมมองโกลในสมัยราชวงศ์หยวน ศิลปะการตัดกระดาษแบบเปาโถวยังคงมอบความหมายแฝงใหม่ ๆ ให้แก่วัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” อย่างไม่สิ้นสุด เป็นการเพิ่มอิทธิพลและขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่เมืองแห่งนี้ (Zhang Gui, 2013, PP.532-533)

(2) ศิลปะการแสดง “เอ๋อร์เหรินไถ”

“เอ๋อร์เหรินไถ” เป็นการตกผลึกของวัฒนธรรมซีโซ่วหรือการฟังพาทายระหว่างผู้ “อพยพสู่ซีโซ่ว” กับชนชาติมองโกล เรียกว่าเป็นการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับวัฒนธรรมกสิกรรม โดยการแสดงพื้นบ้านเอ๋อร์เหรินไถเป็นภาพสะท้อนอันเปี่ยมชีวิตชีวาของวัฒนธรรมซีโซ่ว

ภาพที่ 2-8 การแสดงเอ๋อร์เหรินไถ (ภาพจากคลิปวิดีโอ)

การแสดงเอ๋อร์เหรินไถมีที่มาจากทำนองเพลงพื้นบ้านมองโกลอย่าง “เซินจีเต๋อหม่า” “ซานไป่ลิวซือหวงหยาง” หรือเช่น “อาลาเป็นฮวา” ซึ่งเล่าถึงเด็กหนุ่มชาวมองโกลที่ติดฝ่นระหว่างทางและขอหลบฝ่นในบ้านไร่แห่งหนึ่ง “เด็กสาวชาวฮั่นยืนเฝ้าตรงประตูบ้าน ยามสนทนาทั้งคู่ก็มีใจให้อีกฝ่าย” เวลาแสดงจะมีทั้งภาษามองโกลและภาษาจีนปะปนกัน ทั้งชาวมองโกลและชาวฮั่นจึงพอเข้าใจเนื้อเรื่อง การแสดงเอ๋อร์เหรินไถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมการผลิตและวัฒนธรรมพื้นบ้านนอกด่านตะวันตกอย่างชัดเจน เนื้อร้องจำนวนมากของเอ๋อร์เหรินไถบอกเล่าเรื่องราวความรักของหนุ่มสาว “เหรินเจียวโต้วใจหนีปู่ใจ (ใครๆ ก็อยู่แต่เธอไม่อยู่)” ขับขานความรู้สึกจากใจจริงของหญิงสาว “ภูเขาอยู่ แม่น้ำอยู่ ก้อนหินอยู่ ใคร ๆ ก็อยู่แต่เธอไม่อยู่” ส่วนเพลง “ซือซี (คิดถึงภรรยา)” ก็ชวนให้หัวใจสลาย “มือซ้ายถือกระดาษเงินกระดาษทอง มือขวาจูงลูกชายลูกสาว ก้าวหนึ่งสูงก้าวหนึ่งต่ำ คุณเข้าหน้าหลุมศพภรรยาไม่ทันรู้ตัว” โดยพรรณานาคำคิดถึงภรรยาที่จากไป (Zhang Gui, 2013, P.440)

ปัจจุบัน ศิลปะพื้นบ้านอย่างการแสดงเอ๋อร์เหรินไถมีการแพร่กระจายออกไปเป็นวงกว้าง เนื่องจากเนื้อหาในแต่ละเพลงมีความใกล้ชิดกับวิถีการผลิตและชีวิตของผู้คนอย่างยิ่ง

4.3 วัฒนธรรมอุตสาหกรรม

ในส่วนนี้ประกอบด้วยพื้นที่ในเขตคุณตุหลุนที่เป็นพื้นที่หลักของกลุ่มผู้บุกเบิกบริษัทผู้ผลิตเหล็กเปากัง และพื้นที่วัฒนธรรมอุตสาหกรรมทหารในเขตชิงชานที่มีธุรกิจอุตสาหกรรมทหารในพื้นที่

ในช่วงทศวรรษที่ 1950 อันเป็นช่วงบุกเบิกเปากัง กำลังสนับสนุนการก่อสร้างจากทั่วประเทศต่างก็หลั่งไหลมารวมกันที่นี่ ก่อให้เกิดวัฒนธรรมอันหลากหลาย ลักษณะของเขตคุณตุหลุนคือยอมรับและหลอมรวม โดยสิ่งสำคัญที่สุดคือจิตวิญญาณแห่งการผลิตเหล็กอันเป็นเอกลักษณ์ ในเขตมี

แหล่งอุตสาหกรรมและเครื่องจักรอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก ซึ่งวัฒนธรรมอุตสาหกรรมและวัฒนธรรมเหล็กมีความโดดเด่นที่สุด

เขตชิงชานเป็นแหล่งรวมธุรกิจอุตสาหกรรมการทหารตามแบบฉบับ เมื่อมีการก่อตั้งธุรกิจอุตสาหกรรมการทหารขนาดใหญ่ของรัฐ เช่น อี้จี้กรุ๊ป เป่ย์จิ้งกรุ๊ป โรงงาน 202 ของบริษัท นิวเคลียร์แห่งชาติจีน และอื่น ๆ กองกำลังผู้ทำงานก่อสร้างนับหมื่นคนจากทั่วประเทศก็เดินทางมาเป็นกำลังสนับสนุนโครงการเหล่านี้ บุคลากรผู้มีความสามารถรวมตัวกันอย่างไม่ขาดสายและเริ่มลงหลักปักฐานที่นี่ ทำให้เขตนี้มีศูนย์วิจัยทางวิทยาศาสตร์ สถาบันอุดมศึกษาและบุคลากรด้านเทคโนโลยีมากที่สุดในเมืองเป่าโถว ประชากรในเขตจึงมีการศึกษาสูง ประกอบกับวิถีชีวิตพื้นบ้านเรียบง่าย โดยรวมแล้วมีคุณภาพค่อนข้างสูง ก่อให้เกิดลักษณะทางวิถีวัฒนธรรมที่เปิดกว้างและไม่กีดกันของพื้นที่เขตนี้

สิ่งที่สื่อถึงภาคอุตสาหกรรมได้เด่นชัดที่สุด คือวัฒนธรรมและจิตวิญญาณเหล็กของเป่าโถว โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

ก. การพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของเป่ากั๋ง

กระทรวงอุตสาหกรรมหนักแห่งรัฐบาลกลางประชาชนจีนได้จัดการประชุมอุตสาหกรรมเหล็กแห่งชาติขึ้นในเดือนธันวาคมปีค.ศ. 1949 และกำหนดให้เป่าโถวเป็นหนึ่งในเป้าหมายของ “ศูนย์กลางเหล็กแห่งใหม่” ในปีค.ศ. 1950 รัฐบาลกลางประชาชนจีนส่งคณะสำรวจแร่เหล็กไปที่โป่ววินเอ้อปั๋วเพื่อตรวจสอบ ต่อมาในปีค.ศ. 1953 ประเทศจีนเริ่มดำเนินนโยบายแผนฯ ห้าปีฉบับแรก โดยมีเป่ากั๋งเป็นหนึ่งใน 156 โครงการสำคัญ การบุกเบิกเป่ากั๋งเป็นการผจญภัยครั้งใหญ่ของผู้คนชนเผ่าต่าง ๆ จากทั่วประเทศ

ภาพที่ 2-9 การก่อสร้างเป่ากั๋ง (ที่มา: ห้องนิทรรศการเป่ากั๋ง Jin Xiaodong, 2022)

ปีค.ศ. 1958 เป็นช่วงที่เป่ากั๋งอยู่ระหว่างการก่อสร้างขนาดใหญ่ การสร้างเตาถลุงทรงสูง (blast furnace) หมายเลขหนึ่งประสบปัญหาใหญ่เนื่องจากอุปกรณ์และวัสดุก่อสร้างไม่เพียงพอ ประธานเหมาเจ๋อตงแนะนำว่า ต้องหาวิธีแก้ปัญหาให้เป่ากั๋ง วันที่ 19 มกราคม ค.ศ. 1959 หนังสือพิมพ์ “เหริน หมินรื่อเป่า” ตีพิมพ์บทบรรณาธิการชื่อ “รับประกันจุดสำคัญ สนับสนุนเป่ากั๋ง” และเรียกร้องให้ “เป่ากั๋งทำเพื่อชาติ ชาติทำเพื่อเป่ากั๋ง” ฉับพลันกระแสสนับสนุนเป่ากั๋งก็หลั่งไหลมาจากทั่วประเทศ รวมทั้งสิ้นเป็นเมือง 55 แห่งกับหน่วยงาน 727 แห่งจากมณฑล เขต ปกครองตนเอง และนครปกครองโดยตรง 22 แห่งที่สนับสนุนการก่อสร้างเป่ากั๋งอย่างแข็งขัน ด้วยแรงหนุนจากทั้งประเทศ การก่อสร้างเป่ากั๋งดำเนินการอย่างรวดเร็ว วันที่ 26 กันยายน ค.ศ. 1959 เหล็กหลอมสายแรกไหลออกจากเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งของเป่ากั๋ง เป็นการสิ้นสุดประวัติศาสตร์การผลิตเหล็กไม่ได้ของมองโกเลียใน วันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1959 นายกรัฐมนตรีโจวเอินไหลเป็นผู้ตัดริบบิ้นเดินเครื่องเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งของเป่ากั๋งด้วยตนเองและฝากฝังกับคนในเป่ากั๋งอย่างจริงจังว่า “นี่เป็นเตาถลุงทรงสูงชั้นหนึ่งของโลก เพิ่งเคยมีในประเทศเราเป็นครั้งแรก พวกคุณต้องดูแลให้ดี!” นับตั้งแต่เริ่มผลิตเหล็กหลอมสายแรกจนกระทั่งกลายเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมในปัจจุบัน การพัฒนาและการเติบโตของเป่ากั๋งได้เป็นประจักษ์พยานถึงประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์ของการพัฒนาอุตสาหกรรมหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน รัชสรรค์เป็นบทเพลงแห่งการต่อสู้ที่หลอมรวมชนชาติให้เป็นหนึ่งเดียวและร่วมมือร่วมใจกันสร้างเป่ากั๋ง (เอกสารประกอบนิทรรศการเป่ากั๋ง, 2023)

ภาพที่ 2-10 พิธีตัดริบบิ้นฉลองการสร้างเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งของเป่ากั๋งเสร็จสมบูรณ์ (ที่มา: ห้องนิทรรศการเป่ากั๋ง Jin Xiaodong, 2023)

ข. วัฒนธรรมภาพยนตร์และดนตรีเหล็กกล้า

ในปีค.ศ. 1959 Malaqinfu ได้สร้างภาพยนตร์เรื่อง “Morning Song of the Grassland” โดยมีเนื้อหาเรื่องราวเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเหล็กกล้าเมืองเปาโถว โดยใช้เมืองเปาโถว เป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ ซึ่งได้บันทึกภาพเมืองเปาโถวที่ยังไม่เจริญรุ่งเรืองในเวลานั้น ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ที่ยกย่องนโยบายด้านชาติพันธุ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และนำเสนอเรื่องราวที่น่าประทับใจของคนที่มารวมตัวกัน ณ เมืองอุตสาหกรรมเหล็กกล้า

เพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง “Morning Song of the Grassland” ช่วงหนึ่งมีคำร้องที่ว่า “...เราเป็นดั่งม้าเทพสายปีก คบตะบึงไปบนทุ่งหญ้า อาฮาเฮอเฮย ทุ่งหญ้ามีน้ำใสรีวัวแกะอ้วนท้วน ลาก่อนทุ่งหญ้าเขียวขจี ลาก่อนบ้านเกิดแสนงาม อาฮาเฮอเฮย เพื่ออุดมการณ์ยิ่งใหญ่ ร้อนกลาสู่แดนไกลตั้งนงนางแอน เราเป็นดั่งม้าเทพสายปีก คบตะบึงไปบนทุ่งหญ้า อาฮาเฮอเฮย ปล่องไฟคู่สูงตระหง่านเทียมฟ้า ควันพวยพุ่งตลบโรงงาน...” (เนื้อเรื่องโดย Malaqinfu ประพันธ์โดย Dawoerzu) ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1950 เพลงนี้ที่มีชื่อว่า “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ถูกขับขานไปทั่วแผ่นดินจีน แม้เวลาจะผ่านมาแล้วครึ่งศตวรรษ เพลงนี้ก็ยังคงถูกขับร้องจนปัจจุบัน ผู้คนในยุคนี้ที่เคยทุ่มเทเพื่อการบุกเบิกก่อสร้างเปากัง ชาวเปากังที่บากบั่นต่อสู้เพื่อเปากังนานหลายสิบปี ปัจจุบันล้วนแก่ชราทั้งหมดแล้ว พวกเขาอุทิศวัยหนุ่มสาวให้แก่เปากังและอุตสาหกรรมเหล็กของมาตุภูมิ เนื้อเพลงนี้สะท้อนถึงจิตวิญญาณแห่งการหลอมเหล็กและวัฒนธรรมเหล็กของชาวเปากัง เพลงประกอบภาพยนตร์นี้ยังถูกกำหนดให้เป็นเพลงประจำโรงงานเปากัง (สมาคมพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเปาโถว, 2019) ภาพยนตร์และบทเพลงนี้มีความสำคัญในวัฒนธรรมภาพยนตร์และดนตรีเหล็กกล้า เป็นผลงานภาพยนตร์และดนตรีที่เป็นตัวแทนและมีอิทธิพลต่อผู้คนจากรุ่นต่อรุ่น

ภาพที่ 2-11 เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า (ที่มา: ห้องนิทรรศการเปากัง, 2023)

ค. วัฒนธรรมสุนทรียศาสตร์อุตสาหกรรมในรูปลักษณะโรงงานและเครื่องจักรผลิต

เหล็ก

- **สุนทรียภาพจักรกลและสุนทรียภาพวิศวกรรม:** ในฐานะฐานการผลิตอุตสาหกรรมแห่งสำคัญ ภายในโรงงานอุตสาหกรรมเต็มไปด้วยอุปกรณ์จักรกลขนาดใหญ่ ชิ้นส่วนเหล็ก และโครงข่ายท่อลำเลียงที่ซับซ้อน องค์ประกอบเหล่านี้แสดงความหมายแฝงอันลึกซึ้งของสุนทรียภาพจักรกลและสุนทรียภาพวิศวกรรม สุนทรียภาพจักรกลถูกสะท้อนผ่านความดุดันซึ่งขึงและความแม่นยำของเครื่องจักร ขณะที่สุนทรียภาพวิศวกรรมสะท้อนผ่านการออกแบบและแผนผังของทั้งโรงงานผลิตเหล็ก

สุนทรียภาพจักรกลสะท้อนผ่านรูปลักษณะและการดำเนินงานของเครื่องจักรกลขนาดใหญ่ในโรงงาน โครงสร้างจักรกลขนาดใหญ่อย่างเตาถลุงทรงสูง ช่องเตา และอุปกรณ์ทำความเย็น ไม่เพียงแบกรับแรงกดดันมหาศาลในการผลิต แต่ยังแสดงถึงเทคโนโลยีทางวิศวกรรมชั้นเลิศ การเคลื่อนไหวและการเชื่อมต่ออันซับซ้อนระหว่างเครื่องจักรกลส่วนต่าง ๆ ช่วยให้รายละเอียดและรูปทรงอันหลากหลายแก่สุนทรียภาพจักรกล ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้คนสัมผัสได้ถึงเทคโนโลยีอุตสาหกรรมอันทรงพลัง นอกจากนี้ สุนทรียภาพทางวิศวกรรมก็ปรากฏอย่างชัดเจนในแผนผังและโครงสร้างของโรงงานผลิตเหล็ก ตำแหน่งการจัดวาง ความสูง องศา และรายละเอียดอื่น ๆ ของเครื่องจักรแต่ละเครื่องและอาคารแต่ละแห่ง ล้วนถูกออกแบบมาเพื่อให้ขั้นตอนการผลิตเกิดประสิทธิภาพสูงสุด จากเตาถลุงทรงสูงไปจนถึงอุปกรณ์แปรรูป จากโชนผสมไปจนถึงโชนผลิต แต่ละส่วนล้วนถูกออกแบบและประสานกันด้วยความรอบคอบ ประกอบกันเป็นกระบวนการองค์รวมที่เป็นลำดับขั้นตอนอย่างยิ่ง สุนทรียภาพวิศวกรรมเช่นนี้ไม่เพียงแสดงความเป็นระเบียบและลำดับให้รับรู้ทางสายตา แต่ยังแสดงถึงการหลอมรวมระหว่างเทคโนโลยีอุตสาหกรรมสมัยใหม่กับภูมิปัญญามนุษย์อีกด้วย

ภาพที่ 2-12 โรงงานผลิตเหล็กในเมืองเปาโถว
(ที่มา: ห้องนิทรรศการเป่ากัง Jin Xiaodong, 2023)

ข้อมูลข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าการผสมผสานระหว่างสุนทรียภาพจักรกลกับสุนทรียภาพวิศวกรรมก่อให้เกิดประสบการณ์ทางภาพอันเป็นเอกลักษณ์ในโรงงานเหล็ก เผยให้เห็นถึงพลังแห่งเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมสมัยใหม่และการแสวงหาประสิทธิภาพสูงสุดในสภาพแวดล้อมการผลิตของมนุษย์

- **มรดกอุตสาหกรรมและความทรงจำทางประวัติศาสตร์:** โรงงานเหล็กไม่ได้เป็นเพียงสถานที่ผลิตเหล็กเท่านั้น แต่ยังเป็นที่ยังคงความทรงจำทางประวัติศาสตร์ด้วย โครงสร้าง อาคาร และอุปกรณ์จำนวนมากได้เป็นพยานของวันเวลาที่ผันผ่าน ก่อให้เกิดมรดกทางอุตสาหกรรมของโรงงานหลอมเหล็ก เผยให้เห็นถึงพัฒนาการในประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรม

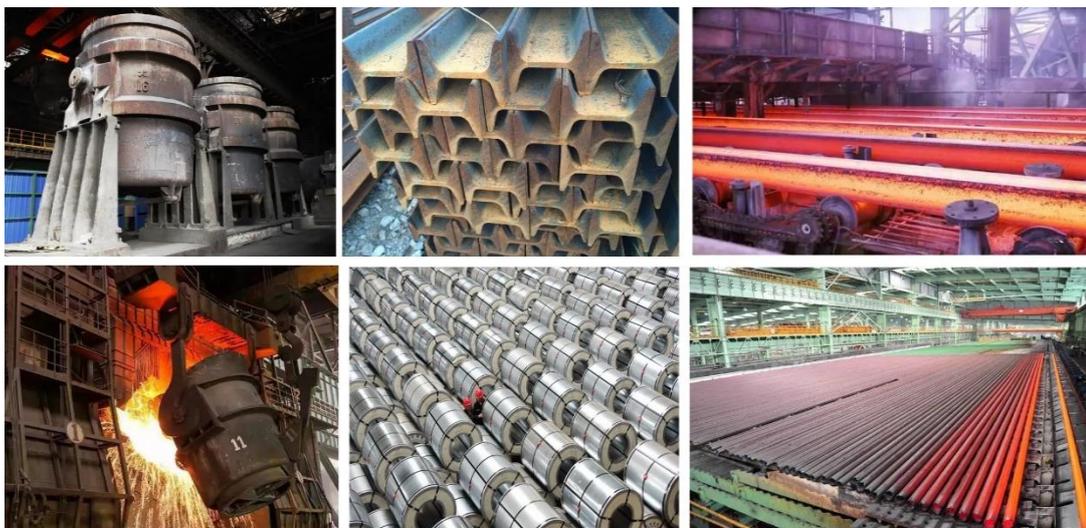

ภาพที่ 2-13 องค์ประกอบต่าง ๆ ของโรงงานเหล็กในเมืองเปาโถว (Jin Xiaodong, 2023)

อาคาร อุปกรณ์ และชิ้นส่วนเหล็กเก่าแก่ได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ของมรดกทางอุตสาหกรรม อาคารเหล่านี้อาจเคยถูกเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงในหลายช่วงเวลา แต่รูปแบบและโครงสร้างยังคงรักษาร่องรอยของประวัติศาสตร์เอาไว้ แม้ปัจจุบันเตาถลุงทรงสูง ช่องเตา ท่อลำเลียงจากยุคเก่าจะไม่ถูกใช้งานแล้ว แต่ก็ทำให้ผู้คนทวนระลึกภาพจากอุตสาหกรรมในอดีตและกระตุ้นให้นึกถึงประวัติศาสตร์ขึ้นมา นอกจากนี้ ในโรงงานเหล็กสามารถเก็บรักษาวัตถุทางประวัติศาสตร์ สิ่งที่ระลึก และอื่น ๆ เพื่อเป็นการบันทึกและแสดงความเป็นมาในอดีตได้ ประวัติศาสตร์การพัฒนานวัตกรรมทางเทคโนโลยี เรื่องราวของบุคคลในโรงงาน ล้วนสามารถนำมาบอกเล่าสืบทอดต่อไปได้ผ่านวัตถุและสิ่งของที่ระลึกต่าง ๆ เพื่อให้ผู้คนได้สัมผัสถึงการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมท่ามกลางวันเวลาที่ผันผ่านไป

มรดกทางอุตสาหกรรมกับความทรงจำทางประวัติศาสตร์ในโรงงานเหล็กจะจุดประกายให้เกิดความเคารพต่ออดีตและการใคร่ครวญถึงอนาคต โดยไม่เพียงทำให้ผู้คนตระหนักถึงพัฒนาการของอุตสาหกรรม แต่ยังเป็นช่องทางสำคัญในการสืบทอดและส่งเสริมวัฒนธรรมอุตสาหกรรมด้วย

- **คุณค่าทางสุนทรียภาพของวัสดุโลหะ:** วัสดุโลหะปรากฏอยู่ทุกหนแห่งในโรงงานเหล็ก ตั้งแต่อุปกรณ์ขนาดใหญ่ถึงชิ้นส่วนขนาดเล็ก ประกายเงางามและผิวสัมผัสของโลหะช่วยมอบคุณค่าทางสุนทรียภาพอันโดดเด่นให้แก่ภาพรวมทั้งหมด คุณค่าทางสุนทรียภาพของโลหะสะท้อนผ่านทางผิวสัมผัส ประกายเงางาม และความทนทาน

ภาพที่ 2-14 องค์ประกอบชิ้นส่วนต่างๆของโรงงานเหล็ก

(ที่มา: ห้องนิทรรศการเป่ากัง, 2023) ผิวสัมผัสและประกายเงางามของวัสดุโลหะช่วยเพิ่มความรู้สึกทันสมัยและเป็นเทคโนโลยีให้แก่โรงงานเหล็ก โลหะต่างชนิดกัน ไม่ว่าจะเป็นเหล็ก เหล็กกล้า ทองแดง ล้วนมีผิวสัมผัสที่เป็นเอกลักษณ์ ลักษณะเฉพาะเหล่านี้จะปรากฏทางพื้นผิวของอุปกรณ์และรูปทรงของชิ้นส่วนประกอบ การสะท้อนและการหักเหของประกายเผยให้เห็นชั้นผิวและการเปลี่ยนแปลงของชิ้นส่วนโลหะภายใต้แสงสว่าง ปรากฏเป็นผลลัพธ์ทางทัศนวิสัยอันโดดเด่น นอกจากนี้ ความมันคงและความทนทานของวัสดุโลหะยังให้ความรู้สึกแข็งแกร่งทรงพลังและพึ่งพาได้ให้แก่โรงงานด้วย ความหนักแน่นและความมันคงของชิ้นส่วนโลหะทำให้ผู้คนรู้สึกถึงพลังและความทนทานที่ยั่งยืนที่แท้จริงของการผลิตเชิงอุตสาหกรรม สัมผัสของพลังนี้ไม่ใช่แค่การรับรู้ในระดับวัตถุเท่านั้น แต่ยังเป็นความชื่นชมยกย่องในเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและภูมิปัญญามนุษย์แบบหนึ่ง

อาจกล่าวได้ว่าโลหะไม่ได้เป็นเพียงวัสดุประเภทหนึ่งในโรงงานผลิตเหล็ก แต่เป็นองค์ประกอบทางสุนทรียภาพด้วย ผิวสัมผัส ประกายเงางาม และความทนทานของโลหะ ช่วยรังสรรค์คุณค่าทางสุนทรียภาพอันโดดเด่นให้แก่โรงงาน

- ภาพสะท้อนสุนทรียศาสตร์หน้าที่นิยม: สถาปัตยกรรมและอุปกรณ์ของโรงงานเหล็กแสดงให้เห็นถึงหลักการสุนทรียศาสตร์หน้าที่นิยม (Functional Aesthetics) รูปลักษณ์ของอาคารมักจะเรียบง่ายกว้างขวาง เน้นการใช้งานจริงและความทนทาน ขณะที่การออกแบบอุปกรณ์จะให้ความสำคัญกับความสะอาดและความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน ตำแหน่งจัดวางและการเชื่อมต่อของท่อยังบ่งบอกถึงการควบคุมการลำเลียงของเหลวอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อรับประกันความเสถียรของกระบวนการผลิต

ดังนั้น สุนทรียศาสตร์หน้าที่นิยมถูกสะท้อนผ่านการออกแบบและแผนผังการจัดวางใน
ทุกแง่มุมของโรงงานเหล็ก เน้นย้ำการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและการปฏิบัติการอุตสาหกรรม
ส่งผลให้โรงงานเหล็กไม่ได้เป็นเพียงสถานที่ทำการผลิต แต่ยังเป็นระบบอุตสาหกรรมที่ดำเนินการ
อย่างมีประสิทธิภาพ

ในวัฒนธรรมสุนทรียศาสตร์อุตสาหกรรมของโรงงานเหล็ก แง่มุมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็
สุนทรียภาพจักรกลกับสุนทรียภาพวิศวกรรม มรดกอุตสาหกรรมกับความทรงจำทางประวัติศาสตร์
คุณค่าทางสุนทรียภาพของวัสดุโลหะ และภาพสะท้อนสุนทรียศาสตร์หน้าที่นิยม ล้วนแต่เกี่ยวโยงซึ่ง
กันและกัน ก่อตัวเป็นประสบการณ์ทางสุนทรียภาพที่ทั้งโดดเด่นและรุ่มรวย องค์ประกอบเหล่านี้ไม่
เพียงเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตทางอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงออกเชิงวัฒนธรรมที่เผย
ให้เห็นถึงคุณค่าทางเทคโนโลยี ประวัติศาสตร์ สุนทรียภาพ และอื่น ๆ อีกหลายระดับชั้น

5. ความสัมพันธ์ระหว่างชาวเมืองเปาโลวกับวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว

การใช้ชีวิตของชาวเมืองเปาโลวนั้นใกล้ชิดกับวัฒนธรรมของเมืองอย่างยิ่ง โดยสะท้อนผ่าน
แง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

ประการแรกคือแง่มุมการก่อสร้างในเมือง มีการสร้างสวนสาธารณะหรือจัตุรัสเชิง
วัฒนธรรมเพื่อให้ชาวเมืองมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองอย่าง
เต็มที่ ตัวอย่างเช่น ถนนเขียวเจียจินในเขตตงเหอเป็นย่านการค้าที่แสดงถึงวัฒนธรรมซีโซ่ว ขณะที่
สวนสาธารณะซีถู่สะท้อนถึงความเป็นอุตสาหกรรม ชาวเมืองจึงสามารถสัมผัสวัฒนธรรมได้เวลาที่มา
เยี่ยมเยือนและผ่อนคลายในสถานที่เหล่านี้

ประการที่สองคือแง่มุมการสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมและพื้นที่สำหรับงานจัดแสดง เมื่อ
คุณภาพชีวิตของชาวเมืองได้รับการยกระดับ การไปศูนย์วัฒนธรรมและพิพิธภัณฑ์ก็กลายมาเป็นหนึ่ง
ในกิจกรรมสำคัญ ชาวเมืองชอบไปพิพิธภัณฑ์เพื่อสัมผัสประสบการณ์และเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม
ตัวอย่างเช่น พื้นที่ทางวัฒนธรรมอย่างพิพิธภัณฑ์เมืองเปาโลว หอศิลป์เมืองเปาโลว และหอ
นิทรรศการการวางผังเมือง เป็นสถานที่ที่ที่มีผู้ไปเยี่ยมชมในช่วงสุดสัปดาห์ การสำรวจและเรียนรู้
เกี่ยวกับประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเช่นนี้ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตของชาวเมืองบางกลุ่ม

ประการที่สามได้แก่การท่องเที่ยว ความต้องการด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของผู้คน
จะค่อนข้างสูงในช่วงวันหยุด ชาวเมืองบางส่วนไม่ยอมการท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ธรรมชาติ ทว่าต้องการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเมืองแทน เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอุตสาหกรรม ชมการบุกเบิกโรง
งานเปากัง เป็นต้น โดยสายการผลิตเชิงอุตสาหกรรมมักดึงดูดผู้เข้าชมได้มากเป็นพิเศษ ซึ่งนำไปสู่
ความเข้าใจใหม่ ๆ เกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรมและพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอุตสาหกรรม
นอกจากนี้ยังมีการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเมืองไปวีนเอ้อปัว สวนสาธารณะยุทธโธปกรณ์ เป็นต้น

เมื่อความต้องการด้านวัฒนธรรมของผู้คนเพิ่มสูงขึ้น จึงมีการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของชาวเมือง

ประการที่สี่คือกิจกรรมพื้นเมือง วัฒนธรรมทุ่งหญ้าในประเพณีท้องถิ่นอย่าง “นำตำมู่” เทศกาลเก่าแก่ที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานของชนชาติมองโกล เป็นเทศกาลสำคัญของชาวมองโกล และในช่วงไม่กี่ปีมานี้ก็มีการจัดเทศกาลวัฒนธรรม “ม้า” บนทุ่งหญ้าเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมพื้นเมือง ทั้งยังมีกิจกรรมของชาวเมืองอย่างเทศกาลแข่งเรือมังกรที่ทำเรือหนานไท่ และการละเล่นเดินไม้ไผ่ต่อขาในวันที่ 15 เดือนอ้าย ซึ่งล้วนแต่สะท้อนถึงวัฒนธรรมซีโซว ในบรรดากิจกรรมทางวัฒนธรรมเหล่านี้ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทางการแสดง “เออร์เทรินไถ” มักเกิดขึ้นอย่างปุปปตามสวนสาธารณะและจัตุรัสต่าง ๆ โดยประชาชนทั่วไป ในด้านวัฒนธรรมอาหาร ตามถนนและตรอกซอกซอยของเมืองเปาโถวก็มีร้านอาหารสารพัดรูปแบบเปิดให้บริการ ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหารมองโกล ร้านอาหารเปาโถวซีโซวแบบดั้งเดิม รวมถึงร้านที่ตกแต่งแนวอินดัสเทรียล สามารถตอบสนองความต้องการทางวัฒนธรรมอันหลากหลายของชาวเมืองได้เป็นอย่างดี วัฒนธรรมเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อวิถีชีวิตของชาวเมืองเปาโถว ทั้งยังกลายมาเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในชีวิตของผู้คนด้วย

ศิลปะสาธารณะเมืองเปาโถว

ปัจจุบัน ในเมืองเปาโถวปรากฏผลงานศิลปะสาธารณะตามจุดสำคัญในเมือง ผลงานส่วนหนึ่งเป็นรูปแบบของงานประติมากรรมในพื้นที่สาธารณะที่สร้างขึ้นในช่วงก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ในช่วง “แผนฯ ห้าปีฉบับแรก”

ภาพที่ 2-15 งานประติมากรรมผู้นำ เขตชิงชาน เมืองเปาโถว (Jin Xiaodong, 2023)

หลังการก่อตั้งประเทศ ทางกรได้กำหนดให้เปาโถวเป็นเมืองสำหรับโครงการก่อสร้างสำคัญ โดยช่วงสิบปีนี้เป็นช่วงของการก่อสร้างแบบองค์รวมในเปาโถว และมีการลงทุนขนาดใหญ่ในอุตสาหกรรมสมัยใหม่ วัฒนธรรมในยุคดังกล่าวเป็นแนวร่วมสมัย ขณะที่หัวข้อในการสร้างสรรค์งานประติมากรรมตกแต่งเมืองจะเป็นภาพของบรรดาผู้นำการปฏิวัติ (ดังที่ปรากฏในภาพที่ 15) ผู้ใช้แรงงาน เกษตรกร และทหาร การก่อสร้างกับการผลิต เป็นต้น ทว่าประติมากรรมเหล่านี้ยังไม่แสดงอัตลักษณ์ท้องถิ่นออกมาอย่างชัดเจน

ภาพที่ 2-16 “เหลียวมอง” เขตชิงชาน เมืองเปาโถว (Jin Xiaodong, 2023)

ต่อมา เมื่อประเทศจีนเริ่มมีระบบเศรษฐกิจแบบตลาด เศรษฐกิจของเมืองของพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ผลงานสร้างสรรค์ทางศิลปะและวรรณกรรมที่เบ่งบานในช่วงเวลานั้นช่วยเบิกทางไปสู่การพัฒนางานประติมากรรมตกแต่งเมืองในรูปแบบใหม่ ซึ่งไม่จำกัดอยู่แค่งานแนวรัลอีกต่อไป ทว่ามีผลงานที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองปรากฏขึ้นขึ้นแล้วขึ้นเล่า เป็นการทลายแบบแผนเดิมที่งานประติมากรรมถ่ายทอดเพียงหัวข้อเดียวเท่านั้น

“มาตรการในการจัดการการสร้างงานประติมากรรมตกแต่งเมือง” ที่ประกาศโดยกระทรวงวัฒนธรรมและกระทรวงโยธาธิการ ได้บัญญัติแนวทางการจัดการและข้อจำกัดสำหรับงานประติมากรรมตกแต่งเมืองทั่วประเทศขึ้นเป็นครั้งแรกในรูปแบบของกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนโฉมงานประติมากรรมตกแต่งเมืองในประเทศจีน จากที่เคยไร้ระเบียบจนกลายเป็น

มีระเบียบ มีหัวข้อในการสร้างสรรค์ผ่านการควบคุมและจำกัดในระดับมหภาคของภาครัฐ เมื่อระบบทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของเมืองผ่านการปฏิรูป พร้อม ๆ กับที่มาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนได้รับการยกระดับ วิถีชีวิตและทิศทางการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมหาศาล การพัฒนาโดยรวม ระบบนิเวศ และการพัฒนาอัตลักษณ์ท้องถิ่นค่อย ๆ กลายเป็นที่ยอมรับของชาวเมือง ซึ่งต่อมาช่วยยกระดับสภาพแวดล้อมของพื้นที่สาธารณะในเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดเรื่องระบบนิเวศและการพัฒนาอย่างยั่งยืน ประกอบกับความต้องการของผู้คนที่เรียกร้องสังคมเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รักษาทรัพยากร ให้ความสำคัญกับคน และชุมชนที่สามัคคีกลมเกลียว ส่งผลให้การก่อสร้างและการพัฒนาเมืองมุ่งหน้าสู่ทิศทางใหม่ จากการสำรวจและเรียบเรียงข้อมูลเกี่ยวกับการก่อตัวและการพัฒนาของศิลปะสาธารณะทั้งหมดในเปาโถว พบว่าศิลปะสาธารณะของเมืองแห่งนี้ค่อย ๆ เกิดขึ้นไปพร้อมกับการสร้างและการพัฒนาเมือง นับตั้งแต่ยุคก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนจนถึงช่วงก่อนปฏิรูปและเปิดประเทศ ที่มีงานประติมากรรมและภาพบนกำแพงในเมืองที่สื่อนัยทางการเมืองอย่างชัดเจนปรากฏในพื้นที่สาธารณะ ไล่มาจนถึงยุคหลังปฏิรูปและเปิดประเทศ ที่ผลงานศิลปะสาธารณะมีรูปแบบหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นผลงานแบบดั้งเดิมที่สะท้อนประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมือง หรือผลงานศิลปะสาธารณะที่เน้นหลอมรวมเข้ากับธรรมชาติ นิเวศวิทยาพื้นที่ และวัฒนธรรมของเมือง กล่าวได้ว่าศิลปะสาธารณะของเปาโถวได้ก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ นอกจากนี้จากแง่มุมวัฒนธรรมท้องถิ่น เปาโถวเป็นเมืองผู้อพยพที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรม ศิลปะสาธารณะในแต่ละเขตยังมีเอกลักษณ์แตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น เขตชิงชานในตัวเมืองเน้นหัวข้ออุตสาหกรรม การทหาร เขตตงเหอเน้นวัฒนธรรมซีโซ่ว เขตคุนตูหลุนเน้นวัฒนธรรมของเมืองเหล็กกล้า เป็นต้น

ภาพที่ 2-17 รูปแบบและการเปลี่ยนแปลงของประติมากรรมและศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถว (Jin Xiaodong, 2023)

จากการศึกษา สามารถสรุปชิ้นงานศิลปะสาธารณะที่โดดเด่นในเมืองเปาโถวได้ดังต่อไปนี้

1) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 1

ชื่องาน: สามกวางโผทะยาน

ออกแบบโดย: สถาบันวิจัยและออกแบบสถาปัตยกรรมเปาโถว

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.1986

สถานที่ตั้ง: ศูนย์กลางการจราจร ถนนเจียนเซ่อลู่ตัดกับถนนกั๋งเถี้ยต้าเจีย เมืองเปาโถว

แนวคิดการออกแบบ: สามกวางโผทะยานเป็นสัญลักษณ์สื่อถึงพลังในการพัฒนาเพื่อความ
เป็นเลิศของทั้งสามเขตในเมืองเปาโถว

รายละเอียดของผลงาน: งานศิลปะสาธารณะ สามกวางโผทะยาน มีความสูงรวม 20.6
เมตร แบ่งออกเป็นส่วนบนและส่วนล่าง ส่วนล่างนับเป็น 6 ใน 7 ของความสูงทั้งหมด รูปทรงคล้าย
กระถางสามขา แสดงถึงการผสมผสานระหว่างความแข็งแกร่งกับความงาม ส่วนบนมีท่วงเรียงซ้อนกัน
สามวง เสากลางของอนุสาวรีย์ลอดผ่านห่วง สื่อถึงสามภาคส่วนมีใจกลางเดียวกัน องค์ประกอบหลัก
ของส่วนบนคือกวางสามตัวที่โผทะยานไล่กวดกัน เขากวางอันแหลมคมชี้ขึ้นฟ้า กีบเท้าแข็งแรงพุ่ง
กระโจนอย่างทรงพลัง สื่อถึงพลังในการพัฒนาของทั้งสามเขตในเมืองเปาโถวที่แข่งขันกันเป็นที่หนึ่ง
ยามเงยหน้ามองจากเบื้องล่าง จะเห็นอนุสาวรีย์ตั้งตระหง่านท่ามกลางอาคารห้างร้าน กวางทั้งสามโผ
ทะยานกลางหมู่เมฆสูงลิบ ฝีมือของผู้ออกแบบและความคาดหวังของผู้ชมผสมผสานกัน ณ ที่แห่งนี้
จนเกิดเป็นสัมผัสทางจิตวิญญาณ

ภาพที่ 2-18 อนุสาวรีย์สามกวางโผทะยาน (Jin Xiaodong, 2023)

2) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 2

ชื่องาน: วายูผู้กล้าซีโซ่ว

ออกแบบโดย: สำนักผังเมืองเป่าโถว

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2005

สถานที่ตั้ง: ทางแยกเถี่ยซีจ่วนผิน ถนนปาเยียนถ่าลาต้าเจียตัดกับถนนซีเหิน่าเป่าต้าเจีย เขตตงเหอ เมืองเป่าโถว

แนวคิดการออกแบบ: ประติมากรรมวายูผู้กล้าซีโซ่วแสดงถึงจิตวิญญาณแห่งประวัติศาสตร์ ตั้งแต่เมืองโบราณในอดีตจนถึงเป่าโถวในปัจจุบัน ผู้คนชาวเป่าโถวควมม้าเดินไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ อยู่แถวหน้าของกาลเวลา ทำให้เป่าโถวเป็นผู้นำในการพัฒนาของภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีน

รายละเอียดของผลงาน: วายูผู้กล้าซีโซ่ว เป็นงานศิลปะสาธารณะแสดงถึงชายหนุ่มร่างกำยำ มือชูเสื้อคลุมโบกสะบัดบนหลังม้าพันธุ์ คอบตะบึงไปด้วยท่าที่องอาจ มีความสูง 14 เมตร บริเวณฐานทำจากหินแกรนิตสีขาว สลักกลดลายเป็นริ้วคลื่น ตัวชิ้นงานหลักเป็นงานหล่อทองแดง ด้านหน้ามีป้ายหินจารึกประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมการอพยพผู้กล้าซีโซ่ว

ภาพที่ 2-19 วายูผู้กล้าซีโซ่ว (Jin Xiaodong, 2023)

3) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 3

ชื่องาน: อาซาอย่างเท้าแตะนางแอนเหินลม

ออกแบบโดย: สำนักผังเมืองเปาโถว

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2008

สถานที่ตั้ง: บริเวณด้านทิศตะวันตกของสวนนิเวศ ถนนเจี้ยนเซ่อ เขตจีว्हยวน เมืองเปาโถว

แนวคิดการออกแบบ: ชิ้นงานประกอบด้วยสามส่วน ได้แก่ หอสัญญาณไฟกำแพงเมืองจีน ลูกโลก และรูปปั้น “อาซาอย่างเท้าแตะนางแอนเหินลม” ใช้เครื่องสัมฤทธิ์ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตกหล่อขึ้นรูป เพื่อจำลองรูปทรงสวยสง่าและทรงพลังสะท้อนถึงบรรยากาศของยุคสมัยที่อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวเจริญก้าวหน้าและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว

รายละเอียดของผลงาน: ในปี 2000 เมืองเปาโถวได้รับรางวัลเมืองท่องเที่ยวยอดเยี่ยมจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เพื่อยกระดับชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวของเมืองเปาโถวจึงสร้างอนุสาวรีย์ “อาซาอย่างเท้าแตะนางแอนเหินลม” สัญลักษณ์ของเมืองท่องเที่ยวยอดเยี่ยมของจีนขึ้นกลางถนนเจี้ยน เซ่อในปี 2008

ภาพที่ 2-20 อาซาอย่างเท้าแตะนางแอนเหินลม (Jin Xiaodong, 2023)

4) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 4

ชื่องาน: ท่วงทำนอง

ออกแบบโดย: บริษัท เป่ย์เปิ่น กรุ๊ป

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2003

สถานที่ตั้ง: บริเวณแยกถนนเจี้ยนเซ่อตัดกับถนนหมินจู่ เมืองเป่าโถว

แนวคิดการออกแบบ: รูปทรงเกลียวม้วนสู่ด้านบนของผลงาน สื่อถึงความเกรียงไกรสง่างามของเมืองอุตสาหกรรมนอกด่าน

รายละเอียดของผลงาน: ในปี 2003 เมืองเป่าโถวต้องการเพิ่มการรับรู้แบรนด์และสร้างอิทธิพลในตลาดให้แก่แบรนด์รถบรรทุกเป่ย์เปิ่น (BeiBen Heavy Truck) จึงทำรูปปั้นที่เป็นสัญลักษณ์ของบริษัทเป่ย์เปิ่นไว้ที่บริเวณถนนสายหลักของเมืองเป่าโถว วัสดุทำจากสแตนเลส สูง 18 เมตร และหนักประมาณ 10 ตัน ซึ่งเป็นงานประติมากรรมผสมผสานสัญลักษณ์ของแบรนด์ธุรกิจชิ้นแรก (ซึ่งมีเพียงไม่กี่ชิ้น) ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่สำคัญของเมืองเป่าโถว

ภาพที่ 2-21 ท่วงทำนอง (Jin Xiaodong, 2023)

จากการศึกษา พบว่าการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะสาธารณะในเมืองเป่าโถวยังมีประเด็นในหลายๆด้านที่ส่งผลต่อมุมมองด้านวัฒนธรรมของเมืองที่เชื่อมโยงต่อแนวคิดการศึกษาวิจัยดังนี้

1) ประการแรก ขาดการวางแผนอย่างเป็นระบบ การออกแบบของศิลปะสาธารณะที่โดดเด่นขาดสัมผัสรับรู้และสุนทรียภาพเชิงภูมิทัศน์โดยรวมของเมือง ทั้งยังไม่คำนึงถึงความสอดคล้องระหว่างผลงานศิลปะกับสถาปัตยกรรม ระหว่างผลงานศิลปะกับการวางผังเมือง และระหว่างผลงานศิลปะกับสภาพแวดล้อมโดยรวม แต่กลับมีความสะเปะสะปะ ปราศจากการวางแผนอย่างเป็นระบบ

2) ประการที่สอง ในแต่ละเขตมีการสะท้อนถึงวัฒนธรรมพอสมควร แต่ยังขาดการสร้างภาพลักษณ์เชิงวัฒนธรรมของเมืองแบบองค์รวม ละแวกที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะที่โดดเด่นถ่ายทอดวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ชัดเจน แต่ยังคงชูความสำคัญของวัฒนธรรมของเมืองเปาโถวโดยรวมให้เด่นชัดยิ่งขึ้น จำเป็นต้องจัดวางและกำกับดูแลชิ้นงานที่สะท้อนวัฒนธรรมท้องถิ่นหลัก ๆ ให้วัฒนธรรมท้องถิ่นเติบโตแยกเป็นอิสระ เพื่อให้วัฒนธรรมของเมืองเปาโถวโดดเด่นและเติบโตไปพร้อมกัน

3) ประการที่สาม รูปแบบซ้ำซากไม่หลากหลาย งานศิลปะสาธารณะในเปาโถวค่อนข้างจำเจในแง่ของรูปแบบ โดยส่วนใหญ่เป็นแนวประวัติศาสตร์และเป็นชิ้นงานลอยตัวแบบสมจริง เทคนิคศิลปะไม่ซับซ้อน ศิลปะสาธารณะเป็นแนวคิดทางวัฒนธรรมที่ค่อนข้างกว้าง มีรูปแบบการถ่ายทอดทางศิลปะที่หลากหลาย ความรุ่มรวยทางวัตถุและจิตวิญญาณของเมืองสมัยใหม่ ทำให้ความต้องการด้านคุณภาพและสุนทรียภาพของผู้คนที่มาทำงานศิลปะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ งานประติมากรรมแบบสมจริงจึงตอบสนองความต้องการของผู้คนได้ยาก ศิลปะสาธารณะควรมีบทบาทในการยกระดับและชี้แนะในเชิงสุนทรียภาพและจิตวิญญาณให้แก่ผู้คน ขณะเดียวกันก็ควรหลายกำแพงเพื่อบูรณาการประโยชน์ใช้สอยเข้ากับเทคโนโลยี เพื่อให้สาธารณชนเกิดปฏิสัมพันธ์และมีส่วนร่วมกับศิลปะสาธารณะ

4) ประการที่สี่ ขาดแคลนผลงานที่มีความคิดสร้างสรรค์ จากแง่มุมพัฒนาการทั้งหมดของศิลปะสาธารณะในเปาโถว พบว่ายังขาดความรู้สึกของยุคสมัยและความคิดสร้างสรรค์ ศิลปะสาธารณะของเมืองเป็นสื่อกลางที่ถ่ายทอดประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมือง ทั้งยังเป็นภาพสะท้อนที่แท้จริงของชีวิตในยุคสมัยนั้น ๆ ด้วย ชิ้นงานจึงไม่เพียงต้องตอบโจทย์ในด้านประวัติศาสตร์และสุนทรียศาสตร์ แต่ยังต้องสะท้อนความงามของยุคสมัย ศิลปะสาธารณะที่ดีมักอยู่ยั่งยืนยง ทั้งหัวข้อ รูปลักษณ์ วัสดุ และสีสันทัน ล้วนต้องสามารถยืนหยัดต่อการทดสอบของกาลเวลาได้ ศิลปะสาธารณะของเมือง ไม่ว่าจะมามีรูปลักษณ์หรือใช้เทคนิคศิลปะใด ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงจุดประสงค์ของมันที่ต้องการรับใช้สาธารณชน สร้างพื้นที่สำหรับทำกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมให้แก่ชาวเมือง รวมถึงส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของเมืองไปได้

ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีการออกแบบศิลปะสาธารณะ

1.1 แนวคิดศิลปะสาธารณะ

ศาสตราจารย์ Bao Lin จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิงห่าวระบุว่า สิ่งที่เราเรียกว่าศิลปะสาธารณะนั้นไม่ใช่สโตร์หรือหมวดหมู่อย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งยังไม่ใช้รูปแบบศิลปะใดเดี่ยว ๆ ด้วย ไม่ว่าจะถูกถ่ายทอดด้วยวัสดุสื่อกลางหรือสื่อสารด้วยภาษาศิลปะแบบใด หน้าที่อันดับแรกของมันคือการแสดงถึงทิศทางคุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรมของศิลปะ ทิศทางของคุณค่าดังกล่าวตั้งอยู่

บนแนวคิดศิลปะรับใช้สังคม ศิลปินสร้างสรรค์งานศิลปะที่ผสมผสานเข้ากับพื้นที่สาธารณะโดยเข้าไปมีส่วนร่วมในระดับหนึ่งเพื่อยกระดับ หล่อหลอม หรือเพิ่มความหลากหลายให้แก่ประสบการณ์สุนทรีย์ภาพทางสายตาของสาธารณชน (Zhou Xiumei, 2013, P.30)

“ศิลปะสาธารณะ” เป็นแนวคิดร่วมสมัยที่ซับซ้อนและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องอยู่ในพื้นที่สาธารณะที่มีการแบ่งปันและการดำเนินการอย่างอิสระ การแสดงออกภายนอกและจิตวิญญาณภายในของศิลปะสาธารณะเป็นการผนวกรวมอันมีประสิทธิภาพของภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติ สิ่งที่เราเรียกว่าเป็น “ผลงานศิลปะสาธารณะ” อย่างน้อยที่สุดควรมีความเป็นศิลปะและการสะท้อนถึงจิตวิญญาณ ทว่าคนบางส่วนยังมีความเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องศิลปะสาธารณะ เพราะศิลปะสาธารณะไม่เท่ากับงานประติมากรรมตกแต่งเมืองหรือการตกแต่งภูมิทัศน์ โดยนอกจากความเป็น “สาธารณะ” แล้ว แก่นสำคัญคือความเป็น “ศิลปะ” เพียงแต่อาคารบ้านเรือน งานประติมากรรม และการตกแต่งที่มีคุณค่าทางสุนทรีย์ภาพหรือสัญลักษณ์บ่งบอกถึงความเป็นศิลปะตามสถานที่ต่าง ๆ ในเมือง ไม่อาจแสดงถึงความเป็นศิลปะสาธารณะออกมาได้ทั้งหมด ทั้งที่พวกมันเป็นอัตวิัตถุ (subject) ของแนวคิดนี้ การสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะไม่เพียงต้องคำนึงถึงสภาพทางจิตวิทยาของผู้คน แต่ยังต้องพิจารณาความแตกต่าง ความสอดคล้อง และจังหวะระหว่างผลงานกับสถานที่ รวมถึงไม่เพียงต้องถ่ายทอดความคิดและจิตวิญญาณความงามสู่สาธารณชนผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น รูปทรง สี สัน และเนื้อสัมผัสเท่านั้น แต่ยังต้องสื่อสารแนวคิดพื้นฐานของผลงานอย่างมีประสิทธิภาพผ่านนัยยะของหัวข้อที่แฝงอยู่ เพื่อให้เผยแพร่ไปยังสาธารณชน เปิดประตูสู่มุมมองที่ผู้คนไม่เคยคาดคิด สร้างแรงบันดาลใจจากสุนทรีย์ภาพและทำให้ผู้คนใคร่ครวญเกี่ยวกับชีวิตและยุคสมัย หากความเป็นสาธารณะคือวิญญาณของศิลปะสาธารณะ ศิลปะก็เป็นการแสดงออกถึงชีวิตของศิลปะสาธารณะ

1.2 ที่มาและพัฒนาการของศิลปะสาธารณะ

แนวคิดเรื่องศิลปะสาธารณะในเมืองสมัยใหม่เพิ่งจะก่อตัวขึ้นมาได้เพียงราวครึ่งศตวรรษเท่านั้น ด้วยความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว เมืองต่าง ๆ จึงต้องแบกรับอุดมคติมากมายไปด้วย ทฤษฎี “อุทยานนคร (Garden City)” ของประเทศอังกฤษ วิสัยทัศน์ “เมืองสมัยใหม่ (Ville Contemporaine)” ของ Le Corbusier และแนวคิด “เมืองอันไพศาล (Broadacre City)” ของ Frank Lloyd Wright ล้วนสะท้อนถึงการแสวงหาเมืองในอุดมคติ ในความคิดของคนส่วนใหญ่ トラบไคที่เมืองมีการวางผังเมืองและการออกแบบเป็นอย่างดี ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมอื่น ๆ ก็จะแก้ไขได้อย่างง่ายดาย แต่หลังจากผ่านไปหลายปี ผู้คนก็พบว่านี่เป็นเพียงความปรารถนา เป็นการออกแบบเมืองในอุดมคติเท่านั้น ยังต้องอาศัยการสั่งสมทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมตามลักษณะดั้งเดิม เมืองจึงจะพัฒนาได้ (Zhou Xiumei, 2013, P.30)

ด้วยเหตุนี้ วัฒนธรรมของเมืองจึงเป็นรากฐานของการพัฒนาเมือง ศิลปะสาธารณะเป็นหนึ่งในสื่อกลางสำคัญที่ถ่ายทอดวัฒนธรรมของเมือง มีบทบาทในการปรับสมดุลระหว่างวัตถุกับจิตวิญญาณ เทคโนโลยีกับอารมณ์ รวมถึงมนุษย์กับธรรมชาติ โดยเฉพาะหลังจากมีการปฏิวัติอุตสาหกรรมในชาติตะวันตก สถาปัตยกรรมสมัยใหม่รูปแบบมินิมอลลิสต์ได้ขจัดศิลปะและการตกแต่งบางส่วนไป ทำให้อาคารต่าง ๆ ดูไร้อารมณ์ความรู้สึก ขณะที่พื้นที่สาธารณะในเมืองมีความน่าสนใจและความมีชีวิตชีวาลดลง ในฐานะสื่อกลางแบบหนึ่งของวัฒนธรรมของเมือง งานประติมากรรมตกแต่งเมืองและภาพบนกำแพงเป็นการใช้ศิลปะบันทึกประวัติศาสตร์อันยาวนานและวัฒนธรรมของเมือง เป็นการสรุปรวมจิตวิญญาณ วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมของเมืองชั้นสูง โดยมีทั้งประโยชน์ใช้สอยทางวัตถุและความเป็นจิตวิญญาณ การก่อตัวและการพัฒนาของศิลปะสาธารณะในเมืองแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์แต่ดั้งเดิมของมนุษย์กับศิลปะที่ไม่อาจแยกจากกันได้ โดยสะท้อนถึงความต้องการสภาพที่อยู่อาศัยในอุดมคติของมนุษย์ การเคารพความต้องการทางจิตวิญญาณของผู้คนและการแสวงหาสภาพที่อยู่อาศัยที่มีความเป็นมนุษย์เป็นหัวข้อหลักในการก่อสร้างและการพัฒนามาตั้งแต่ช่วงกลางศตวรรษที่ผ่านมา ปัจจุบันการพัฒนาเมืองต้องไม่จดจ่ออยู่กับแค่การก่อสร้างทางวัตถุเท่านั้น แต่ยังต้องให้ความสำคัญกับการสร้างความหมายแฝงของวัฒนธรรมของเมืองด้วย

ภาพที่ 2-22 ศิลปะจัดวางแบบเคลื่อนไหวและศิลปะสื่อใหม่ (Jin Xiaodong, 2022)

ในช่วงศตวรรษที่ 21 ในฐานะสื่อศิลปะที่ดีที่สุดสำหรับการเป็น “หอศิลป์ไร้กำแพง” ศิลปะสาธารณะช่วยให้ผู้คนจำนวนมากมีโอกาสได้สัมผัสกับศิลปะในระยะประชิดโดยปราศจากข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นในศูนย์กลางการคมนาคมหรือพื้นที่สาธารณะสำหรับพักผ่อนหย่อนใจต่าง ๆ ล้วนพบเห็นผลงานศิลปะสาธารณะอันหลากหลายได้ทั้งสิ้น ผลงานเหล่านี้สนทนากับสถานที่และสาธารณชนอย่างเต็มที่ ทั้งยังมีความสัมพันธ์อันไม่อาจทดแทนได้กับสถานที่

แสดงผลงาน ทุกวันนี้ การพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีและการเผยแพร่สื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะที่เกี่ยวข้อง ได้นำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงในรูปแบบของศิลปะสาธารณะที่มีความหลากหลายมากขึ้น ศิลปะสื่อใหม่ (New media art) ศิลปะดิจิทัล (Digital art) ศิลปะจัดวางแบบเคลื่อนไหว (Power installation art) และอื่น ๆ ล้วนได้รับความนิยมในวงกว้าง เพราะมันสร้างความแปลกใหม่และมีการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมสูง จนกลายเป็นกระแสนิยมที่ยากจะหยุดยั้งในแวดวงงานศิลปะสาธารณะ สิ่งที่ต้องเน้นย้ำก็คือ ใช่ว่าศิลปะรูปแบบใหม่ทั้งหมดจะเหมาะกับการถ่ายทอดศิลปะสาธารณะ ในยุคปัจจุบันที่วิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ และเทคโนโลยีกำลังจินตนาการ เราจึงต้องคิดทบทวนเรื่องการแสวงหาคคุณค่าทางจิตวิญญาณและอุดมคติของศิลปะอย่างสม่ำเสมอ นี่เป็นความตระหนักที่จำเป็นในกระบวนการพัฒนาศิลปะสาธารณะ

1.3 บทบาทของศิลปะสาธารณะ

ศิลปะสาธารณะช่วยยกระดับสภาพแวดล้อมและพื้นที่สาธารณะของเมืองได้ ปัญหาเรื่องคุณภาพของสภาพแวดล้อมเมืองเป็นประเด็นสำคัญในการพัฒนาเมืองมาโดยตลอด นับตั้งแต่การปฏิวัติอุตสาหกรรมเริ่มต้นขึ้นในตะวันตกเมื่อศตวรรษที่ 19 กระบวนการนคราภิวัตน์หรือการกลายเป็นเมืองและการเปลี่ยนเป็นอุตสาหกรรมสมัยใหม่ในชาติตะวันตกก็เริ่มต้นขึ้น การเปลี่ยนเป็นอุตสาหกรรมเป็นต้นตอของความเสื่อมโทรมในสภาพแวดล้อมเมือง พื้นที่อุตสาหกรรมเก่าปนเปื้อนมลพิษ พื้นที่แออัด ตึกสูงระฟ้าสร้างจากคอนกรีตเสริมเหล็กขัดกับธรรมชาติทางจิตวิทยาของมนุษย์ ผู้คนจึงเกิดความรู้สึกเฉยชาและแปลกแยก คนที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ไม่ได้สัมผัสถึงความสบายปลอดภัยของการใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ นำไปสู่การเคลื่อนไหวเมืองสวยงาม (City Beautiful movement) ขนานใหญ่ในเมืองใหญ่ของยุโรปและอเมริกา โดยเป็นความพยายามที่จะทำพื้นที่เมืองให้สวยงามด้วยการออกแบบเชิงศิลปะที่มีความเป็นมนุษย์ หลัก ๆ คือตกแต่งและทำสภาพแวดล้อมเมืองให้สวยงามจากมุมมองทางสุนทรียศาสตร์และศิลปะ การให้ศิลปินวัฒนธรรมเข้ามามีส่วนในการสร้างเมืองได้กลายมาเป็นแนวทางสำคัญในการออกแบบ

ปัจจุบันประเทศจีนอยู่ระหว่างการกลายเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว โครงการรื้อถอนและก่อสร้างขนาดใหญ่ส่งผลให้ปัญหาสภาพแวดล้อมเมืองยิ่งปรากฏเด่นชัด ขณะที่การอนุรักษ์และการแสดงออกถึงวัฒนธรรมของเมืองกลับสูญหาย เพื่อจะปรับปรุงพื้นที่เมืองและสร้างสภาพแวดล้อมสำหรับอยู่อาศัยในเมืองที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ ศิลปะสาธารณะต้องเข้ามาแทรกแซงในการก่อสร้างและการปรับโฉมสภาพแวดล้อมเมือง โดยผสมผสานประติมากรรมตกแต่งเมือง ศิลปะบนกำแพง และการแสดงออกทางศิลปะรูปแบบอื่น ๆ เข้ากับการเพิ่มพื้นที่สีเขียวและโครงสร้างพื้นฐานสาธารณะของเมือง ให้ความสำคัญกับการบูรณาการแนวทางด้านศิลปวัฒนธรรมกับการสร้างสภาพแวดล้อมเมือง โดยไม่ใช่แค่เพียงจัดวางผลงานศิลปะสาธารณะเพื่อชื่นชมทางสายตาเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการให้ศิลปะสาธารณะในเมืองร่วมกับการวางผังและการออกแบบเมือง การออกแบบ

สถาปัตยกรรมเมือง และการออกแบบภูมิทัศน์เมือง เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมและพื้นที่อยู่อาศัยที่ดี ใช้ การแทรกแซงของศิลปะสาธารณะทำให้สภาพแวดล้อมและระบบคุณค่าทางวัฒนธรรมของเมืองที่มี อยู่เดิมเปลี่ยนแปลงและผสมผสาน เกิดเป็นพื้นที่กิจกรรมใหม่ที่เปี่ยมด้วยวัฒนธรรม ความเป็นอิสระ และจิตวิญญาณสร้างสรรค์ เมื่อผู้คนมีส่วนร่วมและแบ่งปันพื้นที่สาธารณะของเมือง ก็จะเกิดเป็น ระเบียบพื้นที่เมืองใหม่ อันเป็นการยกระดับสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมของพื้นที่สาธารณะในเมือง นอกจากนี้ ในฐานะสื่อกลางที่ถ่ายทอดวัฒนธรรมของเมือง ศิลปะสาธารณะยังช่วยอนุรักษ์ ประวัติศาสตร์และความทรงจำของเมืองเอาไว้โดยใช้ศิลปะเป็นเครื่องมือ

ประวัติศาสตร์กับความทรงจำของเมืองเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเมือง ศิลปะสาธารณะจะ ใช้วิธีของตัวเองในการบันทึกความทรงจำและขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ที่เมืองสั่งสมมา พื้นฐานของการ วางแผนและการออกแบบศิลปะสาธารณะท้องถิ่นคือการทำความเข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์ และอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมือง อันเป็นหนึ่งในวิธีเสริมสร้างอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของเมืองด้วย โดยมีจุดมุ่งหมายคือเคารพความรู้สึกที่สาธารณชนมีต่อประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองไป พร้อม ๆ กับตอบสนองความต้องการด้านสุนทรียภาพของผู้คน เพื่อจะได้ยกระดับคุณภาพชีวิตของ พวกเขาให้ดีขึ้น นอกจากนี้ การปรับปรุงสภาพแวดล้อมเมืองด้วยศิลปะสาธารณะจะดึงดูดผู้อยู่อาศัย ใหม่ๆ นักท่องเที่ยว และนักลงทุนเข้ามาในเมืองมากขึ้น ซึ่งจะกระตุ้นความมีชีวิตชีวาและส่งเสริม การพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นได้ในระดับหนึ่ง ในบางประเทศและภูมิภาค ประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เป็น ผลพลอยได้จากศิลปะสาธารณะนั้นเห็นได้ชัดเจนมาก เช่น งานศิลปะสาธารณะจำนวนมากในหมู่บ้าน นักกีฬาโอลิมปิกที่ปักกิ่งและศูนย์จัดงานเวสต์เอ็กซ์โปที่เซี่ยงไฮ้ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมหาศาลให้ มาเยี่ยมชม ช่วยสร้างรายได้ทางเศรษฐกิจไม่น้อยให้แก่เมืองเหล่านี้ ขณะที่ในสหรัฐอเมริกา หนึ่งใน งานศิลปะสาธารณะอันเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนคือ Rachel the Pig ที่ตลาดไพล์เพลซในเมืองซีแอต เทิล ซึ่งเป็นรูปปั้นหมูทองแดงฝีมือช่างประติมากรรมชื่อ Georgia Gerber โดยออกแบบตามหมูที่ชนะ รางวัลประจำแคานตี ช่างได้ทำช่องเล็ก ๆ เอาไว้บนตัวหมู เจ้าหมูอ้วนน่าเอ็นดูจึงกลายเป็นหมูกระปุก ออมสิน นักท่องเที่ยวที่ผ่านไปมายังโยนเงินใส่เข้าไปด้วย ผลก็คือมันกลายเป็นช่องทางการระดมทุน ของมูลนิธิตลาดไพล์เพลซ โดยเงินที่รวบรวมได้ในแต่ละปีจะถูกนำไปใช้ช่วยเหลือคนชรา เด็ก และผู้มี รายได้ต่ำในชุมชน ขณะเดียวกัน ศิลปะสาธารณะก็ปรากฏในกีฬาและการจัดแสดงต่าง ๆ ใน หลากหลายรูปแบบ เป็นการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจเมืองไม่ว่าจะในทางตรงหรือทางอ้อม

1.4 ความสัมพันธ์ของศิลปะสาธารณะและวัฒนธรรมของเมือง

ในฐานะปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม ศิลปะสาธารณะมีทั้งความเป็นสุนทรียศาสตร์และ ความเป็นสัญลักษณ์ในพื้นที่เมืองใช้สัญลักษณ์แทนความหมายเพื่อแสดงออกและสืบทอด ประวัติศาสตร์กับวัฒนธรรมของเมือง มีความเกี่ยวพันใกล้ชิดกับประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม รวมถึงการสร้างวัฒนธรรมของเมือง หัวข้อในการสร้างสรรค์ รูปแบบในการถ่ายทอด และการสร้าง

พื้นที่ของศิลปะสาธารณะ ล้วนสะท้อนถึงและช่วยขยายวัฒนธรรมของเมืองนั้น ๆ ศิลปะสาธารณะเมืองในสมัยใหม่เป็นผลผลิตจากการพัฒนาเมืองจนถึงระดับหนึ่ง เป็นแนวคิดและปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่เกิดจากความต้องการของมนุษย์ที่จะปรับปรุงสภาพแวดล้อมในการอยู่อาศัย ยกระดับคุณภาพชีวิต และแสดงถึงจิตวิญญาณของเมืองท่ามกลางกระบวนการกลายเป็นเมืองและการสูญหายของบริบทเมือง เรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของวัฒนธรรมของเมือง

จากการศึกษา สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะสาธารณะกับวัฒนธรรมของเมืองดังนี้:

1) เป็นการแสดงออกถึงอัตลักษณ์และความโดดเด่นทางวัฒนธรรม ในฐานะส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของเมือง ศิลปะสาธารณะสื่อสารและถ่ายทอดอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและความเป็นเอกลักษณ์ของเมืองผ่านรูปทรง หัวข้อ และรูปแบบของงานศิลปะ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ มุมมองค่านิยม ขนบธรรมเนียมท้องถิ่น และปัญหาสังคม ชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมอันของเมือง ตัวอย่างเช่น งานประติมากรรม ศิลปะบนกำแพง งานแกะสลัก และอื่น ๆ สามารถผสมผสานเรื่องราวในประวัติศาสตร์และสัญลักษณ์ของเมืองเข้าไปได้ เพื่อให้ชาวเมืองและนักท่องเที่ยวได้ทำความรู้จักวัฒนธรรมของเมืองในเชิงลึก

2) สร้างประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่หลากหลาย ศิลปะสาธารณะช่วยให้ชาวเมืองและผู้มาเยือนมีช่องทางใหม่ ๆ ในการมีปฏิสัมพันธ์กับวัฒนธรรมของเมือง เป็นการสร้างความร่มร่วยให้ประสบการณ์ทางวัฒนธรรม ผู้คนสามารถรับรู้และสัมผัสความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของเมืองได้ผ่านการชื่นชม การมีส่วนร่วม และการมีปฏิสัมพันธ์กับงานศิลปะ ผลงานเหล่านี้ยังอาจกลายเป็นสถานที่ให้ผู้คนมารวมตัวและพบปะสังสรรค์กัน ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์และการแลกเปลี่ยนทางสังคม ทั้งยังเพิ่มความเป็นหนึ่งเดียวกันของชุมชนและสายสัมพันธ์ทางสังคมด้วย

3) เป็นพัฒนาการทางวัฒนธรรมของการสืบทอดและการสร้างสรรค์ ศิลปะสาธารณะมีบทบาทสำคัญในการสืบทอดและการสร้างสรรค์วัฒนธรรมของเมือง ในแง่หนึ่งคือสามารถสืบทอดประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ส่งต่อค่านิยมดั้งเดิมและมรดกทางวัฒนธรรมของเมืองไปสู่ชนรุ่นหลังในอนาคต ซึ่งจะเป็นการปกป้องรักษาความสืบเนื่องทางวัฒนธรรม ในอีกแง่หนึ่ง ศิลปะสาธารณะก็ส่งเสริมให้ศิลปินแสดงความคิดเห็นที่มีต่อสังคมร่วมสมัยและปัญหาปัจจุบัน เป็นการสร้างองค์ประกอบทางวัฒนธรรมใหม่ที่ทันต่อเหตุการณ์ พัฒนาการทางวัฒนธรรมเช่นนี้ไม่เพียงช่วยรักษารากฐานทางประวัติศาสตร์ของเมืองไว้ แต่ยังนำความมีชีวิตชีวาและความสร้างสรรค์สดใหม่มาสู่วัฒนธรรมของเมืองด้วย

ศิลปะสาธารณะกับวัฒนธรรมของเมืองมีความสัมพันธ์ที่สนับสนุนและส่งเสริมซึ่งกันและกัน ศิลปะสาธารณะช่วยเพิ่มความร่มร่วยให้ความหมายแฝงของวัฒนธรรมของเมืองผ่านการนำเสนอและการถ่ายทอดผลงาน ขณะที่วัฒนธรรมของเมืองก็มอบพื้นที่ในการสร้างสรรค์และการแสดงออกให้แก่ศิลปะสาธารณะ ทั้งสองสิ่งร่วมกันสร้างเมืองที่เต็มไปด้วยพลังชีวิตและความหลากหลาย มีคุณภาพการสำคัญต่อความเจริญรุ่งเรืองและความก้าวหน้าของเมือง

2. การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม

การจัดการศิลปะเป็นการนำหน้าที่ในการจัดการแบบดั้งเดิมทั้งหลาย ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดโครงสร้างการทำงาน การดำเนินงาน การกำกับดูแล และการควบคุม ไปประยุกต์ใช้กับการแสดง การสร้างสรรค์ศิลปะ หรือการจัดแสดงผลงานศิลปะ โดยการจัดการและการส่งเสริมกระบวนการสร้างสรรค์ รวมถึงการสื่อสารระหว่างผลงานกับผู้ชม ล้วนเป็นหน้าที่ที่ปรากฏอยู่ในองค์การด้านศิลปะทั้งของภาครัฐที่ไม่แสวงผลกำไรและของเอกชนที่ดำเนินงานเชิงพาณิชย์ (Yu Ding, 2008, PP.4-5)

การจัดการศิลปะเป็นกิจกรรมเชิงปฏิบัติการที่มีเป้าหมายการพัฒนาและแผนการดำเนินงานที่ชัดเจน โดยทั่วไป การจัดการศิลปะควรดำเนินการตามทฤษฎีการจัดการที่เป็นวิทยาศาสตร์และกฎเกณฑ์เฉพาะของกิจกรรมทางศิลปะ โดยเริ่มจากการค้นหาและเรียบเรียงข้อมูล ใช้ความคิดสร้างสรรค์และการคาดการณ์กิจกรรมทางศิลปะเพื่อสร้างการตัดสินใจที่ดีที่สุด จากนั้นจึงกำกับควบคุมและเสนอแนะอย่างมีประสิทธิภาพตลอดการดำเนินกิจกรรมทางศิลปะ โดยไม่เพียงครอบคลุมการวางแผนและการแสดงกิจกรรมทางศิลปะ การระดมทุนและการใช้ทุนทรัพย์ การดำเนินการสร้างสรรค์และการผลิตเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการจัดโครงสร้าง การกำกับดูแลบุคลากร การคาดการณ์ และการป้องกันความเสี่ยงต่าง ๆ ด้วย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกิจกรรมหรือการสร้างสรรค์ศิลปะที่กำหนดไว้

การจัดการศิลปะเป็นกิจกรรมที่ประกอบด้วยทั้งการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลและจินตนาการกับความคิดสร้างสรรค์อันรุ่มร่วย นักจัดการศิลปะจำเป็นต้องมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ที่รุ่มร่วยอย่างยิ่งทั้งในเชิงมโนภาพและความหมาย เพื่อให้กระบวนการจัดการเปี่ยมไปด้วยความเข้าใจและการให้เกียรติศิลปิน รวมถึงเข้าใจในงานศิลปะอย่างลึกซึ้ง ท้ายที่สุดคือต้องอาศัยกิจกรรมการจัดการเพื่อผลักดันการสร้างสรรค์งานศิลปะ (Tian Chuanliu, 2021, P.8)

2.2 วิธีการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมือง

การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองมีแนวทางที่หลากหลาย แต่มีสองวิธีที่มีความสำคัญเป็นพิเศษได้แก่ “การปลูกความทรงจำ” กับ “การสร้างความรู้สึกขึ้นใหม่” ด้วยเอกลักษณ์ที่บรรจุทั้งอารมณ์และตรรกะทางประวัติศาสตร์ พื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองจึงมีหน้าที่พิเศษในการแบกรับความสมเหตุสมผลเชิงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของพื้นที่ มิติด้านอารมณ์ความรู้สึกของพื้นที่ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจึงมีความซับซ้อนและผันแปรได้หลากหลาย ในบริบทของยุคปัจจุบัน กระบวนการกลายเป็นเมืองได้สร้างความเสียหายให้แก่ทรัพยากรพื้นที่ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมือง ส่งผลให้ผู้คนในเมืองรู้สึกแปลกแยกจากเมืองในเชิงอารมณ์ ด้วยเหตุนี้ ประเด็นที่ว่า จะชดเชยความรู้สึกแปลกแยกจากบริบททางประวัติศาสตร์อันเป็นผลจาก “การเปลี่ยนผ่านสู่ความเป็นสมัยใหม่” อย่างไร จึงเป็นปัญหาที่นักวางแผนและจัดการพื้นที่สาธารณะต้องหาวิธีรับมือ

หากกล่าวว่าการสร้างบริบททางประวัติศาสตร์ของเมืองขึ้นใหม่ด้วยพื้นที่ทางวัฒนธรรมเป็นโครงการที่มีความเป็นระบบซับซ้อน เช่นนั้นก็ควรใช้การปลูก “ความทรงจำ” ของเมืองและสร้างความรู้สึกขึ้นใหม่เป็นจุดตั้งต้น อันดับแรก ต้องประกอบขึ้นส่วนความทรงจำขึ้นใหม่และกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึก การฟื้นฟูพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองจะปรากฏในการรวบรวม การจัดเรียง และการประกอบ “ชิ้นส่วนทางเวลา” และ “ชิ้นส่วนทางพื้นที่” ของวัฒนธรรมพื้นที่เป็นอันดับแรก การสืบทอดบริบททางประวัติศาสตร์ของเมืองที่ถูกทำลายเพราะกระบวนการกลายเป็นเมืองและการทำให้เป็นสมัยใหม่ส่งผลให้ตีเอ็นเอวัฒนธรรมของเมืองที่จับต้องได้กระจัดกระจายอยู่ในบริเวณต่าง ๆ ในรูปแบบของ “ชิ้นส่วน” ซึ่งจำเป็นต้องถูกรวบรวมและนำมาประกอบกันใหม่ เพื่อให้เป็นสื่อกลางของพื้นที่ทางวัฒนธรรมในการถ่ายทอดตีเอ็นเอของเมือง ขณะเดียวกัน การกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของผู้คนก็เป็นสิ่งที่มองข้ามไม่ได้ เหตุการณ์ในอดีตของเมืองที่ลึกลับยาวนานแล้วคือปัจจัยที่มอบบรรยากาศและความหมายแฝงอันไม่เหมือนใครให้ผู้คนในเมือง ด้วยเหตุนี้ การสร้างบริบทเมืองขึ้นใหม่อีกครั้งจึงไม่เพียงเป็นการสร้างพื้นที่ทางกายภาพ แต่ยังเป็นกระบวนการ “ปลูก” พื้นที่ทางอารมณ์ในจิตใจของผู้คนในเมืองด้วย การสร้างบรรยากาศที่สอดคล้องกับธรรมชาติของพื้นที่ทางวัฒนธรรมจะทำให้ผู้คนสามารถตีความไปกับความรู้สึกดังกล่าวได้ ก่อให้เกิดความสอดประสานทางอารมณ์ในระดับสูง โดยสามารถใช้ดนตรี สี สัน ภาพ ประติมากรรม การจัดแสดง และอื่น ๆ เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ทางอารมณ์ของพื้นที่ทางวัฒนธรรม นี่คือจุดตั้งต้นการสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมือง

3. ทฤษฎีการสืบทอดและฟื้นฟูวัฒนธรรมของเมือง

เมืองทุกแห่งต่างก็มีบริบทของตนที่สั่งสมมาจากประวัติศาสตร์อันยาวนาน เป็นรากฐานทางวัฒนธรรมซึ่งสะท้อนความโดดเด่นของเมืองได้ดีที่สุด ระหว่างที่กระบวนการกลายเป็นเมืองสมัยใหม่ดำเนินไป ซึ่งต้องไม่ลืมที่จะศึกษาค้นคว้า ชัดเกล้า และดูแลรักษาบริบทของเมือง ซึ่งจะช่วยเหลือเกี่ยวกับการสร้างเมืองที่ซ้ำซากจำเจไม่ต่างจากเมืองอื่น ๆ และคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์อันโดดเด่นของเมืองแต่ละแห่ง ทำให้วัฒนธรรมของเมืองได้รับการสืบทอดและฟื้นฟูได้ ดังนั้น ในกระบวนการออกแบบศิลปะสาธารณะเมือง จึงต้องยึดมั่นในแนวคิดการฟื้นฟูวัฒนธรรมในสถานที่จริง ตั้งต้นจากการปกป้องดูแลบริบทเมือง โดยในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ จำเป็นต้องทำการค้นคว้า ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และองค์ประกอบอื่น ๆ ของสถานที่อย่างลึกซึ้ง เช่น สืบค้นข้อมูลเพื่อค้นหาเหตุการณ์หรือบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ ดำเนินงานพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง ความเชื่อทางศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ภายในขอบเขตของพื้นที่ ซึ่งจะเป็นโยบายชนต่อการสืบทอดและการฟื้นฟูบริบทของพื้นที่ดังกล่าว

ขณะเดียวกัน เมื่อทำการศึกษาค้นคว้าวัฒนธรรมก็ควรใส่ใจกับความครบถ้วนสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลประวัติศาสตร์ ด้วยการพัฒนาเมืองและประวัติศาสตร์ที่ดำเนินไป ต้นกำเนิดและพัฒนาการของบริบทเมืองหลายแห่งจึงเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงหลายครั้ง ส่งผลให้บริบทเมืองมีความซับซ้อนและความหลากหลาย การอนุรักษ์ย่านประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม และสิ่งปลูกสร้างดั้งเดิมอื่นของเมืองควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์วิจัยข้อมูลทางประวัติศาสตร์อย่างถึงแก่น โดยเคารพข้อเท็จจริงที่มีอยู่เดิมและก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

4. หลักการจัดวางสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม

ในการออกแบบพื้นที่ สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมหมายถึงการสื่อสารข้อมูล ความหมาย หรืออารมณ์ด้วยการนำลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมมาสรุปเป็นภาพรวม ซึ่งสามารถสร้างบรรยากาศที่มีลักษณะเฉพาะให้กับพื้นที่ ชักนำการรับรู้และอารมณ์ความรู้สึกของผู้คน รวมถึงถ่ายทอดหัวข้อหรือแนวคิดของการออกแบบออกไปได้ ในพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมือง ระบบสัญลักษณ์มักถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของระบบวัฒนธรรมของพื้นที่เมือง โดยมีความหมายแฝงเชิงสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่สำคัญ

พื้นที่ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเป็นตัวกำหนดลักษณะเฉพาะทางสัญลักษณ์ของพื้นที่ โดยจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อม แก่นความคิด และผู้ชมของที่แห่งนั้น นักจัดการพื้นที่ต้องค้นหาองค์ประกอบและสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมออกมาผ่านการวิเคราะห์จากนั้นจึง “ฝัง” สิ่งเหล่านี้ลงในโครงสร้างพื้นที่เมืองโดยใช้ศิลปะ เทคโนโลยี และการออกแบบเป็นเครื่องมือ ทำให้ผู้คนในพื้นที่ได้สัมผัสประสบการณ์ของพื้นที่ทางวัฒนธรรมในทางกายภาพ ทั้งยังเข้าใจความหมายเบื้องหลังสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมด้วย

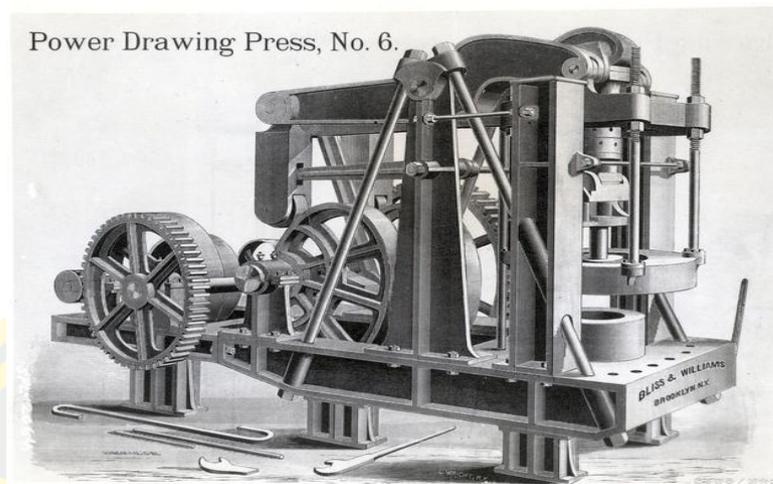
สัญญาะในพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองมีทั้งที่เป็นวัตถุจับต้องได้และที่เป็นนามธรรมหรือเชิงจิตวิญญาณ สัญญาะทางวัฒนธรรมของเมืองไม่ได้เป็นเพียงการบูรณาการทรัพยากรทางวัฒนธรรมในพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองเท่านั้น แต่ยังเป็นการจัดระเบียบวัฒนธรรมของเมืองขึ้นใหม่ระหว่างการสร้างพื้นที่ รวมถึงวิธีออกแบบและจัดการที่นักจัดการพื้นที่วัฒนธรรมของเมืองนำไปใช้เพื่อสะท้อนถึงวัฒนธรรมของพื้นที่เมือง ท่ามกลางสังคมปัจจุบันที่สื่อและข้อมูลสารสนเทศเจริญก้าวหน้าอย่างยิ่ง

ในปฏิบัติการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมือง สัญญาะมักทำหน้าที่เป็นเครื่องยกระดับวัฒนธรรมของพื้นที่ และมีบทบาทในการเติมเต็มความสมบูรณ์แบบ ตัวอย่างเช่น รูปปั้นของพระภิกษุเสวียนจ่างหรือพระถังซัมจั๋งในจัตุรัสนอกวัดต้าฉือเอินที่เมืองซีอานเป็นตัวอย่างขึ้นหิ้งของสื่อสัญญาะในพื้นที่ทางวัฒนธรรม เนื่องจากรูปปั้นดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมสมัยราชวงศ์ถังในจุดท่องเที่ยวเจดีย์ห่านป่าใหญ่ ทั้งยังเชื่อมโยงไปสู่ความทรงจำเกี่ยวกับวรรณกรรมที่ชาวจีนทุกคนต่างก็รู้จักดีอย่าง “ซีโหว่วจี้” หรือไซอิ๋วด้วย การใช้สัญญาะทางวัฒนธรรมเช่นนี้ทำให้วัฒนธรรมของเมืองดูมีหัวข้อหลักและเป็นที่ยึดจำของผู้คนมากขึ้นอย่างมหาศาล สัญญาะทางวัฒนธรรมจึงมีบทบาทสำคัญในการออกแบบ การสร้างสรรค์ และการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมของเมือง (Zhao Wantong, 2021)

5. ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์

สุนทรียศาสตร์ หรือศาสตร์แห่งสุนทรียภาพความงาม สุนทรียศาสตร์เป็นการศึกษากฎเกณฑ์ของกิจกรรมเกี่ยวกับสุนทรียภาพและความงาม และเป็นการประยุกต์ใช้สุนทรียภาพ ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์คือจุดสูงสุดของการปฏิบัติการด้านสุนทรียภาพ การปฏิบัติทางศิลปะใด ๆ จะมีความเกี่ยวข้องกับทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์มีหลายประเภท เช่น ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์เชิงวิเคราะห์ ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์หลังสมัยใหม่ ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์จักรกล ฯลฯ

งานวิจัยนี้ใช้ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์จักรกลเป็นหลัก สุนทรียศาสตร์จักรกลเป็นแนวคิดสุนทรียศาสตร์จากยุคอุตสาหกรรม โดยมองว่าเครื่องจักรแต่ละประเภทล้วนมีความงามแฝงอยู่ ไม่ใช่แค่เพียงความงามที่มีประโยชน์ใช้สอย ที่สำคัญยิ่งกว่าคือเป็นความงามเชิงรูปลักษณ์ในแบบอื่นซึ่งแตกต่างจากความงามตามแบบแผนโดยสิ้นเชิง ทฤษฎีนี้มองว่า ความมีประโยชน์ใช้สอยและตรรกะทางเทคนิคในโครงสร้างกับรูปลักษณ์ของเครื่องจักรกลมีความงามอันเรียบง่ายไม่ปรุงแต่ง ซึ่งสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ที่ใส่ใจกับตรรกะและความเป็นเหตุเป็นผล รวมถึงแนวโน้มทางจิตวิทยาที่มักแสวงหาความแปลกใหม่ เครื่องจักรไอน้ำ หัวรถจักร และเรือกลไฟที่มีขนาดใหญ่และซับซ้อนซึ่งปรากฏในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 สร้างความตื่นเต็นผู้คนด้วยขนาด ประสิทธิภาพ เสี่ยงและรูปลักษณ์แปลกตา ช่วยจุดประกายจินตนาการอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ภาพที่ 2-23 เครื่องจักรไอน้ำ (<https://you.ctrip.com/sight/xian7/1479021.html>)

ในช่วงแรกเริ่มของยุคจักรกล ผู้คนเชื่อว่าสิ่งที่เป็นผลผลิตจากเครื่องจักรปราศจากจิตวิญญาณ เมื่อกาลเวลาผ่านไป การให้ความสำคัญกับวิทยาศาสตร์และการใช้เหตุผลส่งผลให้ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ตัดทอนรูปแบบการตกแต่งแบบยุคหัตถกรรม พร้อมทั้งเน้นความมีระเบียบความแม่นยำบนพื้นฐานของหลักคณิตศาสตร์ การผลิตด้วยเครื่องจักรกลนำมาซึ่งการยกระดับมาตรฐานการใช้ชีวิต ส่วนสุนทรียศาสตร์จักรกลก็มีอิทธิพลต่อประสบการณ์ทางสุนทรียภาพของคนจำนวนมาก ผู้คนค่อย ๆ ยอมรับรูปลักษณ์และผลิตภัณฑ์จากเครื่องจักรกลและชื่นชมในความงาม จึงสะท้อนให้เห็นว่า “สุนทรียภาพ” ของเครื่องจักรกลนั้นเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งกับประวัติศาสตร์ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การปฏิวัติอุตสาหกรรม และการพัฒนาของการพาณิชย์ในระบบทุนนิยม

งานวิจัยและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1. การใช้มุมมองวัฒนธรรมของเมืองเพื่อออกแบบศิลปะสาธารณะ

งานวิจัยเรื่อง การออกแบบศิลปะสาธารณะจากมุมมองวัฒนธรรมของเมือง (Zhou Xiumei, 2013) เป็นการศึกษาภูมิหลังและพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ และบทบาทของศิลปะสาธารณะ อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะสาธารณะกับวัฒนธรรมของเมือง อภิปรายแง่มุมหลัก ๆ ของการออกแบบศิลปะสาธารณะแบบองค์รวมอย่างละเอียดและครบถ้วน บนพื้นฐานการสร้างกรอบทฤษฎีการออกแบบศิลปะสาธารณะแบบองค์รวม ทั้งยังชี้ให้เห็นว่าจำเป็นต้องแก้ไขปัญหา “การอุดช่องโหว่” ในศิลปะสาธารณะโดยต้องมีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เป็นฉากหลัง สุดท้ายคือวิเคราะห์และศึกษาต้นกำเนิด พัฒนาการ และสภาพการออกแบบศิลปะสาธารณะแบบองค์รวมในเมืองอุ๋ฮั่น โดยใช้งานศิลปะสาธารณะในเมืองอุ๋ฮั่นเป็นกรณีศึกษา รวมถึงยกตัวอย่างที่เจาะจง

เพื่อเสนอแนวคิดการออกแบบ วิธีการ และการจัดการศิลปะสาธารณะแบบองค์รวมสำหรับใช้อ้างอิงกรณีศึกษาช่วยให้ผู้วิจัยมีวิธีคิดอย่างมีตรรกะเกี่ยวกับระบบของศิลปะสาธารณะ รวมถึงช่วยในการวางแผนสำหรับการเขียนวิทยานิพนธ์ในภายหลัง

งานวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การวิเคราะห์วัฒนธรรมของเมืองจากมุมมองของการออกแบบศิลปะเมือง (Gao Yuchen, 2016) เป็นการศึกษาเชิงกลยุทธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการฟื้นฟูบริบทเมืองผ่านการออกแบบศิลปะสาธารณะ โดยเสนอกลยุทธ์การออกแบบศิลปะสาธารณะจากมุมมองของการอนุรักษ์บริบทเมือง รวมถึงหลักการออกแบบที่ตั้งอยู่บนกลยุทธ์นี้ ซึ่งควรนำมาใช้กับกรณีศึกษา มีการสรุปแนวทางการวิเคราะห์บริบทเมืองโดยประกอบด้วยแนวทางประวัติศาสตร์ แนวทางภูมิศาสตร์ และแนวทางธรรมเนียมพื้นบ้าน จากนั้นนำองค์ประกอบของบริบทเมืองที่วิเคราะห์ได้ไปเพิ่มความเป็นศิลปะ สุดท้ายจึงถ่ายทอดออกมาด้วยสื่อกลางใหม่ กลยุทธ์การวิเคราะห์บริบทเมืองของงานวิจัยฉบับนี้มีส่วนช่วยอย่างยิ่งในการวิเคราะห์วัฒนธรรมปะโตวของผูู้วิจัย

2. วิธีการออกแบบและสร้างสรรค์ศิลปะสาธารณะ

งานวิจัยเรื่อง การโต้ตอบแบบหลากหลาย: การศึกษาวิธีการสร้างสรรค์ศิลปะสาธารณะ (Zeng Lingxiang, 2013) เป็นการศึกษาระเบียบวิธีปฏิบัติการในการสร้างสรรค์ศิลปะสาธารณะโดยใช้การก่อสร้างเจ็องเจียงพาวิลเลียนในงานเวิลด์เอ็กซ์โปที่เซี่ยงไฮ้ปี 2010 เป็นกรณีศึกษา เสนอระเบียบวิธีที่ควรปฏิบัติตามอันประกอบด้วยการตรวจสอบยืนยันหัวข้อในการสร้างสรรค์ แนวคิดในการสร้างสรรค์ การยกระดับแผนงาน และการลงมือสร้างสรรค์ “มุมมองเปิดกว้าง คิดอย่างมีพลวัต” “กระบวนการที่ยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงได้” “การขัดเกลาเชิงนามธรรม” “การก่อสร้างและการถ่ายทอดความเปลี่ยนแปลง” “องค์ประกอบร่วมทว่ามีเอกลักษณ์” “ความต้องการปฏิสัมพันธ์อันหลากหลาย” “การผสมผสานศิลปะและเทคโนโลยี” และอื่น ๆ ช่วยตีแผ่การสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะอันลึกลับออกมาอย่างละเอียดครบถ้วน ผู้วิจัยจะนำแนวคิดนี้ไปปรับใช้กับการออกแบบและการสร้างสรรค์ในชุมชนนิพนธ์ในภายหลัง

งานวิจัยเรื่อง ความเป็นมาของสุนทรียศาสตร์เครื่องจักรกล (Ye Qing, 2019) เป็นการศึกษาประวัติความเป็นมาและพัฒนาการของสุนทรียศาสตร์จักรกล ประเด็นหลักคืองานวิจัยส่วนใหญ่เกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์จักรกลในปัจจุบัน “มักจำกัดอยู่แค่สุนทรียศาสตร์จักรกลตามนิยามของรูปแบบ” งานวิจัยฉบับนี้ศึกษาวิธีการผลิตเบื้องหลังการปรากฏของสุนทรียศาสตร์จักรกล รวมถึงจิตวิญญาณของยุคสมัยที่สะท้อนผ่านสุนทรียศาสตร์จักรกล ด้วยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถานะของเครื่องจักรกลเปลี่ยนจากเครื่องมือมาเป็นคนรับใช้ สหยากร่วมรบ ผู้ร่วมงานของมนุษย์ และยังจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ขณะเดียวกันรูปลักษณ์ภายนอกและภาพลักษณ์ของเครื่องจักรกลในใจมนุษย์ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาลเช่นกัน ระหว่างที่ทำการสร้างสรรค์ ปรับเปลี่ยน และยอมรับเครื่องจักรกล มนุษย์ก็ได้ค้นพบ “ความงาม” ของมันอย่างต่อเนื่อง เนื้อหาในงานวิจัยฉบับนี้

ช่วยเสริมพื้นฐานทางทฤษฎีให้แก่การเขียนวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัยในแง่การประยุกต์ใช้ทฤษฎี
สุนทรียศาสตร์จักรกลกับการออกแบบ

3. การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการออกแบบศิลปะเพื่อออกแบบพื้นที่เมืองร้างอย่างยั่งยืน (Xu Liang, Liao Qipeng, 2018, P.65) เป็นการศึกษากลยุทธ์การจัดการทางศิลปะเพื่อปรับปรุงพื้นที่
เมืองร้าง โดยใช้แนวทางการออกแบบศิลปะในการค้นหาคุณค่าอันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่เมือง
ร้าง ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพของสภาพแวดล้อมสำหรับอยู่อาศัยของมนุษย์
ยกระดับคุณค่าท้องถิ่น สืบสานจิตวิญญาณของพื้นที่ รวมถึงผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรม
เชิงสร้างสรรค์ ทั้งยังแนะนำว่าการออกแบบศิลปะควรเริ่มจากการกำหนดนโยบายเป็นระยะต้น การ
วางแผนและการออกแบบเป็นระยะกลาง การแทรกแซงในระดับการจัดการและการบำรุงรักษาเป็น
ระยะปลาย รวมถึงพยายามสร้างแบบแผนที่เป็นระบบในการแทรกแซงศิลปะสาธารณะ ศิลปะสื่อ
ดิจิทัล และธรณีศิลปะ ในการออกแบบพื้นที่เมืองร้างอย่างยั่งยืน บรรลุการสร้างระบบของศิลปะ
สาธารณะ สร้างระบบจัดการของเสีย หล่อหลอมจิตวิญญาณ และถ่ายทอดศิลปะในพื้นที่เมืองร้าง
เสียใหม่ อุโมงค์ในเมือง บ่อขุดแร่ โรงงานอุตสาหกรรม อุปรณ์ขุดแร่ วิธีดำเนินการ รวมถึง
ทรัพยากรที่เป็นวัตถุอื่น ๆ ในพื้นที่เมืองร้างถูกนำมาปรับปรุงให้มีความเป็นศิลปะ และบูรณาการเข้า
กับทรัพยากรวัฒนธรรมอุตสาหกรรม ประวัติศาสตร์และวิถีวัฒนธรรม รวมถึงทรัพยากรที่ไม่ใช่วัตถุอื่น
ๆ อย่างใกล้ชิด เพื่อสร้างศิลปะภูมิทัศน์แบบจัดวางอันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ ส่งเสริมการรับรู้ของ
สาธารณชนเกี่ยวกับวัฒนธรรมการทำเหมืองในเขตเหมืองแร่ เพื่อให้ผู้คนมีปฏิสัมพันธ์เชิงอารมณ์กับ
พื้นที่เหมือง จากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการแทรกแซงแนวทางการออกแบบการจัดการศิลปะ
ได้มาซึ่งวิธีปรับปรุงสภาพที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ยกระดับคุณค่าของท้องถิ่น และสืบสานจิตวิญญาณ
ของพื้นที่ ซึ่งเป็นการวางรากฐานให้แก่การออกแบบในภายหลัง

กรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง

กรณีศึกษาที่ 1 ศิลปะสาธารณะในสวนสาธารณะใต้เจียหู เมืองอู่ฮั่น

อู่ฮั่นเป็นเมืองอุตสาหกรรมหนัก หลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนก็ได้มีการสร้าง
โรงงานเหล็กอู่ฮั่นขึ้นในช่วง “แผนฯ ห้าปีฉบับแรก” โดยเป็นธุรกิจกิจการเหล็กขนาดใหญ่พิเศษแห่ง
แรกของประเทศ ในช่วงทศวรรษที่ 1950 ทะเลสาบใต้เจียหูเป็นที่ทิ้งเถ้าลอยจากโรงไฟฟ้าชิงชาน
ทะเลสาบถูกถมจนเต็ม ทั้งยังมีขี้เถ้ากองสูงถึง 10 เมตร ในปี 2015 ทะเลสาบใต้เจียหูได้รับการเปลี่ยน
โฉมและเปิดทำการในฐานะสวนสาธารณะ กลายเป็นสวนสาธารณะแบบองค์รวมขนาดใหญ่ที่สุดใน
ย่านใจกลางเมืองอู่ฮั่น ได้ชื่อว่าเป็น “ปอดสีเขียว” ของย่านตงต้าเหมิน เมืองอู่ฮั่น

สวนแห่งนี้ได้รับการออกแบบตามหัวข้อ “เสียงสะท้อนความเจริญทางอุตสาหกรรม” และ “รักษาร่องรอยมรดกอุตสาหกรรม รักษาความทรงจำทางประวัติศาสตร์ของเมือง” ใช้เทคนิคสร้างสรรค์กระตุ้นความมีชีวิตชีวาของพื้นที่ ศิลปะสาธารณะในสวนล้วนสะท้อนถึงประวัติศาสตร์องค์ประกอบของการออกแบบถูกคัดสรรจากองค์ประกอบของอุ้งอันกังเถียนกรุ๊ป ใช้เทคนิคศิลปะสาธารณะเพื่อสืบสานวัฒนธรรมให้คงอยู่ ผืนดินนี้ได้ฟื้นคืนชีพใหม่ด้วยศิลปะสาธารณะ ขณะเดียวกันก็สื่อถึงความฝันและความหวังของสวนสาธารณะใต้เจียหูด้วย ภายในสวนประติมากรรมความทรงจำอุตสาหกรรมมีกลุ่ม “ศิลปะสาธารณะอุตสาหกรรม” อยู่เป็นจำนวนมาก ทำหน้าที่บอกเล่าประวัติศาสตร์ของเมืองเหล็กแห่งนี้ โดยผู้วิจัยได้ศึกษางานศิลปะสาธารณะชิ้นหลัก ๆ ในสวนสาธารณะใต้เจียหู เมืองอุ้งอันดังนี้

1) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 1

ชื่องาน: เสียงสะท้อนจากประวัติศาสตร์

ออกแบบโดย: Li Yanfang จากสถาบันออกแบบสวนและประติมากรรมอุ้งอัน

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2015

สถานที่ตั้ง: สวนสาธารณะใต้เจียหู เมืองอุ้งอัน

แนวคิดการออกแบบ: งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ใช้ชิ้นส่วนเครื่องจักรเสียแล้วจากโรงงานเหล็กแล้วนับร้อยชิ้น เช่น ฟันเฟืองขนาดยักษ์ รวมถึงท่อลำเลียง วาล์ว และเครื่องมือวัดมาติดไปทั่วกำแพงตกแต่งภูมิทัศน์ก่อจากอิฐทูนไฟรีไซเคิลความยาว 22.5 เมตร ความสูง 4 เมตร อาศัยการจัดวางอย่างมีศิลปะ ส่วนต่าง ๆ ก็ประกอบกันเป็นภาพอันทรงพลัง นักท่องเที่ยวสามารถมองเห็นถึงความงามของเหล็กและเครื่องจักรได้ผ่านวัสดุสีสนิม ให้ความรู้สึกราวกับกำลังได้ยินเสียงสะท้อนจากวงล้อแห่งประวัติศาสตร์ที่กำลังหมุนเวียนไป

ภาพที่ 2-24 เสียงสะท้อนจากประวัติศาสตร์ (Jin Xiaodong, 2023)

2) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 2

ชื่องาน: วันเวลา

ออกแบบโดย: สถาบันออกแบบสวนและประติมากรรมอุฮั่น

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2015

สถานที่ตั้ง: สวนสาธารณะใต้เจียหู เมืองอุฮั่น

แนวคิดการออกแบบ: งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ใช้ฟันเฟือง แกน สปริง และชิ้นส่วนขนาดเล็กอื่น ๆ ประกอบกันเป็นเครื่องบอกเวลาในสมัยโบราณของจีนหรือ “นาฬิกาแดด” (เครื่องมือที่ชาวจีนโบราณใช้ดูเงาที่เกิดจากแสงอาทิตย์เพื่อให้รู้เวลา) แกนและเฟืองที่อยู่ตรงกลางทำหน้าที่เป็นเข็มนาฬิกา โดยเข็มนาฬิกาอันใหญ่ชี้ตรงไปยังท้องฟ้า สะท้อนรับการเปลี่ยนแปลงของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว เมื่อนำองค์ประกอบของสิ่งเก่ามาผสมผสานกับรูปทรงใหม่ นัยยะที่แฝงอยู่ในรูปทรงใหม่ก็ทำให้ความหมายขององค์ประกอบเก๋ายังทวีความลึกซึ้ง งานชิ้นนี้ออกแบบโดยใช้องค์ประกอบของอุตสาหกรรม สร้างเป็นรูปลักษณ์ทางศิลปะแบบใหม่ มอบชีวิตใหม่ให้กับชิ้นส่วนเก่าทั้งหลาย

ภาพที่ 2-25 วันเวลา (สถาบันออกแบบสวนและประติมากรรมอุฮั่น, 2015)

3) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 3

ชื่องาน: เขาเขียวน้ำใส เมืองเหล็กแดง

ออกแบบโดย: สถาบันวางแผนและออกแบบสถาปัตยกรรมหัวฮั่นการ์เด็น

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2020

สถานที่ตั้ง: สวนสาธารณะไต้เจียหู เมืองอู่ฮั่น (ส่วนต่อขยายเฟส2)

แนวคิดการออกแบบ: งานศิลปะสาธารณะเขาเขียวน้ำใส เมืองเหล็กแดงได้รับการ

ออกแบบให้อยู่เลียบบึงทะเลสาบ ยาว 70 เมตร สูง 3 เมตร วัสดุเป็นเหล็กทนต์สภาพอากาศสีแดง (แผ่นเหล็กขึ้นสนิม) ภูเขาถูกนำมาใช้เป็นองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ เหลี่ยมมุมตามโค้งต่าง ๆ ของแผ่นเหล็กแสดงถึงยอดเขาเหล็ก สื่อถึงภูเขาที่ถือกำเนิดใหม่จากกองเพลิง ชัยชนะหัวข้อวัฒนธรรมเหล็ก ทำยที่สุด การปะทะกันระหว่างเหล็กสีแดงกับคอนกรีตก่อให้เกิดภาพของเขาเขียวน้ำใสเมืองเหล็กแดง

ภาพที่ 2-26 เขาเขียวน้ำใส เมืองเหล็กแดง

(สถาบันวางแผนและออกแบบสถาปัตยกรรมหัวฮั่นการ์เด็น, 2020)

กรณีศึกษาที่ 2 “ทิวเสา” ในสวนประติมากรรมเหล็กเต๋อหลง เมืองถังซาน

ชื่องาน: ทิวเสา

ออกแบบโดย: ศาสตราจารย์ Hu Quanchun ภาควิชาประติมากรรม วิทยาลัยจิตรศิลป์ แห่งชาติจีน

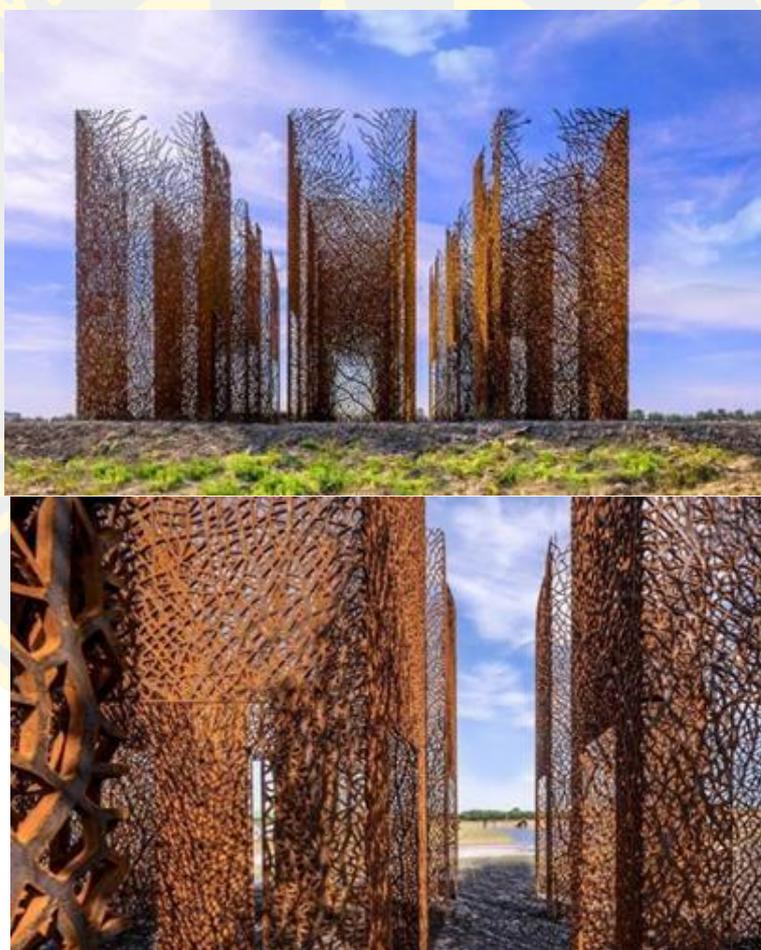
ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2021

สถานที่ตั้ง: สวนประติมากรรมเหล็กเต๋อหลง เมืองถังซาน มณฑลเหอเป่ย์

แนวคิดการออกแบบ: จุดเริ่มต้นของผลงานสร้างสรรค์ชิ้นนี้คือการสร้าง “แลนด์มาร์ก” หรือสัญลักษณ์ในสวนศิลปะเพื่อ “ถ่วงดุล” และ “บรรเทา” แรงกดดันด้านขนาดและความรู้สึกสะดุดตาจากอาคารพาณิชย์ การสร้างสรรค์ครั้งนี้ยังกำหนดด้วยว่าชิ้นงานควรถูกเสริมขึ้นในแนวตั้งให้มาก

ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้ยังต้องให้ความรู้สึกของการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ มีแต่วิธีนี้ที่จะรับประกันว่าผลงานจะมีทั้งความสูงและปริมาณ ทิวเสาทรงสี่เหลี่ยมประกอบด้วยเสากลางจำนวน 9 กลุ่ม เสากลางแต่ละต้นทำจากแผ่นเหล็กเชื่อมปิดความยาว 6 เมตร ความกว้าง 2.2 เมตร และความหนา 0.02 เมตร ระยะห่างระหว่างเสาคือ 1.5 เมตร

งานศิลปะสาธารณะจำเป็นต้องมี “การถ่ายทอดอารมณ์ของตนเอง สามารถปลูกเร้าผู้ชมให้เกิดความรู้สึกสอดประสานทางอารมณ์ได้” เพื่อให้ผู้ชมได้มีประสบการณ์ด้านผัสสะอันหลากหลาย สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือการสื่อสารระหว่างผลงานกับผู้คน รวมถึงปฏิสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมที่เกิดขึ้นตามมา สิ่งเหล่านี้เป็นหนึ่งเดียว เกียวโยงใกล้ชิด และไม่อาจแยกจากกันได้

ภาพที่ 2-27 “ทิวเสา” (Hu Quanchun, 2021)

วัสดุที่ใช้ในผลงานนี้คือเหล็กทันทานต่อสภาพอากาศ (แผ่นเหล็กขึ้นสนิม) เหล็กเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์สำคัญที่บ่งบอกถึงความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมสมัยใหม่ ทว่าบ่อยครั้งแผ่นเหล็กกลับให้ความรู้สึกเย็นชา แข็งแกร่ง และหนักหน่วง เพื่อให้ผลงานนี้สื่อถึงความใกล้ชิดผูกพันในระดับหนึ่ง ผู้สร้างสรรค์จึงต้องการให้แผ่นเหล็กมีความอบอุ่นและความรู้สึก พื้นผิวที่เป็นเถาไวยี่สิบจึงถูกนำมาใช้เพื่อเพิ่มพูนองค์ประกอบสร้างสรรค์ ขณะเดียวกัน แนวคิดการออกแบบเป็นพื้นที่ปิดล้อมยังถูกนำมาพิจารณาและสร้างสรรค์ด้วย แผ่นเหล็กจะถูกนำมาสลักด้วยเลเซอร์ก่อน จากนั้นจึงถูกเชื่อมปิด ผลงานชิ้นนี้ยังใช้ไวยี่สิบเป็นองค์ประกอบสร้างสรรค์ สะท้อนถึงจิตวิญญาณแห่งธรรมชาติและ ความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ระหว่างการสร้างสรรค กระบวนการสลักด้วยเลเซอร์ช่วยให้ความโปร่งใสแก่แผ่นเหล็ก พื้นผิวเถาไวยี่สิบที่เลื้อยพันซ้อนทับกันไปมาช่วยสร้างชั้นและพื้นที่อันรุ่มรวย เพื่อที่จะเพิ่มประสบการณ์ด้านพื้นที่ให้แก่ผู้ชมที่เข้ามาอยู่ท่ามกลางผลงาน โครงข่ายของเสาแต่ละกลุ่มจึงจัดให้มีวิธีเปิดที่แตกต่างกัน เพื่อสร้างเส้นสายที่เคลื่อนไหวและแนวสายตาที่หลากหลาย เมื่อผู้ชมก้าวเข้ามาในผลงาน จะได้ดำดิ่งโดยสมบูรณ์อยู่ท่ามกลางแสงและเงาสลับเลื่อมพรายที่เกิดจากผลงาน ภาพที่ปรากฏต่อผู้ชมจะต่างกันไปตามองศาและทิศทางต่าง ๆ ให้ความรู้สึกว่าผลงานนี้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ความรลวงตาที่ซ้อนที่รังสรรค์ขึ้นจากผลงาน ประกอบกับความหนาแน่นของเถาไวยี่สิบที่เติบโตอย่างเด็ดเดี่ยว ก่อให้เกิดเป็นความเชื่อมโยงภายในระหว่างพื้นดินกับเหล็กกล้า ทำให้ผลงานกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของโลก การเพิ่มพูนองค์ประกอบการออกแบบและแทรกซึมเข้าสู่พื้นที่เช่นนี้ ช่วยมอบวิสัยคิดและฐานคิดใหม่ให้แก่ผู้วิจัยสำหรับการออกแบบในภายหลัง

กรณีศึกษาที่ 3 ศิลปะสาธารณะจัดรัศเยีชี เมืองเส้นหยาง

ชื่องาน: พลัง

ออกแบบโดย: คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการวางแผน มหาวิทยาลัยเส้นหยาง

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2011

สถานที่ตั้ง: จัดรัศเยีชีเส้นหยาง

แนวคิดการออกแบบ: งานประติมากรรมหัวข้อ “พลัง” ในจัดรัศเยีชีมีรูปร่างเป็นตะขออุตสาหกรรม ประกอบขึ้นจากแผ่นเหล็กเชื่อมโค้ง แสดงถึงความหนักแน่นแข็งแกร่งของอุตสาหกรรมในเยีชี น้ำหนักโดยรวม 60 ตัน จุดที่สูงที่สุดนั้นสูงกว่า 20 เมตร เป็นงานประติมากรรมขนาดใหญ่ที่สุดและสูงที่สุดในจัดรัศเยีชี ผลงานชิ้นนี้เป็นจุดสนใจของพื้นที่จัดรัศทั้งหมด ทั้งยังเป็นงานศิลปะสาธารณะชิ้นสำคัญที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมอุตสาหกรรม โดยใช้องค์ประกอบทางภูมิทัศน์ซึ่งก็คือศิลปะสาธารณะเพื่อแสดงความเจริญก้าวหน้าและประวัติศาสตร์ทางด้านอุตสาหกรรมของเมือง กระตุ้นความทรงจำและความระลึกถึงของผู้คนที่มต่ออุตสาหกรรมอันรุ่งเรืองของเขตเยีชี ชับเน้นวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ประจำเมืองให้โดดเด่นชัดเจน ผลงาน “พลัง” เลือกรูปร่างของตะขอเป็น

องค์ประกอบ เนื่องจากตะขอเป็นอุปกรณ์สำคัญที่จะขาดไปไม่ได้เลยในการผลิตเชิงอุตสาหกรรม เส้นสายกระด้างดุดัน สีสนิมและวัสดุกระด้างต่างเติมไปด้วยร่องรอยแห่งกาลเวลา สื่อถึงความแข็งแกร่งที่กลั่นตัวออกมา

ผลงานมีความหมายปลุกใจในเชิงบวก บอกเล่าถึงความเจริญรุ่งเรืองและจิตวิญญาณของอุตสาหกรรมในเอเชียครั้งวันวาน พร้อมความหวังที่ว่าอนาคตของเส้นทางจะทะยานสูงเช่นเดียวกับตะขอ ขณะเดียวกัน ภายในจัตุรัสก็ปลูกต้นไม้จำนวนมากเพื่อให้ตัดกับพื้นผิวของงาน ทำให้งานปรากฏเป็นภาพอันทรงพลังยิ่งขึ้น ผลงานชิ้นนี้ตั้งอยู่ปากทางเข้าสถานีรถไฟใต้ดิน ด้วยตำแหน่งที่ตั้งดังกล่าว คนที่ออกจากสถานีใต้ดินก็จะมองเห็นได้ทันที นับว่าอยู่ในตำแหน่งเหมาะสมอย่างยิ่งแก่การเผยแพร่วัฒนธรรม

ภาพที่ 2-28 พลัง (คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการวางแผน มหาวิทยาลัยเส้นหยาง, 2011)

เนื้อหาในบทนี้เป็นการประมวลพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว ต้นกำเนิดและบทบาทของศิลปะสาธารณะ รวมถึงบทบาทของศิลปะสาธารณะในการสร้างวัฒนธรรมของเมือง โดยได้นำเสนอการจัดการศิลปะและอธิบายวิธีการจัดการภูมิทัศน์พื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมือง ซึ่งจะใช้เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีในเนื้อหาส่วนต่อไป นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ทำการเรียบเรียงหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นวิธีการและพื้นฐานในการออกแบบและการจัดการ

พื้นที่วัฒนธรรม ประการแรก หลักการของการสืบทอดและการฟื้นฟูวัฒนธรรมเมือง ซึ่งเป็นหลักการที่ว่าด้วยการฟื้นฟูบริบทของเมืองอย่างต่อเนื่อง และใช้วิธีการออกแบบศิลปะสาธารณะและการจัดการวัฒนธรรมเพื่อดำเนินการสืบทอดและการฟื้นฟูวัฒนธรรม ประการที่สอง หลักการจัดวางสัญญาณทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการดึงองค์ประกอบที่เป็นตัวแทนเพื่อสร้างระบบวัฒนธรรมใหม่ของเมืองเปาโถว โดยเปลี่ยนองค์ประกอบต่างๆ ให้เป็นสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทน และใช้ในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ เพื่อให้วัฒนธรรมสามารถสะท้อนออกมาในรูปแบบของสัญลักษณ์ ประการที่สาม ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ เนื่องจากเมืองเปาโถวมีวัฒนธรรมเกี่ยวกับเหล็ก เพื่อสะท้อนวัฒนธรรมเหล็กในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะและปรับแต่งความงามของเครื่องจักร จึงมีการใช้หลักการและทฤษฎีสุนทรียศาสตร์เชิงจักรกล โดยประยุกต์ใช้โครงสร้าง วัสดุ รูปทรงของเครื่องจักรในการออกแบบเพื่อสะท้อนถึงความสวยงามของโครงสร้าง ความงามในการใช้งาน และคุณค่าทางวัฒนธรรมของเครื่องจักรในการออกแบบศิลปะสาธารณะ

การวิเคราะห์กรณีศึกษาในบทนี้ ทำให้เข้าใจถึงพัฒนาการและรูปแบบการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ และการใช้รูปแบบการออกแบบสมัยใหม่เพื่อสะท้อนถึงวัฒนธรรมดั้งเดิม ซึ่งเป็นแนวคิดสำหรับงานวิจัยนี้โดยการนำองค์ประกอบอุปกรณ์เครื่องจักรกลผ่านการการรื้อโครงสร้าง และการออกแบบงานศิลปะสาธารณะให้ทันสมัยและมีความหมายแฝงในผลงาน เนื้อหาในบทที่สองเป็นแนวทางและทิศทางของการสำรวจภาคสนามในบทที่สาม ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า และการเก็บข้อมูลในเขตคุณดูหลุนกับโรงงานเหล็กเปาแก๊ง รวมถึงการทำแบบสำรวจและการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในบทถัดไป

บทที่ 3

เมืองเปาโถวแหล่งคุณตุหลุนและรูปแบบประติมากรรมในงานศิลปะสาธารณะ

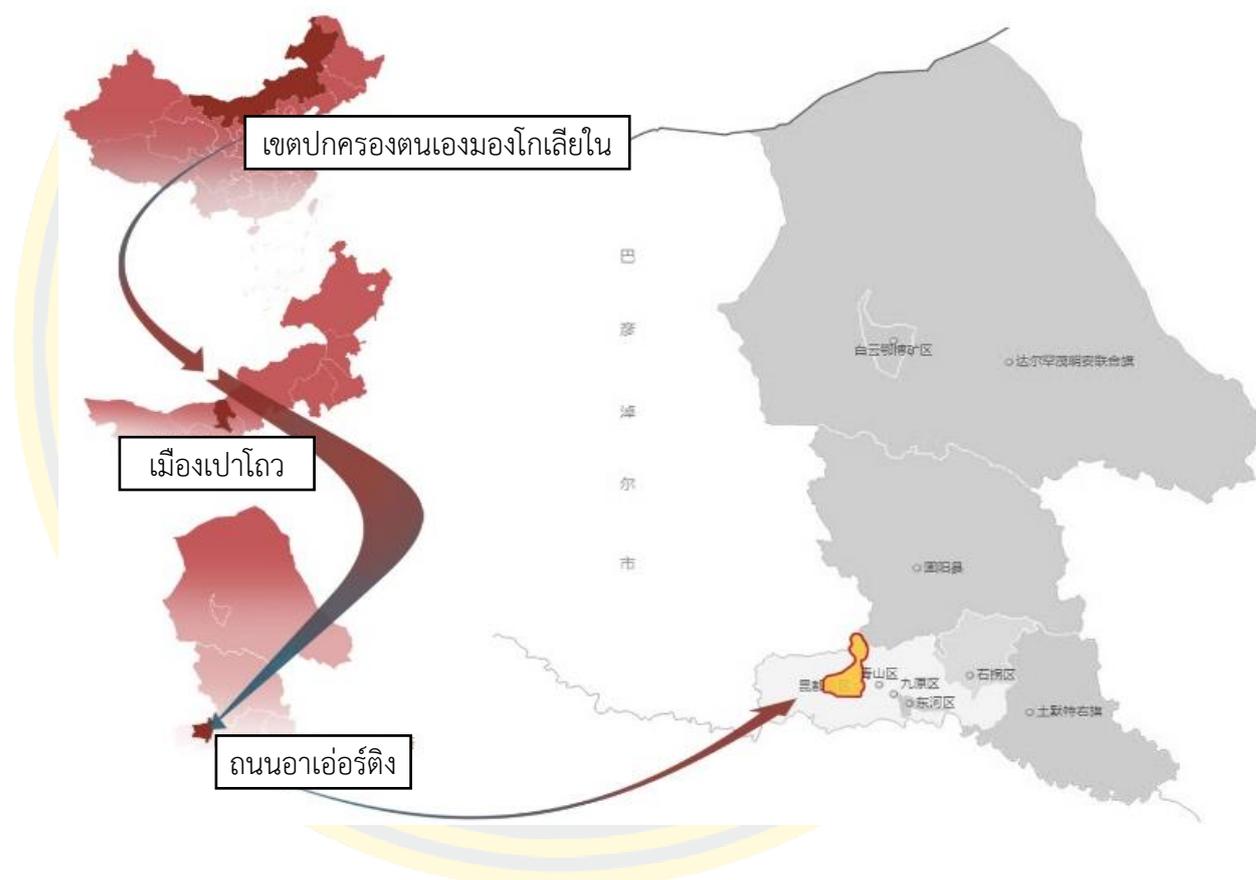
ในบทนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลภาคสนามซึ่งประกอบด้วยบริบทเชิงพื้นที่เขตคุณตุหลุน สถานการณ์ปัจจุบันของถนนอาเออร์ติง รวมถึงตำแหน่งที่ตั้ง สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรม และงานศิลปะสาธารณะที่มีอยู่ในปัจจุบัน กรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปสู่แนวทางการจัดการและการออกแบบเชิงบูรณาการกับวัฒนธรรมกับวิถีชีวิตของผู้คนบนถนนอาเออร์ติงในเขตคุณตุหลุน โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

บริบทเชิงพื้นที่เขตคุณตุหลุน เมืองเปาโถว

เขตคุณตุหลุนมีอีกชื่อหนึ่งว่าเขตคุน เนื่องจากตั้งอยู่ริมแม่น้ำคุณตุหลุนจึงตั้งชื่อตามแม่น้ำสายนี้ คำว่าคุณตุหลุนในภาษามองโกลหมายถึง “แนวขวาง” มีการตั้งฝ่ายปกครองท้องถิ่นมาตั้งแต่ยุคครุฑรัฐ ช่วง 300 ปีก่อนคริสตกาลอยู่ภายใต้เขตปกครองอวิ้นจงจวินของแคว้นจ้าว หลังจากทีราชวงศ์ฉินรวมแผ่นดินจีนได้สำเร็จก็นำระบบเขตการปกครองจวินและเซี่ยน (郡县 เทียบได้กับเมืองและอำเภอ) ไปใช้ทั่วประเทศ ระหว่างยุคราชวงศ์ฉินถึงราชวงศ์หมิง ยามมีการผลิตแผ่นดินเปลี่ยนราชวงศ์แถบคุณตุหลุนซึ่งเป็นป้อมปราการและเส้นทางสัญจรที่เชื่อมระหว่างที่ราบจงหยวนกับทะเลทรายทางเหนือมักจะถูกฝ่ายต่าง ๆ แย่งชิงเพื่อครอบครอง โดยที่นี้เป็นป้อมปราการชายแดนที่อยู่ภายใต้การปกครองแบบจวิน โจว และเซี่ย ในสมัยราชวงศ์เป่ยหยวนของชนเผ่ามองโกล ต้าเหยียนชานเป็นผู้รวมเผ่ามองโกลต่าง ๆ ให้เป็นปึกแผ่น ตั้งเขตปกครองตูโม่เทอว่านฮู่ ภายหลังราชวงศ์ชิงแบ่งเผ่าตูโม่เทอ (Tumud) ในปกครองของตนออกเป็นกองธงซ้ายและขวา ซึ่งภูมิภาคคุณตุหลุนนั้นอยู่ภายใต้กองธงขวาตูโม่เทอ ต่อมาถูกย้ายไปอยู่ใต้กองธงกลางอุลาเทอ (Urad) เมื่อถึงรัชศกเฉียนหลงปีที่สอง (ปีค.ศ.1737) จึงมีการตั้งหมู่บ้านเปาโถวขึ้น เขตคุณตุหลุนจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของหมู่บ้านเปาโถว ในรัชศกเจียชิ่งปีที่ 14 (ปีค.ศ. 1809) หมู่บ้านเปาโถวถูกเปลี่ยนเป็นเมืองเปาโถว เมื่อถึงยุคสาธารณรัฐก็อยู่ภายใต้สำนักจัดการท้องที่เปาโถว อำเภอเปาโถว หลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนในปี ค.ศ. 1949 จึงอยู่ภายใต้อำเภอเปาโถวโดยตรง เดือนสิงหาคม ค.ศ. 1956 เขตคุณตุหลุนถูกก่อตั้งขึ้นด้วยการอนุมัติจากคณะกรรมการประชาชนเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน (สำนักงานส่งเสริมความร่วมมือเปาโถว, 2019, P.43)

1. ตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของเขตคูนตูหลุน

เขตคูนตูหลุนตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเปาโถว มีพื้นที่ติดกับเขต อำเภอกองกง อื่นอีกสี่แห่ง ได้แก่ เขตชิงซานทางตะวันออก เขตจีวี่หยวนทางตะวันตกและทางใต้ อำเภอกู๋หยาง และกองรงหน้าอุลาเท่อ เมืองปาเยียนนำวเออร์ (Bayannur) ทางเหนือ มีพื้นที่ทั้งหมด 301 ตารางกิโลเมตร ระยะทางจากเหนือจรดใต้ส่วนที่ยาวที่สุดคือ 22.4 กิโลเมตร ระยะทางจากตะวันออกไปตะวันตกส่วนที่ยาวที่สุดคือ 20.9 กิโลเมตร

ภาพที่ 3-1 ตำแหน่งที่ตั้งของเขตคูนตูหลุน (Jin Xiaodong, 2023)

เขตคูนตูหลุนอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองเปาโถว โดยเป็นพื้นที่ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่สำคัญ ทั้งยังเป็นหนึ่งในชุมทางการคมนาคมทางรถไฟที่สำคัญของภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีนด้วย สถานีรถไฟเมืองเปาโถวก็ตั้งอยู่ในเขตนี้ โดยเป็นจุดตัดของทางรถไฟหลายสาย เช่น สายปักกิ่ง-เปาโถว สายเปาโถว-หลานโจว สายเปาโถว-ซีอาน สายวงแหวนรอบเมืองเปาโถว สายเปาโถว-หม่านตุลา สายเปาโถว-เสินมู่ สายกานฉีเหมาตู-วานส่วยฉวน เป็นต้น กล่าวได้ว่าเขตคูนตูหลุนเป็นพื้นที่ด่านแห่งสำคัญของเมืองเปาโถว เนื่องจากมีสถานีรถไฟและชุมทางการคมนาคม เขตนี้จึงเป็น

ภาพความประทับใจแรกสำหรับนักท่องเที่ยวที่มาถึงเมืองเปาโถว เขตคุณตุหลุนจึงมีความได้เปรียบด้านที่ตั้งอย่างชัดเจน เป็นตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุดที่จะจัดการพื้นที่ด้วยการออกแบบศิลปะสาธารณะที่โดดเด่นของเมือง

2. สภาพแวดล้อมของเขตคุณตุหลุน

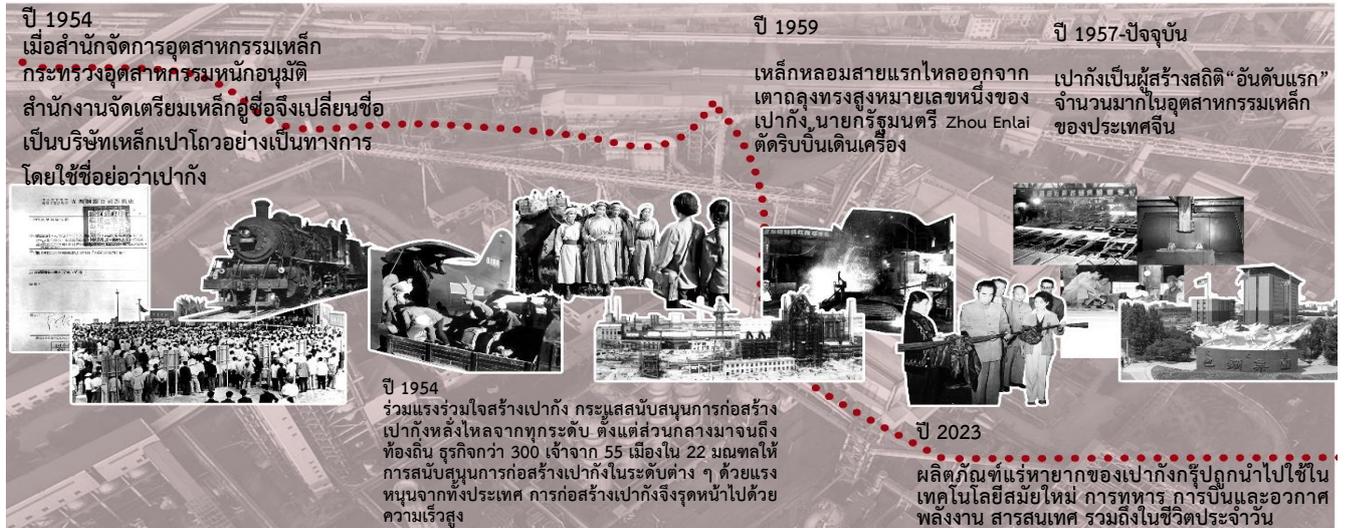
1) สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

เขตคุณตุหลุนตั้งอยู่ในเขตละติจูดกลาง มีภูมิอากาศแบบมรสุมเขตอบอุ่นภาคพื้นทวีป ฤดูใบไม้ผลิอากาศแห้งและมีลมแรง ฤดูร้อนสั้นและอบอุ่น โดยทั่วไปมีฝนตกน้อย ส่วนใหญ่มีตกในฤดูร้อนกับฤดูใบไม้ร่วง เขตคุณตุหลุนมีอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีที่ 6.5 องศาเซลเซียส อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนมกราคมคือ 0.74 องศาเซลเซียส อุณหภูมิต่ำสุดคือลบ 31.4 องศาเซลเซียส ขณะที่อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนกรกฎาคมคือ 34.7 องศาเซลเซียส อุณหภูมิสูงสุดคือ 38.4 องศาเซลเซียส ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยตลอดปีคือ 300-350 มิลลิเมตร โดยในแต่ละฤดูไม่เท่ากัน ส่วนใหญ่จะมีปริมาณสูงในช่วงเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมของทุกปี คิดเป็น 54 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณน้ำฝนตลอดปี (สำนักงานความร่วมมือและแลกเปลี่ยนเมืองเปาโถว, 2019)

ในการออกแบบสิ่งแวดล้อม ปัจจัยด้านภูมิอากาศอย่างอุณหภูมิและปริมาณน้ำฝนล้วนมีอิทธิพลต่อการวางแผนและออกแบบพื้นที่ภูมิทัศน์ ตัวอย่างเช่น หากทิศทางและกำลังส่งผลให้ลมพัดแรง ก็ต้องคำนึงถึงเรื่องแรงลม (wind load) หากฤดูหนาวกับฤดูร้อนมีอุณหภูมิแตกต่างกันมาก ก็ต้องคำนึงถึงผลเสียจากการหดตัวของวัสดุที่มีต่องานศิลปะหรืองานออกแบบ รวมถึงมองหาวิธีแก้ไขไว้ล่วงหน้า จึงต้องทำการสำรวจสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นให้ครบถ้วน เพื่อให้จัดทำแผนการออกแบบได้อย่างเหมาะสม พื้นที่เปาโถวมีอุณหภูมิแตกต่างกันอย่างยิ่ง การออกแบบศิลปะสาธารณะในอนาคตจึงต้องพิจารณาคูณสมบัติการทนความร้อนและความเย็นของวัสดุ การเปลี่ยนรูปที่มีสาเหตุจากความแตกต่างของอุณหภูมิ และวิธีแก้ปัญหาวัสดุขยายหรือหดตัว เนื่องจากความเร็วลมค่อนข้างสูงในฤดูใบไม้ผลิและฤดูหนาว เวลาออกแบบจึงต้องคำนึงถึงแรงลมเพื่อรับประกันความมั่นคงในด้านการจัดการวัฒนธรรม ยังต้องคำนึงถึงผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล โดยการเปลี่ยนแปลงของฤดูทั้งสิ้นต้องถูกนำมาพิจารณาในวิธีคิดเรื่องการจัดการวัฒนธรรมด้วย

2) สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม

นับตั้งแต่ปีค.ศ. 1954 ผู้ประกอบการกว่า 80,000 รายจากทั่วประเทศได้มารวมตัวกันที่ทะเลทรายโกบีตรงชายแดนทางตอนเหนือ พวกเขาอนกลางดินกินกลางทรายด้วยจิตใจองอาจหาญกล้า ร่วมกันลงมือลงแรงบุกเบิกโรงงานเหล็กเปาโถว และในเดือนตุลาคมปีค.ศ. 1959 เตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งในโรงงานเหล็กเปาโถวได้เริ่มเดินเครื่อง โดยในเวลานั้น นายกรัฐมนตรีโจวเอินไหลเป็นผู้ตัดริบบิ้นฉลองชัยชนะแรกของโรงงานเปาโถวด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการปิดฉากหน้าประวัติศาสตร์ “ไร้เหล็กในมือ” ของดินแดนทุ่งหญ้าพันธุ์

ภาพที่ 3-2 พัฒนาการของวัฒนธรรมเหล็ก (Jin Xiaodong, 2023)

นับแต่นั้นมา ชาวเป่ากั่งได้สืบสานธรรมเนียมอันดีงามจากรุ่นสู่รุ่น ร่วมผลักดันและพัฒนา
ธุรกิจอย่างไม่หยุดยั้ง ปัจจุบันโรงงานเหล็กเป่ากั่งได้เติบโตมาเป็นฐานอุตสาหกรรมเหล็กที่สำคัญใน
ด้านยุทธศาสตร์ของประเทศ รวมถึงเป็นฐานอุตสาหกรรมแร่หายากขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ประวัติการ
บุกเบิกโรงงานเป่ากั่งจากศูนย์ วัฒนธรรมเหล็ก และจิตวิญญาณเหล็กเป็นลักษณะเฉพาะทาง
วัฒนธรรมของเขตแห่งนี้ ซึ่งสะท้อนถึงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดของเขตคูนตูหลุน หรือ
อาจรวมไปถึงเปาโถวด้วย

โรงงานเหล็กเป่ากั่ง หรือ เป่ากั่งกรุ๊ป เป็นหนึ่งในฐานอุตสาหกรรมเหล็กที่เก่าแก่ที่สุดที่
สร้างขึ้นหลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน การก่อสร้างเริ่มขึ้นในปี 1954 และเริ่มดำเนินการ
การผลิตเหล็กในปี 1959 โรงงานเป่ากั่งตั้งอยู่ในเขตอุตสาหกรรมเหอซี เมืองเปาโถว โรงงานกลาง
ครอบคลุมพื้นที่ 37.5 ตารางกิโลเมตร (Metallurgical Information Network, 2022) พื้นที่โรงงาน
ประกอบด้วย 1)พื้นที่การผลิต 2)พื้นที่สำนักงานการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยี 3)ห้องนิทรรศการ

1) พื้นที่การผลิตของโรงงานเหล็กเป่ากั่ง โรงงานเป่ากั่งมีสายการผลิตเหล็กเป็นจำนวนมาก
ประกอบด้วย โรงงานผลิตเหล็ก โรงงานผลิตรางคาน โรงงาน โรงงานเหล็กกลวด โรงงานหล่อและรีด
เหล็กแผ่นบาง เหล็กดิบร้อนถูกลำเลียงผ่านเครื่องรีดซึ่งเป็นขั้นตอนการผลิตที่เป็นอัตโนมัติเกือบทั้ง
กระบวนการ ลบภาพในอดีตของโรงงานที่มีแรงงานแน่นขนัด น้ำที่ไหลพุ่งลงมาเป็นสายปะทะเข้ากับ
เหล็กดิบแต่ละม้วน เตรียมที่จะกลายเป็นเหล็กกล้า ภาพที่ 30 เป็นสายการผลิตทำจากท่อเหล็ก
ไร้รอยต่อเส้นผ่านศูนย์กลาง 159 มิลลิเมตร เป็นกลยุทธ์สำคัญของเป่ากั่งในการปรับเปลี่ยนโครงสร้าง
ซึ่งได้รับรางวัลหลูปิ่น อันเป็นรางวัลสูงสุดของอุตสาหกรรมการก่อสร้างจีน แห่งเหล็กทรงกระบอก

สะเก็ดตาจะกลายเป็นเหล็กดิบแดงฉานหลังจากได้รับความร้อนในเตาเพิ่มอุณหภูมิ จากนั้นก็จะเคลื่อนเข้าสู่เครื่องเจาะตามลำดับ หลังจากท่อเหล็กร้อนฉาถูกลำเลียงจากเครื่องรีด พวกมันก็จะถูกส่งต่อไปที่บ่อน้ำมันเพื่อนำขุมทรัพย์สีดำที่ฝังอยู่ใต้ดินมาเปิดเผยสู่ชาวโลก

ภาพที่ 3-3 สายการผลิตท่อเหล็กไร้รอยต่อ (Jin Xiaodong, 2023)

นอกจากนี้ ภายในพื้นที่การผลิตของโรงงานเหล็กเปากังยังมีโครงสร้างอาคารโรงงานอุตสาหกรรม เครื่องมือที่ใช้ในโรงงานผลิตเหล็ก เช่น หอหล่อเย็น ท่อลำเลียงน้ำมัน โรงหลอมเหล็ก ล้วนมีโครงสร้างที่สลัซบซ้อนอยู่ภายในโรงงาน การวางผังและการออกแบบโครงสร้างกับเครื่องมือเหล่านี้สะท้อนถึงการผสมผสานบูรณาการการสุนทรียภาพและการใช้งาน โดยหลอมรวมสุนทรียภาพจักรกล สุนทรียภาพวิศวกรรม มรดกเชิงอุตสาหกรรม และความทรงจำเชิงประวัติศาสตร์เข้าด้วยกัน ซึ่งถ่ายทอดออกมาอย่างชัดเจนในพื้นที่โรงงานเหล็กเปากัง

ภาพที่ 3-4 เครื่องมือและโครงสร้างอุตสาหกรรม (Jin Xiaodong, 2023)

2) พื้นที่สำนักงานการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยี เป็นพื้นที่ส่วนกลางของโรงงานเหล็กเปากัง ประกอบด้วย สำนักงานฝ่ายบริหาร คณะกรรมการพรรคผู้แทนหน่วยงานรัฐ ฝ่ายบุคคล ฝ่ายการเงิน ฝ่ายการผลิต ฝ่ายบริหารความปลอดภัย ฝ่ายวิศวกรรม ฝ่ายวางแผน สำนักวิศวกรรมทั่วไป เป็นพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัยและการรักษาความลับในระดับสูง

พื้นที่การวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยี R&D ประกอบด้วย ห้องปฏิบัติการสำคัญระดับชาติ 1 แห่ง ศูนย์เทคโนโลยีองค์กรระดับชาติ 2 แห่ง ห้องปฏิบัติการเชิงนวัตกรรมระดับชาติ 14 แห่ง และห้องปฏิบัติการส่วนตัวของนักวิชาการ 3 แห่ง โดยมีบุคลากรจำนวน 95 คนได้รับเงินอุดหนุนพิเศษจากสภาแห่งรัฐ ซึ่งมีขีดความสามารถด้านนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่แข็งแกร่ง โรงงานเหล็กเปากังมุ่งมั่นที่จะพัฒนาขีดความสามารถด้านนวัตกรรมที่เป็นอิสระมาโดยตลอด และมุ่งเน้นไปที่การบูรณาการเทคโนโลยีล้ำสมัยในด้านเหล็กและแร่หายาก ความสำเร็จทางเทคโนโลยีสองประการในด้านการหล่อและการรีดต่อเนื่องแบบแผ่นบางและรถไฟความเร็วสูงได้รับรางวัลที่สองของรางวัลความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ เป็นฐานการฝึกอบรมเทคโนโลยีการหล่อและรีดแผ่นบางอย่างต่อเนื่องแห่งแรกของบริษัท SMS ของประเทศเยอรมันในภูมิภาคเอเชีย และเป็นศูนย์ฝึกอบรมเครื่องเจียรแห่งเดียวของบริษัท Pomini จากประเทศอิตาลีใน

ประเทศจีน การจัดการและเทคโนโลยีการผลิตท่อไร้ตะเข็บส่งออกไปต่างประเทศ สถาบันวิจัยแร่หายากเป่าโถว ซึ่งเป็นบริษัทในเครือโรงงานเหล็กเป่ากั่งได้รับการอนุมัติสิทธิบัตรระดับชาติหลายรายการ และผลการวิจัยทางวิทยาศาสตร์จำนวนมากก็ก้าวไปสู่ระดับสูงระดับนานาชาติแล้ว (ข้อมูลจากห้องนิทรรศการโรงงานเหล็กเป่ากั่ง, 2024)

3) ห้องนิทรรศการ เป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของโรงงานเหล็กเป่ากั่ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงร่องรอยทางประวัติศาสตร์และดิเอ็นเอทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่หนึ่ง ณ ทางเข้าห้องนิทรรศการมีการติดตั้งงานประติมากรรมฝูงม้าบิน สื่อถึงอุตสาหกรรมเหล็กที่ควบทะยานไปบนฟุ้งหญ้า ด้านหน้ามีรูปสลักที่แสดงกระบวนการหลอมเหล็กและจิตใจอันสามัคคี

ภาพที่ 3-5 ศิลปะสาธารณะตรงทางเข้าโรงงานเป่ากั่งและทางเข้าห้องนิทรรศการ (Jin Xiaodong, 2023)

ส่วนที่สอง พื้นที่จัดแสดงวิทัศน์ พัฒนาการของเป่ากั่งเป็นประวัติศาสตร์ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ความสามัคคีของคนในชาติ พัฒนาการคุณภาพชีวิตของผู้คน และที่สำคัญยังเป็นอนุสรณ์ของประวัติศาสตร์การพัฒนาประเทศจีนด้วย เมื่อเวลาผ่านไป เป่ากั่งก็เกิดการเปลี่ยนแปลง “วัฒนธรรมของเมืองเหล็กกล้า” ที่หลอมรวมประวัติศาสตร์เข้ากับความเป็นสมัยใหม่ และความแข็งแกร่งทรงพลังเคียงคู่ความประณีตบรรจงก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า จากการศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม จะเห็นได้ว่าปัจจุบันเป่ากั่งเปรียบได้กับเมืองแห่งเหล็กกล้าขนาดมหึมา อันทันสมัย สิ่งที่ปรากฏผ่านสายตาคือความยิ่งใหญ่ของเตาถลุงทรงสูงที่ตั้งตระหง่านและท่อลำเลียงที่พาดผ่านกันตระการตา สิ่งที่ตาเห็นคือประกายไฟเปลวฟุ้งอย่างงดงามและแห่งเหล็กขยับเขยื้อนนำตื่นตา สิ่งที่ได้ยินคือข้อมูลและชุดตัวเลขอันน่าทึ่ง กล่าวได้ว่า เป่ากั่งซึ่งเติบโตมากับสาธารณรัฐประชาชนจีน นำไปสู่บันทึกอันน่าอัศจรรย์ในหน้าประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมของประเทศจีน

การศึกษาข้อมูลทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมทำให้เห็นถึงพัฒนาการของเป่ากังกรูป รวมถึงความ มุ่งมั่นอันน่าทึ่งในการบุกเบิกเป่ากัง

ภาพที่ 3-6 แบบจำลองที่ระลึกเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งและก้อนเหล็กที่ระลึกการเดินเครื่องเตา ถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งครั้งแรก (Jin Xiaodong, 2023)

ส่วนที่สาม พื้นที่จัดแสดงวัตถุโบราณ แบบจำลองเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งและก้อน เหล็กซึ่งเป็นเหล็กชุดแรกที่ผลิตจากเครื่องเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง (ภาพที่ 6) สะท้อนให้ผู้เข้าชม สัมผัสได้ถึงความตื่นเต้นและความทุ่มเทต่อการผลิตเหล็กในอดีต ถึงแม้แบบจำลองจะไม่มี ความ ประณีตเทียบเท่าวัตถุดั้งเดิม แต่รูปทรงโดยรวมหนักและหนา และเป็นเหล็กที่หล่อด้วยเตาหมายเลข หนึ่ง จึงนับว่ามีคุณค่าสำหรับเป็นที่ระลึกอย่างยิ่ง สำหรับรูปทรงโดยรวมของก้อนเหล็กที่ระลึกเตาถลุง ทรงสูงหมายเลขหนึ่งเป็นสีเหลี่ยมคางหมู สลักข้อความภาษาจีนและภาษามองโกล โดยในห้อง นิทรรศการยังมีรางวัล เกียรติบัตร และของใช้ประจำวันของคนงานในอดีต ซึ่งแสดงถึงบรรยากาศและ จิตวิญญาณของการสร้างเป่ากังอย่างแท้จริง อีกทั้งวัตถุจัดแสดงแต่ละอย่างยังมีรูปแบบและ องค์ประกอบของยุคสมัย เป็นรากฐานที่หล่อหลอมวัฒนธรรมในยุคต่อมา

ภาพที่ 3-7 ภาพถ่ายระหว่างศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเป่ากัง (Jin Xiaodong, 2023)

ภาพที่ 3-8 เกียรติบัตรและรางวัลต่าง ๆ ของคนงานหลอมเหล็ก (Jin Xiaodong, 2023)

ในยุคบุกเบิกเป่ากัง มีวรรณกรรม ดนตรี และศิลปะการแสดงหลากหลายประเภทปรากฏขึ้นเป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น นักเขียนเชื้อสายมองโกลชื่อดังอย่าง Malaqinfu เดินทางมาที่เป่ากัง เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิต เขาประทับใจอย่างยิ่งกับยุคสมัยอันร้อนแรงและหลงใหลในพื้นที่ก่อสร้างดงประกายเพลิงนั้น จึงสร้างสรรค์บทภาพยนตร์เรื่อง “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ภาพยนตร์ถูกถ่ายทำในเป่าโถว เป็นบันทึกภาพฉากของเมืองที่ยังไม่เจริญรุ่งเรืองในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์เชิดชูนโยบายด้านชนชาติของพรรคและเหล่าวีรบุรุษคนงานจากทั่วมาตุภูมิด้วยความร่าร้อน เมื่อได้ชมภาพยนตร์แล้ว ผู้คนในเป่าโถวยิ่งรู้สึกใกล้ชิดผูกพันและฮึกเหิม ฉากต่าง ๆ ล้วนตราตรึงอยู่ในใจไปตลอดกาล ในวาระครบรอบ 50 ปีของการก่อตั้งโรงงานเป่ากัง “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ที่ประกอบภาพยนตร์นี้ยังถูกใช้เป็นเพลงประจำโรงงานเป่ากัง อยู่เคียงข้างคนงานเป่ากังในยุคนั้น

ภาพที่ 3-9 ชีวิตทางวัฒนธรรมของชาวเป่ากัง (Jin Xiaodong, 2023)

ขณะเดียวกัน เพลงนี้ก็ปลุกใจคนงานจำนวนมหาศาลให้อุทิศแรงกายเพื่อการผลิตและการก่อสร้างเป่ากัง ในปี 1957 ภาพยนตร์เรื่อง “บันทึทกพยาบาล” ผลงานของผู้กำกับชื่อดังอย่าง Tao Jin ที่นำแสดงโดยดาวเด่นอย่าง Wang Danfeng ได้เสียงตอบรับอย่างอุ้นหนาฝาคั่งจากทั่วประเทศ ในปี 1959 คณะดนตรีและการแสดงมองโกเลียในเปิดแสดงละครเวทีฟอร์มใหญ่เรื่อง “ชาวเป่ากัง” ซึ่งสะท้อนถึงพัฒนาการการเติบโตของคนงานชาวมองโกลรุ่นแรกของประเทศจีนได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ คณะศิลปะเมืองเป่าโถวยังจัดการแสดงต่าง ๆ เช่น “เพลงแห่งเตาถลุง” “ศึกหนักข้างเตาถลุง” “พี่ชายน้องสาวสร้างเป่ากัง” และ “จากคนเลี้ยงสัตว์เป็นคนงานทำเหล็ก” เป็นต้น ในช่วงทศวรรษที่ 1980 กวี Ji Zhengmin ตีพิมพ์หนังสือรวมบทกวี “เมฆบนหลังอูฐ” รวมถึงเขียนเนื้อเพลง “ฉันทมาจากทุ่งหญ้า” (ทำนองโดย Wang Xingming) ที่ยังเป็นที่ยังจำมาจนทุกวันนี้ ช่วงทศวรรษที่ 1990 “หนังสือชุดวรรณกรรมเป่ากัง” ปรากฏสู่สายตาผู้อ่าน และในปี 2004 ภาพยนตร์เรื่อง “สันหลังเหล็ก” ถูกฉายทั่วประเทศ ทั้งหมดนี้ล้วนมีอิทธิพลสำคัญต่อการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองเหล็กกล้า (Zhang Gui, 2013, P.526) นี้เป็นเพียงส่วนหลัก ๆ ของกิจกรรมทางวัฒนธรรมมากมาย ยังมีงานศิลปะและวรรณกรรมอีกมากที่ถูกสร้างสรรค์ในยุคนี้ และยังคงเป็นที่รู้จักมาจนปัจจุบัน

3. สถานการณ์และรูปแบบของศิลปะสาธารณะในเขตคุดูหลุน

งานประติมากรรมในเขตคุดูหลุนมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอุตสาหกรรม (วัฒนธรรมเหล็ก) เนื่องจากพื้นที่สาธารณะสำคัญหลายแห่งล้วนมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเหล็ก ขณะเดียวกันก็มีศิลปะสาธารณะบางส่วนที่มีหัวข้อเกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่นปะปนอยู่ด้วย แต่โดยรวมแล้วจะเห็นได้ว่า วัฒนธรรมเหล็กครองตำแหน่งโดดเด่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นด้วย โดยผู้วิจัยได้สำรวจผลงานศิลปะสาธารณะชิ้นหลัก ๆ สอดคล้องกับแนวคิดในวัฒนธรรมเหล็กซึ่งมีการติดตั้งในเขตคุดูหลุน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 1

ชื่องาน: การรวมตัว

ออกแบบโดย: สถาบันออกแบบโรงงานเหล็กเป่ากัง

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2008

สถานที่ตั้ง: จัดตั้งสถานีรถไฟในเขตคุดูหลุน เมืองเป่าโถว

แนวคิดการออกแบบ: งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ประยุกต์ใช้วัฒนธรรมเหล็กเป็น

องค์ประกอบ ผลงานนี้ไม่ได้เป็นเพียงสัญลักษณ์สำคัญที่สื่อถึงวัฒนธรรมและความเจริญของเมืองเท่านั้น ทว่ายังเป็นประติมากรรมสำคัญที่เปิดไปสู่สถานะทางประวัติศาสตร์ การสืบสานวัฒนธรรมรูปแบบของยุคสมัย และนัยยะทางจิตวิญญาณของเมืองด้วย โดยในสถานีรถไฟเป่าโถวเปิดบทเพลงแห่งทุ่งหญ้าอันไพเราะ ผู้คนจากทั่วสารทิศเดินทางมาถึงเมืองเป่าโถวแห่งนี้ด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย เมื่อเดินออกจากสถานีรถไฟและมองเห็นผลงานชิ้นนี้ ก็จะมีรู้สึกสะดุดตาและเห็นเนื้อหา

ของผลงานอย่างชัดเจน (เนื่องด้วยการปรับปรุงภูมิทัศน์ของสถานีรถไฟเป่าโถว งานประติมากรรมชิ้นนี้จะถูกรื้อถอนออกจากพื้นที่ในอนาคต)

รายละเอียดของผลงาน: ผลงานชิ้นนี้เป็นงานประติมากรรมทำจากแผ่นเหล็กเชื่อม รูปทรงโดยรวมคือลายเส้นขดเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสประกอบจากเหล็กเชื่อม 12 แผ่น สามารถมองเห็นได้ มองจากด้านหน้าคล้ายตัวอักษร “包 (เปา)” กับตัวอักษร “G” ในระบบพินอินภาษาจีน ซึ่งตรงกับเสียงพยัญชนะต้นในคำว่าเป่ากัง ทั้งยังเป็นตัวอักษรแรกของเป่าโถวด้วย ผลงานชิ้นนี้บูรณาการภาพลักษณ์เมืองเข้ากับธุรกิจได้อย่างสมบูรณ์แบบ ด้านข้างของผลงานปรากฏเป็นเส้นสายเรียงต่อกัน หากมองจากที่ไกล ๆ จะดูคล้ายกำแพงที่สูงชัน แสดงภาพความมั่นคงหนักแน่น พละกำลัง และการรวมตัว ให้ความรู้สึกตื่นตะลึง การมุ่งสู่ศูนย์กลาง และความสามัคคี ผลงานนี้จึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงการรวมตัว ณ จุดศูนย์รวมระหว่างเป่าโถวกับธุรกิจได้ดีที่สุด

ภาพที่ 3-10 งานประติมากรรมหัวข้อวัฒนธรรมเหล็ก “รวมตัว” (Jin Xiaodong, 2023)

2) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 2

ชื่องาน: ทรหด

ออกแบบโดย: สถาบันออกแบบโรงงานเหล็กเป่ากัง

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล

สถานที่ตั้ง: จัตุรัสบริเวณสวนทางเข้าโรงงานเหล็กเป่ากัง

แนวคิดการออกแบบ: งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้รูปทรงถูกถ่ายทอดเป็นออกมาโดยใช้ภาพคนงานเป่ากัง กำลังโบกมือมาข้างหน้า ในมือถืออุปกรณ์หลอมเหล็กอย่างเข้มแข็งทรงพลัง สื่อถึงพละกำลังของคนงาน

รายละเอียดของผลงาน: ผลงานมีรูปลักษณ์สวยงาม ให้ความรู้สึกกลมกลืน “ทรหด” สื่อถึงความทรหดอดทน จิตวิญญาณที่ไม่หวั่นเกรงต่อความเหนื่อยยาก และปณิธานอันมุ่งมั่นตั้งหลักก้ำของเหล่าคนงานเป่ากัง วัสดุที่ใช้คือเหล็กสแตนเลสที่ผลิตโดยเป่ากัง สะท้อนแสงเงางามอย่างเห็นได้ชัด ให้ความรู้สึกทรงพลังตั้งหลักก้ำอันทนทาน

ภาพที่ 3-11 งานประติมากรรมหัวข้อวัฒนธรรมเหล็ก “ทรหด” (Jin Xiaodong, 2023)

3) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 3

ชื่องาน: คนงานหลอมเหล็ก

ออกแบบโดย: เขตคุณตุหลุน เมืองเป่าโถว

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล (ประมาณช่วงยุค 80)

สถานที่ตั้ง: ถนนอาเออร์ติง เขตคุณตุหลุน

แนวคิดการออกแบบ: งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ต้องการเน้นย้ำถึงปณิธานอันมั่นคงและสะท้อนถึงจิตวิญญาณของคนงานเป่ากัง

รายละเอียดของผลงาน: งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้เป็นศิลปะสาธารณะแนวประวัติศาสตร์ หัวข้อในการสร้างสรรค์มีที่มาจากปัจจัยทางสังคมในยุค 80 โดยในเวลานั้น หัวข้อหลักได้แก่ภาพของผู้นำคนสำคัญ ผู้ใช้แรงงาน เกษตรกร ทหาร การก่อสร้างและการผลิต โดยหัวข้อของงานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้คือคนงานหลอมเหล็ก โดยขับเน้นเอกลักษณ์ของบุคคลในชิ้นงานผ่านหมวกและแว่นทำงานของคนงานหลอมเหล็ก แกะสลักให้มีแววดาสุ่มหนักแน่น ด้านบนมีธงสีว่าชนชั้นกรรมาชีพเดินตามนโยบายสำคัญของชาติ

ภาพที่ 3-12 ผลงานหลอมเหล็ก (Jin Xiaodong, 2023)

4) งานศิลปะสาธารณะชิ้นที่ 4

ชื่องาน: สืบสานอดีต บุกเบิกอนาคต

ออกแบบโดย: เขตคุณตุหลุน เมืองเปาโถว

ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.2019

สถานที่ตั้ง: สี่แยกบริเวณถนนจื่อโฮยวู่และถนนอ้าวเกินต้าว เขตคุณตุหลุน เมืองเปาโถว

แนวคิดการออกแบบ: งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ใช้กล่องเครื่องจักรแสดงถึงความเร็วของ

ความก้าวหน้า ซึ่งหมายถึงเมืองกำลังพัฒนาด้วยความเร็วสูงเหมือนกับเครื่องจักร

รายละเอียดของผลงาน: ศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ตั้งอยู่ในชุมชน ใช้อุตสาหกรรมของ

อุตสาหกรรมเพื่อสะท้อนวัฒนธรรมอุตสาหกรรมของเปาโถว เครื่องจักรเดินตามรอยประวัติศาสตร์

บ่งบอกถึงอุตสาหกรรมที่สืบสานอดีต บุกเบิกอนาคต และทิ้งร่องรอยประทับไว้ให้เมือง การออกแบบ

โดยรวมสื่อถึงประวัติศาสตร์ ปรากฏเป็นภาพอันทรงพลัง

ภาพที่ 3-13 สีสานอดีต บุ๊กเบิกอนาคต (Jin Xiaodong, 2023)

นอกจากนี้ ในเขตคุณตุหลุนยังมีรูปแบบผลงานประติมากรรมในหัวข้อการสร้างสรรค์อื่นที่
หลากหลาย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ศิลปะสาธารณะหัวข้ออื่น ๆ

ตารางที่ 3-1 ศิลปะสาธารณะหัวข้ออื่น ๆ ในเขตคุนตูหลุน (Jin Xiaodong, 2023)

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	รายละเอียด
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทรูปบุคคล ชิ้นที่ 1 ชื่อผลงาน: รูปปั้น ประธานเหมา</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: ด้านหน้าห้างวิกตอรี ถนนกั๋งเถี่ยวต้าเจีย เขตคุนตูหลุน - ออกแบบโดย: บริษัท เซคันด์ เมทัลโลทการ คอนสตรัคชั่น จำกัด - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ค.ศ.1968 - แนวคิดการออกแบบ: รูปปั้นนี้ถูกสร้างขึ้นหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ในยุคดังกล่าว หัวข้อการสร้างสรรค์ของประติมากรรมตกแต่งเมืองหลัก ๆ แล้วมักเป็นภาพผู้นำการปฏิวัติ ผู้ใช้แรงงาน เกษตรกร ทหาร และการก่อสร้าง - วัสดุ: รูปปั้นใช้หินแกรนิตสีขาว ฐานใช้หินแกรนิตสีแดงจีน

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	รายละเอียด
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทรูปบุคคล ชั้นที่ 2 ชื่อผลงาน: หญิงสาวกับกวาง</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: ทางเข้าสวนสาธารณะฝ้าจื่อ ถนนชื่อผู้สร้าง เขตคุนตูหลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: ภาพลักษณ์ของหญิงสาวและกวางสะท้อนถึงบรรยากาศที่ผ่อนคลายของสวนสาธารณะ - วัสดุ: ส่วนโมเดลเป็นโลหะพ่นสี และฐานเป็นหินอ่อน
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทรูปบุคคล ชั้นที่ 3 ชื่อผลงาน: พนักงานดับเพลิง</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: สวนสาธารณะป้องกันอัคคีภัย ถนนชื่อผู้สร้าง เขตคุนตูหลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: รูปปั้นเจ้าหน้าที่ดับเพลิงและทหารมีหลากหลายรูปทรงแสดงถึงความกล้าหาญและความไม่เกรงกลัวของเจ้าหน้าที่ดับเพลิงและทหาร - วัสดุ: สีสเปรย์ไฟเบอร์กลาส

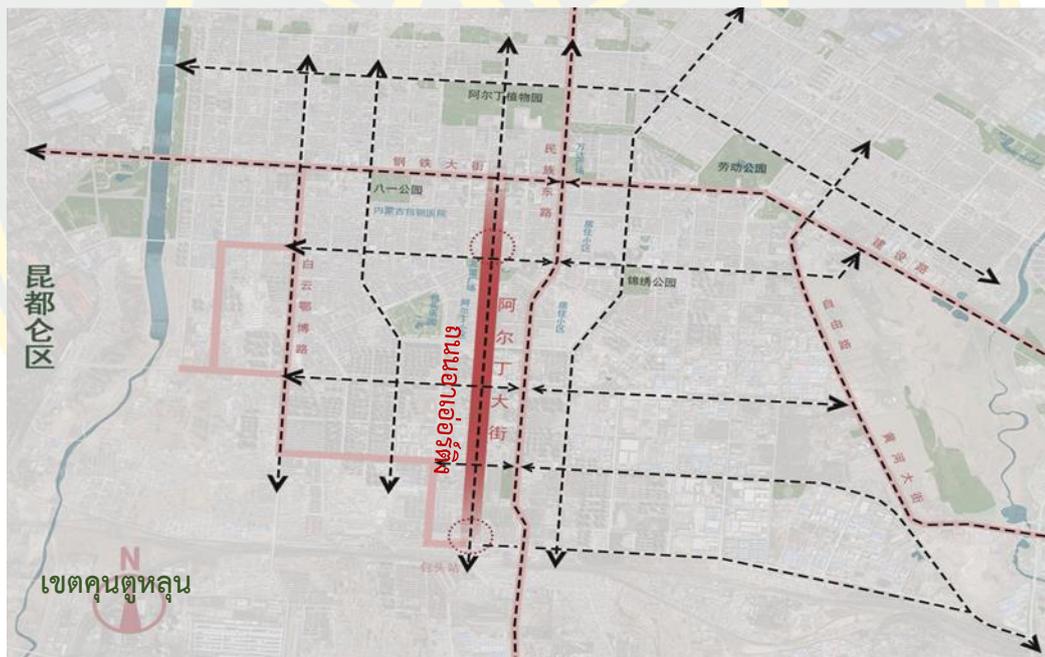
ชื่อผลงาน	รูปภาพ	รายละเอียด
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทนามธรรม ชั้นที่ 1 ชื่อผลงาน: ทหาร กับพลเรือนตั้ง ปลากับน้ำ</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: สวนสาธารณะป่าอี่ เขตคุณดูหลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์และ สิ่งแวดล้อมเขตคุณดูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: งานประติมากรรม สื่อถึงความสัมพันธ์ระหว่างทหารและพล เรือนที่เป็นดุษฎาติมิตร ถ่ายทอดผ่านมือ ของแต่ละฝ่ายที่จับกันและกัน - วัสดุ: ส่วนโมเดลเป็นโลหะพ่นสี และฐาน เป็นหินอ่อน

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	รายละเอียด
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทนามธรรม ชั้นที่ 2 ชื่อผลงาน: อนุสาวรีย์ปาอี</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: สวนสาธารณะปาอี เขตคุณดูหลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมเขตคุณดูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: ปาอีหรือวันที่หนึ่ง สิงหาคม เป็นวันก่อตั้งกองทัพปลดแอกประชาชนจีน ธงสีแดงจำลองปลิวไปตามสายลม - วัสดุ: ส่วนโมเดลเป็นโลหะพ่นสี และฐานเป็นหินอ่อน

สถานการณ์ปัจจุบันของถนนอาเอ๋อร์ติง เขตคุนตูหลุน

1. ตำแหน่งที่ตั้งของถนนอาเอ๋อร์ติง

ถนนอาเอ๋อร์ติงเป็นถนนสายสำคัญของเมืองเปาโถว โดยเป็นถนนสายหลักแนวเหนือใต้เส้นสำคัญที่สุดของเมือง มีความยาว 5.6 กิโลเมตร กว้าง 10 เลน 2 ทิศทาง ช่วงเหนือมีเกาะกลางถนนตลอดสายมีเกาะกลางคั่นเลนรถไฟฟ้ากับจักรยาน รวมถึงพื้นที่สีเขียวริมถนน ความกว้าง 150 เมตร ชื่อ “ถนนอาเอ๋อร์ติง” ถอดเสียงมาจากคำในภาษามองโกลโดยตรง หมายถึง “ของประชาชน” ตามแผนเดิม ช่วงกลางของถนนอาเอ๋อร์ติงควรมีความกว้าง 80 เมตร ช่วงใต้กว้าง 60 เมตร ปลายใต้สุดยาวจรดสถานีรถไฟ ปลายเหนือสุดจรดถนนโม่หนี่ ถัดไปทางเหนืออีกเป็นเขตชานเมือง ส่วนที่ติดสถานีรถไฟเปาโถวกว้างเพียง 7 เมตรตอนที่ถูกสร้างในปีค.ศ. 1958 ภายหลังค่อย ๆ ขยายต่อเติมเนื่องจากความจำเป็นในการสร้างเมือง จนทุกวันนี้ได้กลายมาเป็นถนนภูมิทัศน์สายสำคัญที่เชื่อมต่อระหว่างสถานีรถไฟกับที่ทำการรัฐบาลเขตคุนตูหลุน เมืองเปาโถว

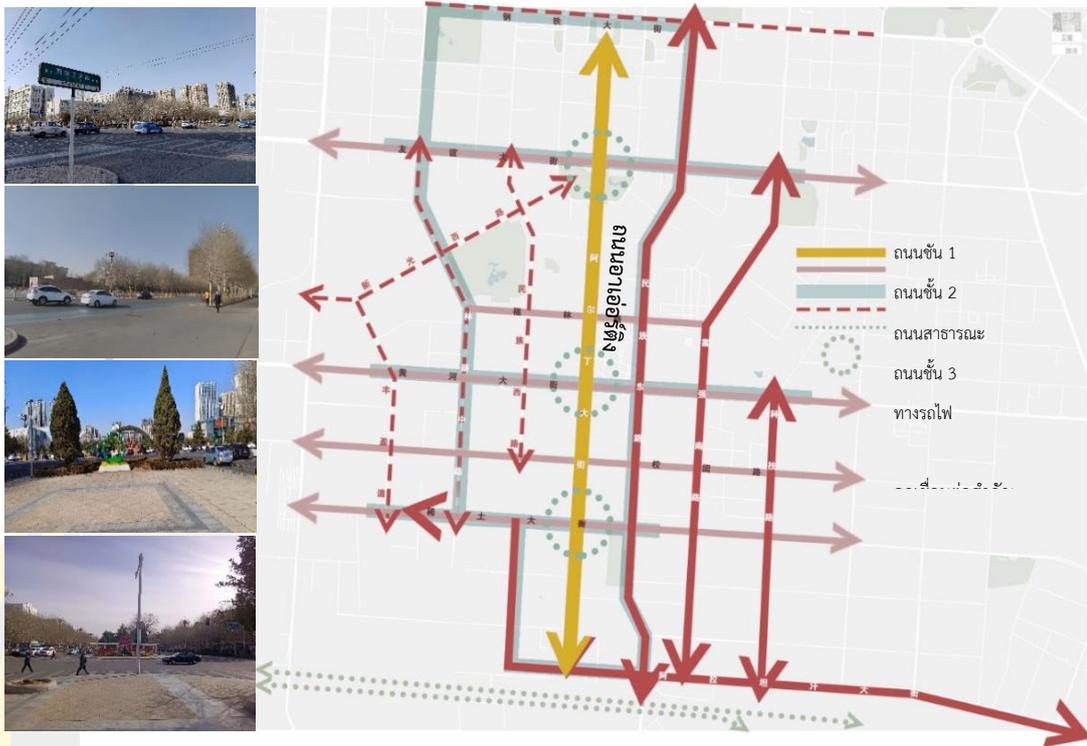
ภาพที่ 3-14 ตำแหน่งที่ตั้งของถนนอาเอ๋อร์ติง (Jin Xiaodong, 2023)

ภาพที่ 3-15 ภาพเปรียบเทียบระหว่างถนนอาเออร์ติงในช่วงทศวรรษที่ 1980 กับปัจจุบัน (Jin Xiaodong, 2023)

2. สภาพการจราจรบนถนนอาเออร์ติง

ถนนอาเออร์ติงเป็นถนนสายหลักแนวเหนือใต้เส้นสำคัญที่สุดของเมืองเปาโถว ครั้งหนึ่งเคยถูกมองว่าเป็นเส้นแกนกลางของเมือง โดยฝั่งหนึ่งอยู่ติดกับศาลาว่าการที่เคยเป็นศูนย์กลางของเมือง ส่วนอีกฝั่งอยู่ติดกับสถานีรถไฟที่เปรียบดั่งประตูเมือง จากแผนภาพจะเห็นได้ว่าการออกแบบถนนในบริเวณนี้เป็นแบบแผนอย่างยิ่ง ถนนตัดกันสม่ำเสมอคล้ายตาราง โดยถนนอาเออร์ติงตัดกับถนนแนวตะวันออก-ตะวันตกแทบทุกสายในพื้นที่ดังกล่าว การจราจรจึงเชื่อมต่อทุกทิศทาง สะดวกอย่างยิ่ง นอกจากนี้ ในแนวตะวันออก-ตะวันตกยังมีถนนสำคัญอีกสามสาย ก่อให้เกิดจุดเชื่อมต่อการจราจรที่สำคัญตรงบริเวณที่ตัดกับถนนอาเออร์ติง จุดเชื่อมต่อเหล่านี้ยังเป็นตำแหน่งสำคัญสำหรับแสดงภาพลักษณ์ของเมืองด้วย เครือข่ายการคมนาคมที่สะดวกและจุดเชื่อมต่อสำคัญช่วยสร้างคุณสมบัติตั้งต้นสำหรับการยกระดับภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมือง

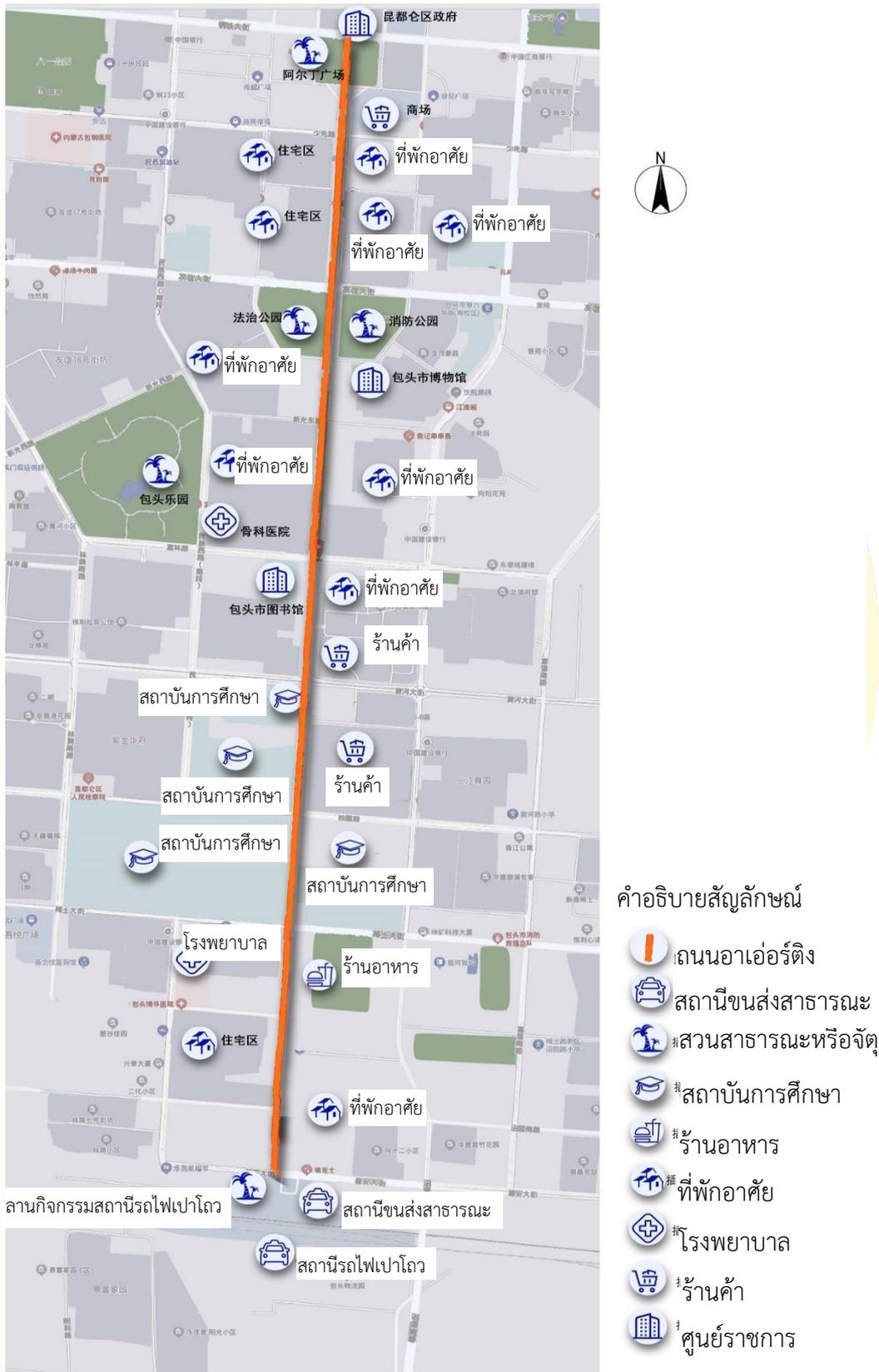
ภาพที่ 3-16 แผนภาพการจราจรบนถนนอ่าเอ๋อริง (Jin Xiaodong, 2023)

3. โครงสร้างภูมิทัศน์บนถนนอ่าเอ๋อริง

ตลอดช่วงถนนอ่าเอ๋อริงนั้นเต็มไปด้วยโครงสร้างภูมิทัศน์ โดยมีสวนสาธารณะเชิงวัฒนธรรมสองแห่ง จัตุรัสสองแห่ง และพื้นที่สีเขียวทั่วไป (สวนหย่อม) ตลอดสาย ปลายทั้งสองด้านของถนนมีจัตุรัส ตั้งต้นจากจัตุรัสห่อเสี้ยวที่สถานีรถไฟเป่าโถว และสิ้นสุดที่จัตุรัสเจิ้งฝู สวนสาธารณะป้องกันอัคคีภัยกับสวนสาธารณะฝ่าจื้อตรงช่วงกลางถนนต่างก็ตั้งอยู่คนละฟากพอดี บริเวณที่ห่างจากจัตุรัสศาลาว่าการไป 30 เมตรมีเกาะกลางถนน (สวนหย่อม) ด้านมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน (อดีตชื่อสถาบันเหล็กเป่าโถว) ก็ตั้งอยู่ทั้งสองฝั่งของถนนอ่าเอ๋อริงเช่นกัน พร้อมกันนี้พิพิธภัณฑ์เมืองเป่าโถวกับหอศิลป์เป่าโถวก็ตั้งอยู่ช่วงกลางของถนนสายนี้ด้วย ถนนอ่าเอ๋อริงอยู่ติดกับสวนเชิงวัฒนธรรมและนันทนาการสำหรับชาวเมืองหลายแห่ง ทั้งยังเป็นถนนสายหลัก โครงสร้างภูมิทัศน์มีความหลากหลาย ด้วยความที่อยู่ติดถนนหลัก ภูมิทัศน์แบบต่าง ๆ จึงมีความเป็นเอกภาพ โครงสร้างภูมิทัศน์ละแวกย่านถนนอ่าเอ๋อริงยังเป็นที่ดึงดูดของชาวเมืองและนักท่องเที่ยวจำนวนมากในเขตคุดูหลุน กล่าวได้ว่าเป็นถนนภูมิทัศน์สายสำคัญของเขตคุดูหลุน เมืองเป่าโถว

ภาพที่ 3-17 โครงสร้างภูมิทัศน์ของถนนอาเออร์ติงในปัจจุบัน (Jin Xiaodong, 2023)

ภาพที่ 3-18 โครงสร้างภูมิทัศน์ของถนนอาเออร์ติงในปัจจุบัน (Jin Xiaodong, 2023)

4. กิจกรรมของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่

เวลา: 6:30-9:30 น.	เวลา: 9:30-5:30 น.	เวลา: 5:30-9:30 น.
		
เต้นกายบริหารในลาน	หมากลูก	เกมและกิจกรรมของเด็กเล็ก
		
พานกเดินเล่น	ชมสวนและพักผ่อนหย่อนใจ	กีฬาประเภทต่าง ๆ
		
ศิลปะการต่อสู้เพื่อสุขภาพ	กลุ่มร้องเพลงผู้สูงอายุ	เดินเร็ว
รูปแบบกิจกรรม: การออกกำลังกายยามเช้า กลุ่มเป้าหมายหลัก: ผู้สูงอายุ วัยกลางคน กิจกรรม: 1 ศิลปะการต่อสู้ 2 ยิมนาสติก 3 เต้นกายบริหารในลาน 4 พานกเดินเล่น 5 เดินเร็ว	รูปแบบกิจกรรม: กิจกรรมนันทนาการ กลุ่มเป้าหมายหลัก: ผู้สูงอายุ วัยกลางคน กิจกรรม: 1 กลุ่มร้องเพลงผู้สูงอายุ 2 ชั้นเรียนหมากลูก 3 ชมสวนและพักผ่อน	รูปแบบกิจกรรม: ออกกำลังกายและพักผ่อน กลุ่มเป้าหมายหลัก: เด็ก ผู้ใหญ่ ผู้สูงอายุ กิจกรรม: 1 กิจกรรมฝึกอบรมกลางแจ้งสำหรับเด็ก 2 เดินเร็ว 3 พุดคุยและพักผ่อน 4 กิจกรรมตลาดกลางคืน

ภาพที่ 3-19 แบบแผนกิจกรรมของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภูมิทัศน์ถนนอาเอ๋อร์ติง (Jin Xiaodong, 2023)

กิจกรรมบนถนนอาเอ๋อร์ติงเริ่มต้นตั้งแต่ 6.30 และสิ้นสุดในเวลา 21.30 เนื่องจากเป็นถนนสายหลัก จึงไม่เพียงต้องรับภาระสำคัญอย่างการเป็นเส้นทางสัญจรอันพลุกพล่านของผู้คน แต่ยังเป็นพื้นที่สำหรับทำกิจกรรมและพักผ่อนหย่อนใจสำหรับชาวชุมชนในละแวกใกล้เคียงด้วย กิจกรรมยามเช้าประกอบด้วยการเล่นรำที่ลานกว้าง (square dancing) ศิลปะการต่อสู้เพื่อกายบริหาร และการแสดงเป็นคณะเล็ก ๆ โดยพื้นที่สีเขียว (สวนหย่อม) กับสวนสาธารณะละแวกใกล้ ๆ ที่เชื่อมต่อกันทำหน้าที่รองรับการออกกำลังกายของชาวชุมชนโดยรอบ ในช่วงเย็น ชาวเมืองก็มีกิจกรรมยาม

เย็น เช่น เดินเล่น พุดคุย และเดินตลาดกลางคืน เวลาอื่นเป็นของผู้ที่มาท่องเที่ยว พักผ่อน และทัศนอาจร ในแง่ของกลุ่มช่วงวัย ผู้สูงอายุเป็นผู้ทำกิจกรรมหลักในตอนเช้า หนุ่มสาวและคนวัยผู้ใหญ่ ต้องไปโรงเรียนและไปทำงาน ส่วนใหญ่จึงเป็นกิจกรรมสำหรับผู้สูงวัย ในช่วงเย็น คนวัยทำงานที่เลิกงานและเด็ก ๆ ที่เลิกเรียนแล้วจะมาทำกิจกรรมในช่วงเวลานี้ ส่วนเวลาอื่นจะมีนักท่องเที่ยวกับคนที่มาพักผ่อนเป็นหลัก ภูมิภาคทางเหนือของจีนที่ฤดูแบ่งแยกชัดเจน อุณหภูมิฤดูหนาวกับฤดูร้อนแตกต่างกันมาก โดยอุณหภูมิในฤดูหนาวอยู่ที่ราวลบ 23 องศาเซลเซียส จึงแทบไม่มีการจัดกิจกรรมในพื้นที่สาธารณะ มีเพียงคนบางกลุ่มที่ตื่นมาออกกำลังกายในช่วงเช้า กิจกรรมเหล่านี้นิยมจัดในช่วงฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วง ส่วนในฤดูหนาวและฤดูใบไม้ผลิมีกิจกรรมค่อนข้างน้อย

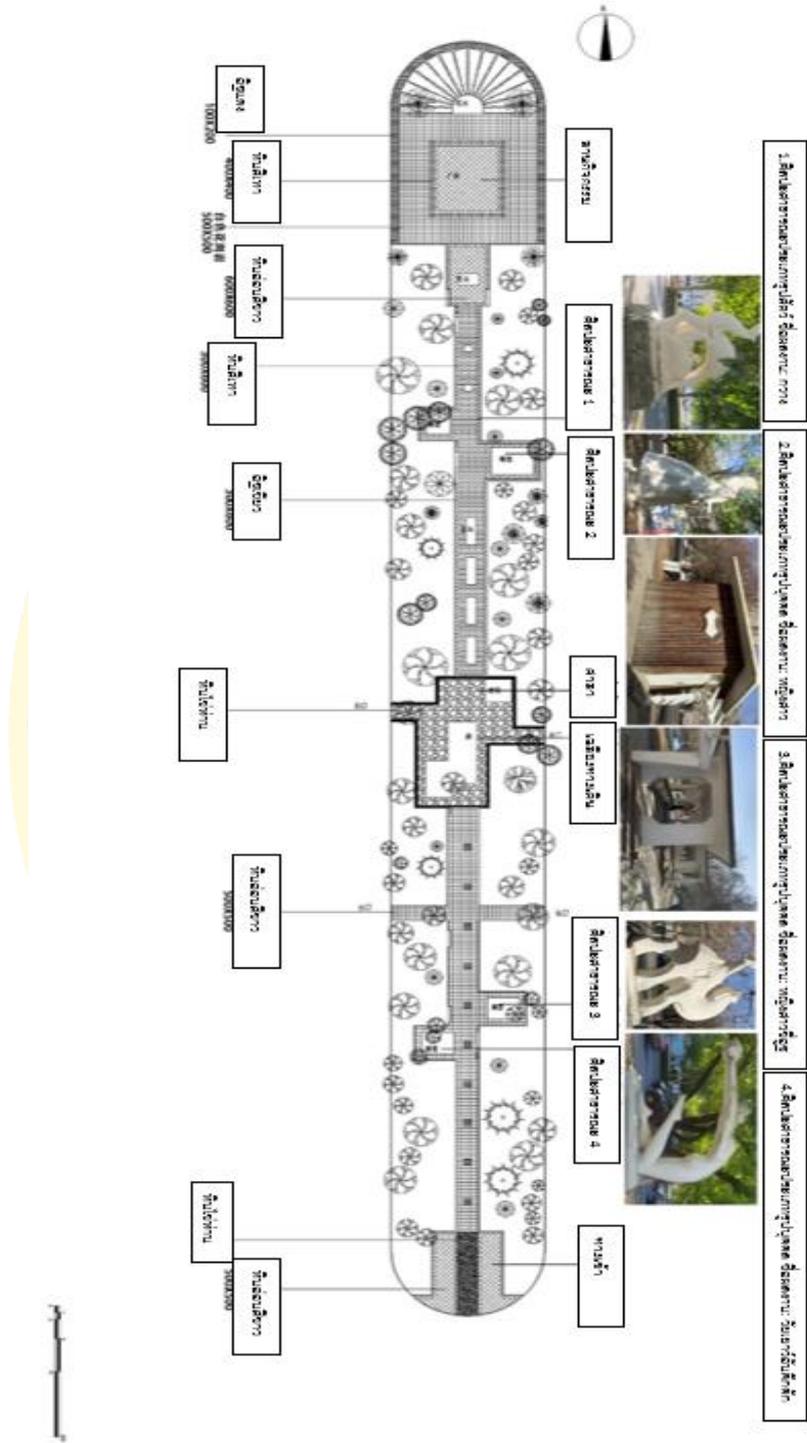
5. กิจกรรมทางศิลปะบนพื้นที่แนวถนนอาเออร์ติง

กิจกรรมทางศิลปะตามแนวถนนอาเออร์ติงแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกได้แก่การจัดแสดงงานศิลปะสาธารณะในพื้นที่ภูมิทัศน์ของถนน ส่วนที่สองได้แก่กิจกรรมทางศิลปะตามเทศกาลที่จัดบนถนนอาเออร์ติง

สำหรับส่วนแรก จากการสำรวจจะเห็นได้ว่าศิลปะสาธารณะในบริเวณนี้ถูกจัดวางอยู่ทั่วพื้นที่สีเขียวหรือสวนหย่อมของถนนอาเออร์ติง โดยบริเวณนี้มีประโยชน์ใช้สอยครบถ้วน ประกอบด้วยพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจในรูปแบบพื้นที่สีเขียวและพื้นที่ทำกิจกรรม มีการปูพื้นให้แข็งแรงเพื่อรองรับการใช้สอยในพื้นที่ โดยมีการใช้วัสดุ เช่น อิฐแดง อิฐเขียว หินสีเทา หินอ่อนสีขาว และหินไซท์

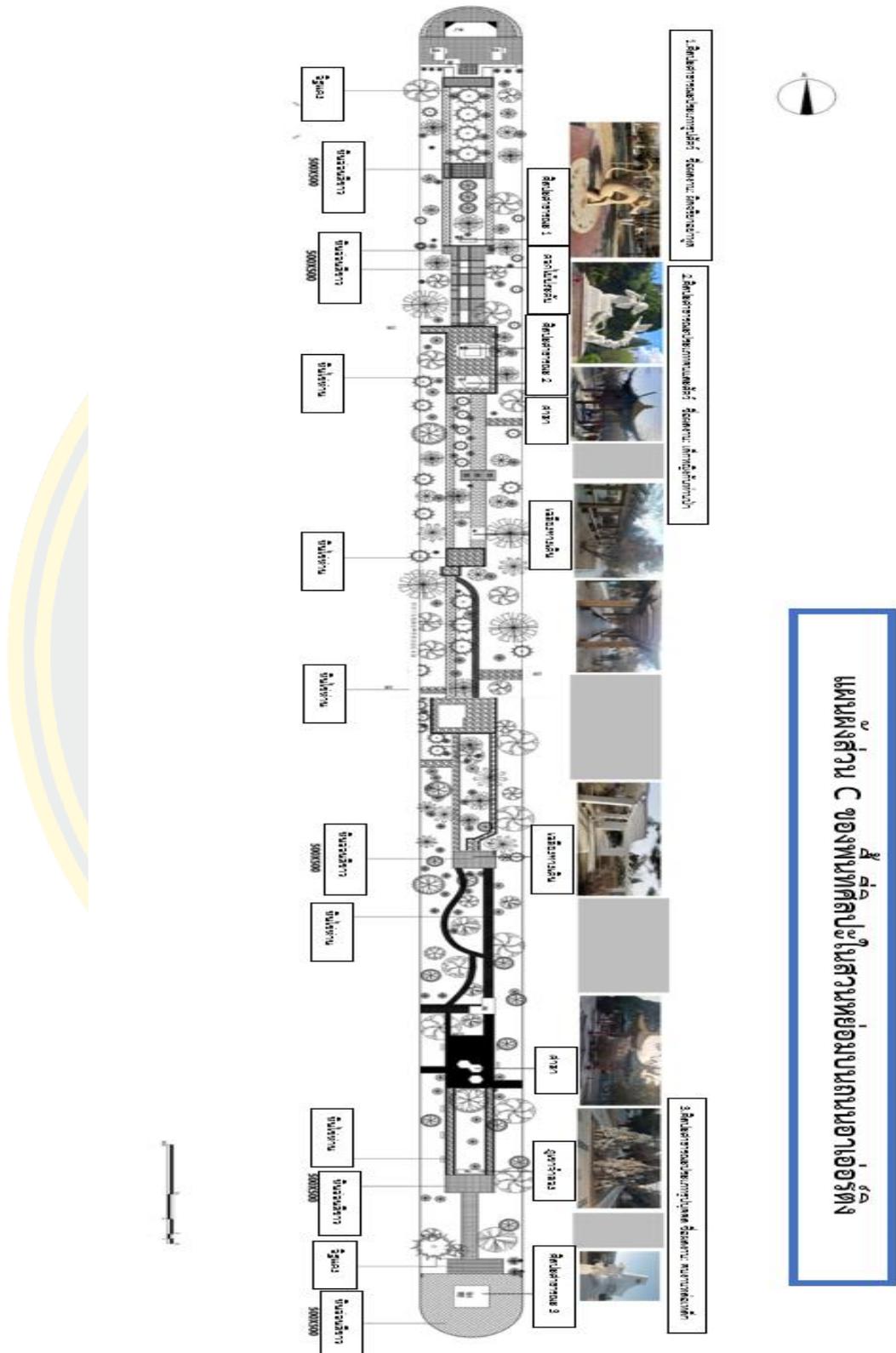
พื้นที่จัดกิจกรรมทางศิลปะตามแนวถนนนี้แบ่งออกเป็นสามส่วน ได้แก่ ส่วน A ส่วน B และส่วน C แต่ละส่วนถูกคั่นด้วยถนน แต่ทั้งสามส่วนยังคงรักษาลักษณะที่มีความเป็นเอกภาพ หน้าที่หลักของพื้นที่ทั้งสามส่วนคือการตอบสนองความต้องการของชีวิตและการพักผ่อนของผู้คน โดยส่วน A มีประติมากรรมหลายชิ้นที่มีหน้าที่หลักคือการแสดงออกทางวัฒนธรรม ส่วน B มีหินและศาลานั่งพักหลายแห่ง ซึ่งเหมาะสำหรับการเดินเล่นและพักผ่อน และส่วน C เป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ที่สามารถใช้เป็นพื้นที่ทำกิจกรรมและการชื่นชมงานศิลปะสาธารณะ

แผนผังส่วน A ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเอ๋อร์ติง

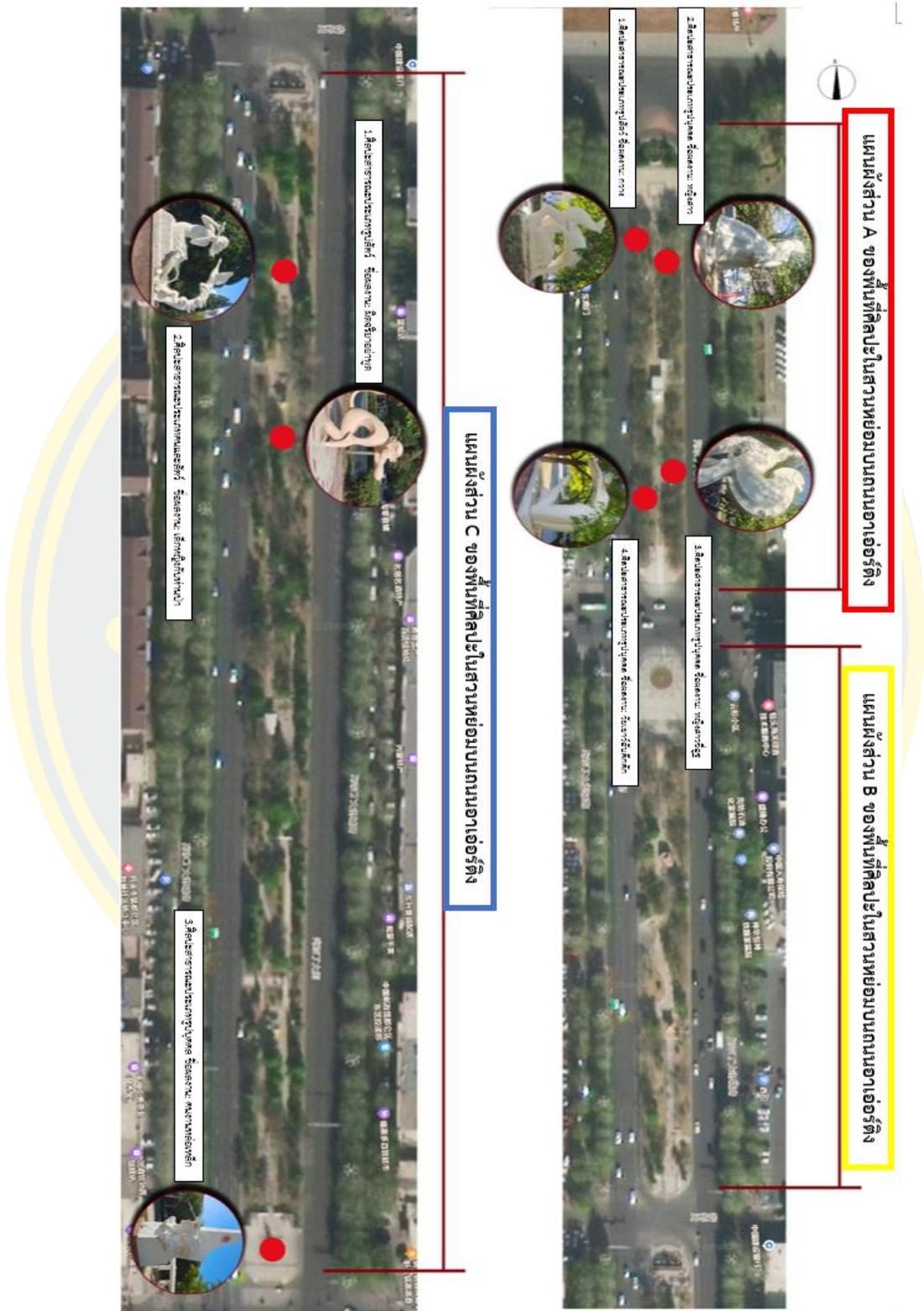

ภาพที่ 3-20 แผนผังส่วน A ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเอ๋อร์ติง (Jin Xiaodong, 2023)

ภาพที่ 3-22 แผนผังส่วน C ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเอ๋อร์ติง (Jin Xiaodong, 2023)

ภาพที่ 3-23 แผนผังส่วน A B C ของพื้นที่ศิลปะในสวนหย่อมบนถนนอาเออร์ติง (Jin Xiaodong, 2023)

นอกจากการจัดกิจกรรมทางศิลปะแล้ว ในบริเวณพื้นที่นี้ยังเป็นแหล่งรวมผลงานศิลปะ ประติมากรรมสาธารณะที่จัดวางล้วนมีหัวข้อที่โดดเด่นและเอกลักษณ์ของยุคสมัย สะท้อนสภาพสังคม วัฒนธรรม และค่านิยมในเวลานั้น ส่วนใหญ่เป็นงานศิลปะสาธารณะจากช่วงทศวรรษที่ 1970 และ 1980 ออกแบบและสร้างสรรค์เป็นรูปคนและสัตว์มงคล รูปคนและสัตว์ต่าง ๆ โดยรวมแล้วถูก ถ่ายทอดให้เห็นจุดเด่นชัดเจน วัสดุหลักทำจากหิน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 3-2 งานศิลปะสาธารณะภายใต้หัวข้ออื่น ๆ ในเขตศูนย์หลุน
(Jin Xiaodong, 2023)

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	ที่ตั้ง
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทคนและสัตว์ ชั้นที่ 1 ชื่อผลงาน: เด็กหญิง กับห่านป่า</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: สวนหย่อมชิงเหนียน ถนนอาเอ๋อร์ติง เขตศูนย์หลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมเขตศูนย์หลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: เด็กหญิงเป่าขลุ่ยเพื่อดึงดูดห่านป่า แสดงถึงความสงบสุข - วัสดุ: หินแกรนิตสีขาว ฐานหินอ่อน

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	ที่ตั้ง
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเพณีคนและสัตว์ ชั้นที่ 2 ชื่อผลงาน: หญิงสาว ชี่อูฐ</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: พื้นที่สีเขียวในสวนหย่อมชิง เหนียน ถนนอาเออร์ติง เขตคุนตู หลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์ และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: รูปปั้นหญิง สาวกำลังชี่อูฐ โดยผลงานนี้ดึงเค้า โครงออกมาใช้ในการออกแบบ มีการ ขยายรูปทรงและเน้นจุดเด่นให้ ชัดเจน - วัสดุ: แกะสลักหินแกรนิตสีขาว

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	ที่ตั้ง
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทรูปบุคคล ชั้นที่ 1 ชื่อผลงาน: หญิงสาว</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: พื้นที่สีเขียวในสวนหย่อมชิงเทียน ถนนอาเออร์ติง เขตคุนตูลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: รูปปั้นหญิงสาวถือหนังสือในมือ สื่อถึงการศึกษาหาความรู้ของสตรีเพศ - วัสดุ: แกะสลักหินแกรนิตสีขาว

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	ที่ตั้ง
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทรูปบุคคล ชั้นที่ 2 ชื่อผลงาน: วัยเยาว์ อันคึกคัก</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: พื้นที่สีเขียวในสวนหย่อมชิงเหนียน ถนนอาเออร์ติง เขตคุนตู หลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: รูปปั้นชายหนุ่มที่กำลังทำท่าโยมนาสติก โดยผลงานนี้ตั้งเค้าโครงออกมาขยายให้เด่นชัด ให้ความรู้สึกเชิงบวก - วัสดุ: แกะสลักหินแกรนิตสีขาว

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	ที่ตั้ง
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเททรูปบุคคล ชั้นที่ 3 ชื่อผลงาน: ประติมากรรมคนงาน หล่อเหล็ก</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: พื้นที่สีเขียวในสวนหย่อมชิง เหนียน ถนนอาเออร์ติง เขตคุนตู หลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์ และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: ภาพลักษณ์ ของคนงานหล่อเหล็กตอกย้ำถึง เจตจำนงที่มั่นคงของคนงานหล่อ เหล็กและวัฒนธรรมเหล็กกล้าเมือง เปาโถว และยังเป็นการสะท้อนถึง มุมมองทางจิตวิญญาณของคนงาน หล่อเหล็กของเมืองเปาโถว - วัสดุ: แกะสลักหินแกรนิตสีขาว

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	ที่ตั้ง
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทรูปสลักรูปปั้น ที่ 1 ชื่อผลงาน: ผิดจริยา อย่าพูด</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: พื้นที่สีเขียวในสวนหย่อมชิง เหนียน ถนนอาเออร์ติง เขตคุนตู หลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์ และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: งาน ประติมากรรมชิ้นนี้ต้องการสื่อว่า การใช้ชีวิตในสังคมต้องคำนึงถึงการ ประพฤติตนให้เหมาะสม ระมัดระวัง คำพูดและการกระทำ ต้องรู้ว่าอะไร ควรไม่ควร เป็นต้น - วัสดุ: แกะสลัก หินแกรนิตสีเบจ

ชื่อผลงาน	รูปภาพ	ที่ตั้ง
<p>ศิลปะสาธารณะ ประเภทรูปสลักรูปปั้น ที่ 2 ชื่อผลงาน: กวาง</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ที่ตั้ง: พื้นที่สีเขียวในสวนหย่อมชิง เหนียน ถนนอาเออร์ติง เขตคุนตู หลุน - ออกแบบโดย: ศูนย์จัดการภูมิทัศน์ และสิ่งแวดล้อมเขตคุนตูหลุน - ปีที่ดำเนินการสร้าง: ไม่มีข้อมูล - แนวคิดการออกแบบ: รูปปั้นกวาง สองตัวกำลังพักผ่อน โดยผลงานนี้ตั้ง เค้าโครงออกมาใช้ในการออกแบบ สื่อถึงเมืองแห่งกวางอันสงบร่มเย็น - วัสดุ: แกะสลักหินแกรนิตสีขาว

6. กิจกรรมทางวัฒนธรรม

กิจกรรมทางวัฒนธรรมของชาวเมืองที่จัดขึ้นบริเวณจัตุรัสปลายถนนอาเออร์ติง โดยกิจกรรมจะแบ่งออกเป็นสองประเภท ประเภทแรกคือกิจกรรมของชาวเมืองที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลต่าง ๆ ประเภทที่สองคือกิจกรรมสำหรับชาวเมืองที่จัดโดยหน่วยงานภาครัฐ

6.1 กิจกรรมของชาวเมืองที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลต่าง ๆ

1) เทศกาลตรุษจีนหรือวันขึ้นปีใหม่ ความเชื่อพื้นบ้านในเปาโถวจะเรียกเทศกาลตรุษจีนว่า “ต้าเหนียน” (คำว่าเหนียนหมายถึง ปี) ปีคือสิ่งใด ใน “อักขรานุกรมลายสือจีนชั่วเหวิน 《说文》” กล่าวว่า “ปีคือเมื่อธัญพืชสุกงอม” ส่วน “ซุนชิวกู่เหลียงจ้วน 《春秋·谷梁传》” ระบุว่า “เมื่อธัญพืชทั้งหลายสุกงอม จึงเรียกว่าปี” การฉลอง “ต้าเหนียน” จึงหมายถึงการฉลองที่เกี่ยวพืชพรรณได้มั่งคั่งบริบูรณ์

ชาวจีนมีธรรมเนียมกราบไหว้เทพเจ้าและบรรพบุรุษในฤดูเก็บเกี่ยวมาแต่โบราณ ต่อมาเมื่อพิธีกรรมและช่วงเวลาด้อย ๆ กำหนดเป็นที่แน่นอนจึงกลายมาเป็นเทศกาลประจำปี เทศกาลตรุษจีนมีการฉลองกันอย่างยิ่งใหญ่และยาวนานที่สุด เต็มไปด้วยขนบธรรมเนียมประเพณีมากมาย คติพื้นบ้านและวัฒนธรรมเงินจำนวนมากที่สืบทอดกันจากรุ่นสู่รุ่นมาหลอมรวมกันอย่างครบครันพร้อมพรุ่งในเทศกาลนี้ แสดงถึงการเฉลิมฉลองและความคาดหวังถึงชีวิตอันสดใสในภายหน้า (Cheng Gang, 2013, P.189) ในช่วงตรุษจีน ทั่วทั้งเมืองจะประดับไฟและของตกแต่งหลากสีเพื่อต้อนรับการมาถึงของวันตรุษจีน ถนนและจัตุรัสตรงปลายทั้งสองจะถูกตกแต่งอย่างสวยงาม

ภาพที่ 3-24 งานโคมไฟเทศกาลหยวนเซียว (Jin Xiaodong, 2023)

2) เทศกาลหยวนเซียว จัดขึ้นในวันขึ้น 15 ค่ำเดือนอ้าย ซึ่งยังคงบรรยากาศเทศกาลตรุษจีน โดยเทศกาลหยวนเซียวหรือในชื่ออื่น ๆ เช่น เทศกาลช่างหยวน ปีใหม่เล็ก หยวนซี หรือเทศกาลโคมไฟเป็นเทศกาลสำคัญที่มาถึงเป็นอันดับแรกหลังผ่านพ้นตรุษจีน เดือนอ้ายหมายถึงเดือนแรก (หยวน) ในปฏิทินจันทรคติ คนโบราณเรียกว่ายามกลางคืนว่า “เซียว” วันที่พระจันทร์เต็มดวงหรือวัน 15 ค่ำวันแรกของปีจึงเรียกว่าเทศกาลหยวนเซียว อันเป็นช่วงเวลาแห่งความคึกคักรื่นเริง

ภาพที่ 3-25 กิจกรรมของชาวเมือง “งานเลี้ยงฤดูร้อน” (Jin Xiaodong, 2023)

ในช่วงหลายวันนี้ แต่ละเขตของเมืองจะจัดกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมมากมาย ผู้คนจะเดินไปตามถนนเพื่อสัมผัสบรรยากาศการฉลองปีใหม่อันเข้มข้น โดยเทศกาลโคมไฟจะจัดขึ้นตามแนวถนนอาเออร์ติงและในจัตุรัสอาเออร์ติง หน่วยงานหรือกลุ่มทางวัฒนธรรมต่าง ๆ จะใช้การประดับโคมไฟเพื่อแสดงภาพรวมของปีที่ผ่านมาและความคาดหวังต่อปีที่กำลังจะมาถึง ผ่านการใช้รูปภาพและลวดลายมงคลต่าง ๆ รวมถึงปีนักษัตรนั้น ๆ ใช้สีสดใสตัดกันชัดเจน ก่อให้เกิดภาพอันทรงพลังที่ปรากฏต่อสายตา ยามค่ำคืนโคมทุกดวงจะถูกจุดจนสว่างไสว ชาวเมืองจะพากันออกมาชมโคม แม้อุณหภูมิในฤดูหนาวอาจลดต่ำถึงลบ 27 องศาเซลเซียส แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อความกระตือรือร้นของชาวเมืองแม้แต่น้อย นี่เป็นกิจกรรมกลางแจ้งที่สำคัญในช่วงฤดูหนาวของเป่าโถว

6.2 กิจกรรมสำหรับชาวเมืองที่จัดโดยหน่วยงานภาครัฐ

โดยทั่วไปมักจัดในช่วงฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วง ในช่วงฤดูดังกล่าวอากาศกำลังสบายเหมาะกับการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง เช่น งานเลี้ยงฤดูร้อน งานประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ซึ่งจะจัดในบริเวณนี้ กิจกรรมเหล่านี้สร้างความร่มรวยให้แก่ชาวเมือง รวมถึงเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรม โดยในงานเลี้ยงฤดูร้อนจะมีการแสดงแบบดั้งเดิม เช่น การขับร้องเพลงท้องถิ่น การแสดงเออร์เทรินไถ หรือการเต้นระบำโบราณ การแสดงเหล่านี้ช่วยเสริมสร้างการเจริญเติบโตทางจิตวิญญาณให้แก่ชาวเมืองอย่างยิ่ง ทั้งยังเป็นการผลักดันการแลกเปลี่ยนและการเผยแพร่วัฒนธรรมด้วย

การศึกษาข้อมูลภาคสนามเกี่ยวกับสภาพการณ์ปัจจุบันของเขตคุดูหลุนและถนนอาเออร์ติงสามารถก่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลด้านพื้นที่ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรม การเยี่ยมชมโรงงานเป่ากังกับพิพิธภัณฑ์เหล็กช่วยให้ผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลได้อย่างตรงจุดและเกิดความเข้าใจอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับวัฒนธรรมเหล็ก ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการผสมผสานวัฒนธรรมและจัดการตีเอ็นเอทางวัฒนธรรม อันเป็นข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมในบทต่อไป

บทที่ 4

อัตลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมเมืองเปาโถวสู่แนวทางการจัดการพื้นที่ ด้วยการออกแบบศิลปะสาธารณะ

บทนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโถวและการเลือกองค์ประกอบด้วยการใช้แนวคิดทฤษฎีและหลักการทางด้านสุนทรียศาสตร์ การออกแบบศิลปะสาธารณะ และการสืบทอดและฟื้นฟูวัฒนธรรมของเมือง ในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ การลงพื้นที่เพื่อแลกเปลี่ยนกับผู้เชี่ยวชาญ และพัฒนาแนวคิดการออกแบบและแนวทางการจัดการศิลปะสาธารณะจากอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโถว ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว

จากการศึกษาข้อมูลพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของเมืองเปาโถวในบทที่ 2 พบว่าเมืองเปาโถวเป็นเมืองแห่งผู้อพยพ ซึ่งมีวัฒนธรรมต่างถิ่นมากมายหลอมรวมเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นก่อให้เกิดระบบและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมใหม่ ตลอดหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนาน เมืองเปาโถวเป็นแหล่งรวมของวัฒนธรรมหลักสองอย่าง ได้แก่ วัฒนธรรมชนเผ่าเร่ร่อนและวัฒนธรรมกสิกรรม ซึ่งเมื่อผนวกรวมกับวัฒนธรรมอุตสาหกรรมที่เป็นวิธีการผลิตของคนในท้องถิ่น จึงปรากฏเป็นภาพรวมของกระบวนการหลอมรวมและแลกเปลี่ยนที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เผยให้เห็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมอันมีลักษณะเฉพาะของเมืองเปาโถวที่ผสมผสานท้องถิ่นหลายแห่งเข้าด้วยกัน

ปัจจุบัน ในโลกวิชาการมีความเห็นที่แตกต่างและหลากหลายเกี่ยวกับสถานะทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว เนื่องจากเมืองเปาโถวมีวัฒนธรรมผสมผสาน แม้จะแบ่งออกเป็นสามวัฒนธรรมหลัก ได้แก่ วัฒนธรรมเหล็กกล้า วัฒนธรรมทุ่งหญ้า และวัฒนธรรมซีโซ่ว แต่ก็ยังมีวัฒนธรรมเหอเท่า วัฒนธรรมอินซาน วัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห วัฒนธรรมชื่อเล่อชว่น วัฒนธรรมฉู่โม่เท่อ วัฒนธรรมเมืองซุ่มทางสุ่ยฮั่นหม่าโถว วัฒนธรรมลู่เฉิง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์พบว่า แม้เปาโถวจะเป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคเหอเท่า อินซาน ชื่อเล่อชว่น และฉู่โม่เท่อ ทว่าวัฒนธรรมของภูมิภาคเหล่านี้ไม่จำกัดอยู่แค่ในเปาโถวเท่านั้น บางวัฒนธรรมก็เป็นวัฒนธรรมร่วมกับภูมิภาคอื่น ซึ่งไม่ได้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

เมืองเปาโลวก่อตั้งและพัฒนาขึ้นด้วย “การอพยพผู้ซีโซว” แต่วัฒนธรรมซีโซวไม่ใช่ วัฒนธรรมที่ผูกขาดเฉพาะแคในแถบเปาโลว แต่เป็นวัฒนธรรมที่มีร่วมกับต่างถิ่น ความเป็น “เมืองชุมทาง” เพียงแค่สะท้อนประวัติศาสตร์ของเปาโลว ทว่าไม่สามารถสะท้อนลักษณะเฉพาะอันเด่นชัดของ วัฒนธรรมซีโซวแบบเปาโลวได้

ขณะที่ “วัฒนธรรมลูฉิง (วัฒนธรรมเมืองแห่งกวาง)” มีรากฐานมาจากที่มาของชื่อ สะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเมืองเปาโลวกับวัฒนธรรมมองโกล โดย “กวาง” เป็นสัญลักษณ์ ดั้งเดิมและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวมองโกล แต่เมื่อเอ่ยถึง “วัฒนธรรมลูฉิง” สิ่งที่เกี่ยวข้องจะเป็นแนวคิด ของ “กวาง” ที่หมายถึงสัตว์มากกว่า ทว่าปัจจุบันเปาโลวไม่มีสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแบบในอดีตที่ เล่าขานกันแล้ว จึงยากที่จะเข้าใจความหมายแฝงทางวัฒนธรรมนี้

ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า วัฒนธรรมเมืองเปาโลวควรถูกจัดวางสถานะเป็น “เมืองแห่ง เหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” โดยวิเคราะห์จากเหตุผลใน 4 ประเด็นดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง วัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าสะท้อนถึงวัฒนธรรมทุ่งหญ้าของ ชนเผ่ามองโกล ซึ่งเป็นเนื้อหาหลักของวัฒนธรรมเมืองเปาโลว และใช้แยกความแตกต่างจาก วัฒนธรรมทุ่งหญ้าของชนเผ่ามองโกลในภูมิภาคอื่นของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ทั้งยังเผยให้ เห็นถึงการก่อตัวและการพัฒนาเมืองเปาโลวด้วย

ประการที่สอง วัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าเป็นการผสมผสานระหว่าง ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และการทำให้เมืองมีความเป็นสมัยใหม่ แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่าง เศรษฐกิจแบบชนเผ่าเร่ร่อนในทุ่งหญ้ากับวัฒนธรรมมองโกล การก้าวกระโดดไปสู่อารยธรรม อุตสาหกรรมสมัยใหม่บ่งบอกว่าเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าถูกร่วมสร้างโดยชาวมองโกลและ ชาวฮั่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม วัฒนธรรมทางจิตวิญญาณของที่นี่จึงมีพื้นฐานใน การจัดวางสถานะทั้งสิ้น

ประการที่สาม วัฒนธรรมเมืองแห่งทุ่งหญ้าและเหล็กกล้าสะท้อนถึงเป้าหมายการพัฒนา เมืองของเปาโลว อันได้แก่การเป็นฐานอุตสาหกรรมหนักขนาดใหญ่ที่สุดในบรรดาเขตชนกลุ่มน้อยทั่ว ประเทศ ซึ่งเอื้อต่อการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันและอิทธิพลของเมือง ทั้งยังบ่งบอกถึง ความสำคัญของชื่อเสียงด้านวัฒนธรรมของเปาโลวด้วย

ประการที่สี่ วัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าช่วยเสริมสร้างอิทธิพลให้แก่ ภาพลักษณ์ดั้งเดิมของเมืองเปาโลวมากยิ่งขึ้น เปาโลวมีทุ่งหญ้ากลางเมืองอันโด่งดังชื่อว่าไซฮันถาลา ตัวละคร “คูฟีน้องวีรสตรีน้อยแห่งทุ่งหญ้า” กลายมาเป็นแบบอย่างของความสามัคคีของชนชาติและ การเสียสละเพื่อส่วนรวม ขณะที่ “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ที่ตั้งก้องไปทั่วแผ่นดินจีน “เพื่อให้บุปผา เหล็กแห่งทุ่งหญ้าเบ่งบาน เราจะบินไปยังเปากัง” ก็สื่อถึงวัฒนธรรมเมืองแห่งทุ่งหญ้าและเหล็กกล้า

อันเป็นวัฒนธรรมแห่งความสามัคคีของชนชาติ รวมถึงการหลอมรวมวัฒนธรรมเก่าแก่เข้ากับ วัฒนธรรมสมัยใหม่

ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงจัดวางระบบวัฒนธรรมเมืองเปาโถวในฐานะ “เมืองแห่ง เหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” บนทฤษฎีทางวัฒนธรรม โดยเป็นรูปแบบการพัฒนาวัฒนธรรมของเมืองที่เน้น ความเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ควบคู่ไปกับระบบวัฒนธรรมท้องถิ่นอื่น เพื่อนำไปสู่การ หลอมรวมอย่างหลากหลายทางวัฒนธรรม หากกล่าวอย่างเจาะจง วัฒนธรรมทุ่งหญ้าในภูมิภาค มองโกเลียในนั้นปรากฏในเมืองใหญ่ต่าง ๆ หลายแห่ง กล่าวได้ว่าเป็นภูมิหลังทางวัฒนธรรมใน ภาพรวม การจะขับเคลื่อนจุดเด่นของท้องถิ่นจึงต้องอาศัยระบบวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์และต้อง วิเคราะห์อัตลักษณ์ที่เป็นแบบฉบับของเมืองแห่งนี้ จุดเด่นของเปาโถวคือการเป็น “เมืองเหล็กกล้า” สิ่งที่ต้องขับเคลื่อนจึงเป็นวัฒนธรรมของ “เมืองเหล็กกล้า” ดังนั้น “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” จึง ถูกแบ่งออกเป็น “ทุ่งหญ้า” ที่เป็นภูมิหลังโดยรวม กับ “เมืองเหล็กกล้า” ที่เป็นจุดเด่น กล่าวคือ เป็น ระบบวัฒนธรรมหลักของ “เมืองเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” แล้วใช้อัตลักษณ์ประจำ เมืองในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง

ภาพที่ 4-1 สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ Wei Dong (Jin Xiaodong, 2023)

จากการสัมภาษณ์ Wei Dong อาจารย์ประจำคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ ศิลปะ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน มัณฑนกรและผู้เชี่ยวชาญด้าน ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเมืองเปาโถว ในประเด็นด้านองค์ประกอบทางวัฒนธรรมเฉพาะตัวของ เมืองเปาโถวที่สามารถสื่อถึงอัตลักษณ์เมือง พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมองการผลักดันวัฒนธรรมเหล็กใน บริบทพื้นที่ทางวัฒนธรรมของทุ่งหญ้าเป็นอัตลักษณ์ที่ยังไม่เคยปรากฏในเมืองอื่น ๆ โดยเป็น วัฒนธรรมเหล็กมีเฉพาะในเมืองเปาโถว เขตปกครองตนเองมองโกเลียในเท่านั้น เมืองแห่งอื่นไม่ ปรากฏรากฐานทางวัฒนธรรมเช่นนี้จึงสมควรให้ความสำคัญ

ทางด้านวัฒนธรรมซีโหว่ ผู้เชี่ยวชาญได้ระบุว่าซีโหว่ถือเป็นวัฒนธรรมต่างถิ่น แม้จะผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่นมาเป็นเวลานาน แต่กลับไม่มีลักษณะของท้องถิ่น แต่สำหรับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า กลับพบว่าวัฒนธรรมทุ่งหญ้าถือเป็นภูมิหลังของจุดเริ่มต้นทางวัฒนธรรมโดยรวมของภูมิภาคมองโกเลีย ในทุกพื้นที่ที่สามารถสืบทอดวัฒนธรรมทุ่งหญ้าได้ ถึงแม้วัฒนธรรมของชนเผ่ามองโกลอาจมีความแตกต่างกันบ้างในแต่ละพื้นที่ ทว่าความแตกต่างนั้นไม่เด่นชัดพอที่จะเป็นลักษณะเฉพาะของเมืองได้ ดังนั้นจากข้อมูลนี้ผู้วิจัยจึงนำมาวิเคราะห์เพื่อนำเสนอแนวคิดทางวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ด้านวัฒนธรรมของเมืองเปาโถวในปัจจุบัน

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์ยังพบว่าแนวคิดวัฒนธรรมเหล็กที่ผ่านมายังไม่มีการศึกษาวัฒนธรรมดังกล่าวจากมุมมองของการออกแบบมากนัก องค์กรประกอบทางวัฒนธรรมจึงกระจัดกระจายจึงต้องมีการค้นหาและรวบรวมองค์ประกอบเพื่อสามารถประยุกต์ใช้สำหรับงานออกแบบในอนาคต ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงเป็นแนวทางต่อการสำรวจและค้นพบอัตลักษณ์ที่สามารถบูรณาการวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและวัฒนธรรมเหล็ก และถ่ายทอดผ่านการออกแบบได้อย่างมีชั้นเชิง

แนวคิดเพื่อการออกแบบศิลปะสาธารณะ

ศิลปะสาธารณะ เป็นส่วนหนึ่งของการสร้างภูมิทัศน์และสะท้อนภาพวัฒนธรรมของเมือง ดังนั้นเพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมประจำเมืองและสอดคล้องกับหลักการด้านสุนทรียศาสตร์ ผู้วิจัยจึงได้ทำการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์ของศิลปะสาธารณะก่อนการดำเนินการออกแบบงานศิลปะสาธารณะของเมืองเปาโถว ด้วยลงพื้นที่และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำข้อมูลมาเป็นส่วนหนึ่งของแนวทางในการวิจัย

ภาพที่ 4-2 สัมภาษณ์ ผู้เชี่ยวชาญรองศาสตราจารย์ Han Jun (Jin Xiaodong, 2024)

รองศาสตราจารย์ Han Jun เป็นหนึ่งในนักวางแผนนโยบายทางสังคมประจำเมืองเป่าโถว และเป็นวิศวกรอาวุโสบุคคลแห่งปีด้านการออกแบบของประเทศจีน มีตำแหน่งรองประธาน คณะกรรมการการออกแบบสมาคมสถาปัตยกรรมและการตกแต่งแห่งประเทศไทยและรองศาสตราจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมอโกเลียใน จากการสัมภาษณ์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมหลักของเมืองเป่าโถว รองศาสตราจารย์ Han มีความเห็นว่าเมืองเป่าโถวถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับการผลิตเหล็ก เขตเมืองใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นด้วยแรงกายแรงใจของคนทั้งชาติ มีกลิ่นอายของวัฒนธรรมหลักซึ่งเป็นอัตลักษณ์เมืองอันเข้มข้น เป็นความโดดเด่นที่เมืองอื่นไม่มี จึงควรนำจุดเด่นเหล่านี้มาใช้ในการออกแบบงานก่อสร้างของเมือง รวมไปถึงระบบสถาปัตยกรรม ภูมิทัศน์เมือง และศิลปะสาธารณะของเมือง

ในด้านการออกแบบศิลปะสาธารณะ รองศาสตราจารย์ Han ยังระบุว่าวัฒนธรรมหลักที่เป็นลักษณะเฉพาะของเป่าโถวควรถูกนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ศิลปะสาธารณะของเมือง เนื่องจากงานศิลปะที่มีหัวข้อเฉพาะเปรียบเสมือนเครื่องหมายบ่งบอกเมืองหนึ่ง ๆ มีความเป็นสัญลักษณ์สูง และสามารถนำไปใช้เป็นทรัพย์สินทางปัญญาในงานสร้างสรรค์ของเมืองได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการประชาสัมพันธ์เมือง รองศาสตราจารย์ Han ยังได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวคิดหัวข้องานสร้างสรรค์จากการสังเกตในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีการสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะในเป่าโถวค่อนข้างน้อยมาก ผลงานส่วนใหญ่ถูกสร้างขึ้นในช่วงท้ายของการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน หลัก ๆ แล้วเป็นประติมากรรมรูปคนและสัตว์จึงไม่ค่อยมีผลงานแนวสมัยใหม่ ทั้งที่หัวข้อเหล็กกล้าเหมาะสมต่อการสร้างสรรค์งานแนวสมัยใหม่อย่างยิ่ง ซึ่งในระบบวัฒนธรรมใหม่การนำแนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” มาสร้างสรรค์นั้น รองศาสตราจารย์ Han มองว่าเหมาะสมกับระบบเมืองในปัจจุบันของเป่าโถวมาก เนื่องจากเมืองเหล็กกล้าเปรียบดั่งอาชาที่ควบทะยานไปบนทุ่งหญ้า องค์ประกอบที่สะท้อนถึงม้ามองไกล กระโจนแบบมองไกล ลวดลายของขนเผ่ามองไกล หอหล่อเย็น ก้อนเหล็ก และอื่น ๆ จึงมีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างยิ่ง โดยมุมมองดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดของผู้วิจัย และได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญ

นอกจากนี้ในด้านทำเลที่ตั้งของงานศิลปะสาธารณะ รองศาสตราจารย์ Han ให้ข้อเสนอแนะว่า ที่ตั้งผลงานควรอยู่ในจัตุรัสสถานีรถไฟ เพราะเป็นประตูเข้าสู่เมืองที่สามารถสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่ผู้มาเยือน การออกแบบควรให้งานศิลปะสาธารณะอยู่ตรงสุดปลายทั้งสองของถนนอาเออร์ติง และงานทั้งสองชิ้นควรมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องเนื่องกัน โดยใช้เทคนิคการออกแบบเชื่อมโยงงานเพื่อให้งานสัมพันธ์กัน รวมทั้งในการจัดการวัฒนธรรม ได้เสนอแนะว่าการออกแบบงานศิลปะสาธารณะชิ้นเดียว ๆ ควรออกแบบพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็กไปพร้อมกัน เชื่อมโยงกิจกรรมจัดแสดงทางวัฒนธรรมเข้ากับศิลปะสาธารณะ เปลี่ยนพื้นที่นั้นให้กลายเป็นโอกาสในการประชาสัมพันธ์

เพิ่มรูปแบบการเผยแพร่วัฒนธรรมให้หลากหลาย งานศิลปะสาธารณะจำนวนหนึ่งที่ตั้งอยู่ห่างไกลกัน อาจเชื่อมเข้าหากันได้ด้วยระบบรถประจำทาง อีกทั้งตัวรถเองก็ยังสามารถทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่วัฒนธรรม ได้อีกทางหนึ่ง

ภาพที่ 4-3 สัมภาษณ์ศาสตราจารย์ Han Dongnan (Jin Xiaodong, 2024)

ผู้เชี่ยวชาญอีกท่านที่ผู้วิจัยได้เข้าพบเพื่อสัมภาษณ์ คือ ศาสตราจารย์ Han Dongnan ผู้เชี่ยวชาญประจำแหล่งบุคลากรสาขาปรัชญาและสังคมศาสตร์เมืองเปาโถว สมาชิกผู้ตรวจสอบทุนสำหรับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมมองโกเลียใน ผู้เชี่ยวชาญในสถาบันคลังปัญญาเมืองเปาโถว และคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับระบบวัฒนธรรมของเมืองเปาโถวสำหรับแนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ว่า ทุ่งหญ้ามองโกเลียสามารถนำมาใช้เพื่อนำเสนอเป็นภูมิหลัง ในการส่งเสริมเอกลักษณ์ของเมืองเหล็กกล้า การใช้แนวคิดเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าเป็นแนวทางหลักในการออกแบบศิลปะสาธารณะ สามารถทดลองสร้างสรรค์จากเขตคุณตูลุนแล้วค่อย ๆ ขยายไปยังเขตอื่นของเมือง โดยนำเรื่ององค์ประกอบในการออกแบบ อาทิเช่น ม้ามองโกล อ่าวเปา (ที่สักการะของชาวมองโกล) เครื่องจักรหรืออุปกรณ์ที่มีความโดดเด่น หรือหอคอยเย็นขนาดใหญ่ มาใช้เป็นองค์ประกอบการออกแบบได้

นอกจากนี้ในด้านการจัดการวัฒนธรรม ผู้เชี่ยวชาญยังให้ข้อเสนอแนะว่าพื้นที่งานศิลปะสาธารณะควรผนวกเข้ากับกิจกรรมประชาสัมพันธ์และการจัดแสดงโดยศาสตราจารย์ Han ยังกล่าวถึงการทำความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาในด้านการจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยในแบบที่สามารถติดตามผลกิจกรรมออกแบบศิลปะสาธารณะและใช้เป็นพื้นที่นาร่อง หลังจาก

ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วยังนำไปประชาสัมพันธ์ในพื้นที่อื่นได้ รวมถึงสามารถนำงานศิลปะสาธารณะ บูรณาการกับกิจกรรมต่าง ๆ ของเทศกาลเช่น เทศกาลตรุษจีน เป็นต้น ซึ่งศาสตราจารย์ Han ยังเห็น พ้องกับแนวคิดการใช้พื้นที่ของงานศิลปะสาธารณะทำการจัดแสดงขนาดเล็ก เพื่อช่วยเผยแพร่ วัฒนธรรม รวมถึงการใช้ระบบรถประจำทางสาธารณะเชื่อมพื้นที่งานศิลปะสาธารณะทั้งสามแห่งเข้า ด้วยกัน โดยกล่าวว่า ควรแปลงวัฒนธรรมเปาโถวให้กลายเป็น “สัญญะ” เพื่อให้เป็นที่จดจำของผู้คน งานศิลปะสาธารณะของเมืองถือเป็นก้าวแรกในการสร้างสัญญะทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว เพื่อ การต่อยอดสู่การพัฒนาในอนาคต

องค์ประกอบในการออกแบบศิลปะสาธารณะ

1. องค์ประกอบทางวัฒนธรรม

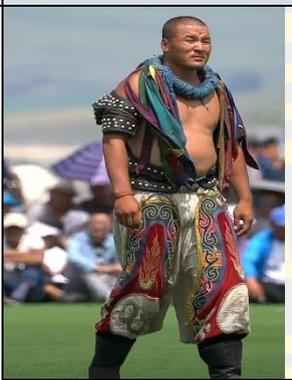
จากข้อมูลต้นกำเนิดของวัฒนธรรมเปาโถวในบทที่ 2 พบว่าชาวมองโกลลงหลักปักฐานและ ใช้ชีวิตในเปาโถวมากกว่า 800 ปีแล้ว การก่อตั้งและการพัฒนาเมืองเปาโถวล้วนเกิดขึ้นในดินแดนชน เผ่าเร่ร่อนของชาวมองโกล ปัจจุบัน เมืองเปาโถวกียังคงเป็นพื้นที่ตั้งถิ่นฐานของชาวมองโกลเผ่าภูโม เต่อ เผ่าเม่าหมิงอัน เผ่าต้าเอ๋อร์ห่าน และเผ่าอูลาเท่อ พื้นที่สองในสามของเปาโถวยังคงเป็นทุ่งหญ้า สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและวิถีชีวิตบนทุ่งหญ่าก่อให้เกิดแก่นทางวัฒนธรรมที่เปี่ยมด้วยความ เป็น ธรรมชาติ ความเปิดกว้าง และความเชื่อตรงต่อความถูกต้อง เกิดเป็นความเชื่อและกิจกรรมทาง วัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์บนทุ่งหญ่า นอกจากนี้ วิถีชีวิตแบบชนเผ่าเร่ร่อนยังก่อให้เกิดระบบแบบ แผนของอาหารและที่อยู่อาศัย การใช้ชีวิต และขนบธรรมเนียมที่มีลักษณะเฉพาะ

วัฒนธรรมเหล็กกล้าถูกแบ่งออกเป็นระบบวัฒนธรรมในช่วงก่อสร้างเมืองและระบบ วัฒนธรรมที่เกิดการหลอมรวมเข้ากับวิถีชีวิต เหล่าผู้บุกเบิกเมืองที่หลั่งไหลมาจากทั่วประเทศจีน (ส่วน ใหญ่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) เกิดการผสมผสานทางวัฒนธรรมกับคนท้องถิ่นดั้งเดิมในเมือง เปาโถว จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในด้านเครื่องแต่งกาย อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย การคมนาคม ขนส่ง ภาษา และเกิดเป็นระบบวัฒนธรรมใหม่ที่เปี่ยมไปด้วยจิตวิญญาณของคณงานอุตสาหกรรม เหล็ก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากยังไม่มีมีการวิจัยวัฒนธรรมประเภทนี้ (ในสาขาการออกแบบ) อย่างเป็น ระบบ องค์ประกอบต่าง ๆ จึงกระจัดกระจาย ซึ่งจำเป็นต้องดำเนินการจัดการเพื่อรวบรวมและ จำแนกองค์ประกอบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมทุ่งหญ่า

องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมทุ่งหญ่า ประกอบด้วยองค์ประกอบวัฒนธรรมพื้นบ้านใน ทุ่งหญ่า วัฒนธรรมการแต่งกาย วัฒนธรรมการอยู่อาศัยในทุ่งหญ่า และความเชื่อ

ตารางที่ 4-1 องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า (Jin Xiaodong, 2024)

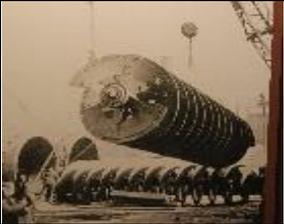
ชื่อ	องค์ประกอบ		
ทุ่งหญ้า			
	องค์ประกอบ 1 (ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์)	องค์ประกอบ 2 (การเลี้ยงม้าในทุ่งหญ้า)	องค์ประกอบ 3 (สภาพแวดล้อมของ ทุ่ง หญ้าเลี้ยงสัตว์)
เครื่องแต่งกาย			
	องค์ประกอบ 4 (เครื่องแต่งกายผู้หญิง)	องค์ประกอบ 5 (เครื่องแต่งกายผู้หญิง)	องค์ประกอบ 6 (เครื่องประดับศีรษะ)
เครื่องแต่งกาย			
	องค์ประกอบ 7 (ชุดนักมวยปล้ำ)	องค์ประกอบ 8 (ชุดนักมวยปล้ำ)	องค์ประกอบ 9 (ชุดคนเลี้ยงสัตว์)

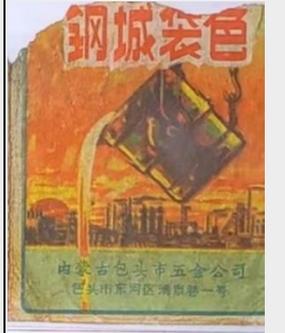
<p>ม้าในทุ่งหญ้า</p>			
	<p>องค์ประกอบ 10 (ม้ามองไกลในหิมะ)</p>	<p>องค์ประกอบ 11 (การแข่งขันม้า)</p>	<p>องค์ประกอบ 12 (ม้ามองไกลในทุ่งหญ้า)</p>
<p>อานม้า</p>			
	<p>องค์ประกอบ 13 (อานม้า)</p>	<p>องค์ประกอบ 14 (อานม้า)</p>	<p>องค์ประกอบ 15 (เครื่องประดับอานม้า)</p>
<p>กระโจมแบบมองไกล</p>			
	<p>องค์ประกอบ 16 (กระโจมแบบมองไกล)</p>	<p>องค์ประกอบ 17 (กระโจมแบบมองไกล)</p>	<p>องค์ประกอบ 18 (กระโจมแบบมองไกล)</p>
<p>อ่าวเปา หรือ ที่สักการะของชาว มองไกล</p>			
	<p>องค์ประกอบ 19 (อ่าวเปา)</p>	<p>องค์ประกอบ 20 (ธงมองไกลชูลูติง)</p>	<p>องค์ประกอบ 21 (อ่าวเปา)</p>

2) องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมเหล็ก

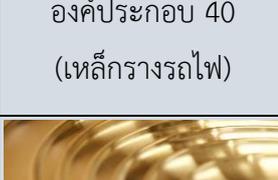
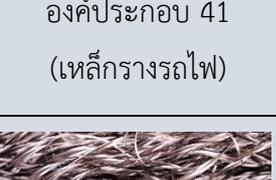
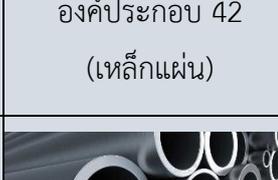
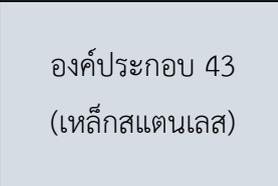
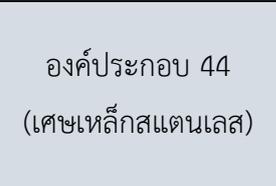
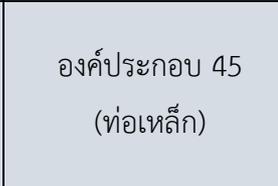
องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมเหล็ก ประกอบด้วยประวัติศาสตร์การก่อสร้างเป่ากัง วัตถุทางวัฒนธรรม ของใช้ในชีวิตประจำวัน ศิลปะและวรรณกรรม สายการผลิตเหล็ก อุปกรณ์และโครงสร้างอาคารอุตสาหกรรม

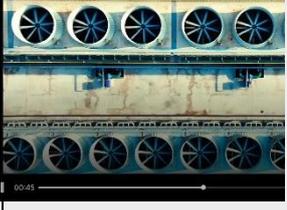
ตารางที่ 4-2 องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมเหล็ก (Jin Xiaodong, 2024)

ชื่อ	องค์ประกอบ		
ประวัติศาสตร์ การผลิตเหล็ก			
	องค์ประกอบ 1 (เตาถลุงทรงสูง หมายเลขหนึ่ง)	องค์ประกอบ 2 (เครื่องจักรและอุปกรณ์ ในโรงงาน)	องค์ประกอบ 3 (เตาถลุงทรงสูง หมายเลขหนึ่ง)
	ประวัติศาสตร์ การผลิตเหล็ก		
องค์ประกอบ 4 (ที่ระลึกเปิดเตาถลุงทรง สูงหมายเลขหนึ่ง)		องค์ประกอบ 5 (ที่ระลึกเริ่มผลิตเหล็ก)	องค์ประกอบ 6 (ที่ระลึกเตาถลุงทรงสูง หมายเลขหนึ่ง)
			
องค์ประกอบ 7 (รางวัลสำหรับคนงาน ก่อสร้างเป่ากัง)	องค์ประกอบ 8 (เหรียญรางวัลสำหรับ คนงาน)	องค์ประกอบ 9 (วัตถุประชาสัมพันธ์)	

<p>ผลิตภัณฑ์ วัฒนธรรมเหล็กใน ประวัติศาสตร์</p>			
	<p>องค์ประกอบ 10 (ธนบัตรรูปคนงาน หลอมเหล็ก)</p>	<p>องค์ประกอบ 11 (พันธบัตรเป่ากัง)</p>	<p>องค์ประกอบ 12 (คู่มือซื้อของสำหรับ พนักงาน)</p>
			
	<p>องค์ประกอบ 13 (บรรจุภัณฑ์ที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ การหลอมเหล็กจากยุค 80)</p>	<p>องค์ประกอบ 14 (บรรจุภัณฑ์ที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ การหลอมเหล็กจากยุค 50-60)</p>	<p>องค์ประกอบ 15 (บรรจุภัณฑ์ที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ การหลอมเหล็กจากยุค 50-60)</p>
	<p>ศิลปะและ วัฒนธรรมเหล็กใน ประวัติศาสตร์</p>		
<p>องค์ประกอบ 16 (งานตัดกระดาษที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ เหล็ก)</p>		<p>องค์ประกอบ 17 (งานตัดกระดาษที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ เหล็ก)</p>	<p>องค์ประกอบ 18 (โปสเตอร์ที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ การหลอมเหล็กจากยุค 50-60)</p>
			

	<p>องค์ประกอบ 19 (ตรา โรงเรียนในยุค 50-60)</p>	<p>องค์ประกอบ 20 (โปสเตอร์ที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ การหลอมเหล็กจากยุค 50-60)</p>	<p>องค์ประกอบ 21 (โปสเตอร์ที่มี องค์ประกอบเกี่ยวกับ การหลอมเหล็กจากยุค 50-60)</p>
			
	<p>องค์ประกอบ 22 (หนังสือพิมพ์ที่มีกลิ่น อายประวัติศาสตร์)</p>	<p>องค์ประกอบ 23 (ป้ายอนุญาตผ่านทาง ในโรงงานเป่ากังยุค 50)</p>	<p>องค์ประกอบ 24 (ตราประทับในยุค 50)</p>
<p>การหลอมเหล็ก</p>			
	<p>องค์ประกอบ 25 (เหล็กหลอม)</p>	<p>องค์ประกอบ 26 (เหล็กหลอม)</p>	<p>องค์ประกอบ 27 (ประกายไฟ)</p>
			
	<p>องค์ประกอบ 28 (เตาถลุงเหล็ก)</p>	<p>องค์ประกอบ 29 (แม่แบบหลอมเหล็ก)</p>	<p>องค์ประกอบ 30 (เตาถลุงเหล็ก)</p>
			

	<p>องค์ประกอบ 31 (แท่งเหล็กถูกหลอม)</p> 	<p>องค์ประกอบ 32 (กระบวนการผลิตลวดเหล็ก)</p> 	<p>องค์ประกอบ 33 (เตาถลุงเหล็ก)</p>
	<p>องค์ประกอบ 34 (กระบวนการผลิตเหล็ก วางรถไฟ)</p> 	<p>องค์ประกอบ 35 (กระบวนการผลิตเหล็ก วางรถไฟ)</p> 	<p>องค์ประกอบ 36 (กระบวนการผลิตเหล็ก วางรถไฟ)</p>
	<p>องค์ประกอบ 37 (กระบวนการผลิตเหล็ก แผ่น)</p> 	<p>องค์ประกอบ 38 (กระบวนการผลิตท่อ เหล็ก)</p> 	<p>องค์ประกอบ 39 (กระบวนการผลิตท่อ เหล็ก)</p>
ผลิตภัณฑ์เหล็ก			
	<p>องค์ประกอบ 40 (เหล็กวางรถไฟ)</p> 	<p>องค์ประกอบ 41 (เหล็กวางรถไฟ)</p> 	<p>องค์ประกอบ 42 (เหล็กแผ่น)</p>
	<p>องค์ประกอบ 43 (เหล็กสแตนเลส)</p> 	<p>องค์ประกอบ 44 (เศษเหล็กสแตนเลส)</p> 	<p>องค์ประกอบ 45 (ท่อเหล็ก)</p>

<p>โรงงานและ เครื่องจักรผลิต เหล็ก</p>			
	องค์ประกอบ 46 (อุปกรณ์หลอมเหล็ก ของเปากัง)	องค์ประกอบ 47 (หอหล่อเย็น)	องค์ประกอบ 48 (หอหล่อเย็น)
			
	องค์ประกอบ 49 (เครื่องจักรหลอมเหล็ก ของเปากัง)	องค์ประกอบ 50 (เครื่องจักรหลอมเหล็ก ของเปากัง)	องค์ประกอบ 51 (เครื่องจักรหลอมเหล็ก ของเปากัง)
			
	องค์ประกอบ 52 (เครื่องจักรหลอมเหล็ก ของเปากัง)	องค์ประกอบ 53 (เครื่องจักรหลอมเหล็ก ของเปากัง)	องค์ประกอบ 54 (เครื่องจักรหลอมเหล็ก ของเปากัง)
			
	องค์ประกอบ 55 (เครื่องจักรหลอมเหล็ก ของเปากัง)	องค์ประกอบ 56 (รถไฟขนเหล็กเปากัง)	องค์ประกอบ 57 (รถไฟขนเหล็กเปากัง)

			
	องค์ประกอบ 58 (รถไฟขบวนเหล็กเปากัง)	องค์ประกอบ 59 (รถไฟขบวนเหล็กเปากัง)	องค์ประกอบ 60 (รถไฟขบวนเหล็กเปากัง)
			
	องค์ประกอบ 61 (เครื่องจักรและ อุปกรณ์ผลิตเหล็ก)	องค์ประกอบ 62 (เครื่องจักรและ อุปกรณ์ผลิตเหล็ก)	องค์ประกอบ 63 (เครื่องจักรและ อุปกรณ์ผลิตเหล็ก)
			
	องค์ประกอบ 64 (เครื่องจักรและอุปกรณ์ ผลิตเหล็ก)	องค์ประกอบ 65 (เครื่องจักรและอุปกรณ์ ผลิตเหล็ก)	องค์ประกอบ 66 (เครื่องจักรและอุปกรณ์ ผลิตเหล็ก)

องค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและวัฒนธรรมเหล็ก เป็นข้อมูลสำหรับการ
ประยุกต์ใช้ในการออกแบบศิลปะสาธารณะในงานวิจัยนี้ และยังสามารถเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับนัก
ออกแบบที่ต้องการทำการศึกษาและวิจัยเพื่อการออกแบบในอนาคต

2. การสังเคราะห์องค์ประกอบศิลป์และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

จากการวิเคราะห์และจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรม และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์องค์ประกอบศิลป์ อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การสังเคราะห์องค์ประกอบทางวัฒนธรรมเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ผ่านหลักการสัญญาทางวัฒนธรรม ด้วยภูมิหลังทางวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ประการที่หนึ่ง คือ การจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมเพื่อแปลงเป็นสัญญา ประการที่สอง คือ การนำองค์ประกอบการออกแบบไปวิเคราะห์ลักษณะและทำให้เป็นนามธรรม ประการที่สาม คือ การแปลงองค์ประกอบให้เป็นสัญญา จากนั้นถ่ายทอดข้อมูล ความหมาย และอารมณ์ของ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ผ่านการนำอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมมาสรุปเป็นภาพรวม องค์ประกอบที่ผ่านการสรุปกลายเป็นสัญญา จะมีลักษณะที่ความง่ายและจดจำง่าย ในการออกแบบจึงนำองค์ประกอบเชิงสัญญานี้มาประยุกต์ใช้ในโครงสร้างของพื้นที่เมืองผ่านรูปแบบศิลปะสาธารณะ ยกย่องอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและเพิ่มความเป็นที่จดจำของผู้พบเห็น

กระบวนการแปลงเป็นสัญญาในการออกแบบอาศัยทฤษฎีสุนทรียศาสตร์จักรกล พบว่า อุปกรณ์หลอมเหล็ก เครื่องจักรกล ผลิตภัณฑ์ หรือกระบวนการผลิตแฝงด้วยความสวยงามของ เครื่องจักรกล ความงามด้านรูปลักษณ์ ความเป็นระเบียบ ซึ่งสามารถสังเคราะห์เป็นองค์ประกอบศิลป์ ด้านสีและวัสดุ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) องค์ประกอบสีและวัสดุ

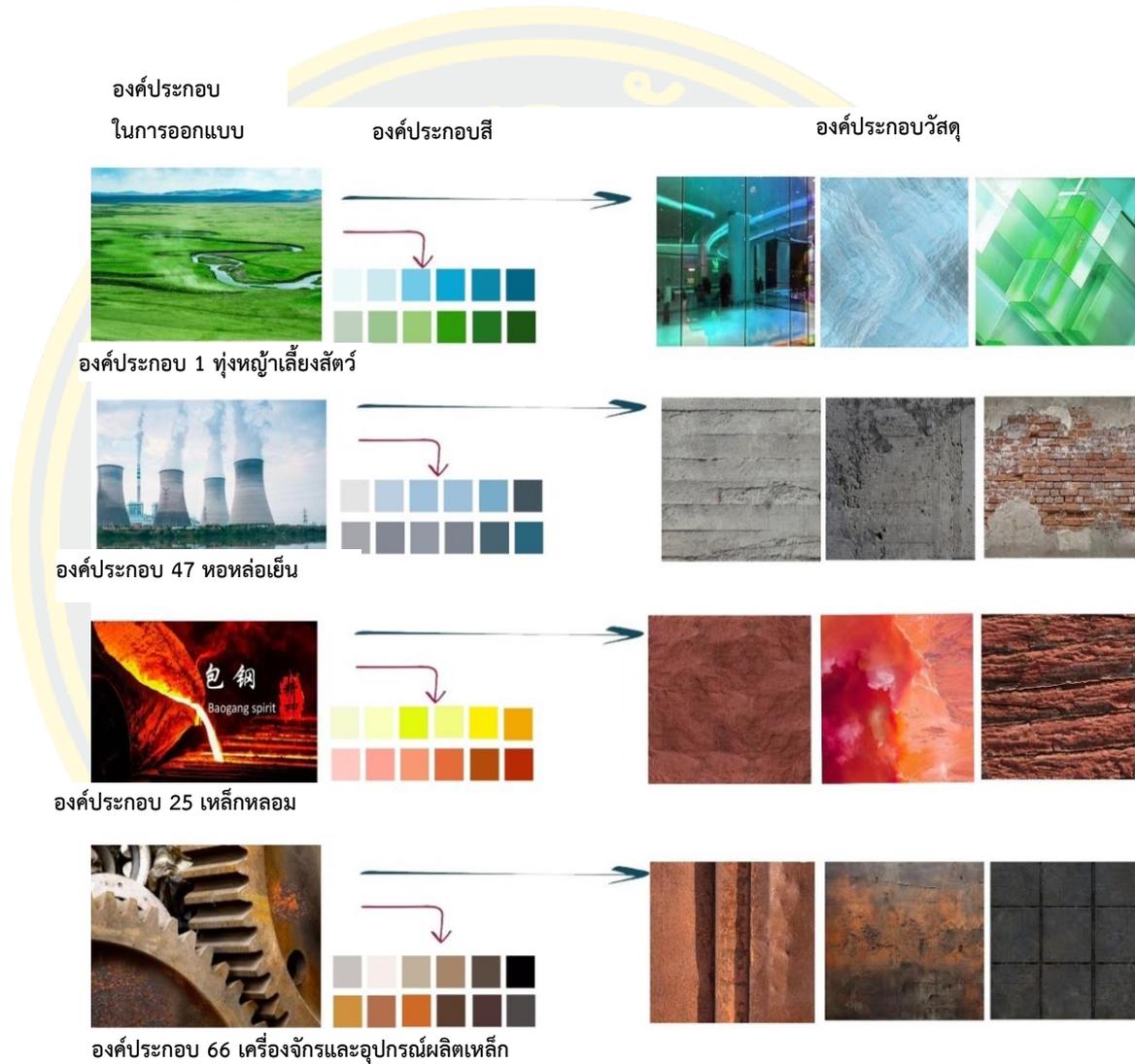
ผู้วิจัยคัดเลือกองค์ประกอบที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและเหล็กกล้า เพื่อทำการสังเคราะห์องค์ประกอบศิลป์สำหรับการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ โดยแบ่งออกเป็นสี องค์ประกอบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

องค์ประกอบที่ 1 ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ สะท้อนถึงสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของพื้นที่เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ที่ตั้งของเมืองเปาโถว และเป็นเนื้อหาและโทนสีมาตรฐานของทุ่งหญ้า จึงนำทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์มาถอดองค์ประกอบสี

องค์ประกอบที่ 47 หอหล่อเย็น เป็นโครงสร้างที่สำคัญสำหรับการผลิตเหล็ก และยังเป็นโครงสร้างที่ใหญ่ที่สุดในโรงงานผลิตเหล็กด้วย มีความชัดเจนในเงาของการมองเห็นและมีเอกลักษณ์เฉพาะ นอกจากนี้ หอหล่อเย็นเป็นตัวแทนส่วนประกอบทั่วไปของสถานประกอบการอุตสาหกรรม จึงนำหอหล่อเย็นมาถอดองค์ประกอบสี

องค์ประกอบที่ 25 เหล็กหลอม เป็นวัสดุหลักสำหรับการผลิตเหล็ก การถลุงเหล็กหลอมจากแร่เป็นกระบวนการที่สำคัญในการผลิตเหล็ก นอกจากนี้ สีของเหล็กหลอมที่มีอุณหภูมิสูงถึง 1,000 องศาเซลเซียสยังมีการเปลี่ยนแปลงที่เป็นเอกลักษณ์และมีคุณสมบัติที่ชัดเจน จึงนำเหล็กหลอมมาถอดองค์ประกอบสี

องค์ประกอบที่ 66 เครื่องจักรและอุปกรณ์ผลิตเหล็ก เป็นรูปสัญลักษณ์ที่สำคัญของความสวยงามแบบสุนทรียภาพจักรกล องค์ประกอบนี้ทำจากอุปกรณ์ที่ทำจากเหล็ก พื้นผิวหลังจากถูกแดดและฝนสามารถเกิดเป็นสีและผิวสัมผัสที่เป็นเอกลักษณ์ จึงนำเครื่องจักรและอุปกรณ์ผลิตเหล็ก มาถอดองค์ประกอบสี

ภาพที่ 4-4 การสังเคราะห์องค์ประกอบสีและวัสดุ (Jin Xiaodong, 2024)

2) องค์ประกอบรูปทรง

- การเลือกรูปแบบ:

ผู้วิจัยคัดเลือกองค์ประกอบที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและเหล็กกล้า เพื่อทำการสังเคราะห์องค์ประกอบศิลป์สำหรับการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ ประกอบด้วย องค์ประกอบที่ 47 หอหล่อเย็น องค์ประกอบที่ 13 ม้ามองโกลกลางทุ่งหญ้า องค์ประกอบที่ 20 อ่าวเปา องค์ประกอบที่ 7 และ 8 เครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล องค์ประกอบที่ 4 และ 5 ก้อนเหล็กที่ระลิก และที่ระลิกเปิดเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง องค์ประกอบที่ 16 กระจมแบบมองโกล โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

องค์ประกอบที่ 47 หอหล่อเย็น เป็นโครงสร้างการผลิตที่สำคัญในอุตสาหกรรมเหล็กและเป็นโครงสร้างระบายความร้อนสำหรับการผลิตเหล็ก มีขนาดใหญ่และตั้งอยู่ใจกลางเมือง นอกจากนี้ยังมีไอน้ำสีขาวที่ปล่อยออกมาจากด้านบนเหมือนปล่องไฟ สามารถระบุตัวตนและเป็นตัวแทนได้

องค์ประกอบที่ 13 ม้ามองโกลกลางทุ่งหญ้า ม้ามองโกลเป็นพาหนะที่สำคัญในทุ่งหญ้า ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของทุ่งหญ้า โดยมีความเชื่อว่าม้าคือ “เทพเจ้า” แห่งทุ่งหญ้า ม้ามองโกลเปรียบเสมือนจิตวิญญาณของความมานะและเพียรพยายาม เป็นจิตวิญญาณที่ชนชาติจีนให้ความเคารพและนับถือ

องค์ประกอบที่ 20 อ่าวเปา เดิมเป็นสัญลักษณ์ของถนนและอาคารที่สร้างจากหินโดยผู้คนบนทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ ต่อมาค่อยๆ พัฒนากลายเป็นสัญลักษณ์ของการถวายเป็นบูชาแด่เทพเจ้าแห่งภูเขาและเทพเจ้าแห่งท้องถนน และขอพรเพื่อการเก็บเกี่ยวความสุขและความสงบสุขของครอบครัว ดังนั้น การใช้อ่าวเปาเป็นองค์ประกอบจึงสามารถนำเสนอวัฒนธรรมทุ่งหญ้าได้เป็นอย่างดี

องค์ประกอบที่ 7 และ 8 เครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกลมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและลักษณะเฉพาะที่ชัดเจน เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2014 เครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกลได้รับการอนุมัติจากสภาแห่งรัฐในโครงการตัวแทนมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติชุดที่ 4 การใช้เครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกลเป็นองค์ประกอบจึงสามารถนำเสนอวัฒนธรรมท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี

องค์ประกอบที่ 4 และ 5 ก้อนเหล็กที่ระลิกและที่ระลิกเปิดเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งผลิตจากเหล็กชุดแรกที่ผลิตโดยโรงงานเหล็กเปากัง และมีความสำคัญเชิงความทรงจำเป็นอย่างยิ่ง การใช้โบราณวัตถุทางวัฒนธรรมมาสร้างสรรค์ใหม่จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก

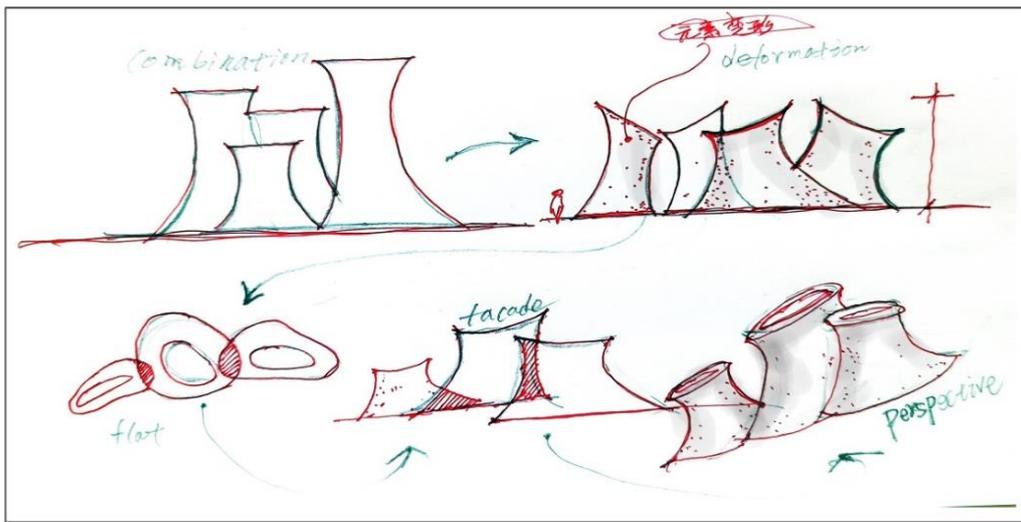
องค์ประกอบที่ 16 กระจมแบบมองโกล การอาศัยในกระจมเป็นรูปแบบการใช้ชีวิตแบบดั้งเดิมในทุ่งหญ้าตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน กระจมเป็นสื่อกลางที่สะท้อนถึงระบบความงามและวัฒนธรรมที่หลากหลายและภูมิปัญญาชีวิตของผู้คนในทุ่งหญ้า การใช้กระจมแบบมองโกลเป็นองค์ประกอบจึงสามารถนำเสนออัตลักษณ์ทางรูปแบบสถาปัตยกรรมทุ่งหญ้าได้เป็นอย่างดี

- การสังเคราะห์รูปแบบ:

องค์ประกอบที่ 47 หอหล่อเย็น ขั้นตอนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน โดยขั้นตอนที่หนึ่ง คือการทำความเข้าใจจุดเด่นขององค์ประกอบที่คล้ายกันและวิเคราะห์โครงสร้างรายละเอียดขององค์ประกอบ หลังจากนั้นนำองค์ประกอบมาขยายต่อให้เกิดเป็นรูปทรง ขั้นตอนที่สอง คือการนำองค์ประกอบจัดกลุ่มหรือจัดวางใหม่ ผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบมาทำการออกแบบซึ่งแบ่งออกเป็นสองลักษณะ ได้แก่ การจัดวางใหม่แบบกลุ่ม และการจัดวางใหม่แบบเดี่ยว

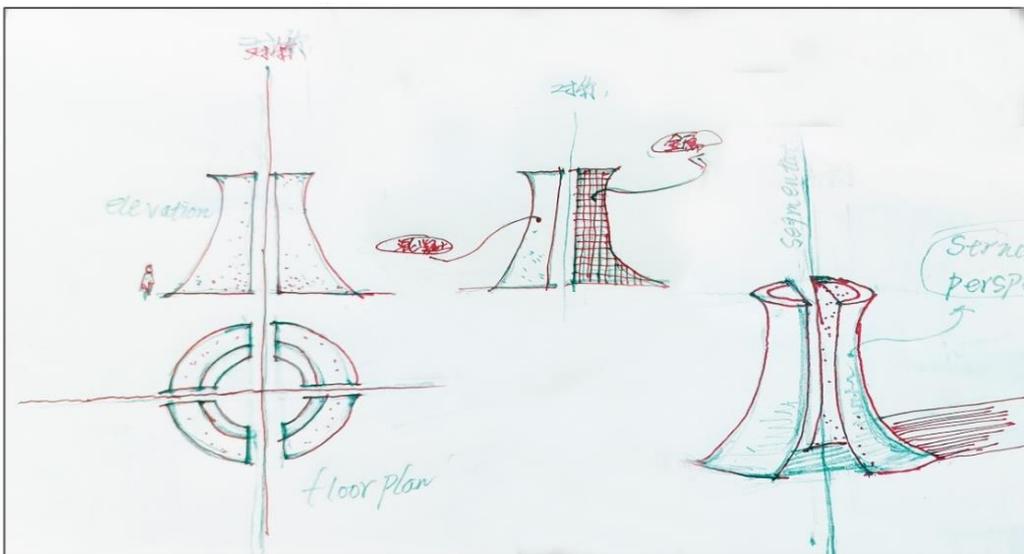
การจัดวางใหม่แบบกลุ่ม คือการนำหอหล่อเย็นจำนวนมากกว่าสองมาทำการจัดวางใหม่ให้เป็นกลุ่ม การจัดวางใหม่แบบเดี่ยว คือการนำหอหล่อเย็นมาทำการก่อสร้างใหม่ โดยการตัดแบ่งให้เกิดเป็นพื้นที่โล่งภายใน ซึ่งทำให้เกิดรูปทรงและพื้นที่การใช้สอยใหม่

2 การจัดวางใหม่แบบเดี่ยว

จำแนกและจัดกลุ่มองค์ประกอบใหม่

ภาพที่ 4-5 กระบวนการสังเคราะห์ห้องค์ประกอบรูปทรงหohl่อเย็น (Jin Xiaodong, 2024)

องค์ประกอบที่ 13 ม้ามองโกลกลางทุ่งหญ้า ขั้นตอนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรง แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน โดยขั้นตอนที่หนึ่ง คือการทำความเข้าใจจุดเด่นขององค์ประกอบที่คล้ายกัน และวิเคราะห์โครงสร้างรายละเอียดขององค์ประกอบ หลังจากนั้นนำองค์ประกอบมาขยายต่อให้เกิดเป็นรูปทรง ขั้นตอนที่สอง คือการนำองค์ประกอบมาทำการตัดทอนจนเหลือเป็นภาพโครงร่าง แล้วจึงค่อยจัดองค์ประกอบขึ้นใหม่ โดยเก็บรายละเอียดเส้นเค้าโครงรูปม้ามองโกล จากนั้นแปลงม้ามองโกลกลายเป็นสัญลักษณ์และองค์ประกอบที่มีพลวัตจากเนื้อร้องของเพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า ซึ่งเป็นบทเพลงประจำโรงงานเป่ากัง ที่มีท่อนร้องหนึ่งว่า “เราเป็นดั่งม้าเทพสายปีก ควบตะบึงไปบนทุ่งหญ้า มุ่งหน้าสู่เป่ากัง” ผู้วิจัยได้สะท้อนภาพลักษณะของคำสำคัญในบทเพลง คือม้าเทพและการควบตะบึง ในการออกแบบเพื่อนำไปจัดกลุ่มรวมกับองค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อให้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม

ภาพที่ 4-6 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงม้ามองโกลกลางทุ่งหญ้า
(Jin Xiaodong, 2024)

องค์ประกอบที่ 20 อ่าวเปา หรือที่สื่กระบุของชาวมองโกล ขั้นตอนการสังเคราะห์ องค์ประกอบ คือการนำองค์ประกอบมาต่อยอดให้เกิดเป็นรูปทรงผ่านการจัดองค์ประกอบใหม่ โดยการนำองค์ประกอบของอ่าวเปาซึ่งเป็นรูปทรงภายนอก ตัดทอนเหลือเป็นลายก้อนหินที่วางซ้อนกัน และสร้างเป็นภาพร่างสองมิติ

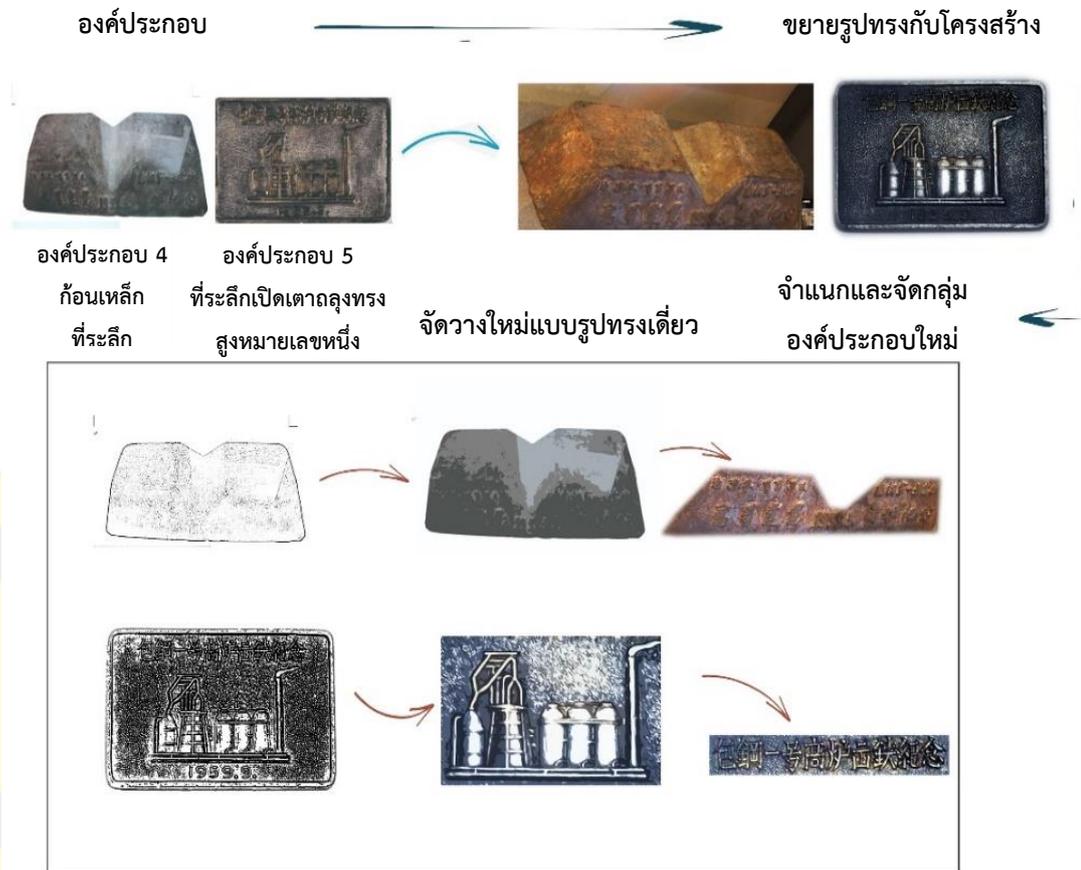
ภาพที่ 4-7 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบอ่าวเปา (Jin Xiaodong, 2024)

องค์ประกอบที่ 7 และ 8 เครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล ขั้นตอนการสังเคราะห์ องค์ประกอบ คือการขยายรูปทรงเพื่อจำแนกองค์ประกอบเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกลที่มีความโดดเด่น ระหว่างที่จำแนกและจัดกลุ่มองค์ประกอบใหม่ดึงเอาลวดลาย นำไปวิเคราะห์ลักษณะและแปลงเป็นสัญลักษณ์ สร้างอัตลักษณ์เครื่องแต่งกายตามแบบแผนของชนเผ่ามองโกล เพื่อใช้เป็นภาพสองมิติ สำหรับการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ

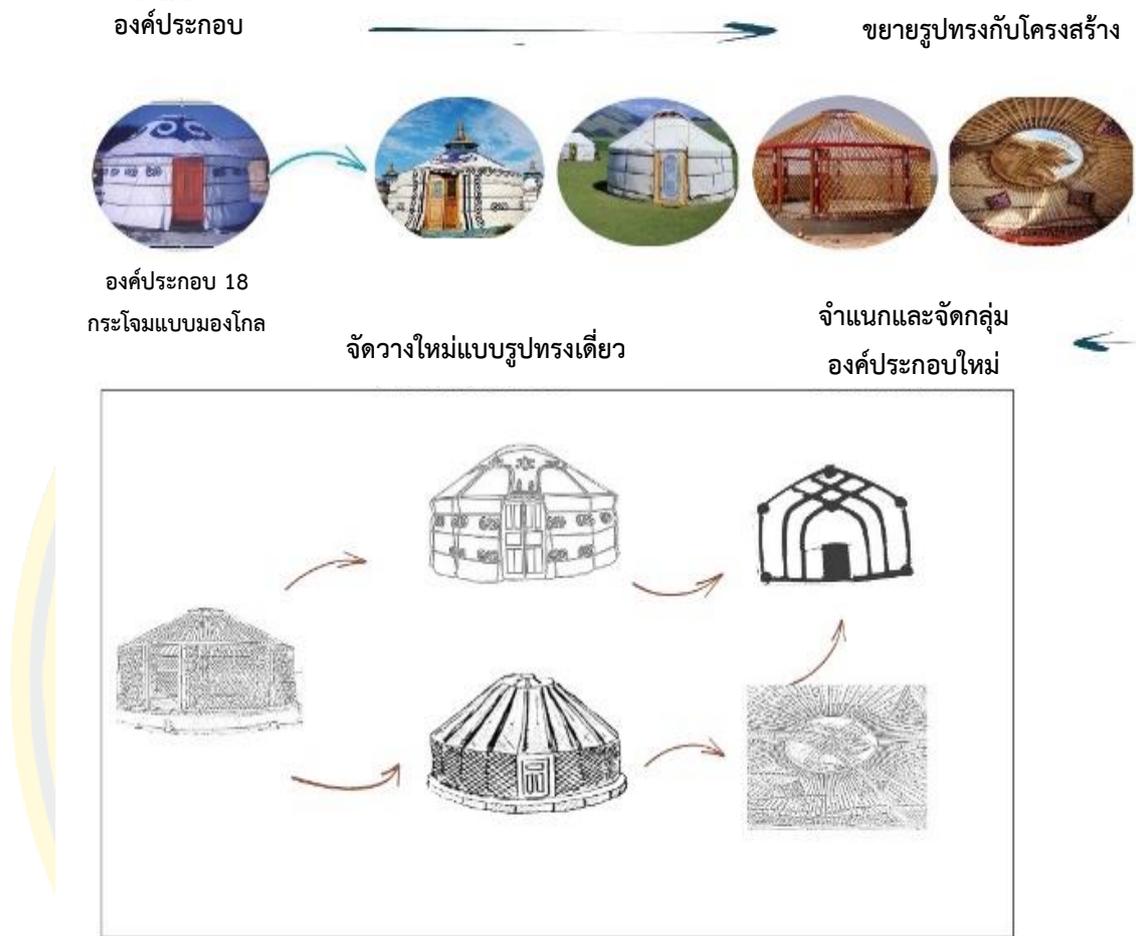
ภาพที่ 4-8 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล
(Jin Xiaodong, 2024)

องค์ประกอบที่ 4 และ 5 ก้อนเหล็กที่ระลิกและที่ระลิกเปิดเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง องค์ประกอบข้างต้นทั้งสองจัดเป็นประเภทเดียวกัน ใช้การขยายเพื่อถ่ายทอดรูปทรงของก้อนเหล็กที่ระลิกเพียงหนึ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่ในบรรดาเอกสารและวัตถุจัดแสดง ระหว่างที่จำแนกและจัดกลุ่ม องค์ประกอบใหม่ดึงเอาเส้นเค้าโครงของก้อนเหล็กออกมาและทำการสังเคราะห์สี สำหรับของที่ระลิกเปิดเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง จำแนกสายเส้นเพื่อดึงเอาเนื้อหาภาพและข้อความออกมา ในกรณีที่ มีองค์ประกอบไม่มาก ควรขยายภาพให้มีขนาดใหญ่ที่สุด เพื่อให้สะดวกต่อการประยุกต์ใช้ องค์ประกอบในภายหลัง

ภาพที่ 4-9 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบก่อนเหล็กที่ระลิก (Jin Xiaodong, 2024)

องค์ประกอบที่ 16 กระจอมแบบมองโกล กระจอมเป็นที่พักอาศัยรูปแบบดั้งเดิมในทุ่งหญ้า ทั้งยังมีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน กระจอมแบบมองโกลสะท้อนองค์รวมของสุนทรียภาพ ระบบวัฒนธรรม และภูมิปัญญาต่าง ๆ ของทุ่งหญ้า ผู้วิจัยใช้การขยายรูปทรงเพื่อถ่ายทอดรูปทรงอันเป็นแบบฉบับของกระจอมแบบมองโกล ระหว่างที่จำแนกและจัดกลุ่มองค์ประกอบใหม่ดึงเอาเส้นเค้าโครงของกระจอมออกมา นอกจากนี้ยังทำการสรุปวิธีก่อและโครงสร้างของกระจอมด้วย พร้อมทั้งจัดเตรียมองค์ประกอบเชิงสัญลักษณ์ที่จำเป็นสำหรับใช้ในการออกแบบสร้างสรรค์ซ้ำในอนาคต

ภาพที่ 4-10 กระบวนการสังเคราะห์ห้องค์ประกอบกระโจมแบบมองโกล (Jin Xiaodong, 2024)

3. แนวคิดการออกแบบ

1) แนวคิดการออกแบบ

จากองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและองค์ประกอบศิลป์ที่ได้กล่าวมาในข้างต้น งานวิจัยนี้ใช้แนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนเหนือ” เป็นแนวคิดในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ เขตคุณตุหลุน เมืองเปาโถว

แนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนเหนือ” สื่อถึงเมืองแห่งเหล็กกล้าที่ตั้งอยู่บนทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ควบทะยานไปบนผืนแผ่นดินมาตุภูมิราวกับม้ามองโกลท่ามกลางทุ่งหญ้าแดนเหนือ สำหรับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า ผู้วิจัยได้นำสีส้มและองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ ม้ามองโกล เครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล อ้าวเปา เพื่อใช้ในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ

สำหรับวัฒนธรรมเมืองเหล็กกล้า ผู้วิจัยใช้หอหล่อเย็นที่เป็นเครื่องจักรอุตสาหกรรมและก้อนเหล็กที่ระลึกที่มีความสำคัญ มาเป็นองค์ประกอบหลักในการออกแบบ โดยเปลี่ยนเครื่องจักรอุตสาหกรรมที่มีภาพลักษณ์เย็นชาให้กลายเป็นงานศิลปะที่สร้างความมีชีวิตชีวา โดยการออกแบบงานศิลปะสาธารณะเขตคุณตุหลุน เมืองเปาโถว ผู้วิจัยทำการผสานแนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” เข้ากับ “อาซาเทพแห่งชายแดนเหนือ” เพื่อให้งานศิลปะสาธารณะประจำเมืองสามารถสื่อถึงวัฒนธรรมเปาโถว ตั้งตระหง่านอยู่บนถนนสายหลักของเมือง ให้วัฒนธรรมอันเป็นแบบฉบับของเปาโถวได้เป็นที่จดจำของผู้คนจำนวนมากขึ้น ขณะเดียวกันก็สามารถนำวิธีการและแนวคิดไปใช้กับการออกแบบงานศิลปะสาธารณะในเขตพื้นที่อื่น ๆ ในอนาคต ในด้านการจัดการวัฒนธรรม ผู้วิจัยยังคงใช้แนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนเหนือ” ประยุกต์ใช้กับการจัดการพื้นที่บนถนนสายนี้ด้วย อาศัยการจัดการและการเผยแพร่แบบยืดหยุ่น เพื่อให้วัฒนธรรมสะท้อนไปตามถนนหนทางได้อย่างทั่วถึงยิ่งขึ้น ให้การออกแบบผนึกกำลังกับการจัดการวัฒนธรรมเพื่อยกระดับวัฒนธรรมเฉพาะของเมืองเปาโถว

2) การนำแนวคิดประยุกต์ใช้กับพื้นที่ในเขตคุณตุหลุน

จากแนวคิดในการออกแบบ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนทางเหนือ” ต่อยอดเป็นแนวคิดของพื้นที่ศิลปะสาธารณะสามแห่ง แผนเบื้องต้นคือ ถนนทั้งสายจะถูกแบ่งออกเป็นพื้นที่งานศิลปะสาธารณะสามแห่ง ตั้งอยู่ในจัตุรัสสถานีรถไฟกับจัตุรัสอาเออร์ติง ประกอบด้วย “ต้นกำเนิดของเมืองเหล็กกล้า” “ยุครุ่งเรืองของเมืองเหล็กกล้า” และ “สวนแห่งเมืองเหล็กกล้า”

“ต้นกำเนิดของเมืองเหล็กกล้า” สื่อถึงจุดเริ่มต้นของเมืองเปาโถว “ยุครุ่งเรืองของเมืองเหล็กกล้า” สื่อถึงความรุ่งเรืองสูงสุดและความสำเร็จในการผลิตเหล็กกล้าของเมืองเปาโถว และ “สวนแห่งเมืองเหล็กกล้า” สื่อถึงเป้าหมายของการผลิตเหล็กคือการหวนคืนสู่การทำเพื่อคนในครอบครัวและการผลิตเพื่อสังคม โดยมีองค์ประกอบ “ม้าในทุ่งหญ้า” ปรากฏอยู่ในงานศิลปะทั้งสามชิ้นและตลอดถนนทั้งสาย เพื่อบอกเล่าเรื่องราวและสร้างความเชื่อมโยงของงานศิลปะ

“ต้นกำเนิดของเมืองเหล็กกล้า” ได้ทำการจำแนกองค์ประกอบและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และตั้งองค์ประกอบ 47 (หอหล่อเย็น) และองค์ประกอบ 13 (ม้ามองไกลกลางทุ่งหญ้า) มาใช้เป็นองค์ประกอบหลักในการออกแบบ “ยุครุ่งเรืองของเมืองเหล็กกล้า” ใช้องค์ประกอบ 4 และ 5 (ก้อนเหล็กที่ระลึกและที่ระลึกเปิดเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง) เป็นองค์ประกอบหลักในการออกแบบ “สวนแห่งเมืองเหล็กกล้า” ใช้องค์ประกอบ 20 (อ่าวเปา) ในการออกแบบ ขณะที่ลวดลายเชิงสัญลักษณ์ตั้งมาจากองค์ประกอบ 8 และ 7 (เครื่องแต่งกายของชนเผ่ามองโกล)

การเลือกทำเลที่ตั้งของงานศิลปะสาธารณะ

1. ปัจจัยในการเลือกทำเลที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะ

งานวิจัยนี้เลือกถนนอาเออร์ติงในเขตคันทูหลุน เมืองเปาโถว เป็นสถานที่ในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะและการจัดการวัฒนธรรม ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 เพื่อให้งานศิลปะตั้งอยู่ใจกลางเมืองเปาโถว

เขตคันทูหลุน เป็นเขตเทศบาลนครภายใต้การปกครองของเมืองเปาโถว มีชื่อย่อว่าเขตคันทูหลุน ก่อตั้งขึ้นในปีค.ศ. 1956 ตั้งอยู่ใกล้กับใจกลางเขตเศรษฐกิจจูเปาอันอวีและสามเหลี่ยมฮูเปาเอ้อ ซึ่งประกอบด้วยเมืองฮูเหอฮ่าวเทอ (โฮฮอต) เมืองเปาโถว และเมืองเอ้อเอ้อร์ตัวซือ (ออร์คอส) เขตแห่งนี้จึงเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และการศึกษาของเมืองเปาโถว ทิศตะวันตกติดกับเขตจีวหยวน ขณะที่ทิศตะวันออกติดกับเขตชิงซาน เขตคันทูหลุนมีเนื้อที่ทั้งหมด 301 ตารางกิโลเมตร โดยบริเวณที่ได้รับการพัฒนาเป็นเมืองแล้วคิดเป็นพื้นที่ 72 ตารางกิโลเมตร (กลุ่มบริษัทผู้พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเมืองเปาโถว, 2019) เขตแห่งนี้เป็นศูนย์กลางของเมืองเปาโถว ทั้งยังเป็นบริเวณแรก ๆ ของเปาโถวที่ได้รับการจัดผังเมืองอีกด้วย

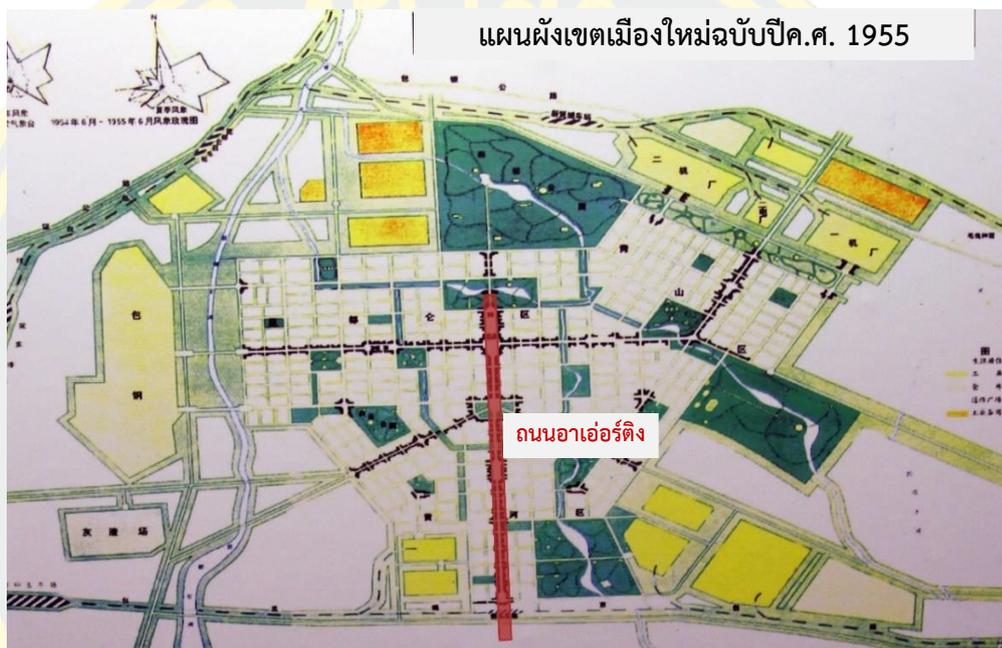
1.2 ความสำคัญของทำเลที่ตั้ง

ในช่วงแผนฯ ห้าปีฉบับแรก (หรือแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ประกาศใช้โดยรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีนระหว่างปีค.ศ. 1953-1957) ประเทศจีนสร้างเขตคันทูหลุนขึ้นเพื่อรองรับการก่อสร้างเป่ากัง ตำแหน่งการจัดวางและความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของเขตแห่งนี้จึงไม่อาจทดแทนได้ด้วยเขตอื่น การก่อสร้างและพัฒนาเป่ากังนำไปสู่การก่อตัวของวัฒนธรรมเหล็กในแถบนี้ รวมถึงการผนวกรวมกับวัฒนธรรมทุ่งหญ้าจนกลายเป็นแบบฉบับทางวัฒนธรรม โดยบทวิเคราะห์อย่างละเอียดมีดังต่อไปนี้

ย้อนกลับไปในปีค.ศ. 1927 นักธรณีวิทยา Ding Daoheng ได้เข้าร่วมคณะสำรวจภาคตะวันตกเฉียงเหนือที่เป็นความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์ระหว่างจีนและสวีเดนเซอร์แลนด์ ท่ามกลางทะเลทรายโกบีอันกว้างว่างเปล่า เขาเดินทางเป็นระยะทางหลายหมื่นลี้ ผจญความยากลำบาก และใช้เวลาถึงสามปี จนกระทั่งค้นพบแหล่งแร่เหล็กขนาดใหญ่ที่มีปริมาณแร่สำรองมหาศาลและมีมูลค่าทางธุรกิจในแถบที่ราบสูงทางตะวันตกเฉียงเหนือ ไปอวิ้นเอ้อปั๋ว

วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ.1949 กระทรวงอุตสาหกรรมหนังกิจการประชุมอุตสาหกรรมเหล็กแห่งชาติขึ้นในกรุงปักกิ่ง ภายในการประชุมได้มีการกำหนดให้พัฒนาทรัพยากรในไปอวิ้นเอ้อปั๋ว และจัดเปาโถวเป็นหนึ่งใน “ศูนย์กลางเหล็กแห่งอนาคต” บริเวณเปาโถวจึงกลายมาเป็นหนึ่งในพื้นที่ก่อสร้างสำคัญตาม “แผนฯ ห้าปีฉบับแรก” ของจีน (สำนักงานสารนิเทศรัฐบาลประชาชนเทศบาลเมืองเปาโถว, 2017)

เดือนเมษายน ปีค.ศ. 1954 หลังจากโครงการสำคัญระดับชาติทั้งห้าในเมืองเปาโถวได้กำหนดทำเลที่ตั้งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว การจัดทำผังเมืองเปาโถวและงานออกแบบต่าง ๆ ก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ ผู้เชี่ยวชาญชาวโซเวียต Balakin ร่วมกับเหล่าสถาปนิกผังเมืองได้จัดทำร่างผังเมืองเปาโถว โดยผสมผสานแนวคิดการออกแบบสถาปัตยกรรมแบบจีนดั้งเดิมที่นิยมให้หน้าบ้านหันไปทางทิศใต้

ภาพที่ 4-11 แผนผังเขตเมืองใหม่ฉบับปีค.ศ. 1955 (ห้องนิทรรศการเป่ากิง, 2023)

ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกรกฎาคม ปีค.ศ. 1954 ณ กรุงปักกิ่ง คณะจัดทำผังเมืองเปาโถวที่ประกอบด้วยสถาบันวิจัยการออกแบบและวางผังเมืองภายใต้สำนักงานกิจการพัฒนาเมืองแห่งชาติกับคณะกรรมการพัฒนาเมืองเปาโถว ได้ใช้แบบร่างที่ Balakin จัดทำเป็นพื้นฐาน และด้วยคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญชาวโซเวียต คณะจัดทำผังเมืองเปาโถวโดยมีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยชิงหัวอย่าง Zhao Shiyu, He Ruihua และ Shen Fuyun กำลังหลักเป็นผู้จัดทำร่างผังเมืองเปาโถวฉบับแรกจนเสร็จสิ้น ภายหลังแผนดังกล่าวถูกส่งไปให้สำนักกิจการภาคเหนือแห่งประเทศไทย คณะกรรมการวางแผนแห่งชาติ และคณะกรรมการการก่อสร้างพื้นฐานแห่งชาติตรวจสอบ หลังจากรวบรวมข้อคิดเห็นจากหลายๆ ฝ่าย ในที่สุดจึงจัดทำเป็นแผนแม่บทการพัฒนาเขตเมืองใหม่ที่ใช้ถนนอาเออร์ติงเป็นแกนในแนวตั้ง และมีถนนสามสายอันได้แก่ถนนก้งเถี่ย ถนนถวนเจี๋ย และถนนโหย่วอี้ตัดในแนวขวาง เชื่อมประตูใหญ่ทั้งสามแห่งของเป่ากิงกรุ๊ป ถนนฮูเตอู่หมู่หลินทอดไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เชื่อมโรงงานกลุ่มบริษัทเครื่องจักรกลหมายเลขหนึ่ง (อี้จี้กรุ๊ป) กับเขต

อุตสาหกรรมโรงงานเครื่องจักรกลหมายเลขสองมองโกเลียใน (เออร์จีฉาง) และถนนเจี้ยนเซ่อทอดไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เชื่อมเขตเมืองเก่าเปาโถว รวมถึงริเริ่มงานออกแบบและวางแผนการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานกับสิ่งอำนวยความสะดวกในเมือง เช่น อาคารบ้านเรือน ภูมิทัศน์ ถนนและจัดตั้งระบบท่อประปา เป็นต้น (งานส่งเสริมกิจการพรรคฯ เปาโถว, 2021)

กาลเวลาผ่านไป เมืองเปาโถวในปัจจุบันผ่านการเปลี่ยนแปลงชนิดพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินจนได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย เช่น รางวัลเกียรติยศของโครงการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งสหประชาชาติ รางวัลสิ่งแวดล้อมจีน ได้รับตำแหน่งเมืองป่าไม้แห่งชาติ เมืองสวนสวยแห่งชาติ เมืองสุขอนามัยแห่งชาติ เป็นต้น ผังเมืองฉบับปีค.ศ. 1955 ยังคงถูกใช้เป็นกรอบพื้นฐานของเมืองในปัจจุบัน ทั้งยังกลายมาเป็นหนึ่งในผังเมืองฉบับขึ้นหิ้งในประวัติศาสตร์การวางผังเมืองของประเทศจีน ด้วยเหตุนี้ถนนสายดังกล่าวจึงมีบทบาทสำคัญในการก่อสร้างและพัฒนาเมืองเปาโถว งานก่อสร้างเชิงวัฒนธรรมเมืองบนถนนอาเออร์ดีงจึงมีความหมายอย่างยิ่งและไม่อาจทดแทนด้วยถนนสายอื่นได้ (งานส่งเสริมกิจการพรรคฯ เปาโถว, 2021)

1.3 การบูรณาการวัฒนธรรมมองโกลและวัฒนธรรมเหล็กอันเป็นเวลานาน

จากข้อมูลด้านวัฒนธรรมเมืองเปาโถวในบทที่ 2 ในปีค.ศ. 1954 คนงานก่อสร้างกว่า 80,000 ชีวิตจากทั่วประเทศมารวมตัวกัน ณ ริมฝั่งแม่น้ำเหลืองทางตอนใต้ของภูเขาอินชาน เพื่อเริ่มต้นก่อสร้างเปากัง นับแต่นั้นมา เมืองทุ่งหญ้าเปาโถวก็กลายมาเป็นไข่มุกนอกด่าน ขณะที่เปากังก็กลายเป็นหนึ่งในสามฐานอุตสาหกรรมเหล็กที่สำคัญของจีน ระหว่างที่ประวัติศาสตร์หมุนเวียนเปลี่ยนผัน เหล่าคนงานจากทั่วสารทิศกับชาวทุ่งหญ้าในท้องถิ่นก็ผสมกลมกลืนซึ่งกันและกัน จนวัฒนธรรมของแต่ละฝ่ายเกี่ยวพันกันอย่างไม่อาจแบ่งแยก

หลังจากเวลาผ่านไปหลายทศวรรษ เปากังที่เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเขตคุณตุหลุนได้เปรียบตั้งเมืองแห่งเหล็กกล้าขนาดมหึมาอันทันสมัย พร้อมความยิ่งใหญ่ของเตาถลุงทรงสูงที่ตั้งตระหง่านและท่อลำเลียงที่พาดผ่านกันตระการตา ปัจจุบันวัฒนธรรมเหล็กได้หลอมรวมเข้ากับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า ซึ่งมีเพียงแต่เขตคุณตุหลุนเท่านั้นที่จะเป็นตัวแทนจิตวิญญาณวัฒนธรรมเหล็กของเปาโถวได้ เพราะมีเพียงเขตคุณตุหลุนเท่านั้นที่มีระบบและอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมเหล็ก

1.4 ทำเลที่ตั้งอันเป็นพื้นที่ชัยภูมิ

จากข้อมูลการลงพื้นที่ภาคสนามในบทที่ 3 พบว่าโครงข่ายการจราจรในพื้นที่นี้ได้รับการพัฒนาแล้ว โดยเป็นถนนสายหลักของเมืองที่มีผู้มาเยือนและผู้ให้บริการจำนวนมาก นับว่าเป็นเงื่อนไขที่เหมาะสมต่อการเผยแพร่ศิลปะสาธารณะและวัฒนธรรมภายใต้หัวข้อเกี่ยวกับเมืองในอนาคต โครงข่ายถนนที่พัฒนาแล้วและผู้สัญจรไปมาจำนวนมากจะช่วยให้วัฒนธรรมถ่ายทอดไปสู่เขตเมืองอื่นได้มากขึ้นผ่านการเผยแพร่แบบยืดหยุ่น และถ่ายทอดวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ได้ดียิ่งขึ้น

โครงสร้างภูมิทัศน์ของถนนอาเออร์ติงในปัจจุบัน แสดงให้เห็นได้ว่าตำแหน่งที่ตั้งของสถานีรถไฟเป็นประตูสู่เมืองเปาโถวและศูนย์รวมของผู้สัญจรไปมา พื้นที่นี้เป็นจุดแรกที่ปรากฏสู่สายตาของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาถึงเมืองเปาโถว แผนการจัดการจะใช้จัตุรัสสถานีรถไฟบนถนนอาเออร์ติงเป็นจุดเริ่มต้น เพื่อสอดแทรกวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” เลียบเลาะตามถนนลึกเข้าไปจนถึงจุดที่จัตุรัสแจ้งผู้ในเขตคุดหลุน ศิลปะสาธารณะชิ้นโดดเด่นของเมืองที่ตั้งตรงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดต่างก็สะท้อนรับกัน สำหรับแผนการจัดการจะใช้สถานีรถไฟเปาโถวเป็นจุดเริ่มต้นและอาศัยการเผยแพร่แบบยืดหยุ่น เพื่อสืบทอดวัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าจากการวิเคราะห์ในข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่า ถนนอาเออร์ติงในเขตคุดหลุนเป็นทำเลที่เหมาะสมที่สุดในการเผยแพร่วัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า”

2. ตำแหน่งที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะ

ถนนอาเออร์ติงมีความยาวรวม 5,370 เมตร (5.37 กิโลเมตร) เป็นพื้นที่ที่ครอบคลุมทั้งการจัดการวัฒนธรรมและการออกแบบศิลปะสาธารณะของงานวิจัยนี้ ทำเลที่ตั้งของงานศิลปะสาธารณะจะติดตั้งที่ช่วงปลายของทั้งสองด้านในตำแหน่งช่วง A จัตุรัสสถานีรถไฟ และ C จัตุรัสอาเออร์ติงโดยเชื่อมต่อกับจุด B พื้นที่ที่มีงานศิลปะสาธารณะเดิมตั้งอยู่และเป็นพื้นที่ที่ใช้ทำการจัดการวัฒนธรรมของงานวิจัยนี้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

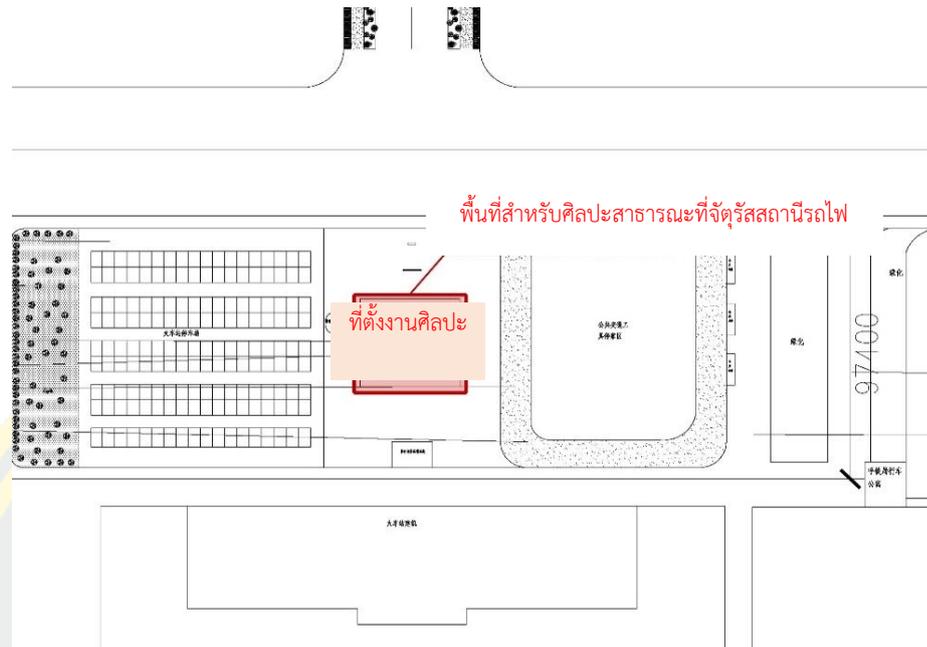

ภาพที่ 4-12 ตำแหน่งที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะและพื้นที่วัฒนธรรม (Jin Xiaodong, 2024)

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 ติดตั้งอยู่กลางจัตุรัสสถานีรถไฟ เดิมมีงานศิลปะสาธารณะหัวข้อ “รวมตัว” ติดตั้งอยู่ในบริเวณนี้ แต่เนื่องจากแผนการปรับปรุงภูมิทัศน์จัตุรัสสถานีรถไฟ งานศิลปะสาธารณะหัวข้อรวมตัวจึงถูกรื้อถอนออกในอนาคต งานวิจัยนี้จึงทำการออกแบบงานศิลปะสาธารณะจัตุรัสสถานีรถไฟ ครอบคลุมพื้นที่ 1,296 ตารางเมตร โดยทำการออกแบบอยู่ในเส้นสีแดงตามภาพ จากภาพจะเห็นได้ว่า จุดเด่นของผังที่มีอยู่ในเวลานี้คือลักษณะรวมศูนย์ ตำแหน่งจัดวางในการออกแบบให้ความรู้สึกพุ่งสู่ศูนย์กลาง ขณะเดียวกันก็ตั้งอยู่ในพื้นที่การจราจรหลักและเป็นที่สะดุดตา เป็นบริเวณที่เปิดกว้างและมีพลวัต

ภาพที่ 4-13 จัตุรัสสถานีรถไฟและงานศิลปะในปัจจุบัน (Jin Xiaodong, 2024)

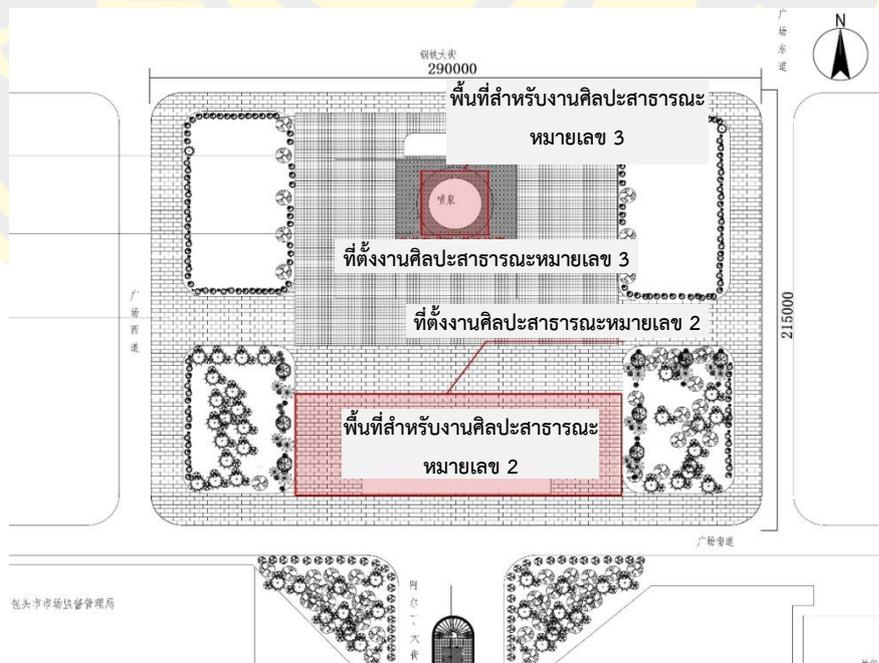
ภาพที่ 4-14 จุด A จัตุรัสสถานีรถไฟ ที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะ (Jin Xiaodong, 2024)

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 และ 3 ตั้งอยู่ที่จุด C บริเวณทางเข้าจัตุรัสอาเออร์ติง เหตุผลในการเลือกที่ตั้ง ณ จุด C เนื่องจากบริเวณที่ตั้งจุด C มีเป็นพื้นที่ตั้งของจัตุรัสขนาดใหญ่และเป็นเสมือนจุดปลายของชุดงานศิลปะสาธารณะที่สะท้อนตั้งแต่ต้นคือจุด A และจบที่จุด C

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 ครอบคลุมพื้นที่ 1,147.5 ตารางเมตร ส่วนงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 ครอบคลุมพื้นที่ 645.2 ตารางเมตร โดยทำการออกแบบให้อยู่ในกรอบสีแดงตามภาพ ตั้งอยู่ตรงจุดกึ่งกลางของถนนอาเออร์ติง โดยจัตุรัสเป็นพื้นที่ของรัฐบาลเมือง ซึ่งมีลักษณะสมมาตรและเป็นพื้นที่เปิดกว้างแก่สาธารณะ

ภาพที่ 4-15 จัตุรัสอาเออร์ติงจัตุรัสและงานศิลปะในปัจจุบัน (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 4-16 จุด C จัตุรัสสถานีรถไฟ ที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะ (Jin Xiaodong, 2024)

บทนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโถวและสังเคราะห์ระบบวัฒนธรรมใหม่ที่สะท้อนถึงเมืองเปาโถวในปัจจุบัน ซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่เห็นพ้องและรับรองจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ทำการจำแนกองค์ประกอบของระบบวัฒนธรรมซึ่งแบ่งออกเป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและองค์ประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมเหล็ก เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการประยุกต์ใช้ในการออกแบบศิลปสาธารณะ และยังสามารถเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับนักออกแบบที่ต้องการทำการศึกษาและวิจัยเพื่อการออกแบบในอนาคต ในท้ายบทนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์องค์ประกอบศิลป์และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม รวมถึงแนวคิดในการออกแบบงานศิลปสาธารณะและการเลือกทำเลที่ตั้งของงานศิลปสาธารณะ เพื่อเป็นแนวทางสำคัญ การออกแบบงานศิลปสาธารณะและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม เขตคุณตุหลุน เมืองเปาโถวในบทถัดไป

บทที่ 5

การออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะและแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม เขตคุณตุลุน เมืองเปาโลว

จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล บทนี้ผู้วิจัยนำอัตลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว รูปแบบและแนวคิด และแนวทางการเลือกทำเลที่ตั้งของงานศิลปะสาธารณะ ประยุกต์สู่การออกแบบงานศิลปะสาธารณะและทำการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในเขตคุณตุลุน ด้วยงานศิลปะสาธารณะ ประกอบด้วยชุดงานศิลปะสาธารณะโดยมีม้ามองโกลเป็นแนวคิดจำนวนสามชุดได้แก่ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” และ “สวนเมืองเหล็กกล้า” ชุดงานศิลปะสาธารณะเหล่านี้จะกลายมาเป็นหนึ่งในจุดเยี่ยมชมบนเส้นทางการท่องเที่ยวเมืองเปาโลว และองค์ประกอบสำหรับการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในงานเทศกาลสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นของเมืองเปาโลว การเผยแพร่ภาพลักษณ์นำไปสู่การส่งเสริมการท่องเที่ยว หลังจากการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะและการจัดทำแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยนำชุดงานไปทำการประเมินผ่านการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและการประเมินผ่านแบบสอบถามจากตัวแทนกลุ่มเป้าหมาย โดยมีรายละเอียดเนื้อหาดังต่อไปนี้

การออกแบบงานศิลปะสาธารณะเขตคุณตุลุน เมืองเปาโลว

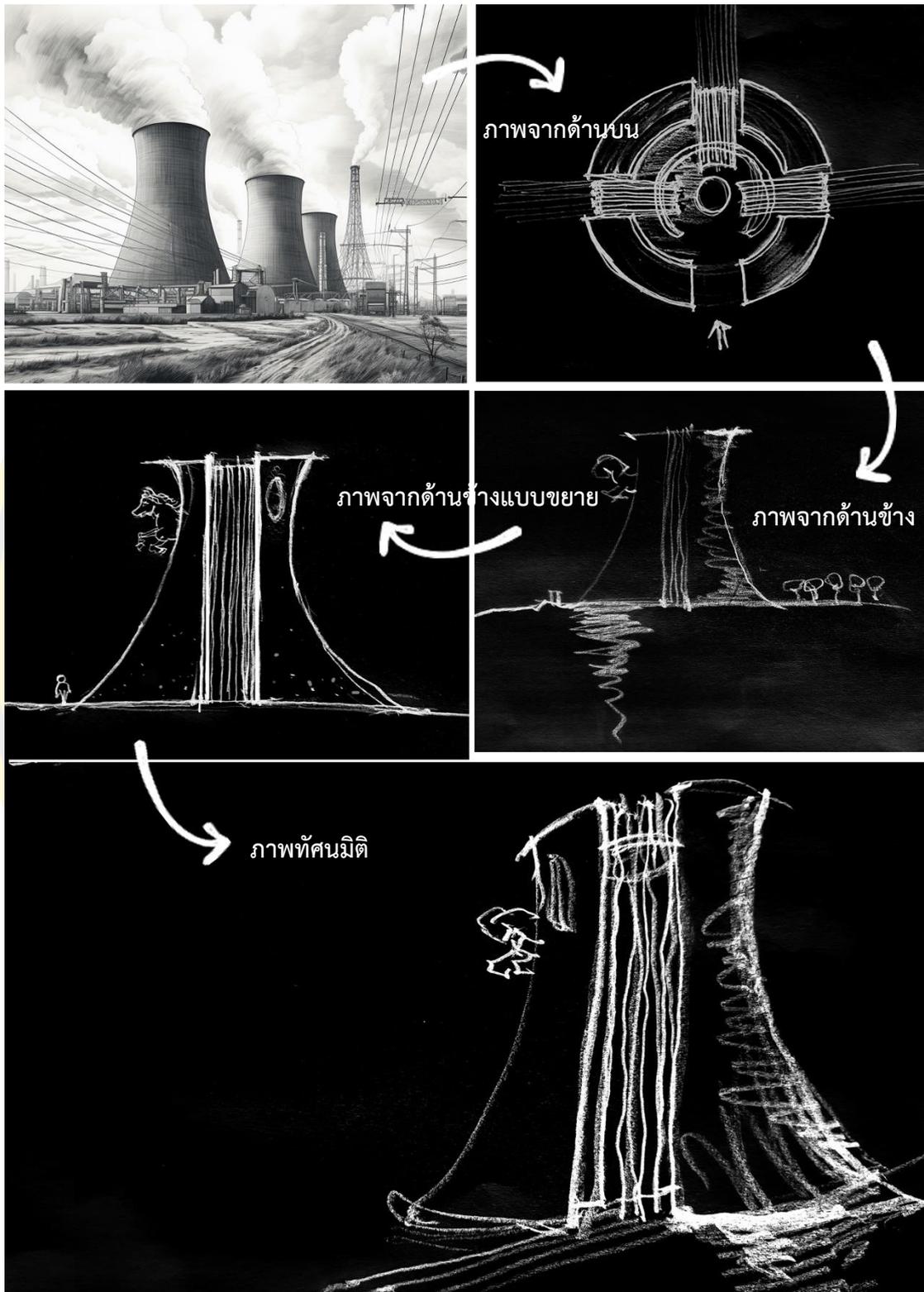
การออกแบบผลงานศิลปะสาธารณะตั้งอยู่บนแนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนทางเหนือ” และการประยุกต์ใช้องค์ประกอบการออกแบบจากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 ประกอบด้วยสามชิ้นงาน ได้แก่ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” และ “สวนเมืองเหล็กกล้า” สะท้อนถึงต้นกำเนิดวัฒนธรรมเหล็ก ผลสำเร็จของวัฒนธรรมเหล็ก และวิธีที่วัฒนธรรมเหล็กส่งเสริมถิ่นฐานแหล่งกำเนิด โดยถ่ายทอดเรื่องราวผ่านงานศิลปะสาธารณะ “อาซาเทพแห่งทุ่งหญ้า” ควบทะยานจากงานศิลปะสาธารณะที่จุดเริ่มต้นผ่านผลงานอีกสองชิ้น เพื่อให้งานศิลปะสาธารณะบนถนนสายนี้บอกเล่าเรื่องราวของ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การนำแนวคิดในการออกแบบและองค์ประกอบทางวัฒนธรรมถ่ายทอดผ่านงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”

1.1 แนวคิดและภาพร่าง

หลังจากกำหนดองค์ประกอบในการออกแบบแล้ว องค์ประกอบที่มีลักษณะเป็นสื่อแทนอย่าง “หอหล่อเย็น” “ม้ามองโกล” “ลวดลายบนเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล” และ “เข้รับเหล็กหลอม (ภาชนะบรรจุเหล็กหลอมเหลว)” จะถูกนำมาวิเคราะห์แบบองค์รวม จากนั้นจึงนำมาประกอบกันเป็นรูปทรงศิลปะสาธารณะใหม่ แนวคิดเบื้องต้นใช้ “หอหล่อเย็น” ซึ่งเป็นองค์ประกอบตามแบบฉบับวัฒนธรรมเหล็กที่มีลักษณะสูงใหญ่และให้ภาพที่ทรงพลังมาเป็นตัวงานศิลปะสาธารณะที่สอดคล้องกับหัวข้อ จากนั้นจึงสังเคราะห์สัญลักษณ์ภาพใหม่ ๆ ด้วยการรื้อและสร้างองค์ประกอบขึ้นใหม่ แล้วนำมาหลอมรวมกับประโยชน์ใช้สอย ออกแบบงานศิลปะสาธารณะให้เป็นผลงานอเนกประสงค์ที่ผสมผสานรูปลักษณะหลักเข้ากับพื้นที่ภายใน สังเคราะห์องค์ประกอบเครื่องแต่งกายของชนเผ่ามองโกลและตัวอักษรภาษาจีนจากรายละเอียด นำมาประกอบขึ้นเป็นสัญลักษณ์ใหม่ ส่งเสริมความเป็นที่จดจำของงานศิลปะสาธารณะ นำม้ามองโกลมาบูรณาการกับหอหล่อเย็น เพื่อสร้างระบบรูปลักษณะใหม่ รูปทรงของ “เข้รับเหล็กหลอม” ถูกนำมาใช้โดยตรงที่บริเวณทางเข้า เพื่อสะท้อนถึงวัฒนธรรมเหล็ก

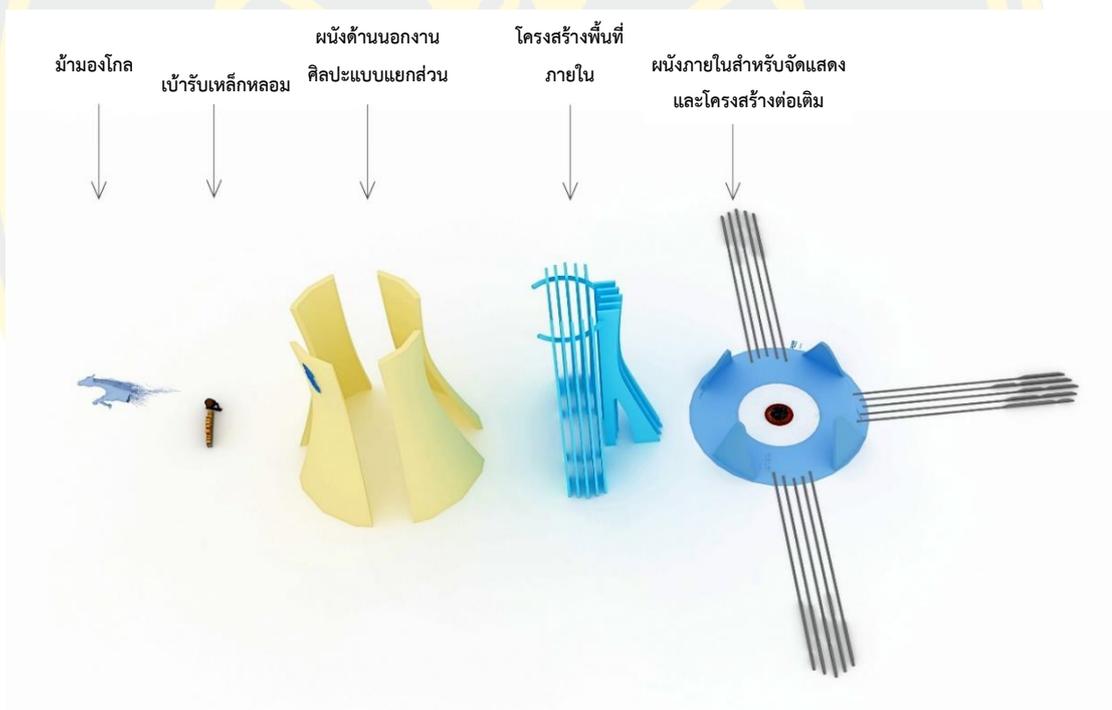
แนวคิดโดยรวมคือ “อาซาแห่งทุ่งหญ้า” ควบทฤษฎีออกจากโรงอุตสาหกรรมเหล็ก ตั้งเช่นเนื้อร้องใน “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ที่ว่า “เราเป็นดั่งม้าเทพสายปีก ควบตะบึงไปบนทุ่งหญ้า... โบกบินไปแสนไกล” บทวิเคราะห์องค์ประกอบและแนวคิดในการออกแบบที่กล่าวมาได้รับความเห็นชอบจากรองศาสตราจารย์ Han Jun นักวางแผนนโยบายทางสังคมแต่งตั้งพิเศษ เมืองเป่าโถว มองโกเลียใน วิศวกรอาวุโส บุคคลแห่งปีด้านการออกแบบแห่งประเทศไทย รองประธานคณะกรรมการการออกแบบ สมาคมสถาปัตยกรรมและการตกแต่งแห่งประเทศไทย และรองศาสตราจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน โดยรองศาสตราจารย์ Han ระบุว่าผู้วิจัยใช้องค์ประกอบ “หอหล่อเย็น” ขนาดใหญ่ในการออกแบบ ซึ่งสอดคล้องและเป็นที่ยอมรับได้ง่าย ส่วนการผสมผสานและถ่ายทอดความหมายของ “อาซาแห่งทุ่งหญ้า” ก็เป็นสื่อแทนที่ดี และหวังว่าผู้วิจัยจะไม่ใช้องค์ประกอบมากเกินไปในงานออกแบบ แต่ควรผสมผสานและใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม

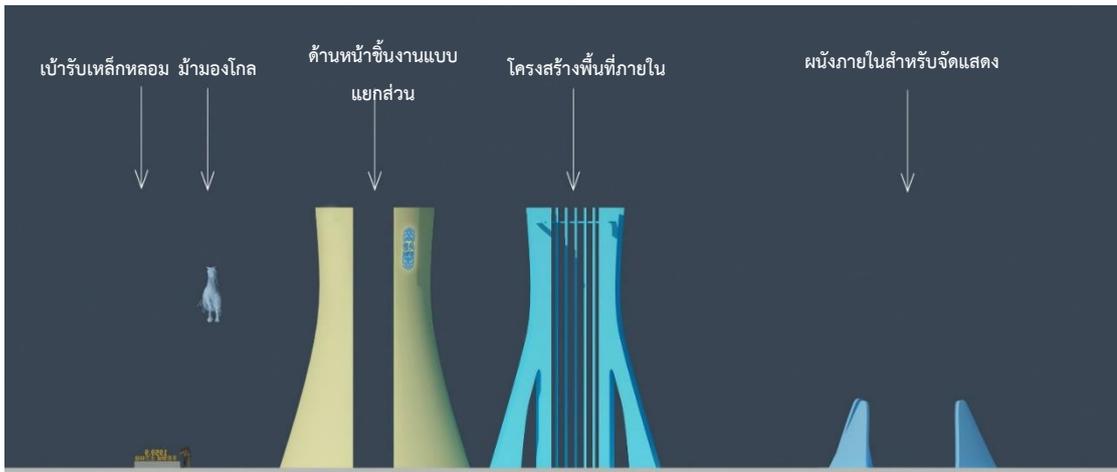
ภาพที่ 5-1 ภาพร่างออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”
(Jin Xiaodong, 2024)

1.2 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ

หลังจากร่างแบบแนวคิดเบื้องต้นเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้จัดทำแบบจำลองของพื้นที่ แบ่งโซนและจัดระเบียบใหม่ เพื่อให้ได้มาซึ่งโครงสร้างและประโยชน์ใช้สอยที่เหมาะสม สำหรับงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” ผู้วิจัยต้องการคงสภาพรูปทรงภายนอก จึงทำการออกแบบพื้นที่ที่ถูกปิดล้อมภายในให้เหมาะแก่การนำไปใช้เป็นโถงนิทรรศการ รอบตัวงานศิลปะจะมีทางเข้าออกทั้งหมด 4 จุด โดยหนึ่งในนั้นเป็นทางเข้าออกหลัก ทางเดินที่สะดวกจะช่วยให้ผู้เข้าชมสัญจรไปมาผ่านงานศิลปะสาธารณะได้ง่ายขึ้น และเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์กับพื้นที่ ตรงกลางชิ้นงานเป็นโครงสร้างพื้นที่ภายใน หลัก ๆ ทำหน้าที่เป็นโครงค้ำยันส่วนหน้าของตัวงานเพื่อให้ประกอบกันเป็นเสาต้นสูงใหญ่ โครงสร้างเช่นนี้ช่วยเพิ่มความสนใจให้กับพื้นที่ พื้นที่ที่ถูกล้อมรอบถูกออกแบบเป็นโถงนิทรรศการ ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่วัฒนธรรม

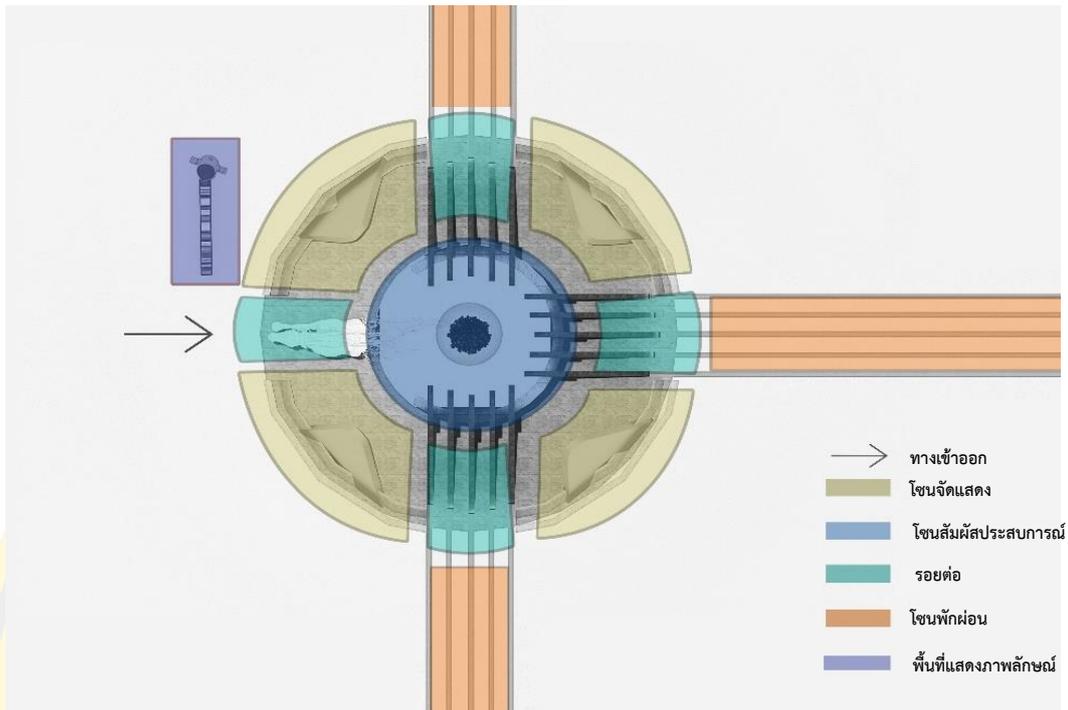
ภาพที่ 5-2 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-3 แบบจำลองพื้นที่ด้านข้าง (Jin Xiaodong, 2024)

1.3 ภาพมุมบนแสดงการจัดการพื้นที่

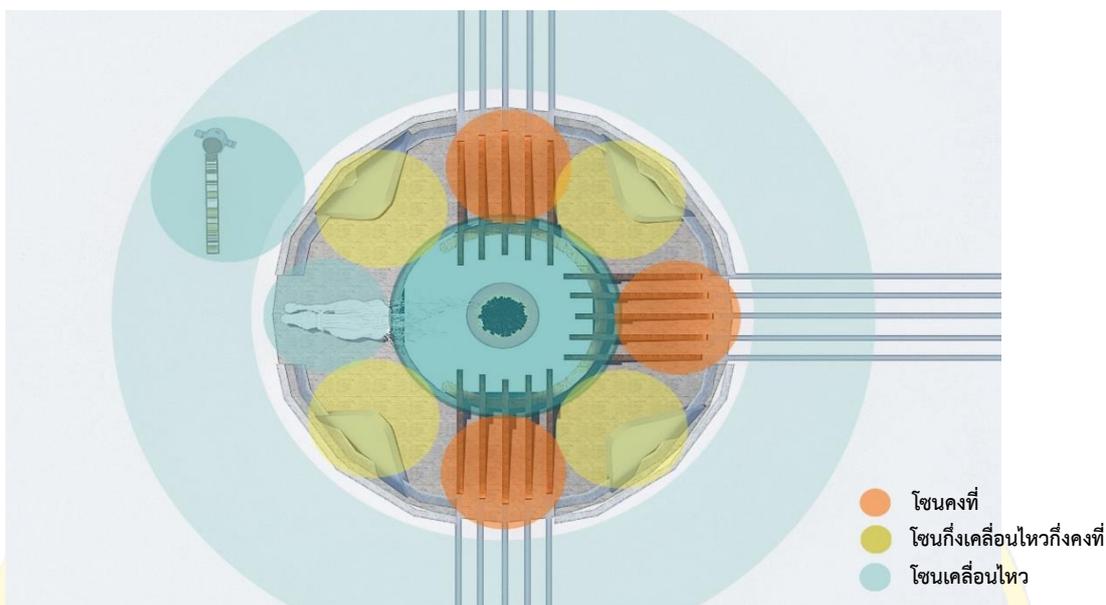
งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” แบ่งออกเป็น 6 โซนตามการใช้งาน ลูกศรบ่งบอกถึงทางเข้าออก มีทั้งหมด 4 จุด หนึ่งในนั้นเป็นทางเข้าออกหลัก การมีทางเข้าออกช่วยให้สามารถสัญจรไปมาผ่านพื้นที่ รวมถึงอาจช่วยเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์กับพื้นที่ของงานศิลปะสาธารณะ รูปปั้น “ม้ามองไกล” ตรงทางเข้าหลักแสดงถึงวัฒนธรรมทุ่งหญ้า โซนสี่เหลี่ยมเป็นพื้นที่จัดแสดง มีทั้งหมด 4 ส่วน โดยสามารถประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารทางวัฒนธรรมแบบง่าย ๆ ได้ที่ผนังบริเวณนี้ เหมือนพื้นที่สื่อกลางสำหรับการจัดการวัฒนธรรมในอนาคต โซนสี่เหลี่ยมเป็นรอยต่อระหว่างพื้นที่ ส่วนนี้มีลักษณะคล้ายอุโมงค์ เพื่อให้ผู้เข้าชมสัมผัสได้ถึงขนาดอันใหญ่โตของโครงสร้างสถาปัตยกรรมและความงามของโครงสร้างที่ทำจากเหล็ก โซนสี่เหลี่ยมเป็นโซนสัมผัสประสบการณ์บริเวณใจกลาง ซึ่งผสมผสานรูปลักษณ์การหลอมแร่เหล็กเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมเหล็ก โซนสี่เหลี่ยมเป็นโซนพักผ่อน ทั้งยังเป็นส่วนต่อขยายจากงานศิลปะสาธารณะ โซนสี่เหลี่ยมเป็นพื้นที่แสดงภาพลักษณ์ โดยใช้องค์ประกอบ “เข้ารับเหล็กหลอม” ชับเน้นวัฒนธรรมเหล็ก

ภาพที่ 5-4 ภาพมุมมองแสดงการจัดพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

1.4 การออกแบบแบ่ง “โชนเคลื่อนไหว” และ “โชนคงที่”

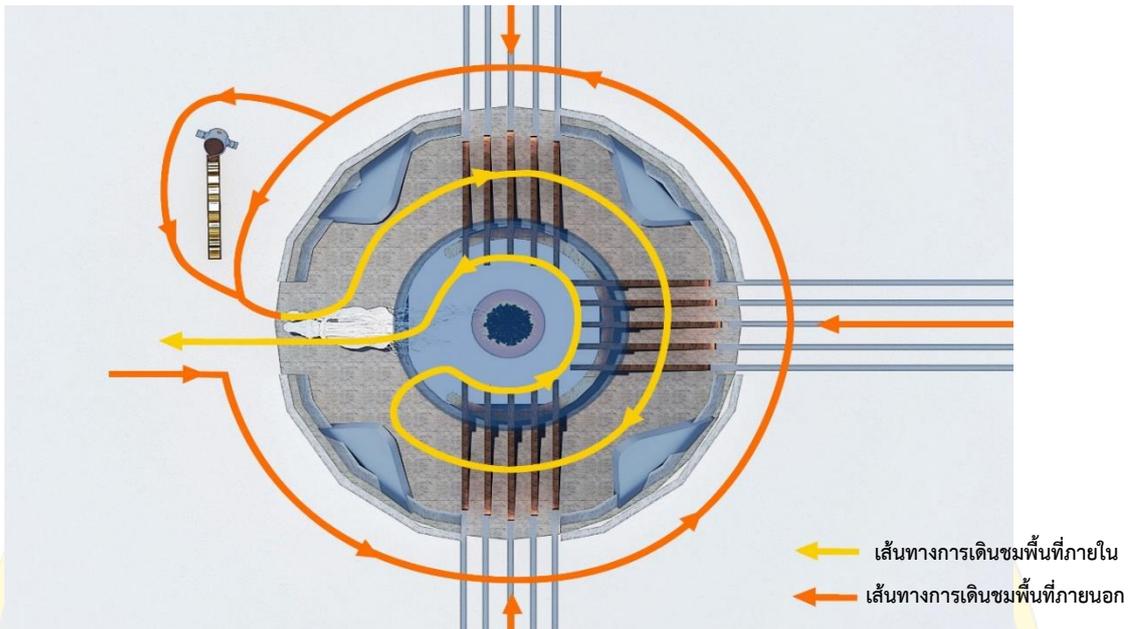
การแบ่งพื้นที่เป็นไปตามหลักการของการแบ่งพื้นที่แบบ “เคลื่อนไหว” และ “คงที่” งานศิลปะสาธารณะอาศัยการออกแบบความสัมพันธ์ระหว่าง “โชนเคลื่อนไหว” และ “โชนคงที่” เพื่อใช้ประโยชน์จากจังหวะในการสัมผัสพื้นที่อย่างเหมาะสม “โชนเคลื่อนไหว” ถูกออกแบบให้รองรับการสัญจรของผู้คนในปริมาณมาก บริเวณนี้สามารถใช้เป็นพื้นที่ในการสื่อสารแลกเปลี่ยน อภิปราย หรือจัดการชุมนุมเล็ก ๆ ขึ้นได้ (Han Dongnan, 2023, p.117) “โชนเคลื่อนไหว” ได้แก่ โชนสี่ฟ้าในภาพ ซึ่งกระจายอยู่ทั้งภายนอกและภายในบริเวณทางเข้าออกกับโถงกลางของงานศิลปะสาธารณะ “โชนกึ่งเคลื่อนไหวกึ่งคงที่” ได้แก่โชนสี่เหลี่ยมเป็นหลัก เป็นบริเวณที่มีความเป็นส่วนตัวในระดับหนึ่ง แต่ก็มีผู้เข้าชมสัญจรผ่านเช่นกัน โชนจัดแสดงนับว่าเป็นบริเวณที่ต้องการสภาวะ “กึ่งเคลื่อนไหวกึ่งคงที่” “โชนคงที่” ได้แก่โชนสี่เหลี่ยม บริเวณนี้เป็นโชนสัมผัสประสบการณ์โครงสร้างของพื้นที่ ซึ่งผู้เข้าชมจะได้สัมผัสกับโครงสร้างเชิงอุตสาหกรรมท่ามกลางความเงียบสงบ

ภาพที่ 5-5 การออกแบบจัดโซนเคลื่อนไหวและคงที่ในพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

1.5 การวิเคราะห์การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่

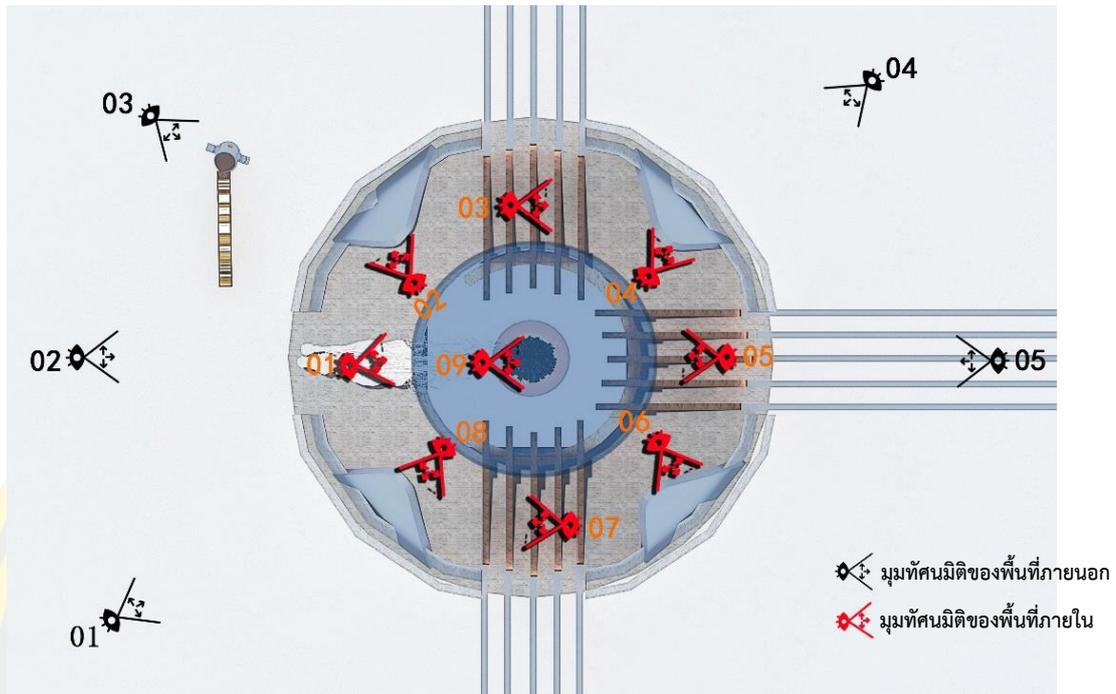
การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่นันทนาการปฏิบัติตามหลักการออกแบบเพื่อการเข้าถึงของผู้ชม และควรสอดแทรกข้อมูลผ่านการบอกเล่าเรื่องราว (Han Dongnan, 2023, p. 117) เส้นทางเดินของผู้เข้าชมงานแบ่งออกเป็นเส้นทางเดินชมด้านนอกกับเส้นทางชมพื้นที่จัดแสดงด้านใน เส้นทางเดินชมด้านนอกคือเส้นทางสี่สั้ม เป็นการเดินชมภาพรวมของงานศิลปะสาธารณะระหว่างทางยังสามารถชมพื้นที่ภายนอกแต่ละส่วนได้อย่างครบถ้วน เส้นทางชมพื้นที่จัดแสดงด้านในคือเส้นทางสี่เหลี่ยม ผู้เข้าชมสามารถเดินตามเส้นทางด้านนอกเข้ามายังพื้นที่ภายใน แล้วเดินในทิศทางตามเข็มนาฬิกา ก็จะสามารถเข้าชมได้ครบทุกโซนตามลำดับ โดยพยายามให้ทิศทางเดินของผู้เข้าชมไม่ปะทะกัน

ภาพที่ 5-6 แผนภาพการออกแบบเส้นทางการเดินชมพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

1.6 การวิเคราะห์การออกแบบพื้นที่เชิงทัศนมิติ (perspective)

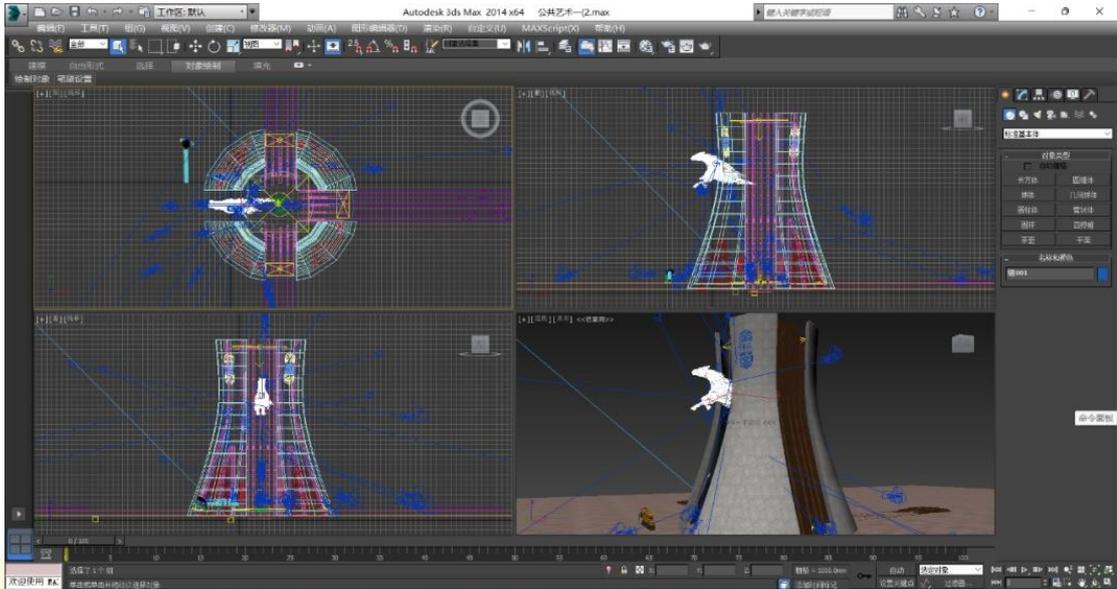
มุมมองทัศนมิติแบ่งออกเป็นมุมมองสำหรับชมพื้นที่ภายนอกและมุมมองสำหรับชมพื้นที่ภายใน โดยมุมมองสำหรับชมพื้นที่ภายนอกจะแบ่งออกเป็น 5 มุม มุมแต่ละมุมมองต้องนำเสนอส่วนสำคัญขององค์ประกอบเพื่อให้แน่ใจว่าแต่ละมุมมองจะมีองค์ประกอบภาพที่ดีที่ได้รับชม มุม 01 เป็นบริเวณจดจำภาพลักษณ์โดยรวม โดยสามารถรับชมงานศิลปะสาธารณะที่มุม 45 องศา ประกอบด้วยสัญลักษณ์ภาพ “องค์ประกอบทุ่งหญ้า” ของเมืองเปาโลว มุม 02 เป็นมุมรับชมจากด้านหน้า ประกอบด้วย “ม้ามองไกล” และทางเข้าออกหลัก รูปลักษณะโดยรวมมีลักษณะสมมาตรจากศูนย์กลาง ให้ความรู้สึกค่อนข้างเคร่งขรึม มุม 03 เป็นบริเวณแสดงภาพลักษณ์ตรงทางเข้า เน้นองค์ประกอบ “เข้านับเหล็กหลอม” และข้อความแสดงหัวข้องานศิลปะ มุม 04 มีเนื้อหาในการรับชมคล้ายกับมุม 01 ตอบสนองผู้เข้าชม มุมที่ต่างออกไป มุม 05 ตอบสนองมุมมองของผู้เข้าชมที่อยู่ตรงทางออกเพื่อไปสถานีรถไฟ ประกอบด้วยโครงเหล็กตั้งสูงตระหง่านและหอคอยยื่นขนาดใหญ่ที่ไขว้สัดเนื้อหยาบ ให้ความรู้สึกนำต้นตะลิงแก่ผู้พบเห็น มุมสำหรับพื้นที่ภายในของงานศิลปะสาธารณะได้แก่ส่วนที่เป็นสัญลักษณ์สี่มุม มุม 01 เป็นมุมรับชมจุดแรกตรงบริเวณทางเข้า ผู้เข้าชมสามารถสัมผัสได้ถึงโครงเสาเหล็กภายใน ความแตกต่างระหว่างขนาดของชิ้นงานกับขนาดตัวมนุษย์ ทำให้ผู้เข้าชมรู้สึกถึงความเคร่งขรึมจริงจัง อีกทั้งบริเวณนี้ยังเป็นโถงที่นำไปสู่พื้นที่จัดแสดงขนาดเล็กด้านในด้วย มุม 02 04 06 และ 08 เป็นพื้นที่จัดแสดงเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมเหล็กและทุ่งหญ้า มุม 03 05 และ 07 เป็นบริเวณรอยต่อที่ผู้เข้าชมสามารถสัมผัสแสงและเงาของโครงสร้างเหล็กซึ่งจะเปลี่ยนแปลงตามแสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านในช่วงเวลาต่าง ๆ

ภาพที่ 5-7 การวิเคราะห์การออกแบบมุมทัศนมิติในการชมพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

1.7 ภาพสามมิติของงานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรม 3ds Max

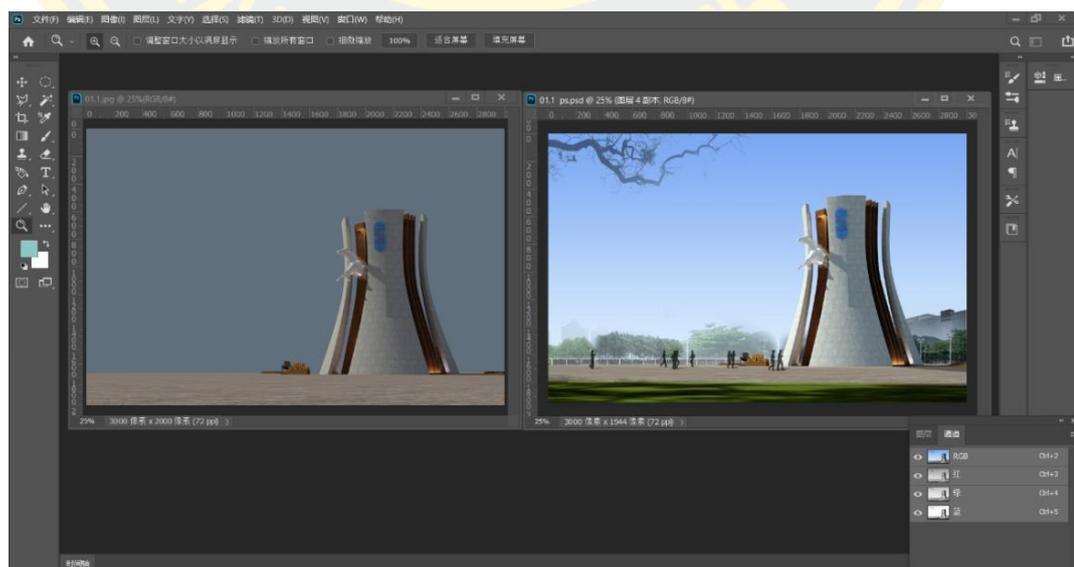
หลังจากออกแบบงานศิลปะสาธารณะเสร็จสิ้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปจะเป็นการจัดทำภาพสามมิติด้วยโปรแกรม 3ds Max ประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้: สร้างแบบจำลอง - ใส่วัสดุพื้นผิว - จัดแสง - ถ่ายภาพ - สร้างภาพเรนเดอร์ ระหว่างที่สร้างแบบจำลอง มีการพิจารณาปรับเปลี่ยนรายละเอียดต่าง ๆ ในแผนการออกแบบไปด้วย ซึ่งช่วยให้แก้ไขแบบงานศิลปะสาธารณะได้อย่างเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-8 ภาพงานศิลปะสาธารณะที่จัดทำด้วยโปรแกรม 3ds Max (Jin Xiaodong, 2024)

1.8 การปรับแต่งภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรมโฟโต้ช็อป (Photoshop)

หลังจากทำภาพเรนเดอร์ด้วยโปรแกรม 3ds Max แล้ว ยังต้องส่งไฟล์ภาพเข้าโปรแกรมโฟโต้ช็อปเพื่อปรับสีและแปลงเป็นภาพสองมิติ ทำให้ภาพเรนเดอร์เสร็จสมบูรณ์ให้ความรู้สึกสมจริงและน่าดึงดูดใจมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-9 ภาพที่ผ่านการปรับแต่งด้วยโปรแกรมโฟโต้ช็อป (Jin Xiaodong, 2024)

1.9 การนำเสนอภาพผลงานศิลปะสาธารณะ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”

งานศิลปะสาธารณะ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” เป็นชุดงานความสูง 30 เมตร ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางฐานด้านล่าง 25 เมตร เส้นผ่านศูนย์กลางยอดด้านบน 17 เมตร ออกแบบให้เป็นโครงเหล็กตั้งตระหง่าน ใช้อ็องค์ประกอบ “หอหล่อเย็น” ที่สื่อถึงวัฒนธรรมเหล็กอย่างแรงกล้า ส่วนหน้าซันงาน (facade) ทลายรูปทรงดั้งเดิมของ “หอหล่อเย็น” ด้วยวิธีก่อสร้าง ทำให้พื้นที่ดูทั้งเสมือนจริงและสมจริงในเวลาเดียวกัน บริเวณผนังหอหล่อเย็นที่ถูกถอดถอนถูกออกแบบให้มีแท่งเหล็กสี่เหลี่ยมตั้งไว้ จากนั้นทำซ้ำในส่วนอื่น ๆ เพื่อเพิ่มความเป็นงานศิลปะสาธารณะ จนกระทั่งปิดล้อมเป็นวงรอบพื้นที่ภายใน รูปปั้นม้ามองโกลสีขาวพุ่งออกจาก “หอหล่อเย็น” สื่อว่า “ม้ามองโกลแห่งทุ่งหญ้า” ที่ควบตะบิงในเมืองแห่งวัฒนธรรมเหล็กกำลังจะโผทะยานไปแสนไกล มุ่งหน้าสู่นาคต ในการออกแบบโดยรวม ม้ามองโกลจะควบไปสู่งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 และ 3 โดยใช้อ็องค์ประกอบ “ม้ามองโกลแห่งทุ่งหญ้า” เชื่อมโยงงานศิลปะสาธารณะทั้งสามชิ้นเข้าด้วยกัน ขณะที่ส่วนบนสุดของซันงานใช้ลวดลายที่สังเคราะห์จากอ็องค์ประกอบเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล ผสมผสานกับชื่อสถานที่คือเปาโถว ออกแบบเป็นโลโก้บ่งชี้สถานที่ โครงเหล็กเส้นตรงและผนังล้อมรอบพื้นที่ภายใน ประกอบกันเป็นพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็ก บริเวณทางเข้าออกแบบให้มี “เข้รับเหล็กหลอม” และป้ายข้อความเพื่อเสริมอ็องค์ประกอบงานศิลปะสาธารณะ

ในแง่ของวัสดุและสีส้น พื้นผิวภายนอกของซันงานทำจากคอนกรีตเนื้อหยาบสีเทา ภายในใช้แผ่นเหล็กสี่เหลี่ยม ม้ามองโกลทำจากเหล็กสแตนเลสสีขาว โลโก้งานทำจากเหล็กสแตนเลสสีฟ้า การออกแบบโดยรวมสอดคล้องกับวัสดุและสีส้นที่ตั้งออกมาได้ในบทที่ 4

ภาพที่ 5-10 ภาพเรนเดอร์ระยะไกลของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 (Jin Xiaodong, 2024)

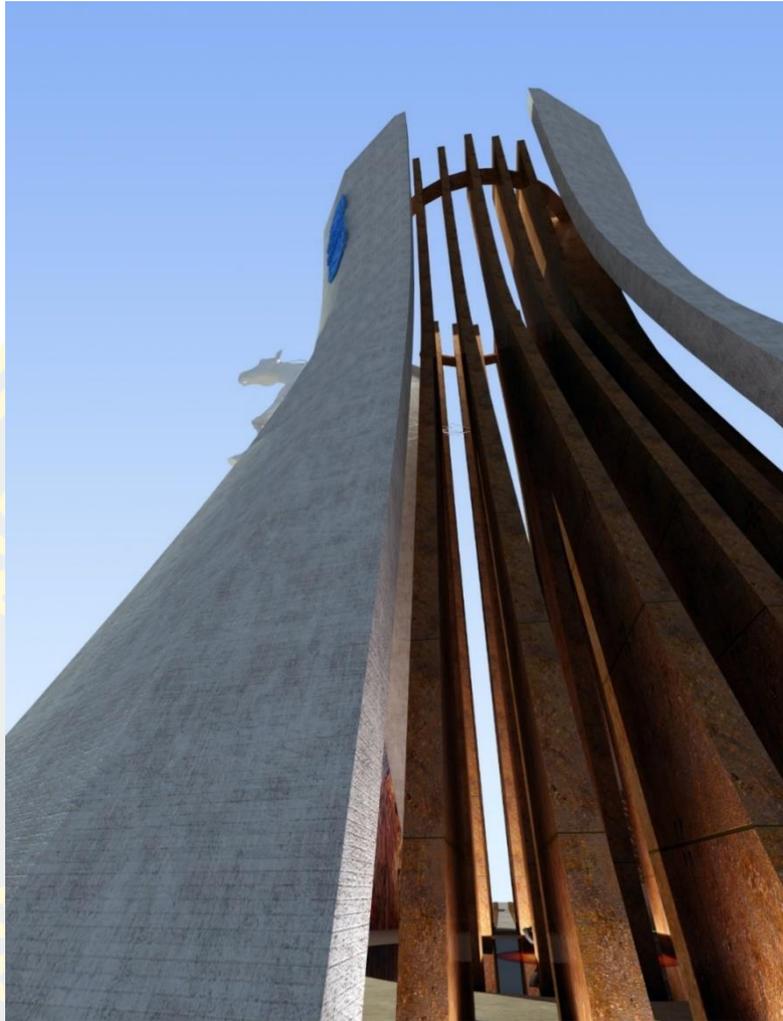
จากรายละเอียดเฉพาะส่วน พบว่าสัญลักษณ์จากองค์ประกอบเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกลและตัวอักษรภาษาจีน “包头 (เปาโถว)” ประกอบกันเป็นโลโก้ใหม่ที่จดจำง่าย ทั้งยังใช้สี “ฮาดำ” กลางทุ่งหญ้าหรือสีฟ้าเพื่อถ่ายทอดสีอันเป็นที่รักของวัฒนธรรมทุ่งหญ้า แผ่นเหล็กสีสนิมถูกผลิตโดยเปากัง โดยสีสนิมของโลหะสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงตามวันเวลาของวัฒนธรรมเหล็ก รูปทรงแนวตั้งสูงใหญ่ช่วยสร้างความรู้สึกของพื้นที่แนวดิ่ง รวมถึงพลังที่จะทะยานขึ้นสู่ด้านบน การจัดวางโดยเว้นระยะห่างเท่า ๆ กันก่อให้เกิดเป็นรูปทรงและที่ว่าง (positive shape and negative space) ทำให้พื้นที่ดูทั้งเสมือนจริงและสมจริง

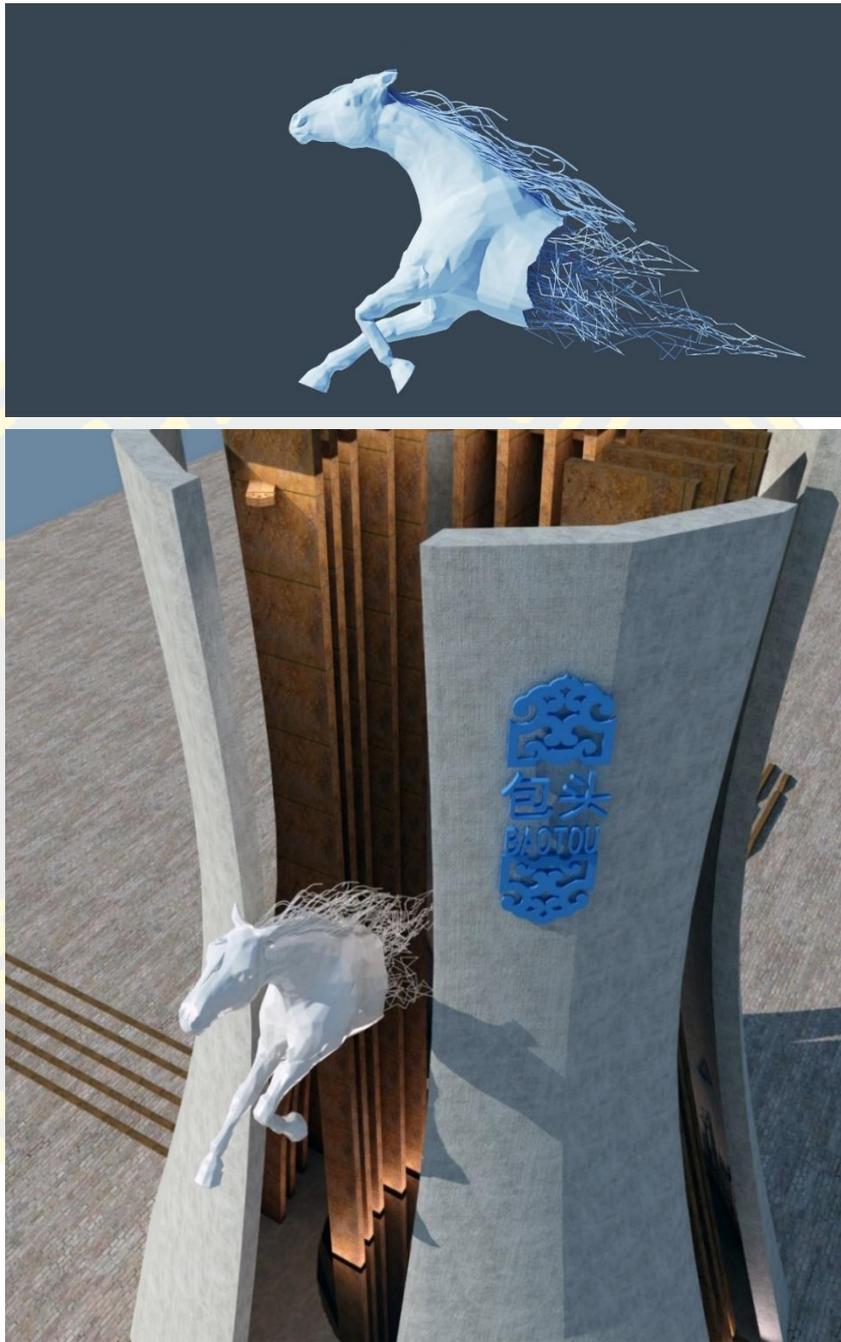
ภาพที่ 5-11 ภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 (รายละเอียดเฉพาะส่วน)
(Jin Xiaodong, 2024)

พื้นผิวหลักของงานศิลปะเป็นคอนกรีตเนื้อหยาบและแผ่นเหล็กสีสนิม สีที่ตัดกันส่งผลให้เกิดภาพของงานศิลปะสาธารณะที่ทรงพลัง พื้นผิวหยาบของวัสดุทั้งสองประเภทแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผันตามประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมเหล็ก

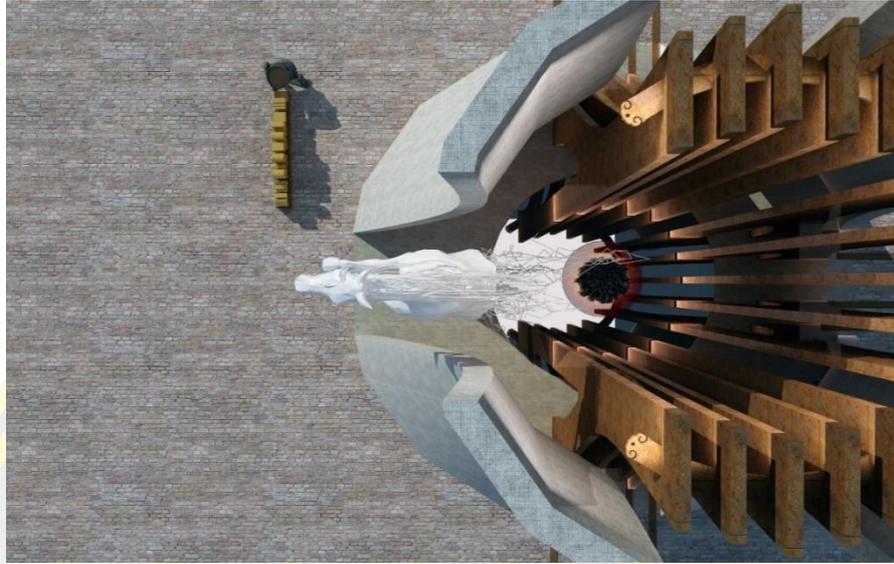

ภาพที่ 5-12 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดแท่งโลหะและพื้นผิวคอนกรีต (Jin Xiaodong, 2024)

จากภาพเรนเดอร์รายละเอียดของ “อาซาเทพแห่งทุ่งหญ้า” ใช้มุมมองจากด้านบนในการนำเสนองานศิลปะสาธารณะ โดยถ่ายทอดรูปทรงของ “ม้ามองไกลแห่งทุ่งหญ้า” เป็นหลัก “ม้ามองไกล” เปลี่ยนจากรูปทรงสมจริงในท่ากำลังควบทะยานไปเป็นองค์ประกอบกราฟิกในส่วนหลัง วัสดุสีขาวสื่อถึงสีที่เป็นสัญลักษณ์ของทุ่งหญ้า การออกแบบโดยรวมหลอมรวมเข้ากับรูปทรงของ “หอหล่อเย็น” เป็นการผสมผสานกันระหว่างองค์ประกอบของวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับองค์ประกอบที่เป็นสื่อแทนวัฒนธรรมเหล็ก

ภาพที่ 5-13 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดของอาชาเทพแห่งทุ่งหญ้า (Jin Xiaodong, 2024)

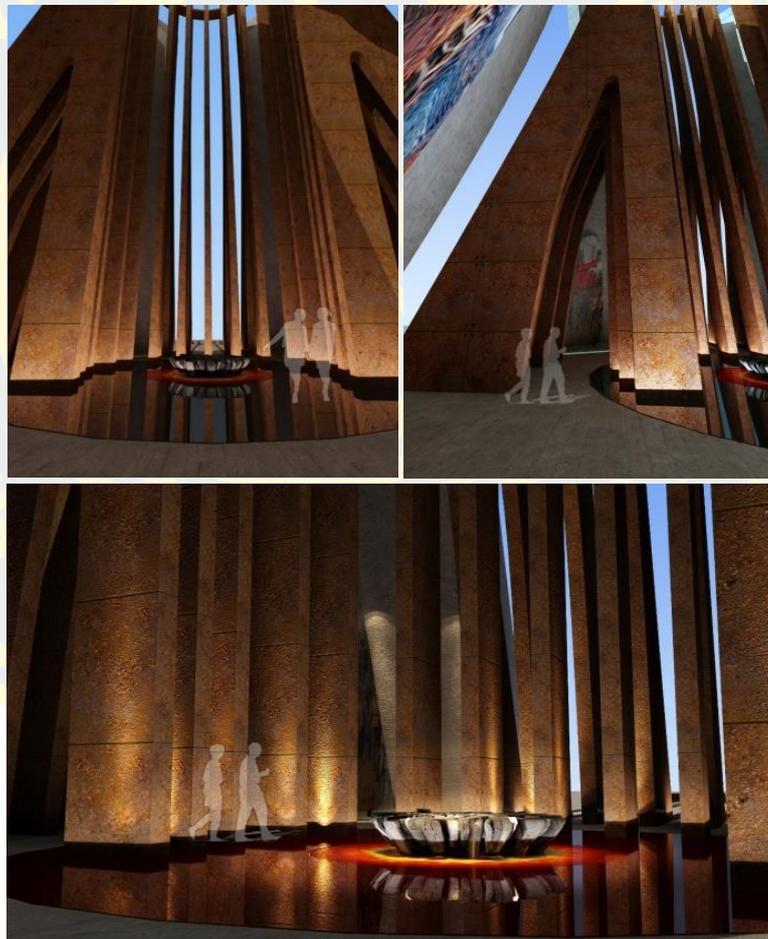
ภาพที่ 5-14 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดของอาชาเทพแห่งทุ่งหญ้าจากด้านบน
(Jin Xiaodong, 2024)

จากภาพเรนเดอร์ป้ายหัวข้องานศิลปะใช้องค์ประกอบ “เข้านับเหล็กหลอม” เพื่อสื่อถึงวัฒนธรรมเหล็ก โดยมีเหล็กหลอมเหลวไหลออกจากเข้านับและถูกหลอมกลายเป็นข้อความว่า “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาชาเทพแห่งแดนเหนือ” ตัวเลข 1959.9 สื่อถึงเดือนและปีที่เตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งเปิดใช้งานเป็นครั้งแรก ส่วนผิวสัมผัสโลหะของข้อความสะท้อนถึงความหนักแน่นของวัฒนธรรมเมืองเหล็กกล้า

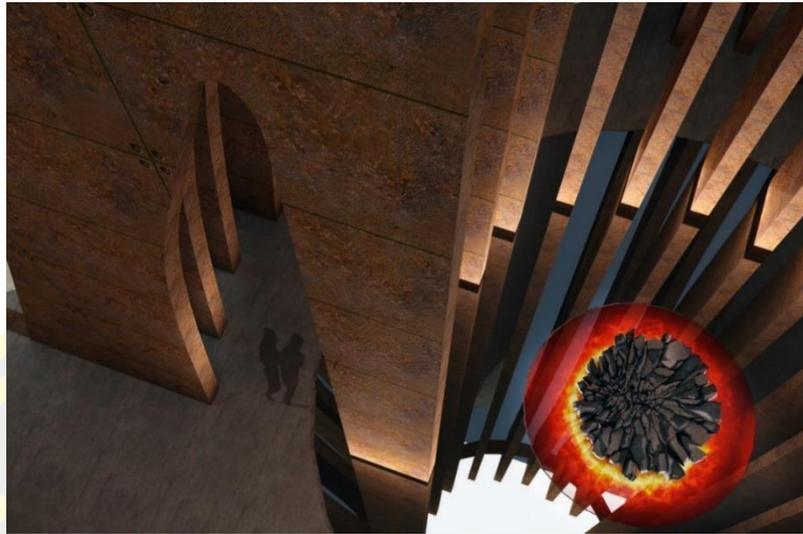

ภาพที่ 5-15 ภาพเรนเดอร์ป้ายหัวข้องานศิลปะ (Jin Xiaodong, 2024)

จากภาพเรนเดอร์พื้นที่ภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 วัสดุผิวสัมผัสโลหะในรูปทรงแนวตรงและโครงสร้างภายในที่กินระยะกว้างช่วยแบ่งพื้นที่ภายในออกเป็นหลายโซน โซนต่างๆ เหล่านี้ถูกออกแบบให้เป็นโถงจัดแสดงขนาดเล็ก รวมถึงมีการบูรณาการวัฒนธรรมมากขึ้น เนื่องจากบริเวณนี้เป็นพื้นที่ภายในของงานศิลปะสาธารณะ จึงเหมาะสำหรับการออกแบบพื้นที่จัดแสดงทางวัฒนธรรมขนาดเล็กเท่านั้น โครงสร้างสูงใหญ่ของพื้นที่ทำให้ผู้เข้าชมเกิดความรู้สึกเปรียบเทียบด้านขนาด ทั้งในทางจิตวิทยาและภาพที่ปรากฏต่อสายตา ทั้งยังสัมผัสได้ถึงความหนักแน่นของวัฒนธรรมเหล็ก บริเวณใจกลางใช้แร่เหล็กกับสีอมลตมีเดียจำลองกระบวนการถลุงเหล็ก เพื่อเน้นย้ำหัวข้อของงานศิลปะ

ภาพที่ 5-16 ภาพเรนเดอร์พื้นที่ภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 (Jin Xiaodong, 2024)

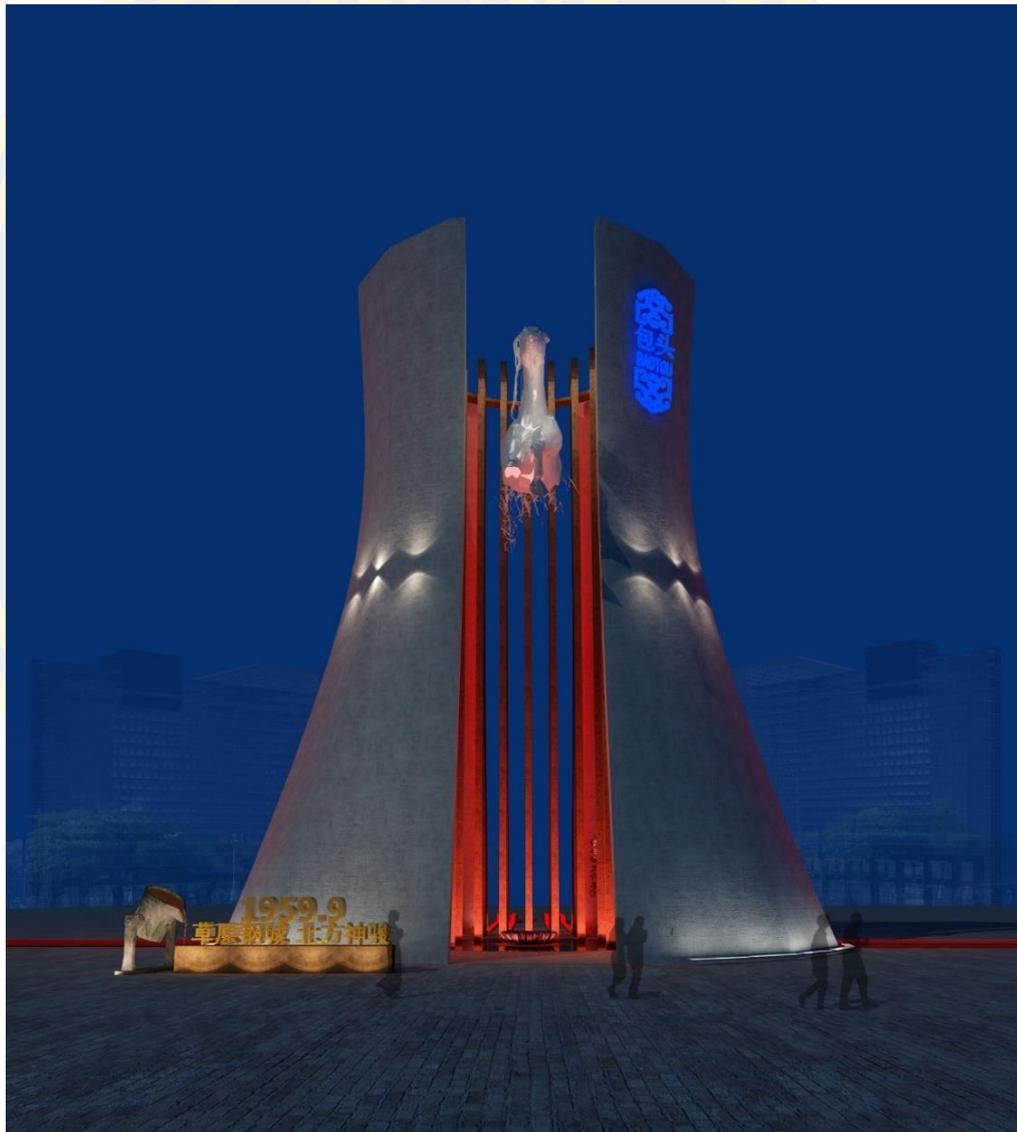

ภาพที่ 5-17 ภาพเรนเดอร์โซนจำลองถอุ้งเหล็กตรงใจกลาง (Jin Xiaodong, 2024)

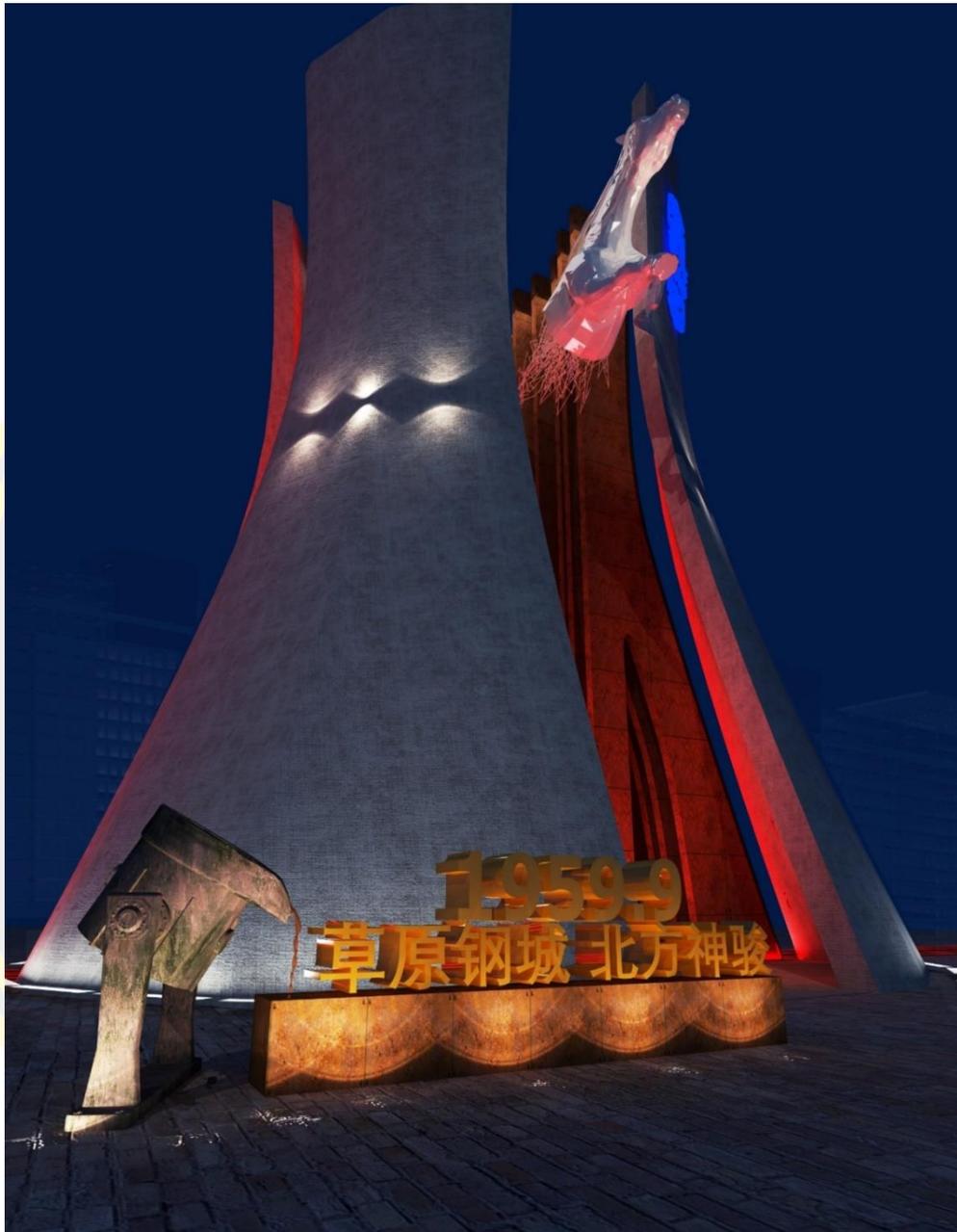

ภาพที่ 5-18 ภาพเรนเดอร์ทางเข้าพื้นที่ภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 (Jin Xiaodong, 2024)

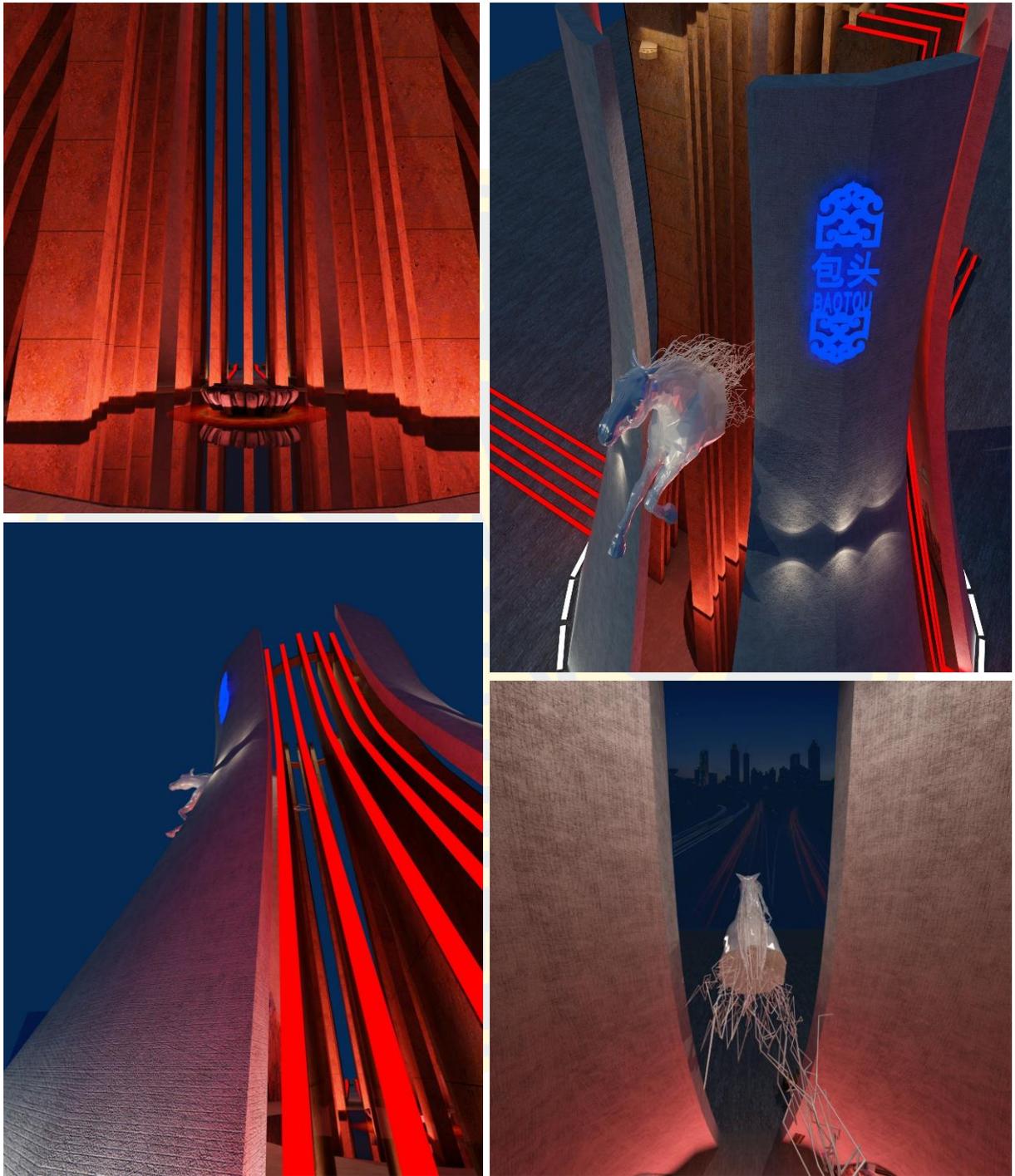
ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามค่ำคืน ผสมผสานวัฒนธรรมเหล็กเข้ากับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า ด้วยแสงไฟและจอ LED โดยแนวจอ LED ตรงพื้นที่ด้านนอกจะเปลี่ยนสีไปตามหัวข้อ ส่วนแถบไฟช่วยเพิ่มความสูง ทำให้จดจำได้ง่ายขึ้นในเวลากลางคืน ขณะที่สีของพื้นที่ภายในจะเปลี่ยนเป็นระยะ ๆ เลียนแบบเตาถลุงเหล็ก เป็นการสะท้อนถึงวัฒนธรรมเหล็กในทุกแง่มุม โลโก้เปาโกลสีฟ้ากับม้ามองโกลสีขาวช่วยขับเน้นวัฒนธรรมทุ่งหญ้าภายใต้แสงไฟ

ภาพที่ 5-19 ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามค่ำคืน ด้านหน้างานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-20 ภาพเรเนเตอร์วิวทัศนียามกลางคืน งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1
(Jin Xiaodong, 2024)

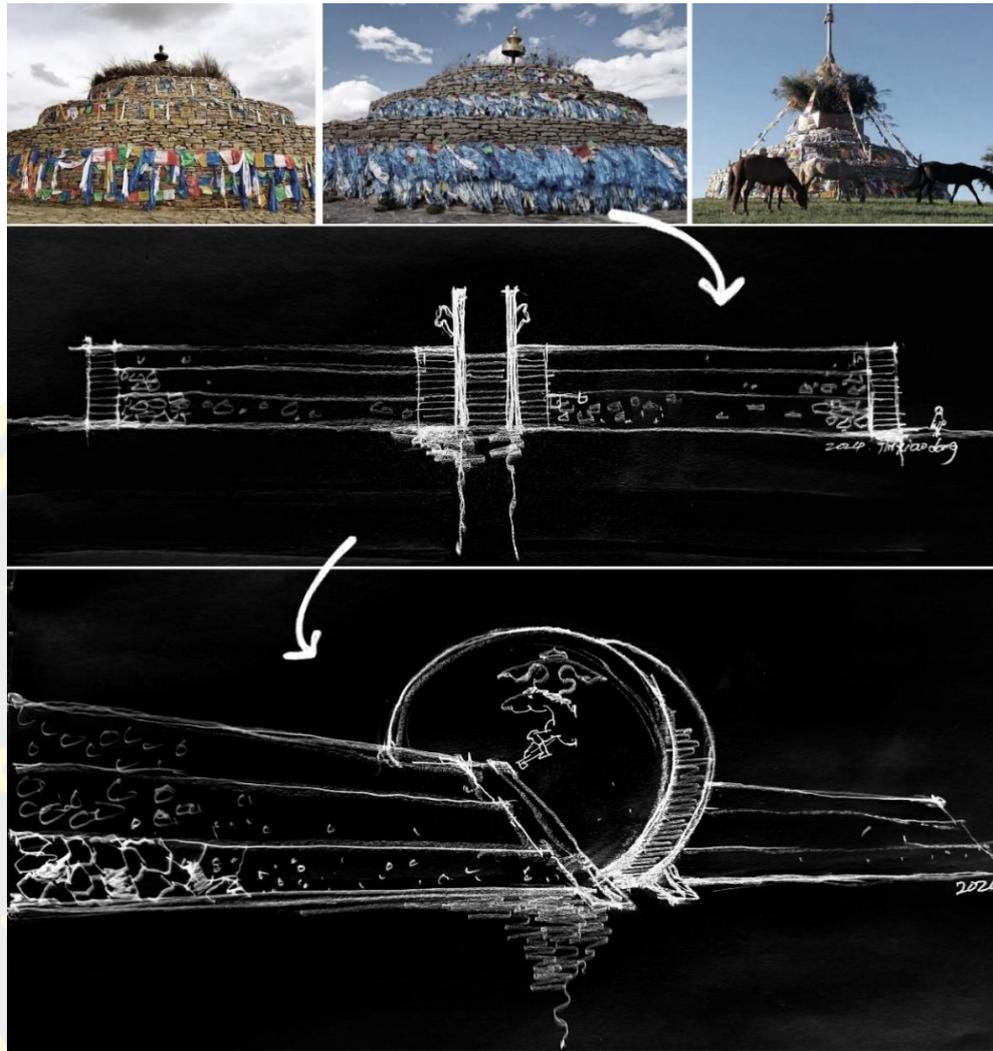

ภาพที่ 5-21 ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามค่ำคืนของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1
(Jin Xiaodong, 2024)

2. การนำแนวคิดในการออกแบบและองค์ประกอบทางวัฒนธรรมถ่ายทอดผ่านงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า”

2.1 แนวคิดและภาพร่าง

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” ใช้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ “อ่าวเปา” และ “ก้อนเหล็กที่ระลึกล” จากบทที่ 4 ในการออกแบบรูปทรงหลัก โดยนำรูปร่างของอ่าวเปามาผสมผสานกับเส้นเค้าโครงและการใช้งานของก้อนเหล็กที่ระลึกลเพื่อออกแบบเป็นรูปทรงใหม่ ขณะเดียวกันก็มี “ม้ามองไกลแห่งทุ่งหญ้า” ควบตะบึงผ่านงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 โดยนำมาประกอบกับเส้นเค้าโครงรูปตะวันเบิกฟ้า สื่อถึงการเฝ้ายามสู่สถานที่ห่างไกล มุ่งสู่ออนาคตโดยหันหน้าสู่ดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้น ทั้งยังเป็นการนำภาพในเนื้อร้องของ “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” มาสร้างเป็นงานศิลปะที่จับต้องได้ โดยพื้นที่รอบ ๆ ชิ้นงานยังมีการผสมผสานเครื่องจักรกลเหล็กกับวัตถุที่มีลักษณะเป็นสื่อแทน ในแง่ของวัสดุ มีการใช้แร่เหล็กเป็นบริเวณกว้างเพื่อขับเน้นองค์ประกอบตามหัวข้องาน ส่วนในแง่ของการใช้งาน งานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ยังมีพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็กด้วย

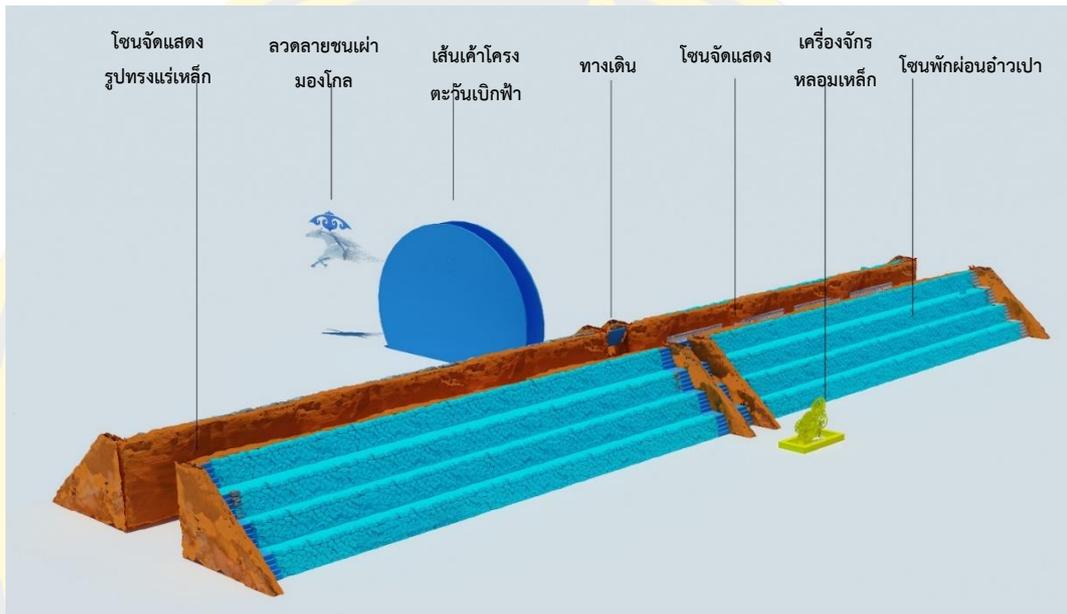

ภาพที่ 5-22 ภาพร่างออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 (Jin Xiaodong, 2024)

2.2 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ

หลังจากร่างแบบแนวคิดเบื้องต้นของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 แล้ว ขั้นตอนต่อไปเป็นการลงรายละเอียดการใช้งานและรูปลักษณะของพื้นที่ จากนั้นก็วิเคราะห์และจัดทำแบบจำลองแบ่งโซนและจัดระเบียบใหม่ให้เหมาะสม เพื่อให้ได้มาซึ่งรูปลักษณะและประโยชน์ใช้สอยที่ตอบสนองต่อความต้องการ สำหรับงานศิลปะสาธารณะชิ้นนี้ ผู้วิจัยต้องการเน้นรูปลักษณะที่ปรากฏแก่สายตา จึงใช้ประโยชน์จากโครงสร้างแบบปิดล้อมของตัวงาน ทำเป็นพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็ก โซนพักผ่อนที่ใช้องค์ประกอบ “อ่าวเปา” ถูกแบ่งออกเป็นทั้งหมดสามชั้นในรูปแบบบันไดสามชั้น แต่ละชั้นสามารถใช้เป็นที่พักผ่อนและชมทัศนียภาพได้ เส้นเค้าโครงรูป “ตะวันเบิกฟ้า” ถูกดึงมาใช้เป็นแนวระบียงกันภูมิทัศน์ ทั้งยังเป็นบริเวณที่มองเห็นทิวทัศน์ผ่าน “ช่องผา” หรือรอยแยกตรงกลางชิ้นงานได้ โน้ตแสดงภาพลักษณะความเป็นเครื่องจักรกล ใช้การนำเสนอชิ้นส่วนเครื่องจักรกลมเหล็กในรูปลักษณะ

ใหม่ เพื่อสะท้อนหัวข้อวัฒนธรรมเหล็ก ใช้ม้ามองโกลและลวดลายแบบชนเผ่ามองโกลมาประกอบกับเส้นเค้าโครงตะวันเบิกฟ้า เกิดเป็น “อาซาแห่งทุ่งหญ้า” มุ่งหน้าสู่ตะวันเบิกฟ้า พร้อมกันนี้ก็เป็นสัญลักษณ์สื่อว่าอุตสาหกรรมเหล็กเป็นอุตสาหกรรมที่กำลังรุ่ง การออกแบบงานศิลปะชิ้นนี้เน้นไปที่การจัดแบ่งพื้นที่และรูปลักษณะเป็นหลัก

ภาพที่ 5-23 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ (Jin Xiaodong, 2024)

2.3 ภาพมุมบนแสดงการจัดพื้นที่

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 แบ่งออกเป็น 5 โซนตามการใช้งาน ลูกศรบงบอกถึงทางเข้าออก มีทั้งหมด 4 จุด โดย 2 จุดเป็นทางเข้าออกโซนจัดแสดงหลัก อีก 2 จุดเป็นทางเข้าออกของโซนชมวิวดวงตะวันเบิกฟ้า

ประการแรก โซนสีเขียวเป็น “โซนแสดงภาพลักษณ์” โดยจัดวางชิ้นส่วนเครื่องจักรหลอมเหล็กขนาดย่อมเพื่อเป็นการเน้นย้ำหัวข้อวัฒนธรรมเหล็กของพื้นที่

ประการที่สอง โซนสีม่วงเป็น “โซนชมวิวดวงตะวันเบิกฟ้า” ซึ่งประกอบด้วยรูปวงกลมสองแผ่นกั้นเป็นทางเดินบันไดความกว้าง 2 เมตร ผู้เข้าชมสามารถเดินขึ้นมาและรับรู้ภาพอันทรงพลังขณะแหงนมองท้องฟ้าในสภาพพื้นที่ปิด (ภาพท้องฟ้าผ่านรอยแยก) หากรับชมโซนนี้จากด้านนอก จะเห็น “ม้ามองโกล” พุ่งทะยานออกจาก “ตะวันเบิกฟ้า” ขณะเดียวกัน บนผนังทั้งสองด้านก็มีอุปกรณ์ฉายภาพและวิดีโอต่าง ๆ สามารถใช้เป็นโซนสื่อสำหรับนำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ ได้

ประการที่สาม โชนสีส้มเป็นโชนจัดแสดงขนาดเล็กสองแห่ง ใช้สำหรับจัดนิทรรศการผลสำเร็จของวัฒนธรรมเหล็กเป็นหลัก ซึ่งก็คือหัวข้อของงานศิลปะสาธารณะ “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” ขึ้นนี้ ผนังภายในโชนนี้ใช้วัสดุเป็นแร่เหล็กไปอวีนเอ้อปัวของเปากัง เพื่อเพิ่มลักษณะความเป็นเหล็ก บริเวณโชนจัดแสดงมีรูปทรงเป็นซิดยาวในแนวนอน เนื่องจากตั้งอยู่กลางแจ้ง วัดฤดูต่าง ๆ จึงถูกจัดแสดงอย่างเรียบง่ายตามบรรยากาศของพื้นที่ ผสมผสานกับผนังนิทรรศการมัลติมีเดียกลางแจ้ง

ประการที่สี่ โชนสีเหลืองเป็น “โชนชมวิวอ่าวเปา” ซึ่งก่อด้วยหิน ขับนั่นองค์ประกอบ “อ่าวเปา” แห่งทุ่งหญ้า มีพื้นที่ชมวิวและพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด 4 แห่ง แต่ละแห่งมีลักษณะเป็นขั้นบันไดสามชั้น จากบริเวณนี้จะมองเห็นผู้คนสัญจรขวักไขว่ รถราที่แล่นบนท้องถนน และทิวทัศน์ที่งดงาม

ประการที่ห้า โชนสีฟ้าเป็น “โชนชมวิวรอบนอก” สำหรับรับชมภาพรวมของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 เป็นหลัก ผู้พบเห็นจะได้สัมผัสถึงความงามที่มาพร้อมประโยชน์ใช้สอยของงานศิลปะสาธารณะภายใต้การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมเหล็กกับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า

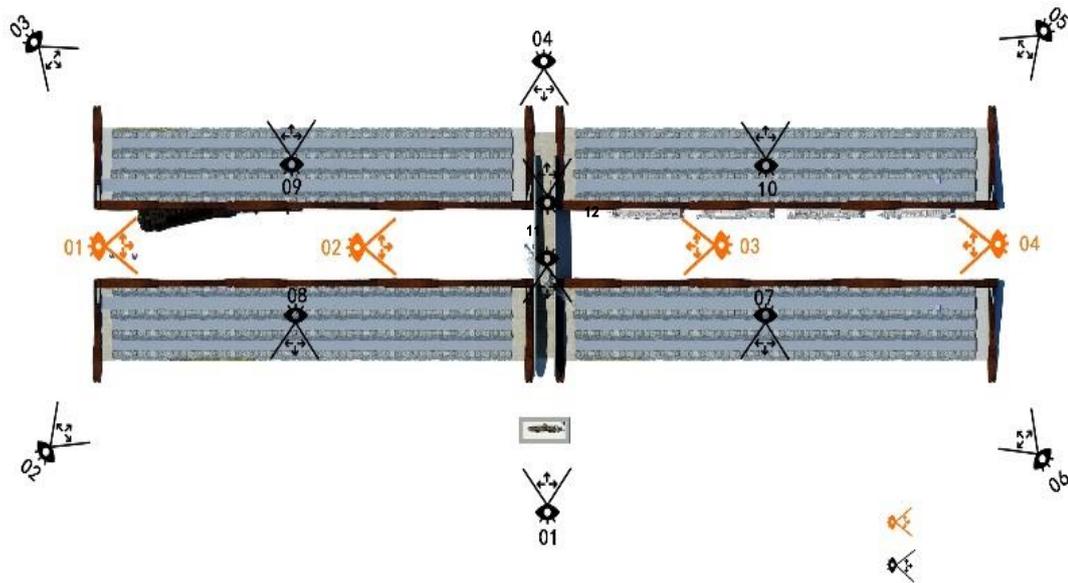
ภาพที่ 5-24 แบบจำลองพื้นที่ บริเวณด้านหน้า (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-25 ภาพมุมมองแสดงการจัดพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

2.4 การออกแบบทัศนมิติเพื่อรับชมพื้นที่

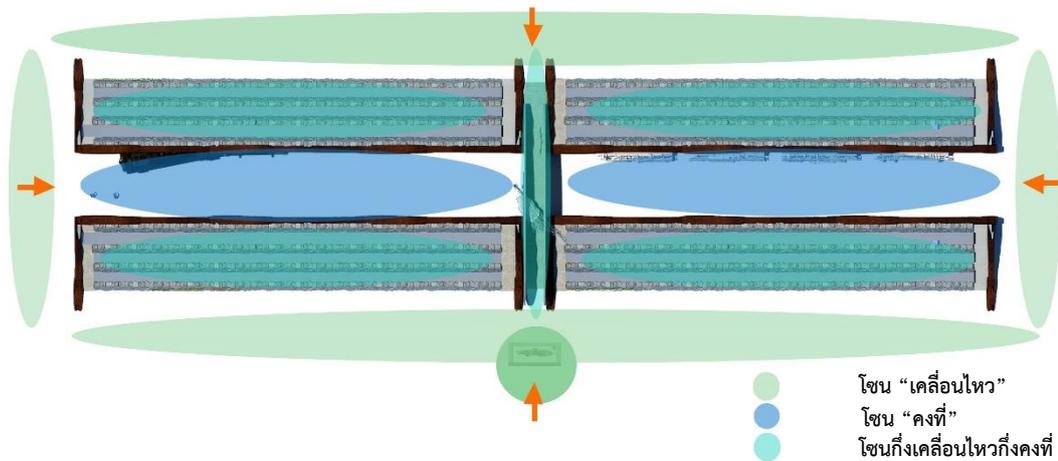
มุมมองทัศนมิติแบ่งออกเป็นมุมมองสำหรับชมภาพรวมของงานศิลปะสาธารณะและมุมมองสำหรับชมโซนจัดแสดงภายใน โดยมุมมองสำหรับชมภาพรวมจะแบ่งออกเป็น 10 มุม ทุกมุมมองนำเสนอองค์ประกอบสำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าแต่ละมุมมองจะสร้างการรับรู้ทางสายตาและประสบการณ์ที่น่าพอใจ มุม 01 กับ 04 เป็นบริเวณจดจำภาพลักษณ์โดยรวม โดยสามารถรับชมรูปแบบงานศิลปะสาธารณะในภาพรวมและรูปลักษณ์ของชิ้นส่วนเครื่องจักรลอมเหล็กได้ มุม 02 03 05 และ 06 เป็นมุมมองสำหรับชมงานศิลปะสาธารณะที่มุม 45 องศาจากสี่ตำแหน่ง สามารถมองเห็นม้าควบฟ้าตะวันเบิกฟ้าและทางเข้าโซนจัดแสดงงานแต่ละฝั่ง รวมถึงภาพพานอรามาของงานศิลปะสาธารณะทั้งหมด มุม 07 08 09 และ 10 เป็นมุมมองเห็นโดยรอบจากบันไดชั้นบนสุด สามารถชมทัศนียภาพท้องถนนของเมืองเปาโถวได้จากมุมสูง มุม 11 กับ 12 เป็นบริเวณสัมผัสความรู้สึกของการอยู่ในพื้นที่ที่ถูกปิดกั้นด้วยผนัง เมื่อแหงนหน้ามองท้องฟ้าจากรอยแยก ก็จะได้รับประสบการณ์เห็นท้องฟ้าเป็นเส้นผ่านช่องแคบ ๆ

ภาพที่ 5-26 การวิเคราะห์การออกแบบมุกตมคติในการชมพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

2.5 การออกแบบแบ่ง “โซนเคลื่อนไหว” และ “โซนคงที่” ในพื้นที่

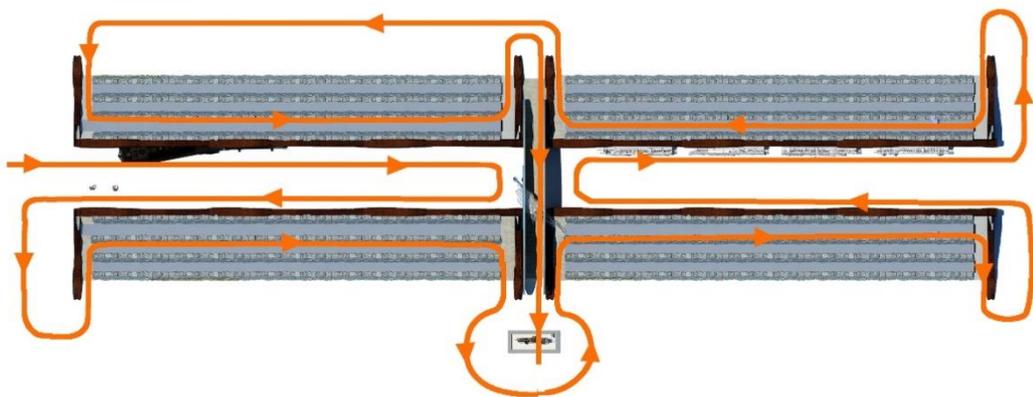
การแบ่งพื้นที่เป็นไปตามหลักการของการแบ่งพื้นที่แบบ “เคลื่อนไหว” และ “คงที่” งานศิลปะสาธารณะอาศัยการออกแบบความสัมพันธ์ระหว่าง “โซนเคลื่อนไหว” และ “โซนคงที่” เพื่อสร้างจังหวะในการสัมผัสพื้นที่ “โซนเคลื่อนไหว” ถูกออกแบบให้รองรับการสัญจรของผู้คนในปริมาณมาก สามารถใช้เป็นพื้นที่ในการสื่อสารแลกเปลี่ยนหรือจัดการชุมนุมเล็ก ๆ ได้ (Han Dongnan, 2023, p.117) “โซนเคลื่อนไหว” ได้แก่ โซนสีเขียวอ่อนที่กระจายอยู่รอบงานศิลปะสาธารณะ “โซนนิ่งเคลื่อนไหวกึ่งคงที่” ได้แก่โซนสีน้ำเงินเป็นหลัก เป็นบริเวณที่ต้องการความเป็นส่วนตัวในระดับหนึ่ง แต่ก็มีผู้เข้าชมสัญจรผ่านด้วย โซนชมวิวิวอ่าวเป่กับโซนชมวิวิวตะวันเบิกฟ้าจัดว่าเป็นโซนประเภทนี้ จึงต้องอาศัยการออกแบบลักษณะกึ่งส่วนตัว “โซนคงที่” ได้แก่โซนสีฟ้าอมเขียว บริเวณนี้เป็นโซนสำหรับจัดแสดงและเผยแพร่วัฒนธรรม ซึ่งผู้เข้าชมจะได้สัมผัสกับวัฒนธรรมอุตสาหกรรมท่ามกลางความเงียบสงบ

ภาพที่ 5-27 การออกแบบจัดโซนเคลื่อนไหวและคงที่ในพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

2.6 การวิเคราะห์การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่

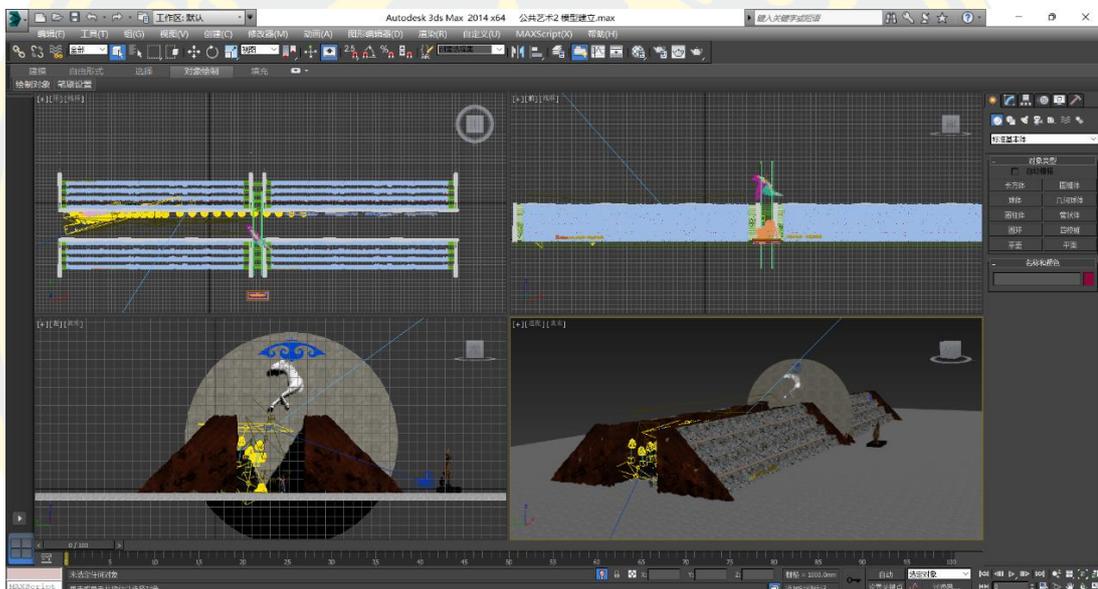
การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่นันทนาการปฏิบัติตามหลักการออกแบบเพื่อการเข้าถึงของผู้ชม และควรสอดแทรกข้อมูลผ่านการบอกเล่าเรื่องราว (Han Dongnan, 2023, p. 117) การออกแบบเส้นทางเดินชมงานช่วยให้ผู้เข้าชมได้รับประสบการณ์รับชมที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ทางเข้าออกหลักกำหนดให้อยู่ตรงทางเดินของโซนจัดแสดง หลังจากชมส่วนนี้แล้วก็เดินเข้าสู่โซนชมวิวอ่าวเปาที่เป็นบันได ถัดจากนั้นเป็นโซนขึ้นส่วนเครื่องจักรลอมเหล็ก โซนจัดแสดงอีกจุดหนึ่ง แล้วขึ้นโซนชมวิวบันไดอีกสองแห่ง สุดท้ายลัดเลาะผ่านโซนชมวิวตะวันเบิกฟ้า หลังจากนั้นสามารถเดินชมได้ตามอรรถาธิบาย เส้นทางที่ดีช่วยให้ผู้ชมสามารถเดินชมได้ตามลำดับ โดยที่ทิศทางการเดินไม่ปะทะกัน

ภาพที่ 5-28 การวิเคราะห์การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

2.7 ภาพสามมิติของงานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรม 3ds Max

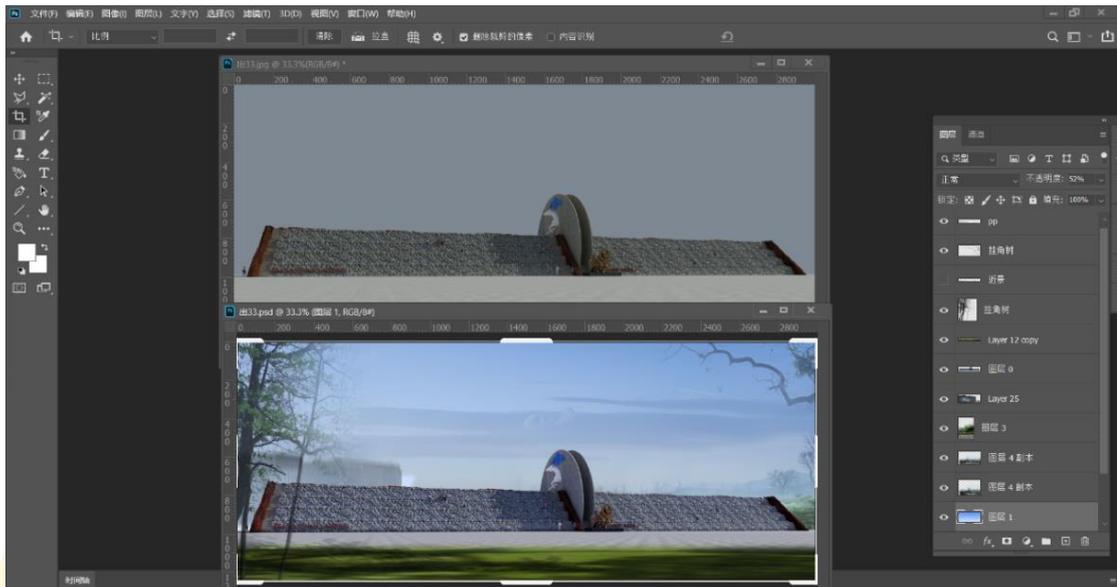
หลังจากออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 เสร็จสิ้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปจะเป็นการจัดทำภาพสามมิติด้วยโปรแกรม 3ds Max ประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้: สร้างแบบจำลอง - ใส่วัสดุพื้นผิว - จัดแสง - ถ่ายภาพ - สร้างภาพเรนเดอร์ ระหว่างที่สร้างแบบจำลอง มีการพิจารณาปรับเปลี่ยนรายละเอียดต่าง ๆ ในแผนการออกแบบไปด้วย ซึ่งช่วยให้แก้ไขแบบงานศิลปะสาธารณะได้อย่างเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น การทำภาพเรนเดอร์ 3ds Max ช่วยให้นักออกแบบสามารถปรับรายละเอียดในงานออกแบบให้ดีที่สุด และนำเสนอแผนงานออกแบบได้อย่างถูกต้องและสมจริง ทำให้ผู้ชมเห็นภาพและเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 5-29 กระบวนการจัดทำภาพงานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรม 3ds Max (Jin Xiaodong, 2024)

2.8 การปรับแต่งภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรมโฟโตช้อป

หลังจากทำภาพเรนเดอร์ด้วยโปรแกรม 3ds Max แล้ว ภาพที่ได้จะเป็นเพียงแค่ภาพเรนเดอร์เบื้องต้น ยังต้องส่งไฟล์ภาพเข้าโปรแกรมโฟโตช้อปเพื่อแปลงเป็นภาพสองมิติและปรับสี ทำให้ภาพเรนเดอร์เสร็จสมบูรณ์ ให้ความรู้สึกสมจริงและน่าดึงดูดใจมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-30 กระบวนการปรับแต่งภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรมโฟโตช็อป (Jin Xiaodong, 2024)

2.9 การนำเสนอภาพผลงานศิลปะสาธารณะ “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า”

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” เป็นชุดงานพื้นที่หลักยาว 110 เมตร กว้าง 28 เมตร สูง 7 เมตร ผนังรูปทรงกลมมีเส้นผ่านศูนย์กลาง 17 เมตร ด้วยทำเลที่ตั้งซึ่งอยู่ด้านหลังอาคารของรัฐ งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 จึงถูกจำกัดความสูง และหันมาใช้ในการขยายออกทางด้านข้าง งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 ผสมผสานเส้นเค้าโครงของ “ก้อนเหล็ก” เข้ากับ “อ่าวเปา” ให้เป็นหนึ่งเดียว แล้วออกแบบผลงานที่ส่งผลกระทบทางสายตาค้นตรงพลังและขับเน้นความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ใช้สอย เป็นงานศิลปะสาธารณะแบบครบวงจร ชื่องาน “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” สื่อว่าพื้นที่บริเวณนี้เป็นที่จัดแสดงความสำเร็จของวัฒนธรรมเหล็กเป็นหลัก ชื่อของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 และ 2 เป็นการไล่ลำดับ ขณะเดียวกันทั้งสองชิ้นงานก็มีการใช้ “ม้ามองไกล” เกิดความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน

ภาพที่ 5-31 ภาพเรนเดอร์ระยะไกลงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-32 ภาพด้านข้าง (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพเรนเดอร์โซนชมวิวิว้าวเปา งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 จะสังเกตเห็นแนวกำแพง “อ้าวเปา” ที่ก่อด้วยหินเป็นชั้นบันได้กับกำแพงคอนกรีตรูปครึ่งวงกลม ซึ่งเมื่อรวมกับ “ม้ามองไกลแห่งทุ่งหญ้า” ที่กำลังไผทะยานและลวดลายเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองไกล ก็สะท้อนถึงวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ภาพเงาของโรงงานถลุงเหล็กและข้อความที่ระลึกการผลิตเหล็กตรงมุมล่างซ้ายของผลงาน ใช้วัสดุเป็นแผ่นเหล็กสีสนิมเพื่อเน้นย้ำหัวข้องานศิลปะ

ภาพที่ 5-33 ภาพเรนเดอร์โซนชมวิวิว้าวเปา งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพเรนเดอร์ของตะวันเบิกฟ้ากับม้ามองไกล หินเนื้อหยาบที่ก่อกันเป็น “อ้าวเปา” และกำแพงคอนกรีต ตูตัดกับม้ามองไกลสีขาวและลวดลายสีฟ้า ชับเน้นองค์ประกอบเชิงสัญลักษณ์ให้ยิ่งโดดเด่น

ในแง่ของวัสดุและสีสันทัน บางส่วนของชิ้นงานใช้วัสดุเป็นคอนกรีตเนื้อหยาบสีเทา ผนังทำจากหินแร่สีสนิม ม้ามองไกลทำจากเหล็กสแตนเลสสีขาว ป้ายลวดลายทำจากเหล็กสแตนเลสสีฟ้า ขณะที่ส่วนพื้นของโซนชมวิ้วทำจากแผ่นเหล็กสแตนเลสผิวกระจก การออกแบบโดยรวมสอดคล้องกับวัสดุและสีสันทันที่ดึงออกมาได้ในบทที่ 4

ภาพที่ 5-34 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดตะวันเบิกฟ้าและม้ามองไกล (Jin Xiaodong, 2024)

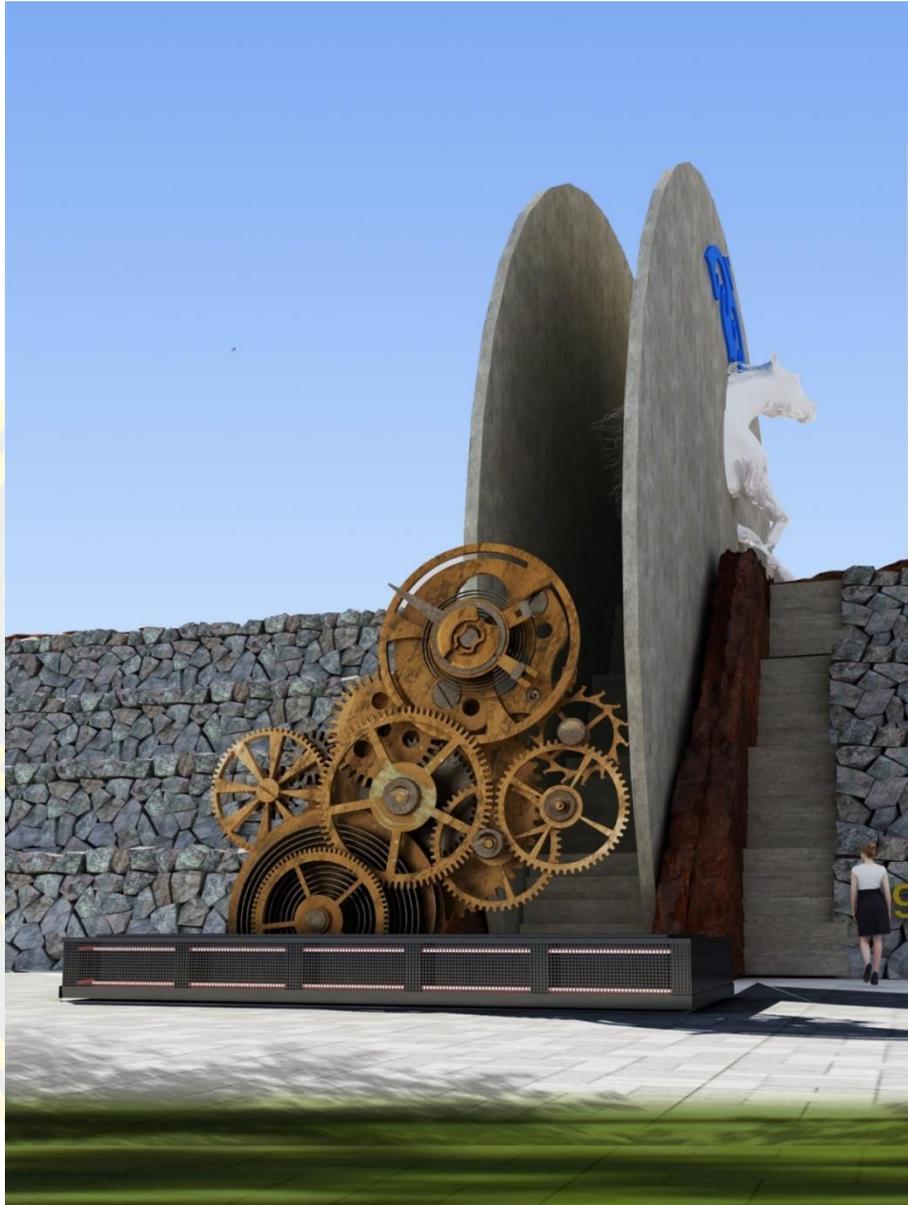
ภาพที่ 5-35 ภาพมุมบนของโจนชมิวอ่าวเปา (Jin Xiaodong, 2024)

โจนชมิวตรงกลาง ตั้งอยู่ตรงใจกลางของงานศิลปะสาธารณะ โดยมีกำแพงรูปครึ่งวงกลมสองฝั่งขนานทางเดินตรงกลางที่ก่อเป็นบันได สามารถเดินขึ้นไปยังจุดสูงสุดได้ กำแพงคอนกรีตสูงใหญ่เป็นการจำกัดพื้นที่ทางสายตา เมื่อยืนอยู่ระหว่างกำแพงทั้งสอง ผู้เข้าชมจะรู้สึกถึงความแตกต่างของขนาด มองเห็นภาพท้องฟ้าที่ถูกบีบอัด และรับรู้ถึงพลังแห่งอุตสาหกรรม

ภาพที่ 5-36 โชนชมวิวดรทรงกลาง (Jin Xiaodong, 2024)

โชนขึ้นส่วนเครื่องจักรหลอมเหล็ก ตั้งอยู่บริเวณตรงกลางของงานศิลปะสาธารณะ เป็นพื้นที่แสดงภาพลักษณ์โดยรวมของชิ้นงาน โดยนำชิ้นส่วนเครื่องจักรหลอมเหล็กมาถ่ายทอดความเป็นส่วนหนึ่งของสุนทรียภาพจักรกล เป็นบริเวณที่ช่วยเสริมภาพรวมของชิ้นงาน ทำให้ตัวงานสอดคล้องกับหัวข้อมากยิ่งขึ้น เพิ่มจุดสนใจและประสบการณ์ทางวัฒนธรรมให้แก่ผู้เข้าชม

ภาพที่ 5-37 โชนชิ้นส่วนเครื่องจักรลอมเหล็ก (Jin Xiaodong, 2024)

โชนชมวิวิว้าวเปา การจะมองเห็นรายละเอียดของพื้นที่ต้องอาศัยการพิจารณาในระยะใกล้ โดยโชนนี้ก่อด้วยวัสดุหินเป็นชั้นบันไดทั้งหมด 3 ชั้น แต่ละชั้นมีบันไดเล็กที่สามารถเข้าถึงได้ พื้นปูด้วยเหล็กสแตนเลสกันลื่น เนื่องจากวัสดุมีคุณสมบัติสะท้อนแสง ส่วนที่เป็นหินจึงสะท้อนแสงได้ให้ความรู้สึกแผ่ขยายออกไปเมื่อมองดู ตรงสุดปลายทั้งสองฝั่งใช้วัสดุหินแร่เหล็ก ทำให้ชิ้นงานดูโดดเด่นยิ่งขึ้น

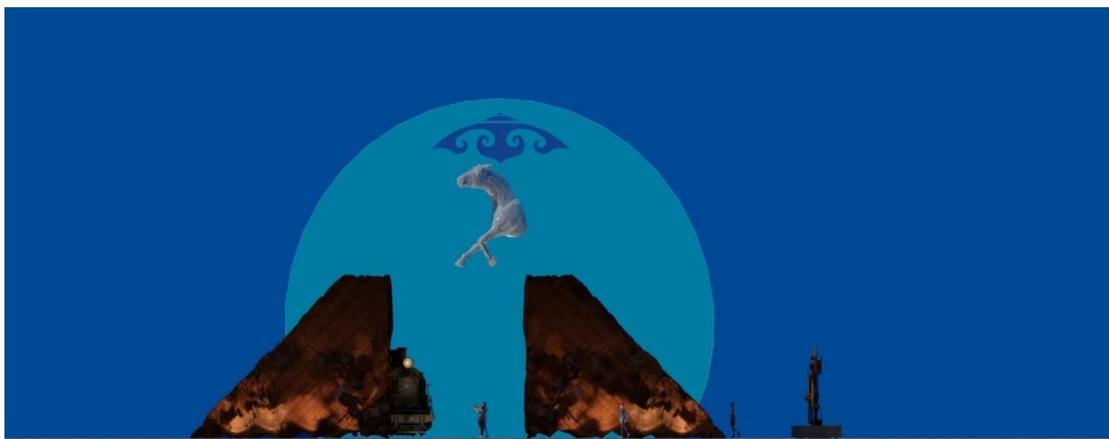

ภาพที่ 5-38 โชนชมวิวิวอ่าวเปา (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพเรนเดอร์ทางเข้าโซนจัดแสดง ตรงมุมนี้เป็นการทำเลียนแบบผิวสัมผัสของแร่เหล็ก เพื่อจำลองแหล่งแร่เหมืองไป๋วันเอ้อปั๋ว ตะวันเบิกฟ้าทรงเครื่องวงกลมลอยขึ้นเหนือเหมืองแร่อย่างช้า ๆ ฆ่าทุ่งหญ้าที่สื่อถึงเปากังกรู้กระโจนออกจากดวงอาทิตย์ ในส่วนนี้สื่อเน้นของการหลอมรวมกัน ระหว่างการก่อตั้งเปากังกับวัฒนธรรมทุ่งหญ้า

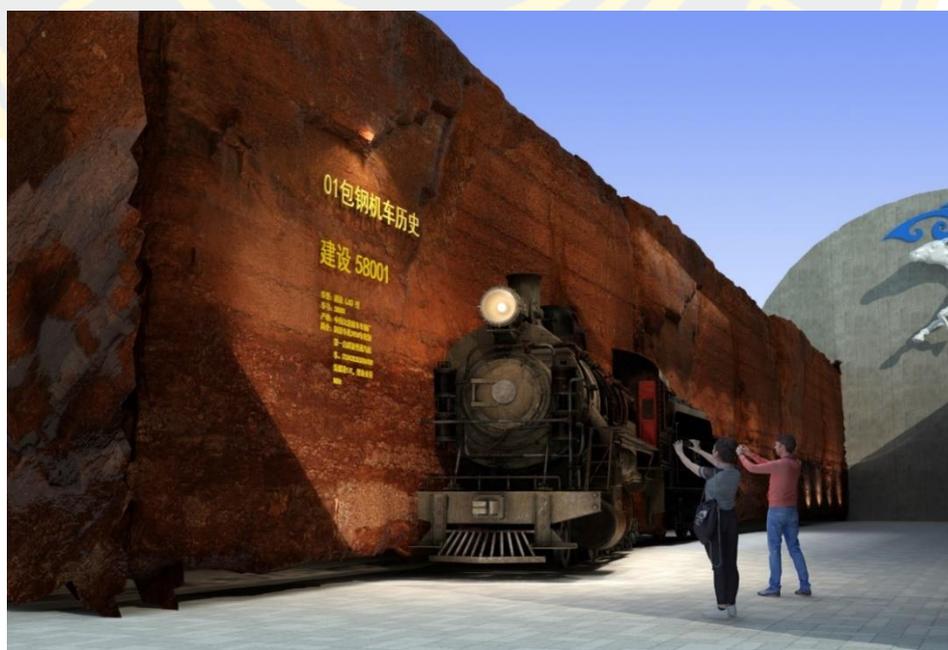

ภาพที่ 5-39 ภาพเรนเดอร์ทางเข้าโซนจัดแสดง (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-40 ภาพด้านข้างของงานศิลปะสาธารณะ (Jin Xiaodong, 2024)

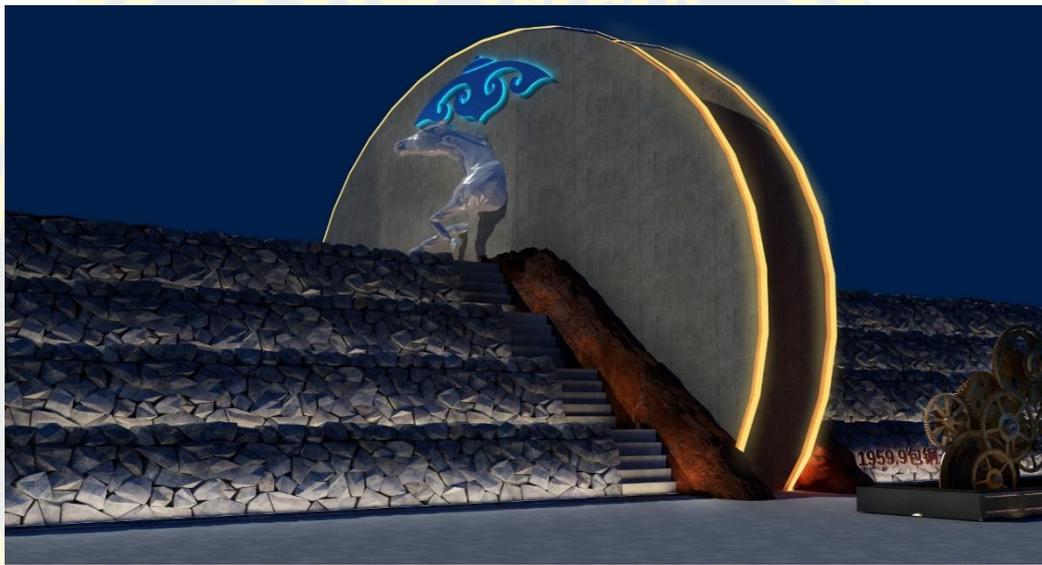
ภาพเรนเดอร์ไซนจัดแสดง ตรงทางเข้าไซนจัดแสดงเป็นที่ตั้งรถไฟรุ่นแรกของเป่ากั๋งกรุ๊ป ระบุหมายเลข “ก่อสร้าง 58001” รถไฟขบวนนี้ได้เป็นประจักษ์พยานความเจริญก้าวหน้าของเป่ากั๋งกรุ๊ปบนดินแดนแห่งทุ่งหญ้า รวมถึงการหลอมรวมระหว่างวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับวัฒนธรรมเหล็ก การออกแบบให้รถไฟดังกล่าวตั้งอยู่ตรงทางเข้าพื้นที่จัดแสดงของงานศิลปะสาธารณะ ยิ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของงานศิลปะชิ้นนี้ ในแง่ของรูปลักษณ์ รถไฟจำลองกำลังบรรทุกแร่ออกจาก กำแพงแร่สูงใหญ่ ไฟหน้าขบวนส่องสว่าง ทำให้ผู้เข้าชมได้สัมผัสถึงบรรยากาศของการผลิตเหล็ก

ภาพที่ 5-41 ภาพเรนเดอร์ไซนจัดแสดง (Jin Xiaodong, 2024)

ในภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามค่ำคืนกลางคืน แสงไฟที่เพิ่มเข้ามาขับเน้นเส้นเค้าโครงขององค์ประกอบตะวันเบิกฟ้าให้ชัดเจน ขณะที่แสงไฟเป็นแนวเส้นตรงขององค์ประกอบอ่าวปากก็ช่วยให้มองเห็นชั้นบันไดลดหลั่นเป็นชั้น ๆ กำแพงตะวันเบิกฟ้าทำหน้าที่เป็นฉากสำหรับฉายภาพโปรเจคเตอร์ โดยจะฉายหัวข้อต่าง ๆ ผลัดเปลี่ยนกันไป

นอกจากนี้ ยังอาจอนุญาตให้ผู้คนเข้าชมงานศิลปะได้ในช่วงกลางคืน โดยให้การจัดแสงการฉายภาพโปรเจคเตอร์ และการใช้สื่อช่วยสะท้อนจุดเด่นต่าง ๆ ของงานออกมา

ภาพที่ 5-42 ภาพเรนเดอร์ทิวทัศน์ยามค่ำคืนกลางคืนของโซนตรงกลาง (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-43 ทิวทัศน์ยามค่ำคืนกลางคืนของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 (Jin Xiaodong, 2024)

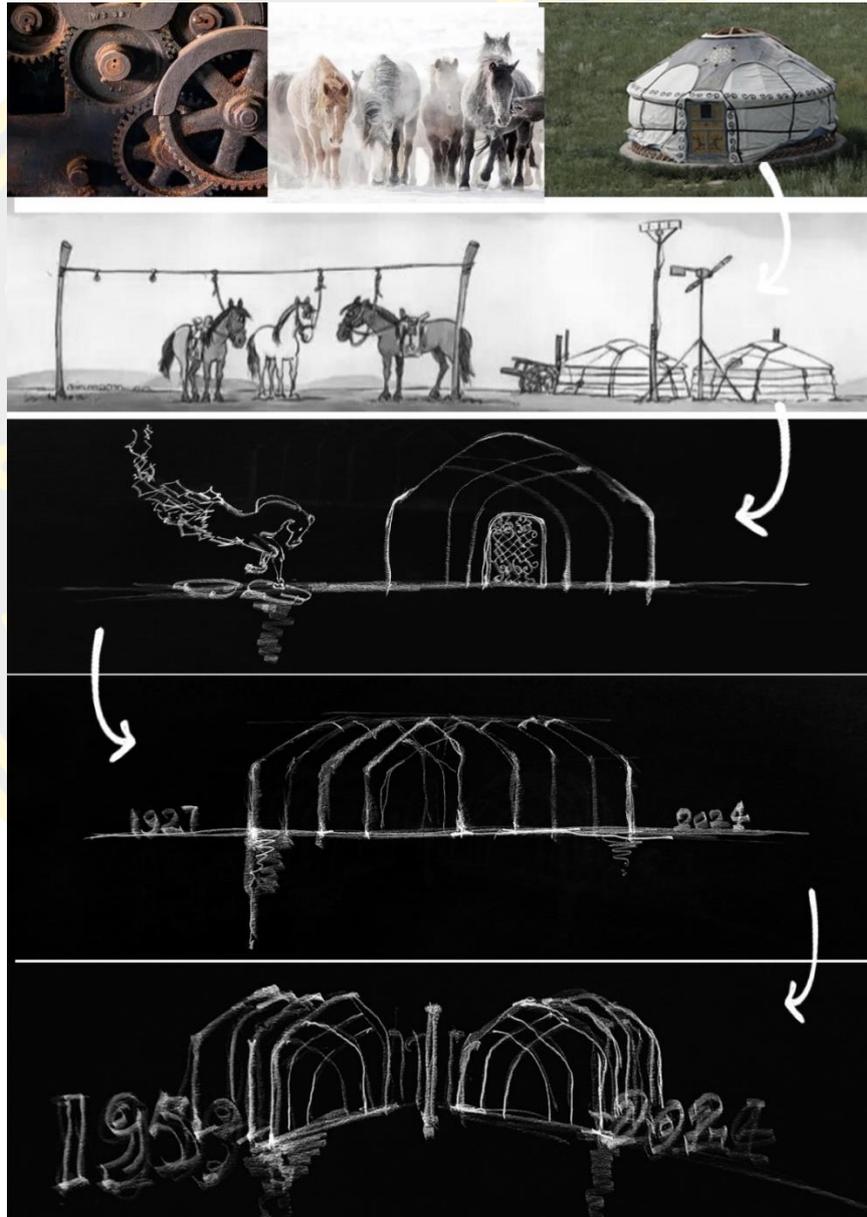
ภาพที่ 5-44 การถ่ายภาพโปรเจคเตอร์ตอนกลางคืนของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 (Jin Xiaodong, 2024)

3. การนำแนวคิดในการออกแบบและองค์ประกอบทางวัฒนธรรมถ่ายทอดผ่านงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 “สวนเมืองเหล็กกล้า”

3.1 แนวคิดและภาพร่าง

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 “สวนเมืองเหล็กกล้า” นำผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ “กระโจมแบบมองโกล” “เครื่องจักรหลอมเหล็ก” และ “ม้ามองโกล” จากบทที่ 4 มาใช้ในการออกแบบ ประการแรกคือนำรูปทรงของ “กระโจมแบบมองโกล” มาจำแนกและแปลงเป็นสัญลักษณ์ ดึงเส้นเค้าโครงวงล้อมของกระโจมแบบมองโกลมาใช้ นำเส้นเค้าโครงกระโจมเดี่ยวมาประกอบกันจนกลายเป็นกระโจมแบบมองโกลขนาดใหญ่ จุดสนใจตรงกลางได้แก่ “อาซาแห่งทุ่งหญ้า” ในท่วงท่าอย่างกีบร้อนลงสู่พื้นโดยถูกแปลงเป็นสัญลักษณ์ ท่อนหลังของ “ม้ามองโกล” ในท่าร้อนลงนี้เสมือนกำลังสลายเป็นชิ้น ๆ ภาพที่ปรากฏจึงยิ่งกระตุ้นให้ครุ่นคิดใคร่ครวญ วงล้อมชั้นนอกสุดประกอบด้วยตัวเลขแทนปีสำคัญของอุตสาหกรรมเหล็กในเปาโถวไล่เรียงกันเป็นวงกลม โดยมีแผ่นป้ายข้อความอธิบายติดอยู่ด้านข้าง ตัวเลขแต่ละตัวประกอบขึ้นจากการเชื่อมองค์ประกอบชิ้นส่วนต่างๆ ของเครื่องจักรหลอมเหล็กเข้าด้วยกัน รูปลักษณะโดยรวมของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 ใช้การออกแบบแบบมุ่งสู่จุดศูนย์กลาง สร้างความรู้สึกของการรวมตัวกัน จัดวาง “ม้ามองโกล” “กระโจมมองโกล” และ “ชิ้นส่วนเครื่องจักรหลอมเหล็ก” โดยออกแบบล้อมรอบซ้อนกันเป็นชั้น นำองค์ประกอบทุ่งหญ้าและเหล็กมาหลอมรวมกันอย่างเหมาะสม

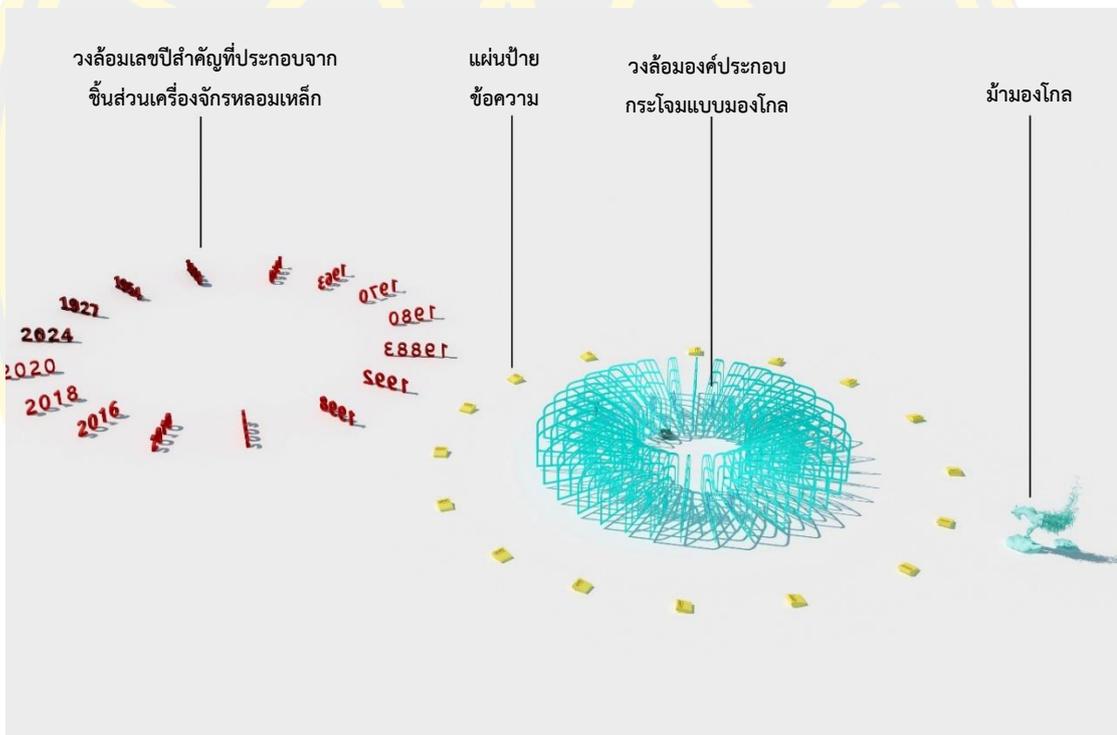
“ม้ามองไกลแห่งทุ่งหญ้า” พงษ์ทะยานผ่านงานศิลปะสาธารณะทั้งสามชิ้น โดยสำหรับงานศิลปะชิ้นนี้ ม้าได้เปลี่ยนจากทำควบทะยานเป็นการร่อนลงสู่พื้น สี่ว่า “ม้ามองไกลแห่งทุ่งหญ้า” ได้มาถึง “สวนเหล็กกล้า” แล้ว โดยจะคุ้มครองครัวเรือนนับพันนับหมื่นและให้การช่วยเหลือถิ่นฐานบ้านเกิดของเราไปพร้อมกับอุตสาหกรรมเหล็กอย่างเงียบ ๆ

ภาพที่ 5-45 ภาพร่างออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 (Jin Xiaodong, 2024)

3.2 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ

หลังจากร่างแบบแนวคิดเบื้องต้นเสร็จสิ้นแล้ว ก็วิเคราะห์และจัดทำแบบจำลองของพื้นที่ เพื่อให้ได้มาซึ่งโครงสร้างที่เหมาะสมมากขึ้น ขนาดและสัดส่วนที่สอดคล้องกันมากขึ้น แผนผังและเส้นทางการเดินชมงานที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมถึงรายละเอียดในองค์ประกอบที่รุ่มรวยยิ่งขึ้น งานศิลปะหมายเลขสามนี้แตกต่างจากสองชิ้นก่อนหน้านี้ เนื่องจากไม่มีพื้นที่จัดแสดง มีเพียงการนำเสนอรูปลักษณะขององค์ประกอบอย่างเรียบง่ายเท่านั้น องค์ประกอบในการออกแบบยังถูกสะท้อนผ่านวงล้อมทั้งสามชั้น การออกแบบโดยรวมเป็นงานศิลปะสาธารณะขนาดเล็กที่ประกอบกันเป็นงานศิลปะสาธารณะขนาดใหญ่ โดยผสมผสานแสงและเงาเข้ากับองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะอันเฉียบคมขึ้นมา

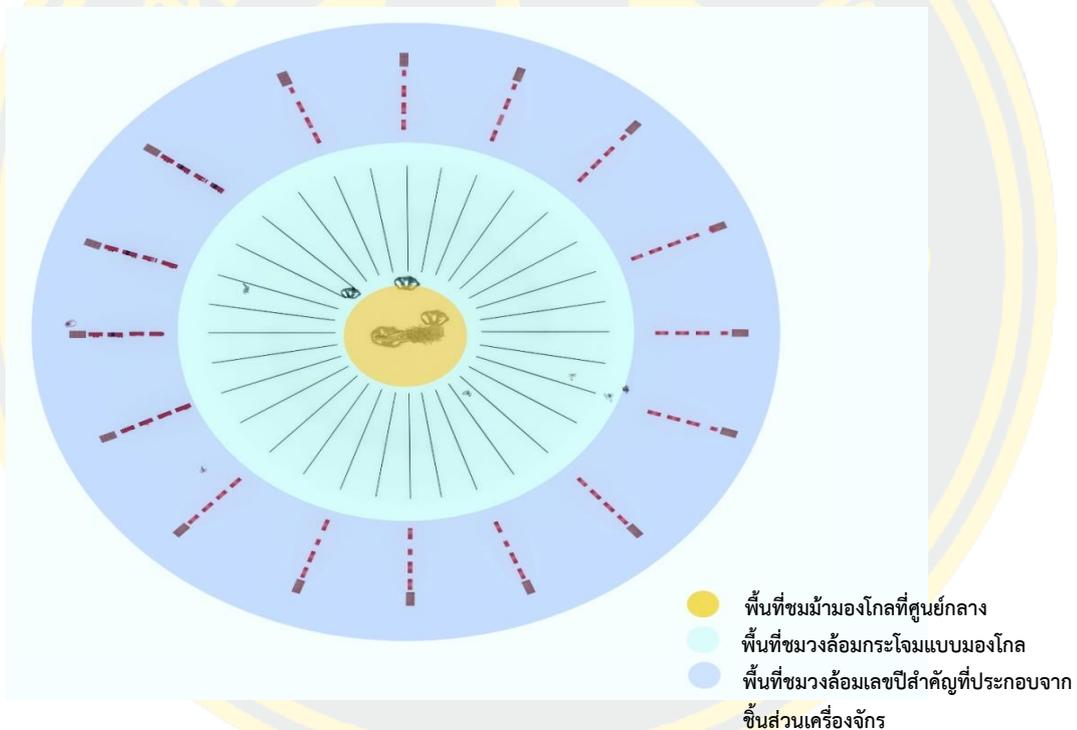

ภาพที่ 5-46 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ (Jin Xiaodong, 2024)

3.3 ภาพมูมบนแสดงการจัดพื้นที่

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 แบ่งออกเป็น 3 โซนตามการใช้งาน ไม่มีการกำหนดทางเข้าออกที่แน่นอน พื้นที่ว่างแต่ละจุดสามารถใช้เป็นทางเข้าออกได้ การออกแบบใช้การมุ่งสู่ศูนย์กลางจากชั้นนอกสู่ชั้นใน โซนสีฟ้าชั้นนอก ประกอบด้วยเลขปีสำคัญที่ประกอบจากชิ้นส่วนจักรกล แต่ละปีสื่อถึงเหตุการณ์สำคัญในอุตสาหกรรมเหล็กของเปาโถว ด้านข้างมีแผ่นป้ายคำอธิบายติดอยู่ เพื่อให้ผู้พบเห็นได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์การหลอมเหล็ก โซนสีฟ้าอ่อนชั้นถัดจากวงล้อม

เลขปีสำคัญเป็นพื้นที่ชมวงล้อมกระโจมแบบมองไกล ใช้สัญลักษณ์รูปกระโจมที่เรียงตัวกันเป็นวงกลม สามารถสัมผัสความงามของโครงสร้างกระโจมแบบมองไกลได้อย่างชัดเจนผ่านการเปลี่ยนแปลงของแสงและเงา กระโจมแบบมองไกลเป็นที่สำหรับอยู่อาศัย กล่าวคือ เป็นตัวแทนของบ้าน โชนสีเหลืองตรงกลางคือพื้นที่สำหรับชม “ม้ามองไกลแห่งทุ่งหญ้า” เป็นจุดศูนย์กลางของทั้งงานศิลปะสาธารณะ “ม้ามองไกลแห่งทุ่งหญ้า” ควบทะยานจากงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 มายังงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 เมื่อมาถึงบริเวณนี้ ท่าทางของม้าเปลี่ยนจากการวิ่งตะบึงเป็นการร่อนลงสู่พื้น แสดงถึงการค้นพบสถานที่อันเป็นบ้านและที่อยู่ของตนเอง ทั้งสามโชนนี้ถ่ายทอดความหมายแฝงของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 ออกมาผ่านภาษาศิลปะและสัญลักษณ์

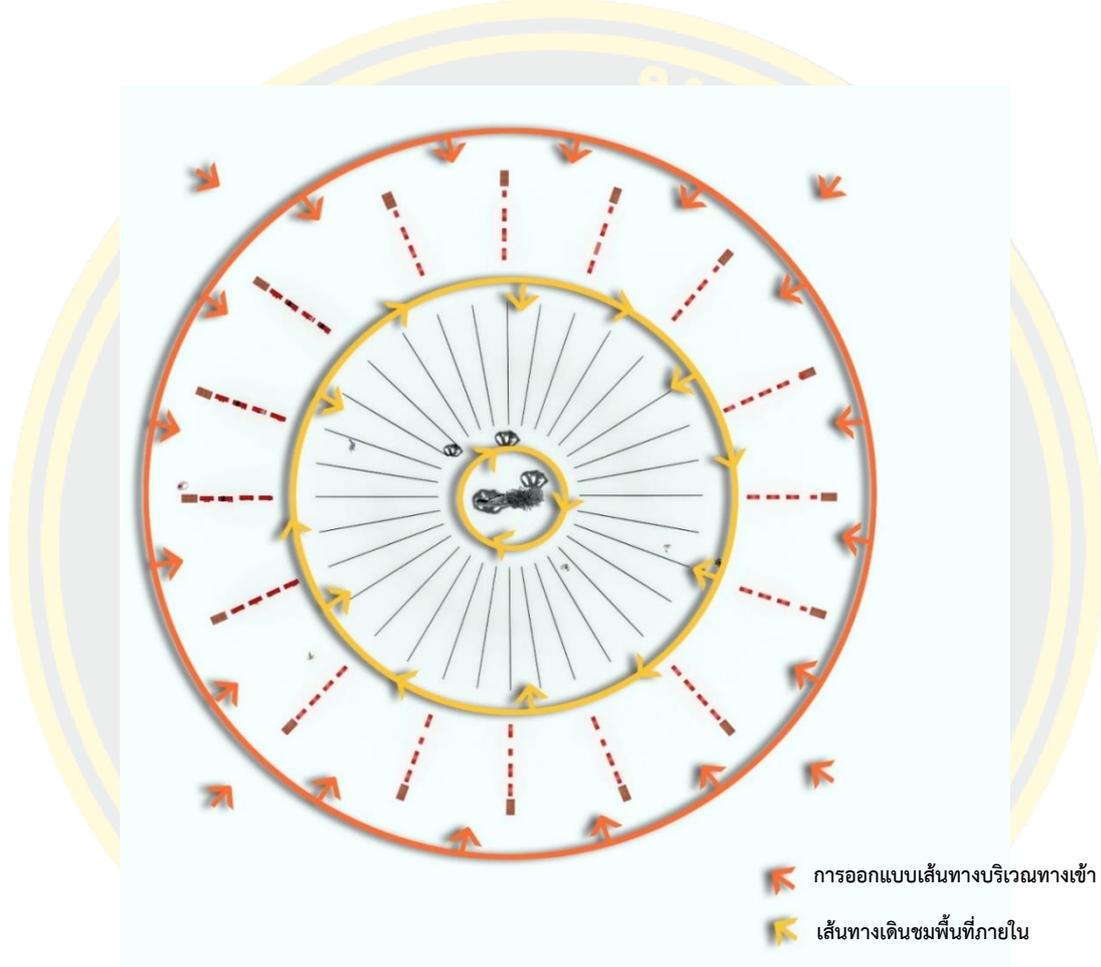

ภาพที่ 5-47 ภาพมุมบนแสดงการจัดพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

3.4 การวิเคราะห์การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่

การออกแบบเส้นทางเดินชมพื้นที่นิทรรศการปฏิบัติตามหลักการออกแบบเพื่อการเข้าถึงของผู้ชม และควรสอดแทรกข้อมูลผ่านการบอกเล่าเรื่องราว (Han Dongnan, 2023, p. 117) เส้นทางเดินชมงานศิลปะสาธารณะนี้ออกแบบในรูปแบบค่อนข้างเรียบง่าย ซึ่งไม่ออกแบบให้เป็นเส้นตรง แต่ให้เดินชมแบบสุ่ม โชนสีส้มเป็นทางเข้าและเส้นทางเดินชมชั้นนอก ลูกศรทั้งหมดบ่งบอกตำแหน่งที่เป็นทางเข้า เส้นสีส้มแสดงทางเดินเป็นวงกลม เส้นสีเหลืองเป็นเส้นทางเดินชมพื้นที่บริเวณ

ที่สองและทิศทางสำหรับเข้าพื้นที่ชั้นถัดไป ลูกศรชี้ไปยังพื้นที่สัมผัสประสบการณ์กระโจมแบบมองโกล วงกลมสีเหลืองขนาดเล็กตรงกลางคือพื้นที่ชม “ม้ามองโกลแห่งทุ่งหญ้า” เมื่อเดินตามเส้นทางก็จะวนชมได้ครบรอบ ในแง่ของเส้นทาง ทิวทัศน์งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 สามารถเดินชมได้ตามอัธยาศัย สัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรมได้อย่างอิสระตามใจชอบ

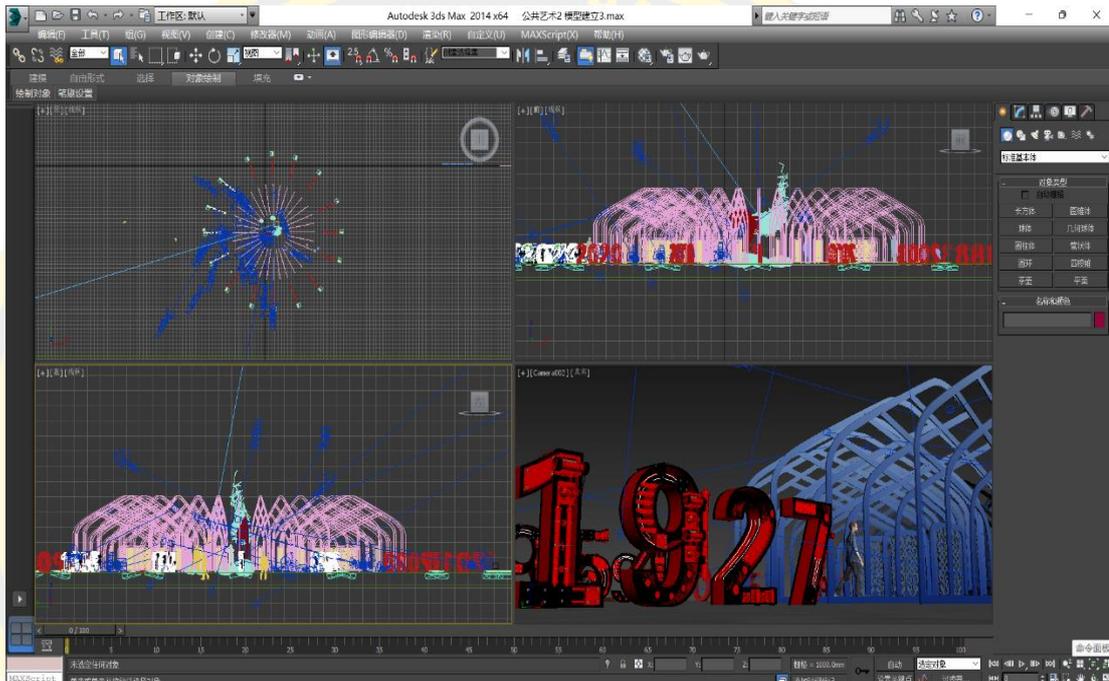

ภาพที่ 5-48 การออกแบบเส้นทางการเดินชมพื้นที่ (Jin Xiaodong, 2024)

3.5 ภาพสามมิติของงานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรม 3ds Max

หลังจากออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 ขึ้นต่อไปจะเป็นการจัดทำภาพสามมิติด้วยโปรแกรม 3ds Max ซึ่งช่วยปรับแต่งรายละเอียดให้ดูสมจริงยิ่งขึ้น โดยประกอบด้วยขั้นตอนต่อไป้: สร้างแบบจำลอง - ใส่วัสดุพื้นผิว - จัดแสง - ถ่ายภาพ - สร้างภาพเรนเดอร์ ระหว่างสร้างแบบจำลอง มีการพิจารณาปรับเปลี่ยนรายละเอียดต่าง ๆ ในแผนการออกแบบ ช่วยให้สามารถสร้างจุดสำคัญในงานศิลปะสาธารณะได้อย่างเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนการใส่วัสดุพื้นผิวช่วยในการเปรียบเทียบวัสดุประเภทต่าง ๆ เพื่อเลือกวัสดุที่เหมาะสมที่สุด ขณะที่การจัดแสงสามารถจำลองการ

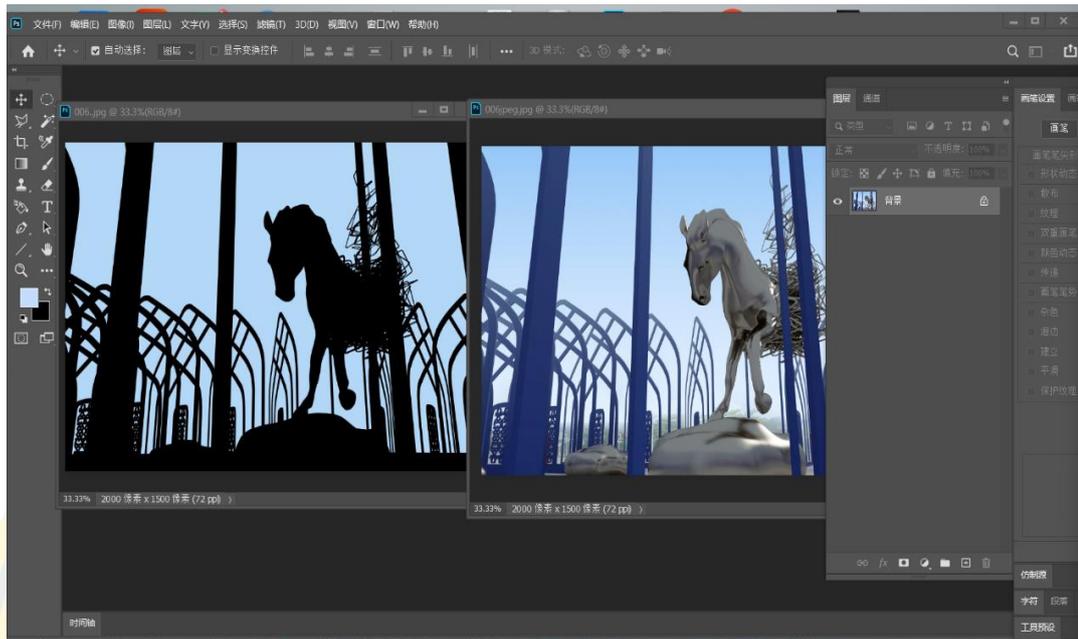
ตกกระทบและสะท้อนแสงบนวัตถุในช่วงเวลาต่าง ๆ ช่วยให้ปรับเปลี่ยนโครงสร้างได้ง่ายขึ้น การทำภาพเรนเดอร์ 3ds Max ช่วยให้นักออกแบบสามารถปรับรายละเอียดในงานออกแบบให้ดีที่สุด และนำเสนอแบบได้อย่างถูกต้องและสมจริง ทำให้ผู้ชมเห็นภาพและเข้าใจเนื้อหาการออกแบบได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 5-49 ภาพเรนเดอร์โปรแกรม 3ds Max (Jin Xiaodong, 2024)

3.6 การปรับแต่งภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรมโฟโตช้อป

หลังจากทำภาพเรนเดอร์ 3ds Max แล้ว ภาพที่ได้ยังไม่สามารถนำมาใช้ได้ทันที ต้องนำไปปรับสีและแปลงเป็นภาพสองมิติในโปรแกรมโฟโตช้อปก่อนเพื่อให้ภาพเรนเดอร์เสร็จสมบูรณ์ ให้ความรู้สึกสมจริงน่าดึงดูดใจมากยิ่งขึ้น นำเสนอการออกแบบได้มีประสิทธิภาพขึ้น โปรแกรมโฟโตช้อปไม่เพียงใช้ในการปรับแต่งภาพเรนเดอร์ แต่แผนภาพเชิงวิเคราะห์ต่าง ๆ เช่น แผนผังจัดพื้นที่ แผนผังเส้นทางการเดิน ภาพแบบจำลอง เป็นต้น ล้วนต้องผ่านการปรับแต่งเช่นนี้ทั้งสิ้น กระบวนการนี้มีความสำคัญในการนำเสนอการออกแบบงานศิลปะสาธารณะในภาพรวม

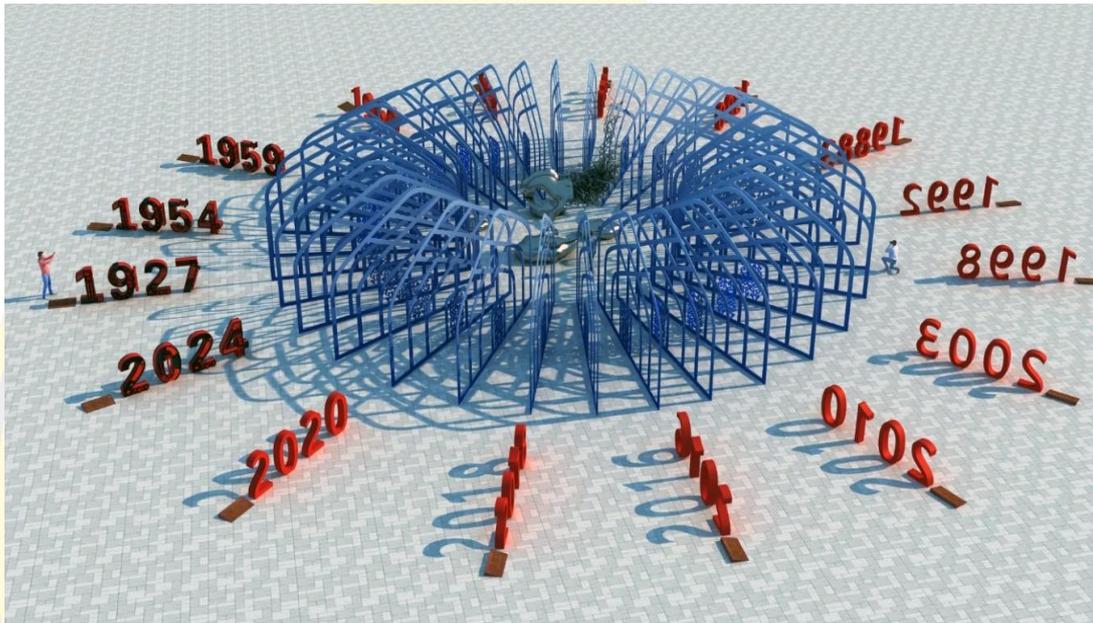

ภาพที่ 5-50 กระบวนการปรับแต่งภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะด้วยโปรแกรมโฟโตช็อป (Jin Xiaodong, 2024)

3.7 ภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะ

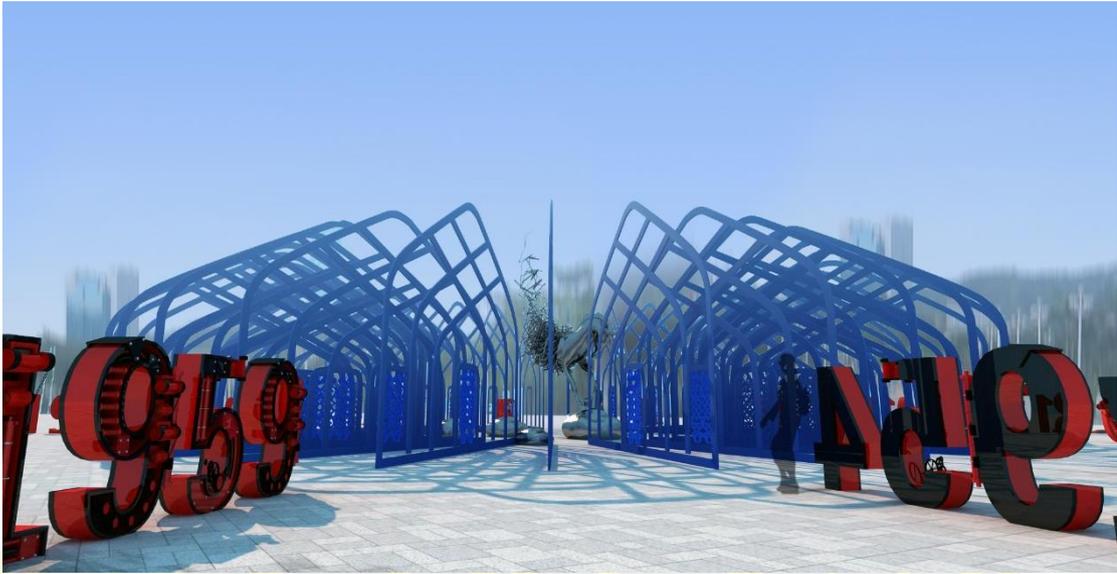
งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 “สวนเมืองเหล็กกล้า” เป็นชุดงานที่มีความสูง 5 เมตร เส้นผ่านศูนย์กลางของโครงสร้างทรงกลมหลัก 25 เมตร สู่ถึงถิ่นฐานหรือบ้านภายใต้การก่อสร้างเหล็ก จะเห็นได้ว่างานศิลปะสาธารณะจัดเรียงเป็นรูปทรงกระโจมแบบมองโกลขนาดใหญ่ ซึ่งประกอบขึ้นจากสัญลักษณ์รูปกระโจมขนาดย่อมจำนวนมาก มีนัยยะว่าบ้านหลังใหญ่ประกอบขึ้นจากกระโจมแบบมองโกลขนาดเล็ก ตรงจุดศูนย์กลางได้แก่ตัวแทนของเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า “ม้ามองโกล” ที่ร่อนลงจากหมู่เมฆ และตีמד้ากับความเงียบสงบภายในกระโจม ตัวม้าทำจากเหล็กสแตนเลสที่ผลิตโดยเป่ากังกรูป อันเป็นวัสดุที่มีลักษณะเฉพาะถิ่น วงล้อมเลขปีสำคัญชั้นนอกสุดที่โค้งค้อมประกบเครื่องจักรลอมเหล็กทำหน้าที่คุ้มครองกระโจมแบบมองโกล สู่ถึงเหล็กที่ลอมรวมเข้ากับการก่อสร้างเมือง สร้างคุณภาพการแก่ถิ่นฐานบ้านเกิดอย่างเงียบเชียบ เลขปีสำคัญสีแดงเป็นหมุดหมายสำคัญในหน้าประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมผลิตเหล็ก ด้านข้างของแต่ละปีมีแผ่นป้ายข้อความอธิบายอยู่ เพื่อให้ผู้เข้าชมเข้าใจความหมายเบื้องหลังเลขปีสำคัญต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยยังคำนึงถึงการออกแบบในอนาคตด้วย ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้นในภายหน้า เลขปีสำคัญเหล่านี้ควรจะมีการจัดการอย่างไร ทางออกคือผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่สำรองเอาไว้และติดตั้งจออิเล็กทรอนิกส์บนพื้นเพื่อแสดงปีสำคัญ นี่เป็นการออกแบบในอนาคตระยะที่สอง ไม่อยู่ในงานออกแบบครั้งนี้ โดยสำรองพื้นที่เอาไว้ให้เท่านั้น

ในแง่ของวัสดุและสีส้น โครงรูปกระโจมแบบมองโกลใช้วัสดุเหล็กสแตนเลสสีฟ้า โชน
เลขปีสำคัญใช้เหล็กสแตนเลสสีแดง ม้ามองโกลทำจากเหล็กสแตนเลส การออกแบบโดยรวมสอดคล้อง
กับวัสดุและสีส้นที่ตั้งออกมาได้ในบทที่ 4

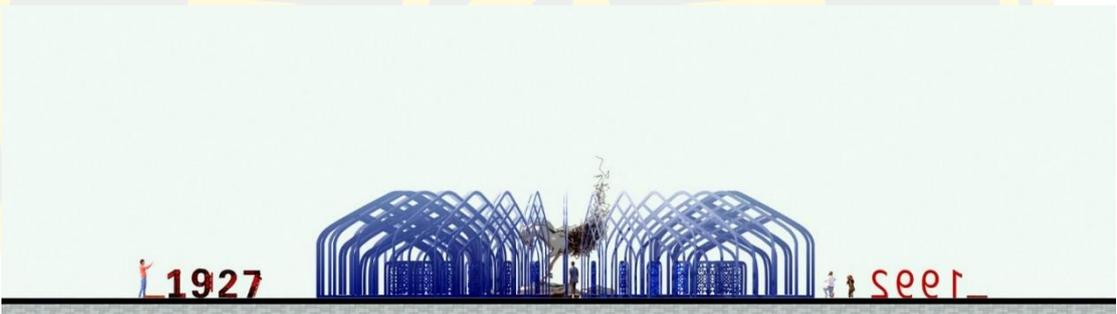

ภาพที่ 5-51 ภาพเรนเดอร์มุมมองของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 (Jin Xiaodong, 2024)

จากภาพเรนเดอร์พื้นที่หลัก จากมุมมองนี้จะมองเห็นโครงกระโจมแบบมองโกลผ่านเลขปี
สำคัญ รูปทรงใช้การจัดองค์ประกอบแบบ กระจายออกจากศูนย์กลาง ให้ผู้เข้าชมได้สัมผัสกับ
สุนทรียภาพในการจัดองค์ประกอบ ในแง่ของภาพเงาบนพื้น ความสูงและองศาของดวงอาทิตย์ที่
เปลี่ยนไปตามช่วงเวลาต่าง ๆ ทำให้ได้รับประสบการณ์ภาพเงาที่แตกต่างกัน รูปทรงที่หนักแน่นจึง
กลายเป็นรูปทรงที่มีการเคลื่อนไหวผ่านแสงและเงา จากมุมมองนี้ผู้เข้าชมยังสามารถเพ่งพินิจ “ม้ามอง
โกล” ตรงจุดศูนย์กลาง มองเห็นองค์ประกอบทางสายตาทั้งหมดเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

ภาพที่ 5-52 ภาพเรนเดอร์พื้นที่หลัก (Jin Xiaodong, 2024)

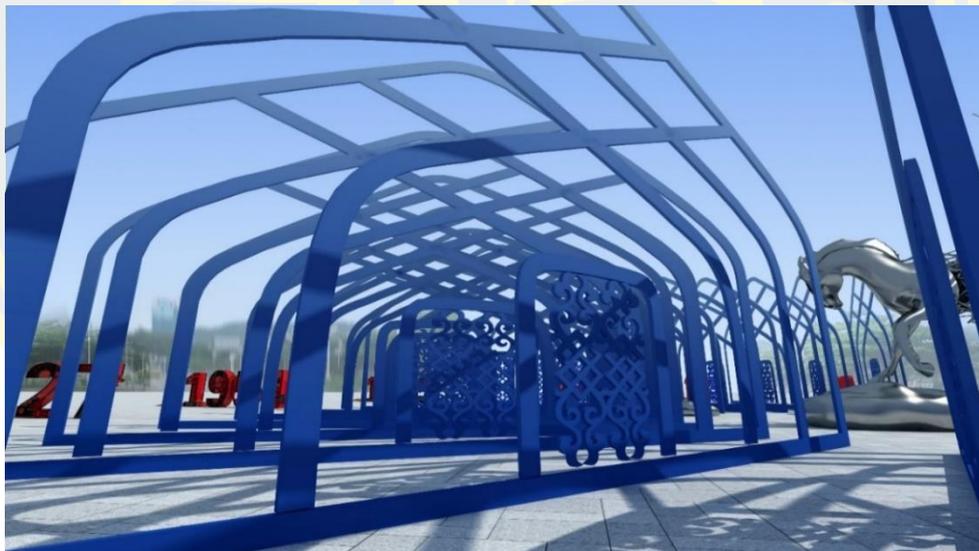

ภาพที่ 5-53 ภาพด้านข้างของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 (Jin Xiaodong, 2024)

จากภาพเรนเดอร์วงล้อมกระโจมแบบมองโกล แสดงรูปทรงเชิงสัญลักษณ์ของกระโจมใหญ่หลังเดียว เป็นการดึงเอาโครงสร้างสำคัญที่สุดของกระโจมแบบมองโกลออกมาทำให้เป็นที่จดจำได้ ขณะเดียวกันโทนสีก็ค่อย ๆ ไล่จากสีฟ้าไปเป็นสีฟ้าอ่อน โดยใช้การผสมผสานสีของ “ฮาด้า” กลางทุ่งหญ้า

ภาพที่ 5-54 ภาพเรนเดอร์วังล้อมกระโจมแบบมองไกล (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-55 ภาพเรนเดอร์องค์ประกอบกระโจมแบบมองไกล (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพเรนเดอร์องค์ประกอบกระโจมแบบมองไกล เน้นแสดงลวดลายบริเวณทางเข้า “กระโจมแบบมองไกล” ซึ่งดึงมาจากลวดลายบนเครื่องแต่งกายในวัฒนธรรมทุ่งหญ้า โดยมี ความหมายแฝงที่สื่อถึงทุ่งหญ้า หนึ่งในนั้นได้แก่ลาย “เงื่อนขมวดยาวผานฉาง” เงื่อนมงคลที่มีความหมายว่าช้วนรินทร์

ภาพเรเนเดอร์ม้ามองโกล นำเสนอเนื้อหาการออกแบบบริเวณใจกลางงานศิลปะ
 สาธารณะหมายเลข 3 เป็นหลัก งานประติมากรรมรูปม้ามองโกลได้พุ่งทะยานผ่านงานศิลปะ
 สาธารณะทั้งสามชิ้น ในงานศิลปะชิ้นนี้ม้าอยู่ในท่วงท่ากำลังร่อนลงแตะเมฆมงคล ลำตัวครึ่งหลัง
 ถ่ายทอดด้วยเส้นเป็นรูปทรงนามธรรม ให้ความรู้สึกวาม้ากำลังเหยียบอย่างลงมา เปิดพื้นที่ให้ผู้เข้าชม
 ได้จินตนาการ โดยพื้นที่นี้สื่อความหมายว่า ม้ามองโกลหวนคืนสู่ถิ่นฐานบ้านเกิด วัสดุที่ใช้ได้แก่เหล็ก
 สแตนเลสที่ผลิตโดยเปากัง สื่อถึงผลผลิตตอบแทนท้องถิ่น

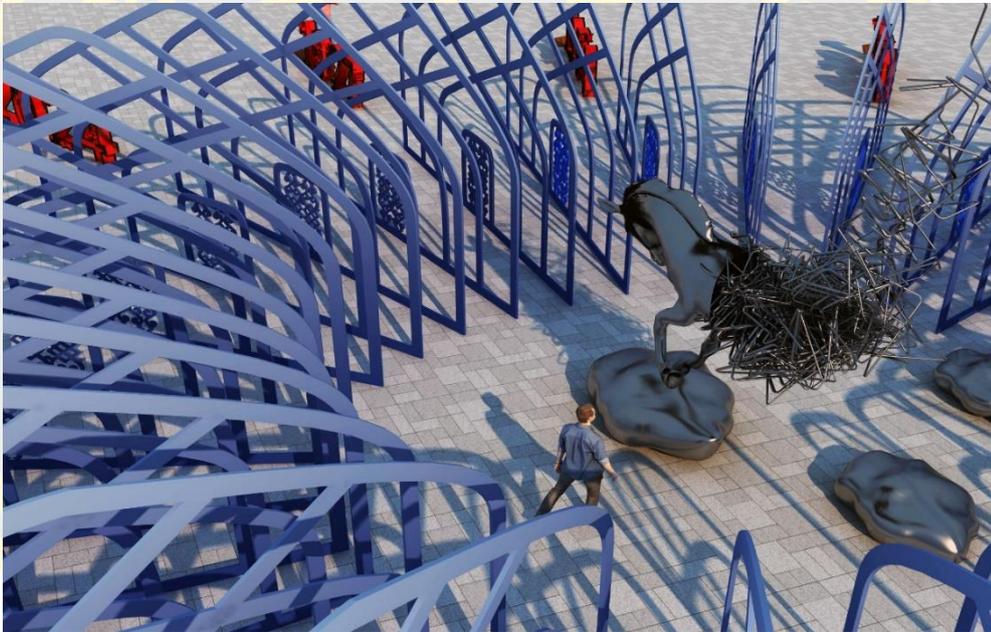

ภาพที่ 5-56 ภาพเรเนเดอร์ม้ามองโกล (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-57 ภาพมุมมองบนพื้นที่ชมม้ามองโกลตรงใจกลาง (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพเรนเดอร์เลขปีสำคัญ โดยนำเลขปีต่าง ๆ ที่ใช้องค์ประกอบชิ้นส่วนเครื่องจักรมาจัดเรียงที่ชั้นนอกสุด ถ่ายทอดประวัติศาสตร์อันเข้มข้นของเหล็กผ่านองค์ประกอบเครื่องจักรกล รวมถึงความงามเชิงอุตสาหกรรมผ่านสุนทรียภาพจักรกล เลขปีสำคัญถูกพันด้วยสีแดง สื่อถึงกระบวนการหลอมเหล็กอันเร่าร้อน ตรงด้านข้างเลขปีสำคัญทั้งหมดมีแผ่นป้ายข้อความอธิบายเหตุการณ์สำคัญทางวัฒนธรรมเหล็กของปีนั้น ๆ เพื่อให้ผู้เข้าชมเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมเหล็กมากยิ่งขึ้น เลขปีสำคัญที่ล้อมรอบกระโจมแบบมองโกลสื่อว่าอุตสาหกรรมเหล็กเป็นเกราะคุ้มครองที่จำเป็นต่อการสร้างบ้าน รวมถึงสื่อว่าวัฒนธรรมเหล็กและวัฒนธรรมทุ่งหญ้าต่างเชื่อมโยงและหลอมรวม ร่วมกันถ่ายทอดออกมาเป็นวัฒนธรรมเมืองใหม่

ภาพที่ 5-58 ภาพเรนเดอร์เลขปีสำคัญ (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-59 ภาพเรนเดอร์เลขปีสำคัญ (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-60 ภาพเรนเดอร์เลขปีสำคัญ (Jin Xiaodong, 2024)

การผสมผสานวัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าเข้ากับการออกแบบงานศิลปะ สาธารณะทั้งสามชิ้น เป็นการเผยแพร่ระบบวัฒนธรรมใหม่ไปสู่ชาวเมือง ด้วยการบูรณาการงานศิลปะ สาธารณะหลากหลายรูปแบบเข้ากับการจัดแสดง อาจก่อให้เกิดย่านการท่องเที่ยวขนาดย่อมได้ ใน ส่วนถัดไปจะเป็นการจัดการทางวัฒนธรรมของงานศิลปะสาธารณะทั้งสามบนถนนเส้นนี้ กล่าวคือ การจัดการการท่องเที่ยวชมงานศิลปะทั้งสามชิ้น การจัดการนิทรรศการขนาดเล็กของงานศิลปะสาธารณะ แบบเดี่ยว และกิจกรรมการเผยแพร่วัฒนธรรม

การจัดการพื้นที่งานศิลปะสาธารณะประจำเมืองในเขตคันทูลุน เมืองเปาโลว

ถนนอาเออร์ติง เป็นถนนสายหลักของเมืองเปาโลวที่มีผู้มาเยือนจำนวนมาก เป็นพื้นที่ที่ เหมาะสมต่อการเผยแพร่อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม“เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ของเมืองเปาโลว ผ่านผลงานศิลปะสาธารณะ การจราจรทางถนนและผู้สัญจรไปมาจำนวนมากยังสามารถส่งเสริมการ เผยแพร่ทางวัฒนธรรมไปสู่เขตเมืองอื่นได้ดียิ่งขึ้น

การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมบนถนนอาเออร์ติง เป็นการนำงานศิลปะสาธารณะให้ กลายเป็นส่วนหนึ่งของถนน เพื่อนำไปสู่กิจกรรมท่องเที่ยวจุดเที่ยวชมงานศิลปะสาธารณะ และการ จัดการพื้นที่จัดแสดงงานศิลปะสาธารณะและนิทรรศการเชิงวัฒนธรรม แผนการจัดการมีรายละเอียด ดังนี้

1. แผนการจัดการกิจกรรมท่องเที่ยวจุดเที่ยวชมงานศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติง

1.1 การเลือกจุดเที่ยวชมบนถนนอาเออร์ติง

เส้นทางการเที่ยวชมประกอบด้วยจุดสัมผัสประสบการณ์ 4 แห่ง

- จุดที่หนึ่ง คืองานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”
  - จุดที่สอง คือโซนสัมผัสประสบการณ์ช่วงทศวรรษที่ 1980 ผ่านงานศิลปะสาธารณะ “ประวัติศาสตร์เมืองเหล็กกล้า”
    - จุดที่สาม คืองานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” (ยอดหรือ จุดสูงสุด สื่อถึงการสร้างความสำเร็จ)
    - จุดที่สี่ คืองานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 “สวนเมืองเหล็กกล้า” (สวนในที่นี้สื่อถึง ถิ่นฐานที่วัฒนธรรมทุ่งเหล็กและวัฒนธรรมทุ่งหญ้าหลอมรวมกัน)
- ลำดับการชมจุดสัมผัสประสบการณ์ทั้งสี่คือ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” - “ประวัติศาสตร์เมืองเหล็กกล้า” - “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า”- “สวนเมืองเหล็กกล้า” โดยเป็นการ วางแผนสร้างประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่อ้างอิงจากร่องรอยของเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า

1.2 การร้อยเรียงเรื่องราวในการเที่ยวชม

“ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” บอกเล่าถึงการก่อตั้งอุตสาหกรรมเหล็กในเมืองเปาโถว พุ่งหญา และวัฒนธรรมเหล็กที่ยังรากลงในเมืองเปาโถวเป็นหลัก ประสบการณ์สำคัญในส่วนนี้คือ งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 ที่ออกแบบด้วยภูมิหลังวัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและพุ่งหญา โดยสามารถสัมผัสถึงระบบวัฒนธรรมของเปาโถวได้ผ่านแง่มุมต่าง ๆ ของงาน ไล่ตั้งแต่รูปลักษณ์โดยรวม การประยุกต์ใช้ซ็อกประกอบ ไปจนถึงประสบการณ์ทางสายตา นอกจากนี้ พื้นที่จัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะยังช่วยเผยแพร่ระบบวัฒนธรรมของเมืองเปาโถวให้กว้างไกลยิ่งขึ้นผ่านการจัดนิทรรศการขนาดเล็ก สร้างประสบการณ์ทางวัฒนธรรมให้แก่ผู้เข้าชมอย่างครบถ้วนทั้งด้านนอกและด้านใน รวมถึงให้ความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับเมืองเปาโถวด้วย

ประสบการณ์การเที่ยวชมในส่วน “ประวัติศาสตร์เมืองเหล็กกล้า” ได้แก่ งานศิลปะสาธารณะที่สร้างในช่วงทศวรรษที่ 1980 และทำให้รู้สึกถึงการผันผ่านของกาลเวลา ผู้เข้าชมจะได้สัมผัสกับภูมิหลังทางยุคสมัยของการสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะในยุคแปดศูนย์ และลักษณะเฉพาะของยุคนั้นที่สะท้อนออกมาผ่านงานศิลปะสาธารณะเมืองเปาโถวจากช่วงเวลาดังกล่าว ขณะที่ “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” ช่วยให้ผู้เข้าชมเข้าใจความสำเร็จในการพัฒนาแบบบูรณาการของ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและพุ่งหญา” ผ่านรูปลักษณ์ภายนอกของงานศิลปะสาธารณะ และการจัดแสดงนิทรรศการขนาดเล็กภายใน ในบริเวณนี้ ผู้เข้าชมสามารถเริ่มเที่ยวชมและสัมผัสงานศิลปะสาธารณะได้ตามเส้นทางที่มีการออกแบบเอาไว้ หลังจากชมด้านนอกเสร็จสิ้นค่อยเข้าไปในโซนจัดแสดงขนาดเล็กภายใน การเที่ยวชมพื้นที่บริเวณนี้จะช่วยให้เข้าใจคุณูปการของ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและพุ่งหญา” ที่มีต่อเมืองเปาโถวและประเทศจีนได้อย่างสมบูรณ์

ท้ายที่สุด “สวนเมืองเหล็กกล้า” บูรณาการองค์ประกอบทางวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและพุ่งหญา” เพื่อสะท้อนภาพเมืองเปาโถวในฐานะ “บ้าน” ภายใต้การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมพุ่งหญากับวัฒนธรรมเหล็ก โดยนำรูปลักษณ์ของสองวัฒนธรรมมาถ่ายทอดในงานศิลปะสาธารณะ

ภาพที่ 5-61 การร้อยเรียงเรื่องราวในการเที่ยวชมงานศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติง
(Jin Xiaodong, 2024)

1.3 การจัดการเส้นทางการเที่ยวชม

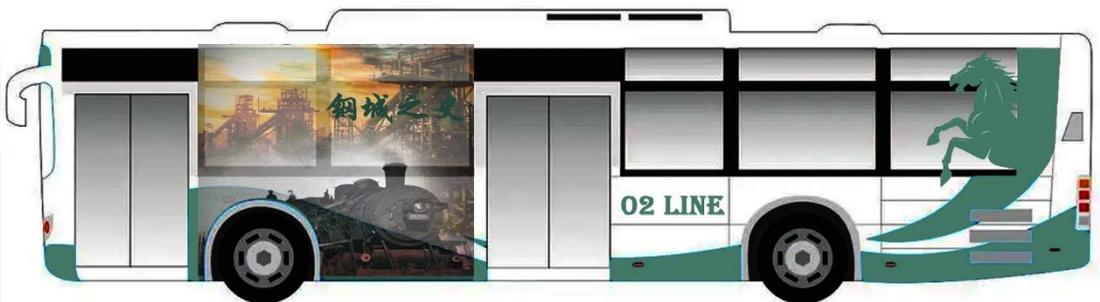
เนื่องจาก “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” เป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางทั้งหมด ทั้งยังตั้งอยู่ในจัตุรัสสถานีรถไฟและมีระบบรถประจำทางที่เดินรถกระจายไปทั่วเมือง จึงสามารถวางแผนเส้นทางการเที่ยวชมตามป้ายรถประจำทาง โดยออกแบบเส้นทางเที่ยวชมถนนอาเออร์ติงแบบวนเป็นวงกลม ประกอบด้วยจุดแวะทั้งหมด 6 แห่ง ครอบคลุมพื้นที่เที่ยวชมทั้งหมด รูปภาพสกรีนตามรถประจำทางถูกออกแบบตามหัวข้อทั้งสิ้นคือ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” “ประวัติศาสตร์เมืองเหล็กกล้า” “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” และ “สวนเมืองเหล็กกล้า” การมีส่วนร่วมของระบบขนส่งสาธารณะช่วยเสริมความแข็งแกร่งให้แก่ระบบวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ที่ถูกนำเสนอผ่านงานศิลปะสาธารณะ การจัดแสดงนิทรรศการ และระบบขนส่งสาธารณะ

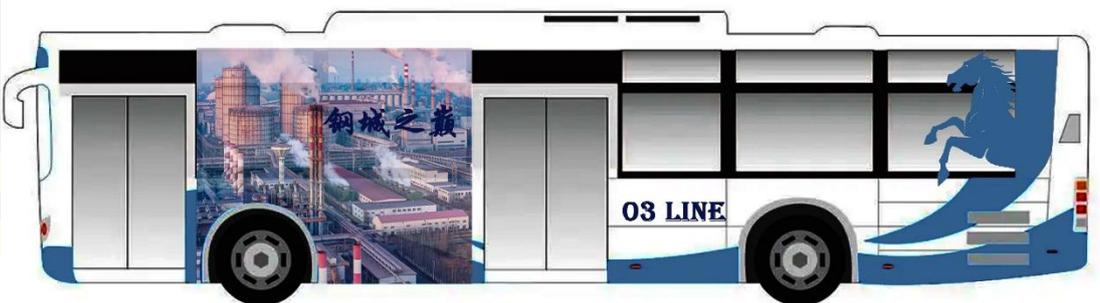
เส้นทาง 01 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”

เส้นทาง 02 “ประวัติศาสตร์เมืองเหล็กกล้า”

เส้นทาง 03 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า”

เส้นทาง 04 “สวนเมืองเหล็กกล้า”

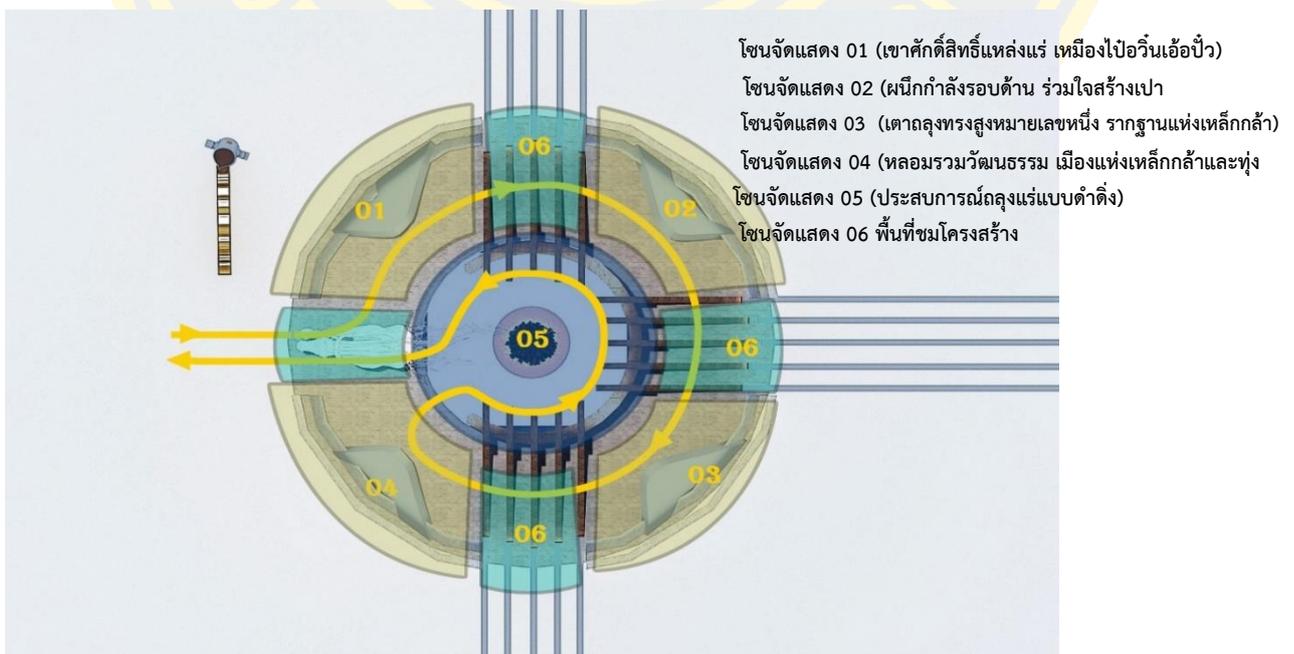
ภาพที่ 5-63 การจัดการการออกแบบเชิงวัฒนธรรมของตัวถังรถประจำทาง (Jin Xiaodong, 2024)

2. แผนการจัดการพื้นที่จัดแสดงงานศิลปะสาธารณะและนิทรรศการเชิงวัฒนธรรม

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” และงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” ถูกออกแบบให้มีพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็ก โดยมีการจัดการเนื้อหาการจัดแสดงดังนี้

2.1 แผนการจัดการพื้นที่จัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”

พื้นที่จัดแสดงนี้แบ่งออกเป็นโซนนิทรรศการในหัวข้อต่างๆ 4 โซน โซนสัมผัสประสบการณ์ 1 โซน และบริเวณรอยต่อ 3 แห่ง เรื่องราวของโซนนิทรรศการสี่หัวข้อ เริ่มต้นจากการค้นพบแหล่งแร่ สู่การผนึกกำลังทั้งประเทศก่อตั้งเปากิ่ง การสร้างเตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่งและเริ่มการผลิตเหล็ก ไปจนถึงการอยู่ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับวัฒนธรรมเมืองเหล็กกล้า ประกอบด้วย: โซน 01 เขาคัดดีสิทธิ์แหล่งแร่ เหมือนไปอินเอ้อปัว โซน 02 ผนึกกำลังรอบด้าน ร่วมใจสร้างเปากิ่ง โซน 03 เตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง รากฐานแห่งเหล็กกล้า โซน 04 หลอมรวมวัฒนธรรม เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า หัวข้อจัดแสดงทั้งสี่นำเสนอวัฒนธรรมผ่านภาพยนตร์นิเมชันสั้นที่ฉายบนจอขนาดใหญ่ โซน 05 เป็นโซนสัมผัสประสบการณ์การถลุงแร่แบบดัดตั้ง โดยจำลองประสบการณ์เสมือนจริงในการเปลี่ยนแร่เหล็กให้กลายเป็นเหล็กหลอมเหลวผ่านเทคโนโลยีสื่อดิจิทัล และการฉายภาพบนพื้น โซน 06 เป็นบริเวณรอยต่อสามแห่งที่แสดงโครงสร้างพื้นที่ภายใน ให้ผู้เข้าชมสัมผัสถึงขนาดที่แตกต่างกันระหว่างพื้นที่กับมนุษย์ เกิดประสบการณ์แปลกใหม่

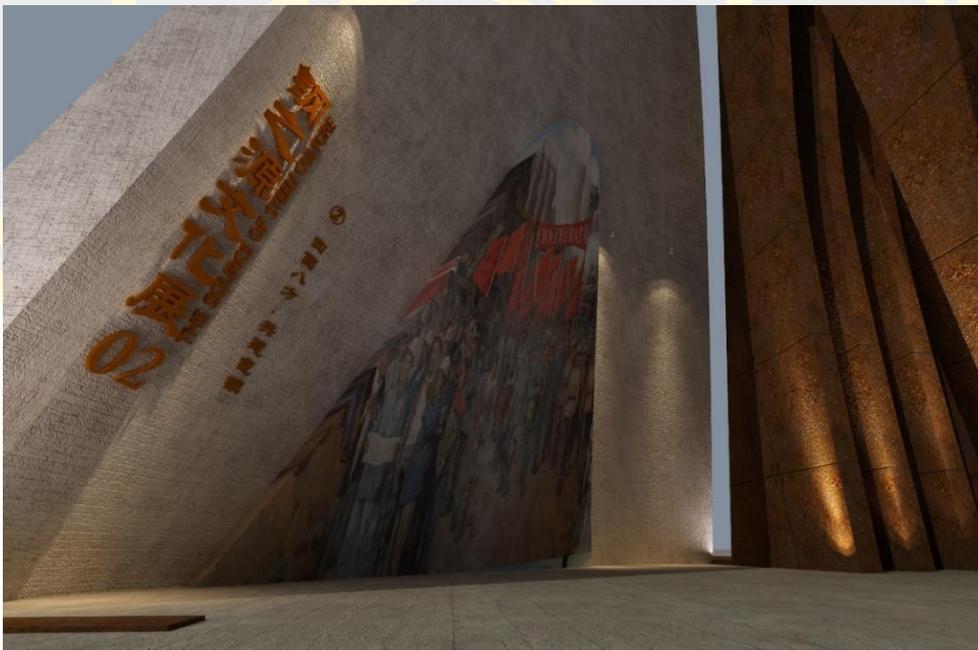
ภาพที่ 5-64 แผนผังโซนจัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 (Jin Xiaodong, 2024)

ตารางที่ 5-1 ตารางจัดแสดงต่าง ๆ (Jin Xiaodong, 2024)

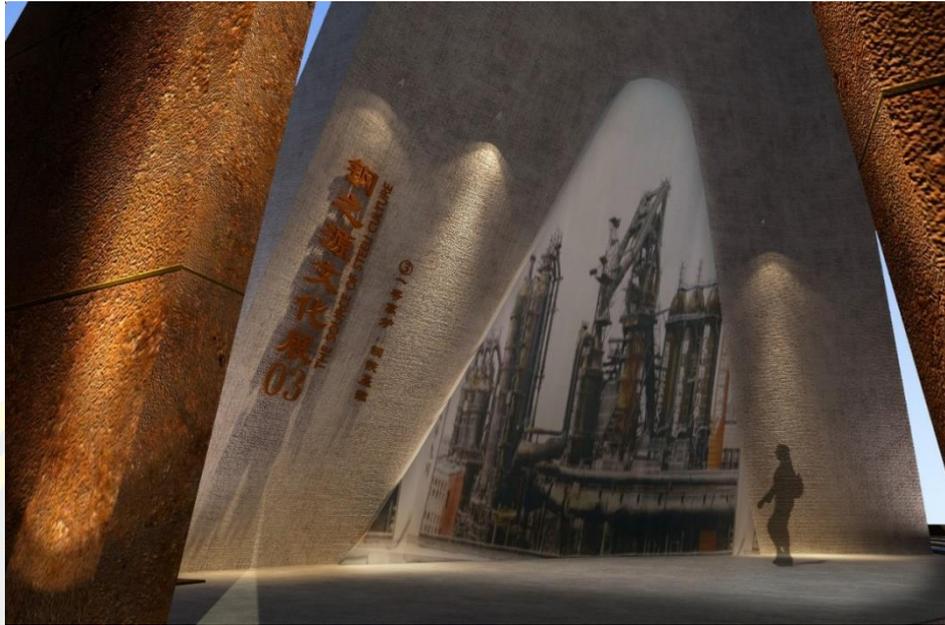
โซนจัดแสดง	หัวข้อจัดแสดง	เนื้อหาจัดแสดง	รูปแบบจัดแสดง
โซนจัดแสดง 01	เขาศักดิ์สิทธิ์แหล่งแร่ เหมืองโป่ววินเอ้อปั่ว	1. การสำรวจแหล่งแร่โป่ววินเอ้อปั่ว 2. พิสูจน์ปริมาณแร่สำรอง วัตถุประสงค์เหล็ก 3. วางแผนก่อสร้าง หยาดเหมืองแรงงาน	สื่อ ความยาว 6 นาที
โซนจัดแสดง 02	ผืนภักำลังรอบด้าน ร่วมใจสร้างเปากัง	1. มวลชนรวมใจ ก่อตั้งเปากัง 2. รับประกันจุดสำคัญ สนับสนุนเปากัง 3. แรงแห่งทั่วประเทศ ความเร็วเหนือ ธรรมดา	สื่อ ความยาว 6 นาที
โซนจัดแสดง 03	เตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง รากฐานแห่งเหล็กกล้า	1. เตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง เริ่มต้น ผลิตเหล็ก 2. เตาถลุงทรงสูงหมายเลขหนึ่ง ภายใต้ การดูแลของนายกา 3. ประวัติศาสตร์การพัฒนา อุตสาหกรรมอันรุ่งโรจน์	สื่อ ความยาว 8 นาที
โซนจัดแสดง 04	บูรณาการวัฒนธรรม เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า	1. การหลอมรวมของวัฒนธรรมเหล็ก และวัฒนธรรมทุ่งหญ้า 2. การก่อตัวของเมืองสมัยใหม่ 3. ภูมิทัศน์ของเปาโถว “เมืองแห่ง เหล็กกล้าและทุ่งหญ้า”	สื่อ ความยาว 8 นาที
โซนจัดแสดง 05	สัมผัสประสบการณ์ถลุงแร่แบบ ดำดิ่ง	ถลุงสินแร่ เปลี่ยนหินเป็นเหล็ก	สื่อดิจิทัลผสม แบบจำลอง
โซนจัดแสดง 06	พื้นที่ชมโครงสร้าง	โครงสร้างใหญ่โตอาหาร สัมผัส แสงอาทิตย์ เฟ่งพินิจพื้นที่	โครงสร้าง สถาปัตยกรรม

ภาพที่ 5-65 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 01 (Jin Xiaodong, 2024)

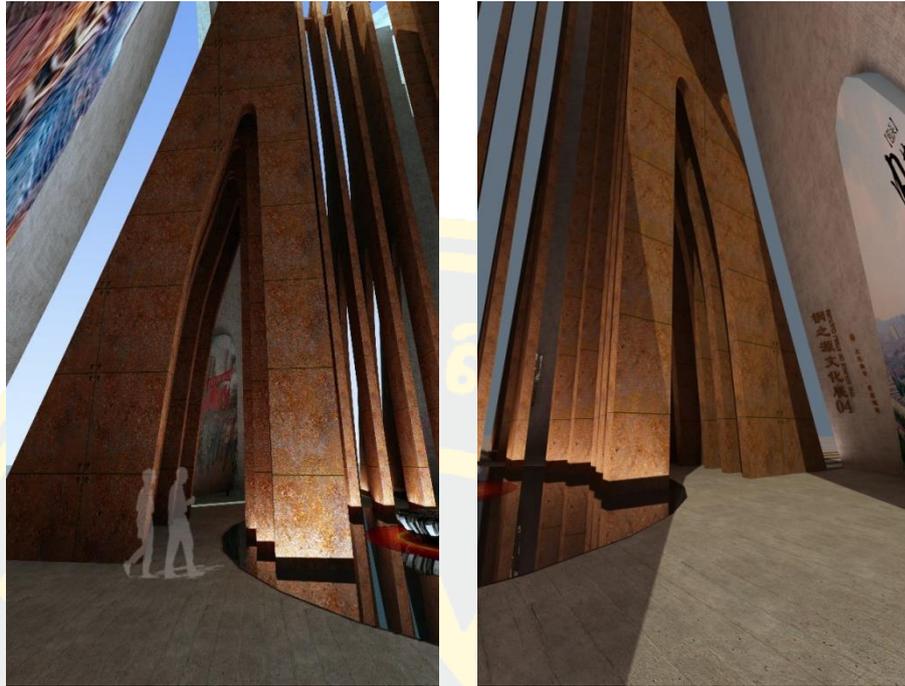
ภาพที่ 5-66 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 02 (Jin Xiaodong, 2024)

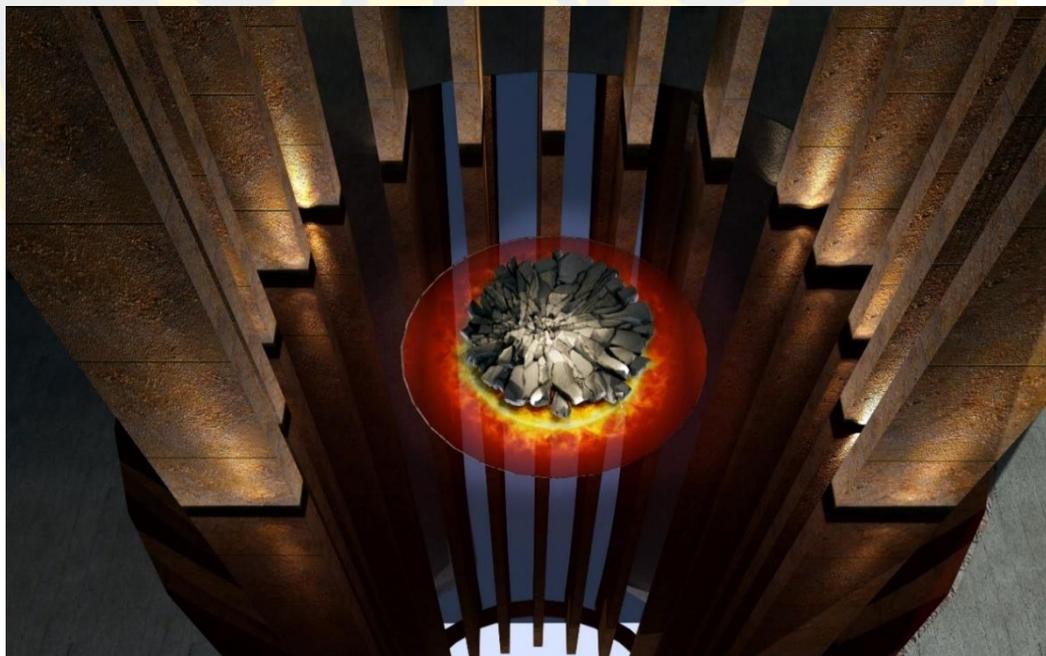
ภาพที่ 5-67 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 03 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-68 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 04 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-69 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 05 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-70 ภาพเรนเดอร์โซนจัดแสดง 06 (Jin Xiaodong, 2024)

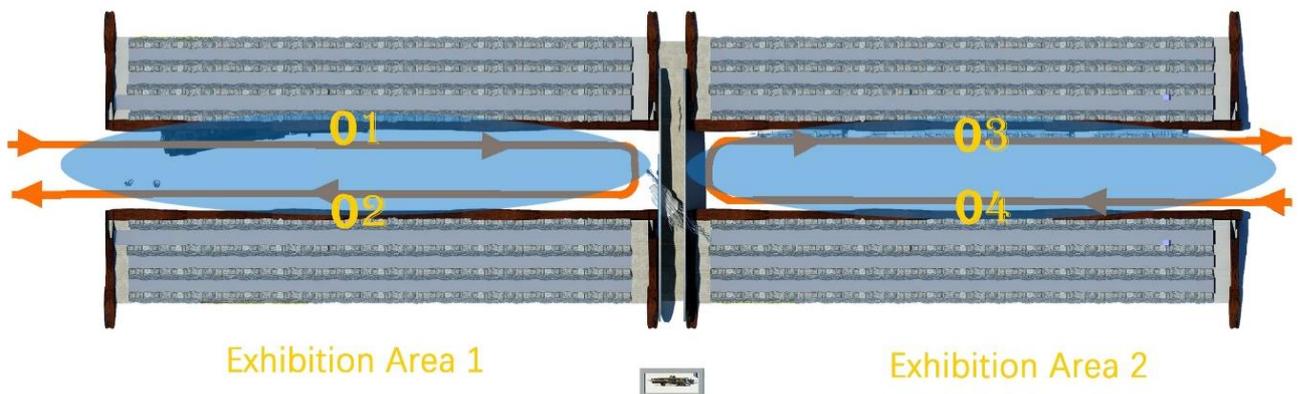
2.2 แผนการจัดการพื้นที่จัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า”

พื้นที่จัดแสดงในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” ประกอบด้วยพื้นที่นิทรรศการสองส่วน ได้แก่

พื้นที่ส่วนที่ 1 บอกล่าถึงความสำเร็จในการรับใช้มวลประชาทั่วประเทศ โดยโซนจัดแสดง 01 ถ่ายทอดพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของหัวรถจักรในรูปแบบการจัดแสดงวัตถุทางประวัติศาสตร์และนำเสนอผ่านสื่อ โซนจัดแสดง 02 เป็นโซนความสำเร็จ ใช้สื่อแบบสร้างประสบการณ์ดำดิ่ง

พื้นที่ส่วนที่ 2 บอกล่าความสำเร็จในการพัฒนาโรงงาน โดยโซนจัดแสดง 03 เป็นโซนสัมผัสประสบการณ์เครื่องจักรลอมเหล็กสมัยใหม่ ในรูปแบบการจัดแสดงวัตถุถาวรและนำเสนอผ่านสื่อ โซนจัดแสดง 04 เป็นโซนความสำเร็จของโรงงานผลิตเหล็ก ผ่านสื่อแบบสร้างประสบการณ์ดำดิ่ง

ภายในพื้นที่จัดแสดงมีวัตถุจัดแสดงถาวรและสื่อมัลติมีเดียแบบสร้างประสบการณ์ดำดิ่ง โดยทำหน้าที่ให้ข้อมูลแก่ผู้เข้าชมในรูปแบบมัลติมีเดียเป็นหลัก เนื่องจากเป็นโซนจัดแสดงกลางแจ้ง รูปแบบการจัดแสดงจึงค่อนข้างเรียบง่าย เป็นการสร้างประสบการณ์เบื้องต้นเท่านั้น

01 โซนพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของหัวรถจักร
02 โซนความสำเร็จของอุตสาหกรรมเหล็ก

03 โซนเครื่องจักรลอมเหล็กสมัยใหม่
04 โซนความสำเร็จของโรงงานผลิตเหล็ก

ภาพที่ 5-71 แผนผังการจัดโซนจัดแสดงศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 (Jin Xiaodong, 2024)

ตารางที่ 5-2 ตารางจัดแสดงต่าง ๆ (Jin Xiaodong, 2024)

โซนจัดแสดง	หัวข้อจัดแสดง	เนื้อหาจัดแสดง	รูปแบบจัดแสดง	
โซนจัดแสดง 1	01	พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของหัวรถจักร	<ul style="list-style-type: none"> • การจัดแสดงหัวรถจักรรุ่นแรกของเปากังของจริง • ประวัติศาสตร์หัวรถจักรของเปากัง (สื่อมัลติมีเดีย) • คุณูปการของเหล็กและเหล็กวางรถไฟเปากังต่อการรถไฟจีน (สื่อมัลติมีเดีย) 	จัดแสดงวัตถุจริง สื่อมัลติมีเดีย
	02	ความสำเร็จของอุตสาหกรรมเหล็ก	<ul style="list-style-type: none"> • ภารกิจรับใช้สังคมของเปากังกรู๊ป (สื่อมัลติมีเดีย) • คุณูปการของเหล็กต่อประเทศชาติ (สื่อมัลติมีเดีย) • อิทธิพลของวัฒนธรรมเหล็กที่มีต่อเมืองเปาโถว 	สื่อมัลติมีเดีย
โซนจัดแสดง 2	03	สัมผัสประสบการณ์เครื่องจักรหลอมเหล็กสมัยใหม่	<ul style="list-style-type: none"> • เครื่องมือหลอมเหล็กแบบดั้งเดิม • เครื่องจักรหลอมเหล็กสมัยใหม่ • สุนทรีย์ภาพจักรกลของเครื่องมือ (สื่อมัลติมีเดีย) 	จัดแสดงวัตถุจริง สื่อมัลติมีเดีย
	04	ความสำเร็จของโรงงานเหล็ก	โซนชมโรงงานสมัยใหม่ การบำบัดก๊าซเสีย แนวคิดรักษาสิ่งแวดล้อม สายการผลิตอุตสาหกรรมแบบจักรกล	สื่อมัลติมีเดีย

ภาพที่ 5-72 ภาพเรนเดอร์ไซนจัดแสดง 01 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-73 ภาพเรนเดอร์ไซนจัดแสดง 02 (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-74 ภาพเรนเดอร์โชนจัดแสดง 03 (Jin Xiaodong, 2024)

3. แผนการจัดการกิจกรรมในพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ

การจัดการกิจกรรมในพื้นที่งานศิลปะสาธารณะจะดำเนินการตามเส้นทางการเดินชม เพื่อให้เผยแพร่วัฒนธรรมเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น พื้นที่งานศิลปะสาธารณะจึงมีบทบาทโดดเด่นที่สุดในการประสานการจัดกิจกรรมสาธารณะของเมือง ขยายอิทธิพลของพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ และทำให้งานเป็นที่จดจำของผู้คนมากขึ้น เนื่องจากต้องการเผยแพร่วัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ให้ดียิ่งขึ้น จึงต้องมีการจัดการกิจกรรมในสองแง่มุมดังต่อไปนี้

3.1 การจัดการกิจกรรมในเทศกาลสำคัญต่าง ๆ

เพื่อให้งานศิลปะสาธารณะทำหน้าที่ด้านการประชาสัมพันธ์ได้อย่างเต็มที่ ควรนำข้อได้เปรียบของพื้นที่นี้มาใช้ประโยชน์ในช่วงกิจกรรมสำคัญต่าง ๆ ของเมืองเปาโถว เพื่อเป็นการสนับสนุนการเผยแพร่วัฒนธรรม ตัวอย่างเช่น ในช่วงเทศกาลตามประเพณีตรุษจีน สามารถดำเนินการจัดกิจกรรมในสามรูปแบบดังต่อไปนี้

รูปแบบแรก ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขนาดใหญ่ฉายวิดีโอประชาสัมพันธ์เทศกาลตรุษจีนภายในพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ เพื่อเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรม ให้ผลงานศิลปะได้ทำหน้าที่บริการสาธารณะ

รูปแบบที่สอง ควรขยายเวลาทำการของรถประจำทางในเส้นทางท่องเที่ยวระหว่างช่วงวันหยุดเทศกาล เป็นกำลังรองรับการปฏิบัติงานในช่วงกลางคืน เพื่อให้นักท่องเที่ยวและผู้เข้าชมมีระบบขนส่งในการเดินทางมาพื้นที่งานศิลปะสาธารณะอย่างเพียงพอ ภายในห้องโดยสารรถประจำทางสามารถตกแต่งตามธรรมเนียมเทศกาลตรุษจีน เช่น ศิลปะภาพกระดาษตัดฉวงฮวาและแถบคำมงคลคู่ดู๋เหลียน เป็นการเพิ่มบรรยากาศภายในรถ สร้างกลิ่นอายงานรื่นเริง

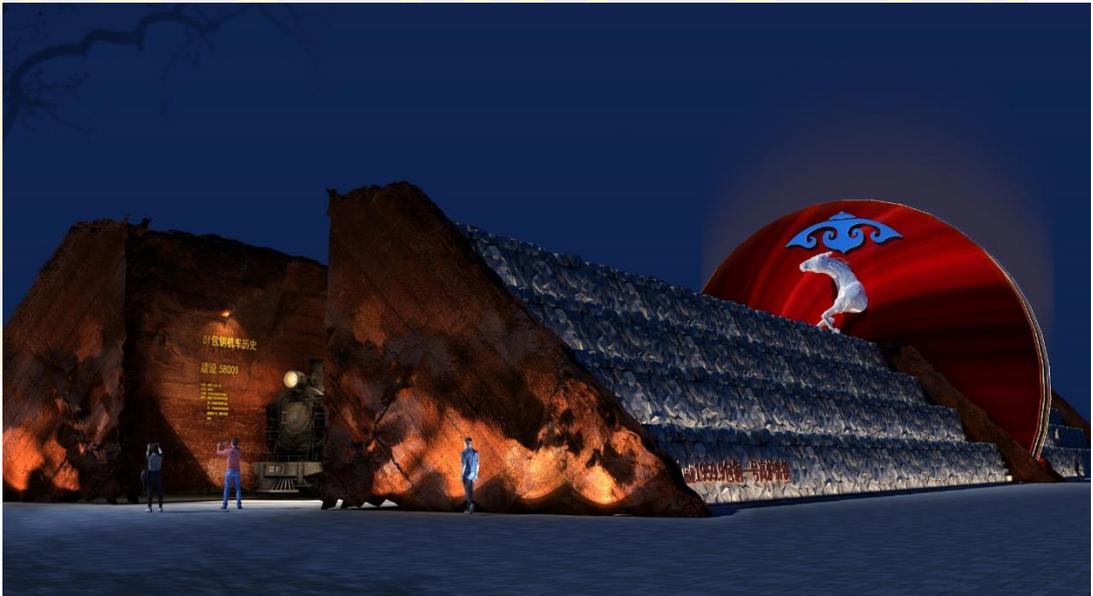
รูปแบบที่สาม ควรขยายเวลาให้บริการและการบรรยายนำชมงานศิลปะสาธารณะในช่วงเทศกาล นักท่องเที่ยวและผู้เข้าชมงานจำนวนมากจึงจะได้รับบริการนำชมโดยไม่ขาดตอน เพื่อให้มีผู้เข้าชมจำนวนมากขึ้นที่ได้สัมผัสกับวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” โดยไม่เพียงเผยแพร่ผ่านสัญลักษณ์ของงานศิลปะเท่านั้น แต่รวมถึงโซนจัดแสดงที่สามารถถ่ายทอดข้อมูลในปริมาณที่มากขึ้นได้ หากดำเนินการเช่นนี้ก็จะมียุทธการรองรับในทุกช่วงเทศกาลสำคัญและวันหยุดราชการในกรณีที่มีปริมาณผู้เข้าชมเพิ่มสูงขึ้น

ภาพที่ 5-75 สี่อ้มัลดีมีเดียประชาสัมพันธ์งานเทศกาล (Jin Xiaodong, 2024)

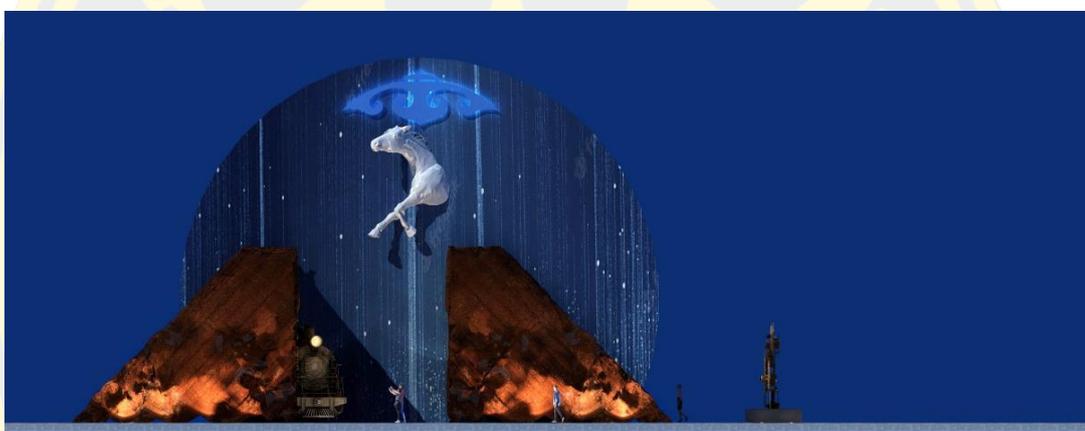
ภาพที่ 5-76 สื่อมัลติมีเดียประชาชนสัมพันธ์งานเทศกาล (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-77 สื่อมัลติมีเดียประชาชนสัมพันธ์งานเทศกาล (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-78 สื่อมัลติมีเดียประชาชนสัมพันธ์งานเทศกาล (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-79 สื่อมัลติมีเดียประชาชนสัมพันธ์งานเทศกาล (Jin Xiaodong, 2024)

3.2 การบูรณาการกับการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย

กิจกรรม: จัดกิจกรรมออกแบบงานศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติง เขตคุนตูหลุน เมืองเป่าเถา โดยร่วมมือกับคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบศิลปะ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน

เนื่องจากแผนการออกแบบงานศิลปะสาธารณะยังอยู่ในขั้นออกแบบ จึงยังไม่ถูกนำไปใช้จริง ในบรรดากิจกรรมต่าง ๆ จำนวนมาก สามารถประสานกับสถาบันอุดมศึกษาเพื่อจัดกิจกรรมออกแบบงานศิลปะสาธารณะและวัฒนธรรมได้ การมีพื้นที่สร้างงานศิลปะสาธารณะช่วยให้นักศึกษามีฐานสำหรับทำงานออกแบบและสร้างสรรค์ศิลปะ เข้าถึงข้อมูลพื้นฐานปริมาณมาก และมีสถานที่สำหรับศึกษาค้นคว้า กิจกรรมการออกแบบจะให้นักศึกษาได้เรียนรู้วัฒนธรรมเป่าเถาอย่างลึกซึ้ง ได้ทดลองออกแบบในพื้นที่ สร้างแรงบันดาลใจอันไม่จำกัดให้แก่งานออกแบบในอนาคต จุดประกายความคิดใหม่ ๆ ให้การเผยแพร่วัฒนธรรมเป่าเถา โดยประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่หนึ่ง บูรณาการแผนการเรียนการสอนลงในหลักสูตร จัดทำแผนการเรียนและแผนการออกแบบ ปฏิบัติตามรายการในคู่มือ “กิจกรรมออกแบบงานศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติง เขตคุนตูหลุน เมืองเปาโถว ภายใต้ความร่วมมือกับคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบศิลปะ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน” เพื่อให้มั่นใจว่ากิจกรรมการออกแบบจะดำเนินไปอย่างราบรื่น

ตารางที่ 5-3 คู่มือกิจกรรมการออกแบบศิลปะ (Jin Xiaodong, 2024)

คู่มือกิจกรรมออกแบบงานศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติง เขตคุนตูหลุน	
หัวข้อ	การออกแบบศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติง เขตคุนตูหลุน เมืองเปาโถว
<p>1. กิจกรรมการออกแบบ (พร้อมรายละเอียดข้อกำหนดในแบบวิศวกรรม)</p> <p>แผนกิจกรรมนี้เป็นการออกแบบศิลปะสาธารณะและพื้นที่จัดแสดง โดยมีทำเลที่ตั้งบนถนนอาเออร์ติงในเขตคุนตูหลุน เมืองเปาโถว เพื่อสืบทอดและสานต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของเปาโถวและสร้างระบบวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” การออกแบบงานศิลปะสาธารณะจำเป็นต้องอยู่ภายในขอบเขตการออกแบบ ส่วนการชี้แนะแนวทางการออกแบบก็แตกต่างกันไปตามเนื้อหาที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาแต่ละคน</p> <p>เนื้อหาในการออกแบบพื้นที่งานศิลปะสาธารณะประกอบด้วยหัวข้องานศิลปะสาธารณะและพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็ก</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การเก็บข้อมูลและสำรวจพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ 2. รายงานการสำรวจศิลปะสาธารณะ 3. แผนภาพมุมมองและการใช้งานพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ การออกแบบเส้นทางเดินชม 4. บทวิเคราะห์วัฒนธรรมศิลปะสาธารณะ และแนวคิดในการออกแบบศิลปะสาธารณะ 5. การจัดทำแผนภาพวิเคราะห์ ภาพเรนเดอร์ และภาพเชิงเทคนิค <p>2. ข้อกำหนดเฉพาะ</p> <p>ประการแรก ระบุความหมายแฝงและลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” เมืองเปาโถวให้แน่ชัด จัดทำหลักพื้นฐานและขั้นตอนการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ จากนั้นจึงเสนอแนวทางที่เจาะจงและวิธีนำเสนอเชิงลึกของการออกแบบงานศิลปะสาธารณะจากแง่มุมต่าง ๆ เช่น การเลือกหัวข้อ การสร้างบรรยากาศ องค์ประกอบของรูปทรง รูปแปลนพื้น (floor plan) การวิเคราะห์การใช้งาน การศึกษาการออกแบบพื้นที่และสภาพแวดล้อมท้องถิ่น รวมถึงกลยุทธ์การเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม</p>	

3. แนวทางการเลือกแบบที่ทำได้จริง

สอดคล้องกับข้อกำหนดในการออกแบบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีประโยชน์ใช้สอย เส้นทางการเที่ยวชมชัดเจน รูปลักษณ์สวยงาม สภาพแวดล้อมเหมาะสม กำหนดหัวข้อในการออกแบบจากข้อมูลที่รวบรวมได้ ปฏิบัติตามข้อกำหนดพื้นฐานในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ ลงรายละเอียดและปรับปรุงโดยบูรณาการกับหัวข้อการออกแบบ โดยต้องมีความคิดสร้างสรรค์ในระดับหนึ่ง

4. แนวทางการให้คำแนะนำและข้อกำหนดความคืบหน้าของงาน

สัปดาห์ที่ 1-2: ลงพื้นที่สำรวจ เก็บข้อมูล จัดทำร่างคู่มือ

สัปดาห์ที่ 3-4: ขึ้นวางแผนการออกแบบ (จัดทำเอกสารเสนอแนะ)

สัปดาห์ที่ 5-6: ขึ้นจัดทำแผนการออกแบบ (วิเคราะห์สภาพแวดล้อม กำหนดแนวคิดในการออกแบบ วิเคราะห์การใช้งาน วิเคราะห์พื้นที่ จัดทำแบบเฉพาะส่วน จัดทำรูปแปลนพื้น)

สัปดาห์ที่ 7-8: ขึ้นพัฒนาแบบ (รูปแปลนพื้นเสร็จสมบูรณ์)

สัปดาห์ที่ 9-10: ขึ้นผลิตแบบ (จัดทำและปรับแต่งแบบเสร็จสมบูรณ์)

สัปดาห์ที่ 11: เตรียมการประเมินผลงาน

ภาพที่ 5-80 วางแผนกิจกรรมการออกแบบและตรวจทานคู่มือ (Jin Xiaodong, 2024)

ขั้นที่สอง จัดการเรียนการสอน อภิปรายประเด็นสำคัญในการออกแบบกับวัฒนธรรม เปาโถว เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจวัฒนธรรมเปาโถวอย่างลึกซึ้ง และถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านการออกแบบ ในภายหลังได้ดียิ่งขึ้น ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคลังองค์ประกอบระบบวัฒนธรรมเปาโถว โดยนักศึกษาอาจใช้ คลังองค์ประกอบที่มีอยู่ในปัจจุบัน หรือพัฒนาฐานข้อมูลให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น การสอนนักศึกษาเกี่ยวกับ วัฒนธรรมเปาโถว ไม่เพียงช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมเปาโถวให้กว้างไกลกว่าเดิม แต่นักศึกษายังได้ลงมือ ทำกิจกรรมออกแบบสร้างสรรค์ เข้าใจกรอบโครงสร้างระบบวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง

ภาพที่ 5-81 การประชุมแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับวัฒนธรรมเปาโถวและประเด็นสำคัญ ในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ (Jin Xiaodong, 2024)

ขั้นที่สาม ออกแบบกิจกรรม เริ่มต้นขั้นตอนการออกแบบ อาจารย์แจกคู่มือให้นักศึกษา จัดกลุ่มนักศึกษาเพื่อสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถว แบ่งออกเป็นชั้นสำรวจพื้นที่ใน ระยะแรก และชั้นออกแบบในระยะกลาง โดยคณาจารย์ผู้สอนจะให้คำแนะนำในทุกขั้นตอนของ กิจกรรม เพื่อให้วัฒนธรรมเปาโถวบูรณาการเข้ากับแผนการออกแบบได้อย่างเหมาะสมและมี ประสิทธิภาพ เป็นการรับประกันคุณภาพของแบบในขั้นสุดท้าย

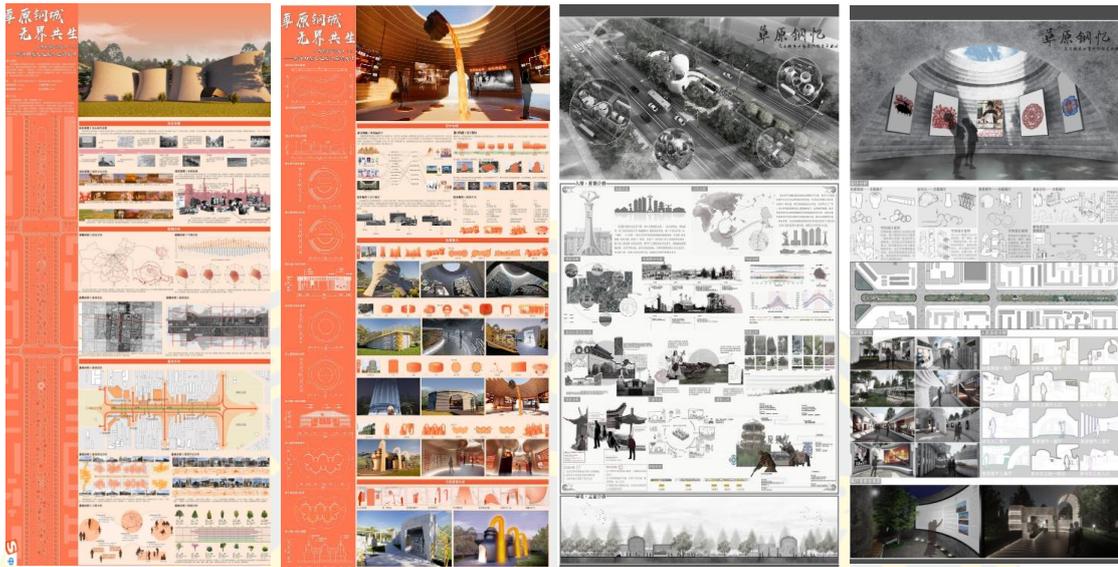

ภาพที่ 5-82 กิจกรรมสำรวจและศึกษาวัฒนธรรมเป่ากัง (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-83 แนวโน้มกิจกรรมการออกแบบ (Jin Xiaodong, 2024)

ขั้นที่สี่ จัดทำแบบเสร็จสมบูรณ์ สะท้อนผลสำเร็จ พร้อมทำรายงานการออกแบบ นำเสนอผลงานของนักศึกษาในรูปแบบของรายงานและแผนภาพโดยใช้โปรแกรม 3ds Max เผยแพร่ความคิดสร้างสรรค์และแนวความคิดการออกแบบงานศิลปะสาธารณะเป่ากังแก่สาธารณชน

ภาพที่ 5-84 ผลงานของนักศึกษา Chao Jingbo และ Bai Yun (Jin Xiaodong, 2024)

ขั้นที่ห้า นิทรรศการผลงานออกแบบ

นักศึกษาจะได้นำเสนอความคิดที่ตนมีต่อการสร้างวัฒนธรรมเมืองเป่าโถวและการบูรณาการงานศิลปะสาธารณะกับวัฒนธรรมผ่านผลงานของตนเอง ขณะเดียวกันก็มีโอกาสได้สร้างสรรค์ผลงานออกแบบเป็นจำนวนมาก ทำให้มีการออกแบบใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ การจัดนิทรรศการแสดงผลงานยังทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและการออกแบบมากขึ้นในหมู่นักศึกษา ขณะที่สาธารณชนก็เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ตระหนักถึงความสำคัญของงานศิลปะสาธารณะที่มีต่อวัฒนธรรมเมือง ทั้งยังเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมเมืองเป่าโถวให้กว้างไกลยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-85 พื้นที่นิทรรศการ (Jin Xiaodong, 2024)

ภาพที่ 5-86 สถานที่จัดแสดงผลงาน (Jin Xiaodong, 2024)

กิจกรรมครั้งนี้ได้รับความสนใจจากสื่อของรัฐบาลเมืองเป่ียว รวมถึงมีการตีพิมพ์บทความที่มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียในแสดงการสนับสนุนการสร้างสรรค์ที่มั่นทางวัฒนธรรม เนื่องจากได้รับการเผยแพร่ผ่านสื่อกระแสหลัก กิจกรรมนี้จึงได้รับความสนใจมากขึ้น

ภาพที่ 5-87 บทความประชาสัมพันธ์กิจกรรมที่ตีพิมพ์ในสื่อ (Jin Xiaodong, 2024)

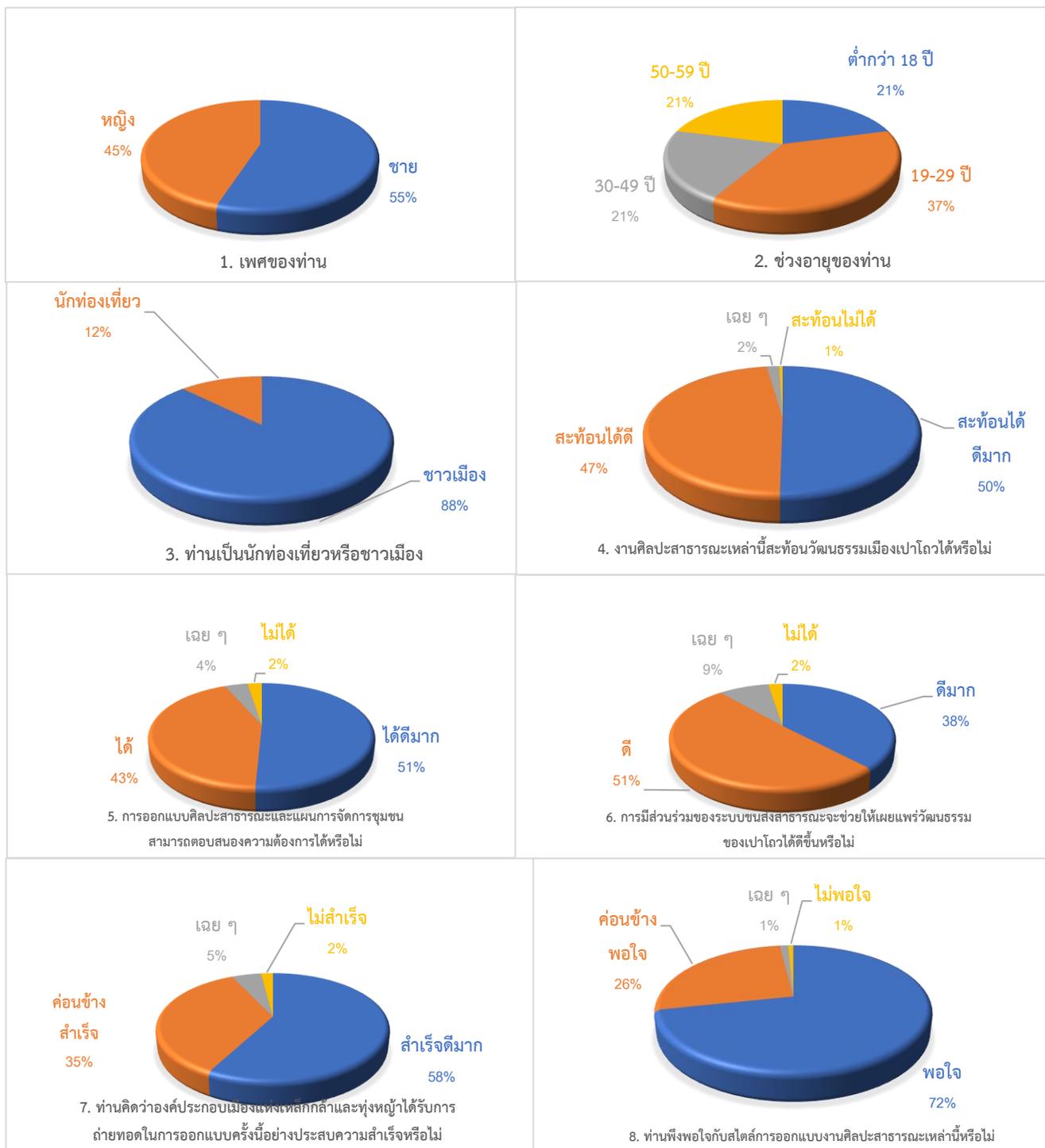
ผลประเมินการออกแบบและการจัดการ

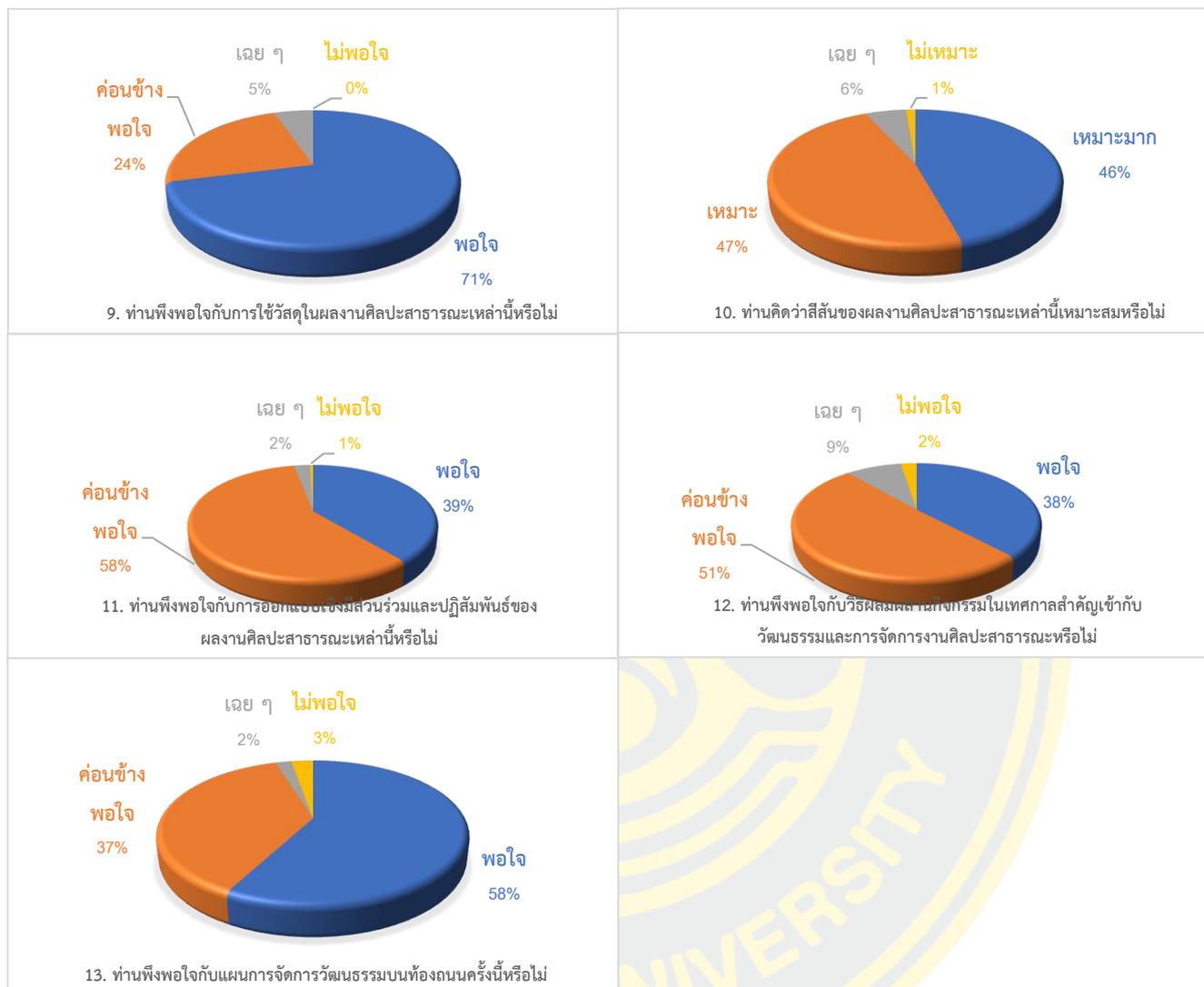
หลังจากจัดทำแผนการออกแบบและแผนการจัดการแล้ว ควรรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวของ สาธารณชนกับความพึงพอใจต่อแผนดังกล่าวอย่างเต็มที่ ซึ่งนับเป็นขั้นตอนในการแก้ไขปรับปรุง แนวคิดในการวิจัย โดยรวบรวมปัญหาและนำไปปรับปรุงงานวิจัยอย่างตรงจุดในอนาคต เพื่อให้ได้มาซึ่งผลงานและวิธีดำเนินการวิจัยที่เหมาะสมกว่าเดิม ผู้วิจัยใช้แอปพลิเคชันเว็บบอร์ด (问卷星) ในการแจกและเก็บแบบสอบถาม

เนื้อหาของแบบสอบถาม: สสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ ประจำเมืองและการจัดการวัฒนธรรมบนถนนอาเออร์ติงในเมืองเป่าโถว ทำการสำรวจผ่านการจัดการ การออกแบบงานศิลปะสาธารณะและพื้นที่ทางวัฒนธรรม ว่าการวิจัยและการออกแบบในครั้งนี้ช่วย เน้นวัฒนธรรมเมือง รวมถึงช่วยส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์และสร้างแบรนด์ให้แก่เมืองหรือไม่

ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามทั้งหมด 400 ชุด เก็บกลับคืนมาได้ 398 ชุด ใช้เป็นข้อมูลไม่ได้ 5 ชุด จึงทำการแจกแบบสอบถามชุดซ้ำอีกครั้ง จนกระทั่งครบจำนวนตัวอย่างในการวิจัย 400 ชุด หลังจากรวบรวมแบบสอบถามนำข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มมาจำแนก โดยมีการเก็บสถิติเพศและช่วงอายุ ของผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลระดับการจดจำผลงานของแต่ละช่วงอายุ

จากการสำรวจความพึงพอใจ ข้อมูลที่ได้สะท้อนให้เห็นได้ว่าคนส่วนใหญ่ยอมรับและให้การ สนับสนุนแผนการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม ผู้วิจัยจะดำเนินการวิจัยตามแนวทางการ ออกแบบและการจัดการนี้ในเชิงลึกต่อไป เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางการประยุกต์ใช้ระบบวัฒนธรรมที่ เหมาะสม ขณะเดียวกัน ในส่วนที่ไม่เป็นที่พึงพอใจ ก็จะปรับปรุงแก้ไขปัญหามาตามความเหมาะสมต่อไป ในภายหน้า

ภาพที่ 5-8 สถิติจากการผลสำรวจความพึงพอใจ (Jin Xiaodong, 2024)

ในด้านการประยุกต์ใช้การออกแบบงานศิลปะสาธารณะ การเสนอแนวคิดการออกแบบ และการปรับปรุงรูปแบบการออกแบบ ก่อนข้างได้รับความเห็นชอบทั้งสิ้น โดยเฉพาะการใช้ “ม้าแห่งทุ่งหญ้า” เชื่อมโยงงานศิลปะสาธารณะทั้งสามชิ้น ได้รับความเห็นชอบอย่างมากจากคนจำนวนมาก ในด้านการบูรณาการงานศิลปะสาธารณะเข้ากับการจัดแสดง คนส่วนใหญ่แสดงความเห็นว่า “งานศิลปะสาธารณะแบบนี้ย่อมมีระดับการเข้าชมสูงกว่า ผู้คนไม่เพียงไปชมงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังไปดูวัตถุจัดแสดงด้วย เรียกได้ว่าอเนกประสงค์”

ในด้านการจัดการวัฒนธรรม ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มองว่าการติดตั้งงานศิลปะ สาธารณะสามชั้นบนถนนอาเออร์ติง เพื่อสร้างเส้นทางเที่ยวชมถนนสายงานศิลปะเป็นความคิดที่ดี มาก เนื้อหาของนิทรรศการที่จัดแสดงภายในก็ครอบคลุมครบถ้วน

จากตัวเลขสถิติโดยรวมของแบบสอบถาม คำตอบในประเภทดีมาก พอใจมาก มีสัดส่วนค่อนข้างสูง กล่าวได้ว่าคนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการวิจัยครั้งนี้ โดยมีสัดส่วนที่ไม่พึงพอใจน้อยมาก ซึ่งผู้วิจัยจะมุ่งศึกษาวิจัยประเด็นที่สร้างความไม่พึงพอใจในเชิงลึกต่อไป เพื่อยกระดับระบบวัฒนธรรมเมืองเปาโถวอย่างต่อเนื่อง

หลังจากจัดทำแผนต่าง ๆ แล้ว ผู้วิจัยได้พูดคุยกับศาสตราจารย์ Li Zhichun ผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันบัณฑิตสังคมศาสตร์เมืองเปาโถว ผู้เชี่ยวชาญจากคลังข้อมูลบุคลากร สมาชิกสถาบันคลังปัญญาภายใต้สภาที่ปรึกษาทางการเมืองประชาชนจีนเมืองเปาโถว และอาจารย์มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน ศาสตราจารย์ Li ลงความเห็นว่าคุณวิจัยเรียบเรียงระบบวัฒนธรรมของเปาโถวได้อย่างชัดเจน สังเคราะห์ระบบวัฒนธรรมใหม่ออกมาได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ขณะที่องค์กรประกอบต่าง ๆ ก็มีลักษณะเป็นสื่อแทน ในแง่ของการออกแบบ งานศิลปะสาธารณะทั้งสามชั้นมีรูปลักษณ์เรียบง่าย องค์กรประกอบสัญลักษณ์มีลักษณะเป็นสื่อแทน ทำหน้าที่เป็นสถานที่สัญลักษณ์ประจำเมืองแห่งใหม่ของเปาโถวได้ ในแง่ของการจัดการ การจัดเส้นทางเที่ยวชมถนนแบบสั้น ๆ เป็นวิธีปลูกฝังวัฒนธรรมที่ดีมาก การบูรณาการงานศิลปะสาธารณะเข้ากับพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็กก็เป็นความคิดที่สร้างสรรค์ และหวังว่าแผนต่าง ๆ จะถูกนำไปดำเนินการจริง ศาสตราจารย์ Li ระบุว่าขนาดของพื้นที่สำหรับติดตั้งงานศิลปะสาธารณะควรได้รับการขยายต่อไป เพื่อให้แผ่อิทธิพลได้อย่างกว้างขวาง

ภาพที่ 5-89 พูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ (Jin Xiaodong, 2024)

ในการพูดคุยแลกเปลี่ยนกับ Liu Siyuan ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยสถาปัตยกรรมโบราณ จากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลีย ใน ผู้เชี่ยวชาญ Liu กล่าวว่า การจัดการศิลปะสาธารณะให้อยู่ในรูปแบบสถาปัตยกรรมเป็นการ ออกแบบที่ฉลาดมาก การออกแบบในลักษณะนี้ทำให้งานศิลปะมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบกับผู้เข้าชมและมีความเป็นสาธารณะมากยิ่งขึ้น องค์ประกอบ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ก็ได้รับการสังเคราะห์อย่างถูกต้องแม่นยำ ในแง่ของการจัดการวัฒนธรรม ก็สามารถแก้ปัญหาการบูรณาการถนน ศิลปะ และวัฒนธรรมได้อย่างเฉียบแหลม เส้นทางเที่ยวชมถนนสายศิลปะแบบสั้น ๆ ก็เป็นความคิดที่ดีมาก สามารถเผยแพร่เพื่อนำไปใช้กับถนนเส้นอื่น การร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาจัดกิจกรรมออกแบบ และสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะบนถนนก็เป็นโมเดลที่ดี นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ไม่จำกัด การจัดหาฐานปฏิบัติการสร้างสรรค์ไม่เพียงทำให้แผนเสร็จสิ้นสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังได้มาซึ่งแนวคิด การออกแบบที่ดีสำหรับบริเวณช่วงถนนด้วย สมควรจัดกิจกรรมต่อเนื่องทุกปี ผู้เชี่ยวชาญ Liu ยังแนะนำด้วยว่า ผลงานของนักศึกษาควรได้รับการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ในวงกว้างและหมั่นเข้าร่วม การแข่งขัน และหากมีการสร้างงานศิลปะสาธารณะในภายหน้า ควรใส่ใจเรื่องโครงสร้างในอนาคต เป็นพิเศษเพื่อความปลอดภัย

ภาพที่ 5-90 พูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ (Jin Xiaodong, 2024)

หลังจากตรวจสอบผลการวิจัย ผู้วิจัยหวังว่าจะได้ทำการวิจัยติดตามผลต่อไป หรือนำแผน มาดำเนินการจริงเพื่อสร้างควมมีชีวิตชีวาใหม่ ๆ ให้วัฒนธรรมเมืองเปาโถว

สรุปแนวทางการออกแบบศิลปะสาธารณะและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุณดู หลุมเมืองเปาโถว

การก่อตั้งขึ้นของระบบวัฒนธรรมใหม่ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” และการประยุกต์ใช้ในการออกแบบและการจัดการศิลปะสาธารณะสามารถสรุปแนวทางได้ดังนี้

ขั้นตอนที่หนึ่ง ค้นหาองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า”

ขั้นตอนที่สอง รวบรวมและจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมใหม่ผ่านการศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม วิถีชีวิตพื้นบ้าน สภาพแวดล้อมท้องถิ่น และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่สาม จัดประเภทและองค์ประกอบ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” เพื่อเป็นคลังข้อมูลให้แก่ผู้ออกแบบสร้างสรรค์และนักวิจัยในอนาคต

ขั้นตอนที่สี่ คัดเลือกองค์ประกอบในการสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะของการวิจัยนี้จากคลังข้อมูล เพื่อการออกแบบในขั้นตอนถัดไป

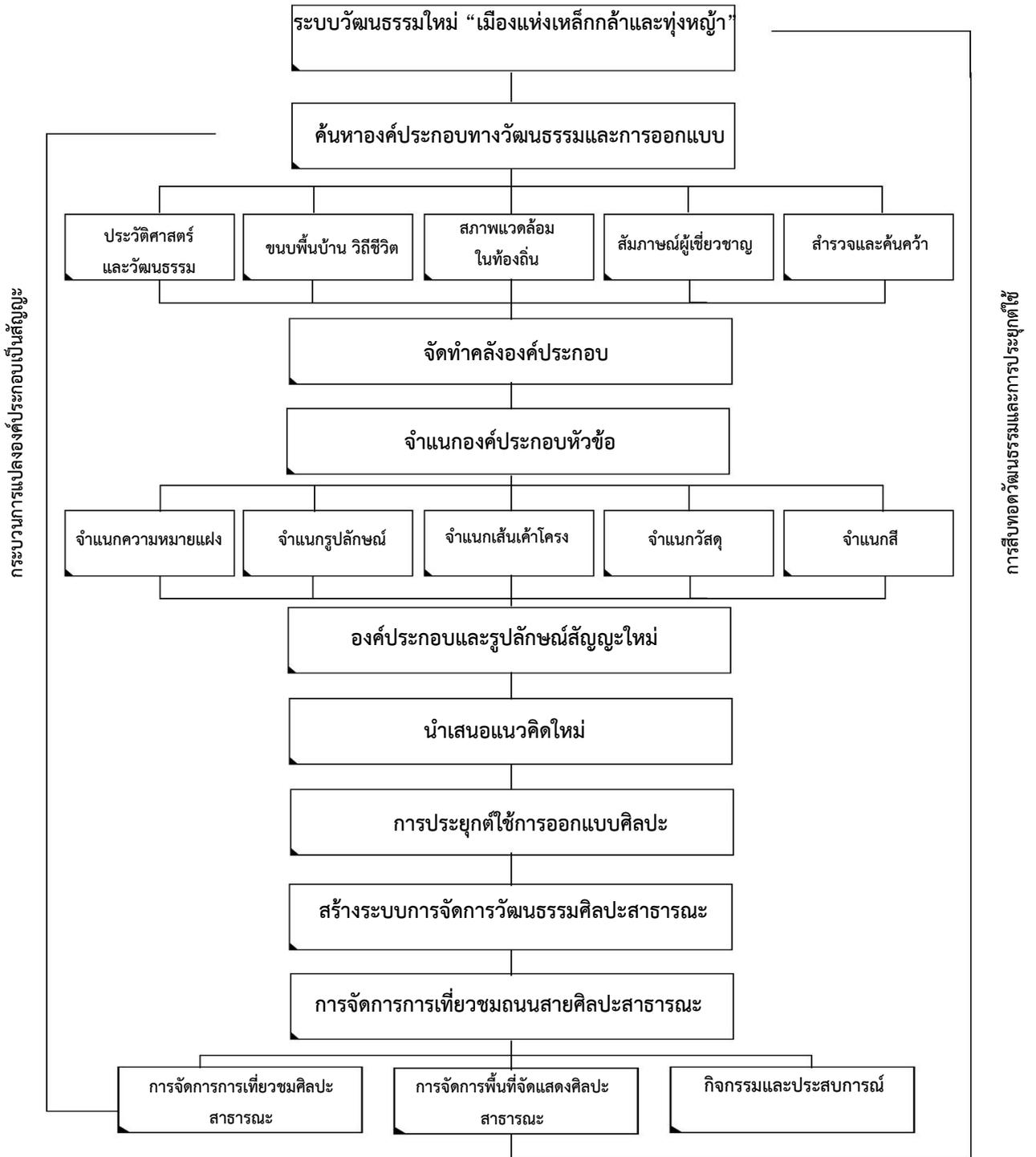
ขั้นตอนที่ห้า จำแนกองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ เช่น รูปทรง เส้นเค้าโครง ความหมายแฝง วัสดุ สี และอื่น ๆ จากนั้นนำมาแปลงเป็นสัญลักษณ์

ขั้นตอนที่หก คัดเลือกองค์ประกอบและสัญลักษณ์ใหม่ เพื่อให้องค์ประกอบใหม่สามารถสื่อถึงระบบวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า”

ขั้นตอนที่เจ็ด นำเสนอแนวคิดในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะครั้งนี้ โดยแนวคิดครอบคลุมถึงองค์ประกอบและความหมายแฝง

ขั้นตอนที่แปด ดำเนินการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ สะท้อนแนวคิดการออกแบบภายใต้อัตลักษณ์ท้องถิ่นและองค์ประกอบทางวัฒนธรรม โดยใช้ภาพร่างเขียนมือ การทำแบบจำลอง 3ds Max การใส่วัสดุและการจัดแสงในภาพเรนเดอร์ การปรับแต่งในโปรแกรมโฟโตช้อป และแผนภาพวิเคราะห์

ขั้นตอนที่เก้า หลังจากออกแบบงานศิลปะสาธารณะ ทำการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม บูรณาการกับงานศิลปะสาธารณะ เพื่อเป็นการส่งเสริมเผยแพร่ภาพลักษณ์เมืองเปาโถวนำไปสู่การส่งเสริมการท่องเที่ยว

ภาพที่ 5-91 กระบวนการและแนวคิดในการสร้างสรรค์และการจัดการงานศิลปะสาธารณะ (Jin Xiaodong, 2024)

บทนี้ผู้วิจัยได้ทำการนำเสนอผลงานการออกแบบศิลปะสาธารณะภายใต้แนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนทางเหนือ” และทำการนำเสนอแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุณตุลุนโดยใช้งานศิลปะสาธารณะสามชุด ประกอบด้วยงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” และงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 3 “สวนเมืองเหล็กกล้า” โดยสร้างแผนการจัดการกิจกรรมท่องเที่ยวจุดเที่ยวชมงานศิลปะสาธารณะบนถนนอาเออร์ติงที่มีเส้นทางรถเที่ยวชมและจุดสัมผัสประสบการณ์ 4 แห่ง รวมถึงการร้อยเรียงเรื่องราวในการเที่ยวชม และแผนการจัดการพื้นที่จัดแสดงงานศิลปะสาธารณะและนิทรรศการเชิงวัฒนธรรม การจัดการกิจกรรมในเทศกาลสำคัญต่าง ๆ และการบูรณาการเชิงวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย

บทที่ 6

การสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การสรุปผลการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาอัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโถว ค้นหากลยุทธ์และหลักในการออกแบบเพื่อยกระดับการออกแบบและสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะ ส่งเสริมการเผยแพร่วัฒนธรรมเมืองผ่านงานศิลปะสาธารณะและการจัดการวัฒนธรรม เพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมพื้นที่สาธารณะในเมืองให้คุณภาพดีขึ้น ยกระดับวัฒนธรรมเมืองและอัตลักษณ์ท้องถิ่นของเมือง พัฒนาภาพลักษณ์และจุดเด่นของเมือง สร้างสถานที่อันเป็นสัญลักษณ์ประจำเมืองเปาโถว ทำให้เมืองแห่งนี้น่าอยู่และมีจิตวิญญาณมากขึ้น

จากการศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว วิถีชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของชาวเมืองเปาโถวในประวัติศาสตร์ รวมถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นอันหลากหลายของเปาโถว พบว่าโครงสร้างทางวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของเปาโถว ได้แก่ วัฒนธรรมทุ่งหญ้า วัฒนธรรมอพยพสู่ไซ่ไ๋ว และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม ภายใต้ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และความหลากหลายทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมเมืองเปาโถวถูกจัดวางสถานะเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” อัตลักษณ์นี้สามารถใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง ด้วยการจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมแปลงเป็นสัญลักษณ์ และนำมาประยุกต์ใช้ในโครงสร้างของพื้นที่เมืองเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ของเมืองเปาโถวผ่านรูปแบบศิลปะสาธารณะ

ในการสังเคราะห์องค์ประกอบได้ดำเนินการจากสองแง่มุม คือ องค์ประกอบสีและวัสดุ กับองค์ประกอบรูปทรง ด้วยองค์ประกอบห่อหุ้มเย็น หนึ่งในโครงสร้างที่สำคัญและโดดเด่นของโรงงานผลิตเหล็ก และมีมามองโกลเป็นพาหนะที่สำคัญในทุ่งหญ้า เปรียบเสมือนจิตวิญญาณของความมานะและเพียรพยายาม และทำการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติในพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุณตูหลุน เมืองเปาโถว โดยมีมามองโกลเป็นแนวคิดจำนวนสามชุดได้แก่ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” และ “สวนเมืองเหล็กกล้า”

การออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติ ตั้งอยู่บนแนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนทางเหนือ” ด้วยการผสมผสานและถ่ายทอดความหมายของ “อาซาแห่งทุ่งหญ้า” โดยถ่ายทอดรูปทรงของมามองโกลหลอมรวมเข้ากับรูปทรงของห่อหุ้มเย็น จึงเป็นการผสมผสานกันระหว่างองค์ประกอบของวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับองค์ประกอบที่เป็นสื่อแทนวัฒนธรรมเหล็กได้อย่างลงตัว เป็นการสะท้อนถึงต้นกำเนิดวัฒนธรรมเหล็ก ผลสำเร็จของวัฒนธรรมเหล็ก และวิธีที่วัฒนธรรมเหล็กส่งเสริมถิ่นฐานแหล่งกำเนิด ส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณผ่าน

งานศิลปะสาธารณะสู่การบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการออกแบบ ยุกระดับอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและเพิ่มความเป็นที่จดจำของเมือง

การจัดการวัฒนธรรมในพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ ประกอบด้วยสามส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่งคือแผนการจัดการการเที่ยวชมถนนงานศิลปะสาธารณะ ส่วนที่สองคือแผนการจัดการพื้นที่จัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะ และส่วนที่สามคือการจัดการกิจกรรม โดยชุดงานศิลปะสาธารณะเป็นหนึ่งในจุดเชื่อมขมบนเส้นทางการท่องเที่ยวเมืองเปาโถว และองค์ประกอบสำหรับการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในงานเทศกาลสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นของเมืองเปาโถว การเผยแพร่ภาพลักษณ์นำไปสู่การส่งเสริมการท่องเที่ยว หลังจากการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะและการจัดทำแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยนำชุดงานไปทำการประเมินผ่านการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและการประเมินผ่านแบบสอบถามจากตัวแทนกลุ่มเป้าหมาย เพื่อพัฒนาแผนการออกแบบและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในดียิ่งขึ้นในอนาคต

การอภิปรายผลวิจัย

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการและงานวิจัยส่วนใหญ่ได้ทำการศึกษาประวัติศาสตร์และบริบททางวัฒนธรรมของเมืองเปาโถวอย่างเป็นระบบ แต่งานวิจัยนี้ได้นำเสนอระบบวัฒนธรรมของเมืองเปาโถวที่สำคัญจากการผสมผสานระบบวัฒนธรรมเข้ากับการพัฒนาของเมืองเปาโถว และนำเสนอสถานะ “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” อัตลักษณ์นี้สามารถใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง โดยงานวิจัยนี้ได้ทำการนำองค์ความรู้ที่ได้บูรณาการสู่การออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติและทำส่งเสริมบทบาทและหน้าที่ของชุดงานศิลปะสาธารณะผ่านจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว ซึ่งเป็นการนำเสนอแนวทางการสืบทอดและเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองผ่านการวิจัย

ระบบวัฒนธรรมใหม่ของเมืองเปาโถว “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะและการจัดการเส้นทางการท่องเที่ยว พื้นที่การจัดแสดงศิลปะสาธารณะ และการจัดการกิจกรรมในพื้นที่ สอดคล้องกับเป้าหมายของงานวิจัยนี้ ประการที่หนึ่ง วัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” เป็นการสังเคราะห์องค์ความรู้จากกระบวนการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารและภาคสนาม โดยมีพื้นฐานทางทฤษฎีและข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง ประการที่สอง องค์ประกอบการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะถูกวิเคราะห์และสังเคราะห์จากข้อมูลเอกสารและภาคสนาม โดยมีพื้นฐานทางทฤษฎีและข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง ประการที่สาม การออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ องค์ประกอบศิลปะสาธารณะทั้งสามมีความสอดคล้องกัน ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นชุดงานศิลปะสาธารณะเท่านั้น แต่ยังมีประโยชน์ด้านการใช้สอยเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมสำหรับการจัดแสดงเนื้อหาทางวัฒนธรรมและ

กิจกรรมทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับนักออกแบบและจัดการพื้นที่ในอนาคต และยังสามารถเป็นต้นแบบสำหรับพื้นที่ในภูมิภาคอื่น ๆ

ชุดผลงานศิลปะสาธารณะและแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในงานวิจัยนี้ ผ่านการประเมินความพึงพอใจโดยตัวแทนกลุ่มเป้าหมายในเมืองเปาโถวจำนวน 400 คน และเป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมกิจกรรมการจุดประกายทางความคิดสำหรับนักออกแบบรุ่นใหม่ในสถาบันการศึกษาที่ร่วมมือกับ School of Architecture and Art Design of Inner Mongolia University of Science and Technology ซึ่งเป็นการวางรากฐานระยะยาวแก่การเผยแพร่วัฒนธรรมเปาโถวในอนาคต และยังสามารถขยายอิทธิพลในการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านนิทรรศการผลงานต่างๆ ได้อีกด้วย ทำให้วัฒนธรรมเปาโถวยิ่งรากลึกลงในหัวใจของผู้คนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ประการแรก การสร้างวัฒนธรรมเมืองภายใต้อิทธิพลงานศิลปะสาธารณะควรเริ่มดำเนินการที่ท่าสำคัญของแต่ละช่วงถนน เพื่อให้พื้นที่งานศิลปะสาธารณะค่อย ๆ แผ่ขยายออกไปจนเชื่อมต่อกัน วัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ของเปาโถวจะได้ถูกปลูกฝังในช่วงถนนแห่งอื่นมากยิ่งขึ้น หรืออาจถึงขั้นปลูกฝังในชุมชน ให้วัฒนธรรมท้องถิ่นอื่น ๆ อยู่ร่วมกับวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” นอกจากนี้ เรายังสามารถนำวัฒนธรรมท้องถิ่นอื่นมาสังเคราะห์และออกแบบในลักษณะนี้ได้ เพื่อให้วัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” กับวัฒนธรรมท้องถิ่นร่วมพัฒนาไปด้วยกัน

ประการที่สอง ในส่วนของเส้นทางเที่ยวชมงานศิลปะสาธารณะบนถนน ควรบูรณาการกับการท่องเที่ยวในตัวเมืองเปาโถวและการท่องเที่ยววัฒนธรรมเหล็ก เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของระบบการท่องเที่ยวเมืองเปาโถวในภาพรวม การจัดหาประสบการณ์การท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ช่วยให้นักท่องเที่ยวและผู้เข้าชมมีตัวเลือกที่หลากหลายขึ้น

ประการที่สาม การบูรณาการวัฒนธรรมเมืองไม่ควรสะท้อนอยู่ในงานศิลปะสาธารณะเท่านั้น แต่ต้องค่อย ๆ หลอมรวมกับการก่อสร้างสถานที่สาธารณะอื่น ๆ เช่น สวนสาธารณะหรือจัตุรัสประจำเมือง เพื่อให้วัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ของเปาโถวบูรณาการเข้ากับการพัฒนาเมืองในหลายมิติ

วัฒนธรรมเมืองเป็นจิตวิญญาณและหัวใจสำคัญของชีวิตในเมือง ความหมายแฝงเชิงวัฒนธรรมภูมิภาคของเมืองหนึ่ง ๆ ช่วยขับเคลื่อนบุคลิกและเสน่ห์ของเมืองแห่งนั้นให้โดดเด่น การดำเนินงานศิลปะสาธารณะประจำเมืองเป็นการช่วยส่งเสริมวัฒนธรรมเมือง ยกกระดับคุณภาพของสภาพแวดล้อมและพื้นที่สาธารณะในเมือง ยกกระดับรสนิยมทางวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของเมือง ส่งเสริมจุดเด่นอันเป็นเอกลักษณ์ของเมือง เกิดเป็นเครื่องหมายสัญลักษณ์ของเปาโถว เสริมสร้างเมือง

ให้มีวัฒนธรรมยิ่งขึ้น อันเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาเมือง งานวิจัยฉบับนี้จึงมีความสำคัญทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ

บรรณานุกรม

- Baotou Cooperation and Exchange Office. (2019). Baotou Overview. Published by Baotou Cooperation and Exchange Office.
- Baotou Cultural Tourism Development Group. (2019). Old Baotou Memory - Notes of Grassland Steel City, Baotou Cultural Tourism Development Group.
- Baotou Municipal People's Government Information Office. (2017). Impression Baotou. Foreign languages press.
- Chen, Y. (2022). Northwest Inspection Record. Gansu People's Publishing House.
- Cheng, G. (2015). Humanities and History of Baotou (Part 2). Inner Mongolia People's Publishing House.
- Chinese Academy of Sciences. (1988). Scientific Bulletin, Science Press.
- Dong, H. (2013). Humanities and History of Baotou (Part 1). Inner Mongolia People's Publishing House.
- Exhibition Literature of Baogang Exhibition Hall. (2023). Development of Baotou Iron and Steel Plant. Baogang Exhibition Hall.
- Gao, Y. (2016). Research on Public Art Design under the Perspective of Urban Culture Protection. Chinese Doctoral Dissertations Collection.
- Liu, C. (2014). Mongolian riding and shooting research in the Yuan Dynasty, sports and culture guide. 14(8), 160-163. DOI: 10.3969/j.issn.1671-1572.2014.08.044.
- Tian, C. (2021). Introduction of Art Management, Southeast University Press.
- Xu, L. & Liao, Q. (2018). the artistic design path of sustainable design in

- abandoned mining areas. 8 (6) 67-71. DOI: 10.3963/j.issn.2095-0705.2018.06.013.
- Yu, D. (2008). Introduction of Art Management. Higher Education Press.
- Ye, Q. (2019). The process of machine aesthetics. Chinese Master's Thesis Collection.
- Zhang, Z. & Zhang, P. & Liu, X. & Yuan, F. (2021). China Economic Growth Report, Social Science Literature Publishing House.
- Zhao, W. (2021). the rational connotation and optimization path of urban cultural space. Chinese Doctoral Dissertations Collection.
- Zeng, L. (2013). Multi-Interaction: Research on Public Art Creation Methods. China Public Art Yearbook. Chinese Doctoral Dissertations Collection.
- Zhang, G. (2013). Baotou History, Inner Mongolia People's Publishing House.
- ZAGD-OCHIR TEGSHBUYAN. (2020). Comparative Study of Nadam Festival in China and Mongolia - Focusing on "Three men's sports ". Chinese Master's Thesis Collection.
- Zhou, X. (2013). A study on the overall design of public art from the perspective of urban culture. Chinese Doctoral Dissertations Collection.
- Han, D. (2023). Service Design and Innovation Practice. Water Resources and Hydropower Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1
เครื่องมือวิจัย

แบบสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง

ลำดับ	ข้อความถามผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยประวัติศาสตร์เมืองเปาโลว
1.	วัฒนธรรมของเมืองเปาโลวมีอะไรบ้าง และวัฒนธรรมประเภทใดสามารถเป็นตัวแทนที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของเมืองเปาโลวได้เด่นชัดที่สุด เพราะเหตุใด
2.	ลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมทุ่งหญ้าเป็นผลที่เกิดจากการบูรณาการระหว่างวัฒนธรรมเร่ร่อนและวัฒนธรรมกสิกรรมหรือไม่ อย่างไร
3.	“ลักษณะทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลวประกอบด้วย วัฒนธรรมเร่ร่อน วัฒนธรรมซีโซ่ว และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม (วัฒนธรรมเหล็ก) ซึ่งถูกนำเสนอเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของเมืองและบูรณาการเข้ากับสถานที่ต่างๆ” คุณเห็นด้วยกับข้อความข้างต้นหรือไม่ อย่างไร
4.	ลักษณะทางวัฒนธรรมของเขตคุณดูหลุน เมืองเปาโลวมีอะไรบ้างและมีลักษณะเด่นอย่างไร
5.	การบูรณาการวัฒนธรรมเหล็กและวัฒนธรรมทุ่งหญ้าสามารถก่อให้เกิดเป็นระบบวัฒนธรรมรูปแบบใหม่ที่มีลักษณะเฉพาะของเมืองเปาโลวได้หรือไม่ อย่างไร
6.	คุณคิดเห็นอย่างไรกับวัฒนธรรมเหล็กกล้าและวัฒนธรรมทุ่งหญ้าที่เป็นอัตลักษณ์ของเมืองเปาโลว ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ที่ทำให้เมืองเปาโลวแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆในเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน
7.	คุณคิดเห็นอย่างไร หากวัฒนธรรมเหล็กกล้าและจิตวิญญาณเหล็กกล้า กลายเป็นอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว
8.	สุนทรียภาพทางอุตสาหกรรมที่เกิดจากพื้นที่โรงงานและอุปกรณ์ในอุตสาหกรรมเหล็กมีลักษณะอย่างไร?
9.	องค์ประกอบต่างๆ เช่น ห่อทำความเย็น แท่งเหล็กที่ระลิก กระจมทรงมองโกล สวดลายเสื้อผ้ามองโกล และหม้ามองโกล สามารถใช้เป็นองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลวได้หรือไม่ อย่างไร
10.	“เพลงยามเช้าแห่งทุ่งหญ้า” บทเพลงประจำโรงงานเป่ากังที่อยู่คู่กับชนชั้นแรงงานในโรงงานเป่ากังตลอดระยะเวลาการก่อสร้างโรงงาน คุณคิดว่าบทเพลงนี้มีนัยยะแฝงที่เกี่ยวข้องกับและสะท้อนถึงวัฒนธรรมเมืองเปาโลวอย่างไรบ้าง
11.	อะไรเป็นตัวแทนสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมเมืองเปาโลวในความคิดเห็นของคุณ เพราะเหตุใด

แบบสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง

ลำดับ	ข้อความถามผู้เชี่ยวชาญด้านการวางผังเมือง
1.	สถานการณ์ปัจจุบันของการวางผังเมืองเมืองเปาโกวเป็นอย่างไรและพบปัญหาในส่วนใดบ้าง
2.	คุณคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะสาธารณะในเมืองกับสืบทอดวัฒนธรรมของเมืองเป็นอย่างไร
3.	งานศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโกวมีรูปแบบและลักษณะอย่างไร
4.	คุณคิดว่าองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโกวสามารถบูรณาการเข้ากับการออกแบบศิลปะสาธารณะเพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ของเมืองได้อย่างไร
5.	คุณคิดเห็นอย่างไรกับการสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะบริเวณถนนอาเออร์ดิ้ง เขตคุณดูหลุน
6.	คุณมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวัสดุและขนาดของงานศิลปะสาธารณะบริเวณถนนอาเออร์ดิ้ง เขตคุณดูหลุนอย่างไร
7.	คุณคิดว่าองค์ประกอบใดในวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและ วัฒนธรรมเหล็กที่สามารถนำมาใช้ป็นองค์ประกอบในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ
8.	เทศกาลหรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมใดที่จัดขึ้นในบริเวณถนนอาเออร์ดิ้ง เขตคุณดูหลุนที่มีความเกี่ยวข้องและสามารถเชื่อมโยงกับการออกแบบงานศิลปะสาธารณะและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม
9.	คุณมีแนวทางสำหรับการสร้างสรรค์และจัดการงานศิลปะสาธารณะที่ผสมผสานเข้ากับวัฒนธรรมของเมืองเปาโกวอย่างไร
10.	คุณมีแนวทางสำหรับการจัดการและการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองเปาโกวผ่านศิลปะสาธารณะบริเวณถนนอาเออร์ดิ้งอย่างไร
11.	วัสดุใดเหมาะสมต่อรูปแบบการสร้างสรรค์ศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโกว เพราะเหตุใด

ลำดับ	ข้อความคำถามแบบสอบถาม
1.	เพศ A. ชาย B. หญิง
2.	อายุ A. 25-30 ปี B. 31-40 ปี C. 41-50 ปี D. 51-60ปี E. 60ปีขึ้นไป
3.	สถานะความเป็นพลเมือง A. ประชากรเมืองเปาโลว B. นักท่องเที่ยวจากต่างเมือง
4.	คุณคิดว่างานศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโลวที่สร้างสรรค์ใหม่เหล่านี้สามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรมของเมืองเปาโลวในระดับอย่างน้อยเพียงใด A. มาก B. ค่อนข้างมาก C. ปานกลาง D. น้อย
5.	คุณคิดว่างานศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโลวที่สร้างสรรค์ใหม่เหล่านี้สามารถตอบสนองความต้องการของคนในพื้นที่ได้หรือไม่ A. มาก B. ค่อนข้างมาก C. ปานกลาง D. น้อย
6.	คุณคิดว่าระบบขนส่งสาธารณะสามารถเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองเปาโลวได้มากน้อยเพียงใด A. มาก B. ค่อนข้างมาก C. ปานกลาง D. น้อย

7.	<p>คุณคิดว่างานศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถวที่สร้างสรรค์ใหม่เหล่านี้สามารถนำเสนอลักษณะทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโถวอย่างวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและเหล็กกล้าในระดับอย่างน้อยเพียงใด</p> <p>A. มาก B. ค่อนข้างมาก C. ปานกลาง D. น้อย</p>
8.	<p>คุณพึงพอใจกับการออกแบบงานศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถวที่สร้างสรรค์ใหม่เหล่านี้หรือไม่</p> <p>A. พอใจมาก B. ค่อนข้างพอใจ C. เฉยๆ D. ไม่เป็นที่น่าพอใจ</p>
9.	<p>คุณพึงพอใจกับวัสดุสามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรมของเมืองหรือไม่</p> <p>A. พอใจมาก B. ค่อนข้างพอใจ C. เฉยๆ D. ไม่เป็นที่น่าพอใจ</p>
10.	<p>คุณคิดว่าการใช้สีในงานศิลปะสาธารณะเหล่านี้เหมาะสมหรือไม่</p> <p>A. เหมาะสมมาก B. ค่อนข้างเหมาะสม C. เฉยๆ D. ไม่เหมาะสม</p>
11.	<p>คุณพึงพอใจกับการใช้งานเชิงโต้ตอบของศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถวที่สร้างสรรค์ใหม่เหล่านี้หรือไม่</p> <p>A. พอใจมาก B. ค่อนข้างพอใจ C. เฉยๆ D. ไม่เป็นที่น่าพอใจ</p>
12.	<p>คุณพึงพอใจกับการผสมผสานเทศกาลและกิจกรรมทางวัฒนธรรมกับศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถวที่สร้างสรรค์ใหม่เหล่านี้หรือไม่</p> <p>A. พอใจมาก B. ค่อนข้างพอใจ C. เฉยๆ</p>

	D. ไม่เป็นที่น่าพอใจ
13.	คุณพึงพอใจกับแผนการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมนี้หรือไม่ A. พอใจมาก B. ค่อนข้างพอใจ C. เฉยๆ D. ไม่เป็นที่น่าพอใจ

访谈内容

文化专家访谈

- 问题 1: 包头城市文化体系中哪一类能代表包头特色?
- 问题 2: 包头草原文化的特点是草原游牧文化与农耕文化相互融合的特点吗?
- 问题 3: 包头市文化特征概括起来为, 草原游牧文化、西口文化、工业文化(钢铁文化)呈现出包头市在独有的、多地融合的文化现象, 您认为这一观点对吗?
- 问题 4: 包头昆都仑区文化特点有哪些?
- 问题 5: 包头城市文化用“钢铁文化”与“草原文化”融合成新的文化体系具有包头城市文化典型性吗?
- 问题 6: 草原钢城文化体现了蒙古族草原文化是包头城市文化的主题文化, 且可以区别内蒙古自治区其它地域的蒙古族草原文化, 您这么看这一点?
- 问题 7: 谈谈“钢铁文化、钢铁精神”, 的文化特性是否代表着包头最为重要的文化特色?
- 问题 8: 钢铁工业厂房与工业设备形成工业美学特点在哪里?
- 问题 9: 冷却塔、纪念钢锭、蒙古包、蒙古族服饰纹样、蒙古马这些元素能作为包头主要文化元素进行概念提炼与创作吗?
- 问题 10: 包钢厂歌《草原晨曲》, 它伴随着包钢工人度过了建设年代, 谈谈这首歌曲如何提炼出包头文化要点?
- 问题 11: 您认为包头文化最具代表性的标志是什么?

城市建设专家访谈

- 问题 1: 包头城市建设出现了哪些突出问题?
- 问题 2: 您认为城市公共艺术与文化遗产之间的关系有哪些?
- 问题 3: 包头市城市主题公共艺术设计创作作用什么样的风格进行?
- 问题 4: 您认为如何将包头城市文化元素融入公共艺术设计中, 使包头有特色?
- 问题 5: 在昆都仑区阿尔丁大街与两端广场建设城市公共艺术可以吗?
- 问题 6: 在阿尔丁大街设计城市主题公共艺术, 您对材料、尺度等方面有什么好的建议?
- 问题 7: 您认为“草原文化”“钢铁文化”中哪些元素具有代表性可以用来做设计元素? ,
- 问题 8: 昆都仑区阿尔丁大街有哪些独特的文化活动或节日庆典在后期文化空间建设和管理有重要的影响?
- 问题 9: 您对包头市的公共艺术融入城市文化有哪些建设与管理创新?
- 问题 10: 通过阿尔丁大街公共艺术为中心把该条街道文化传播进行管理有什么方法与思路?
- 问题 11: 哪些材料适合包头市的公共艺术创作风格?

问卷调查（满意度问卷调查）

问卷内容：关于包头市城市主题性公共艺术设计与该条街道文化管理。满意度调查，通过公共艺术设计与空间文化管理调研本次设计研究是否突出城市文化，助力城市的形象宣传和城市品牌建设。

（所有题目为单选）

1. 您对性别？
  - 男
  - 女
2. 你的年龄段为？
  - 25-30岁
  - 31-40岁
  - 41-50岁
  - 51-60岁
  - 60以上
3. 您是游客还是当地城市居民？
  - 游客
  - 居民
4. 您认为本次公共艺术能体现包头城市文化吗？
  - 非常好的体现
  - 较好的体现
  - 一般体现
  - 不能体现
5. 您认为本次公共艺术的设计与街区管理方案能满足市民的需求吗？
  - 满足感非常好
  - 满足感较好
  - 满足感一般
  - 没有满足感
6. 您认为公交系统的参与是否更好的把包头文化传递出来？
  - 非常好
  - 比较好
  - 一般
  - 不好
7. 您认为草原与钢城的元素在本次设计中成功表现了吗？
  - 非常成功
  - 比较成功
  - 一般成功
  - 没有成功

-
8. 您对本次公共艺术设计的风格是否满意？
- 满意
  - 较为满意
  - 一般满意
  - 不满意
9. 您认为对本次公共艺术创作中材质表现是否满意？
- 满意
  - 较为满意
  - 一般满意
  - 不满意
10. 您认为本次公共艺术创作颜色是否符合合理？
- 非常符合
  - 较为符合
  - 一般符合
  - 不符合
11. 您对本次公共艺术创作中参与性与互动性设计是否满意？
- 满意
  - 较为满意
  - 一般满意
  - 不满意
12. 本次重要的节日活动融入到公共艺术文化与管理中的方法您是否满意？
- 满意
  - 较为满意
  - 一般满意
  - 不满意
13. 您对本次街道文化管理方案是否满意？
- 满意
  - 较为满意
  - 一般满意
  - 不满意

ภาคผนวก 2

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สำเนา

ที่ IRB4-109/2567

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU075/2567

โครงการวิจัยเรื่อง : อุตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโถว:
การออกแบบศิลปะสาธารณะและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมแหล่งคุณดูหลุน

หัวหน้าโครงการวิจัย : MR.XIAODONG JIN

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (สารนิพนธ์/ งานนิพนธ์/ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูวษา เรืองชีวิน
วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์)

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิธีพิจารณา : Exemption Determination Expedited Reviews Full Board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับที่ 1 วันที่ 14 เดือน เมษายน พ.ศ. 2567
  2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย ฉบับที่ 1 วันที่ 14 เดือน เมษายน พ.ศ. 2567
  3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 10 เดือน เมษายน พ.ศ. 2567
  4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 10 เดือน เมษายน พ.ศ. 2567
  5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
- แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฉบับที่ 1 วันที่ 14 เดือน เมษายน พ.ศ. 2567
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี) ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 9 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2567

วันที่หมดอายุ : วันที่ 9 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2568

ลงนาม นางสาวพิมลพรรณ เลิศล้ำ
(นางสาวพิมลพรรณ เลิศล้ำ)

สำเนา

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

**หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง **

สำเนา

ผู้วิจัยทุกท่านที่ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด โดยใช้เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Participant Information Sheet) (AF 06-02), เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form) (AF 06-03), แบบสัมภาษณ์ และ/หรือแบบสอบถาม รวมถึงเอกสารอื่น ๆ เช่น ใบประชาสัมพันธ์ หรือ ประกาศเชิญชวนเข้าร่วมโครงการ เป็นต้น
ที่ผ่านการรับรองและประทับตราจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา แล้วเท่านั้น
2. ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานความก้าวหน้าของการวิจัย (Progress Report Form) (AF 09-01) ต่อคณะกรรมการฯ ตามเวลาที่กำหนดหรือเมื่อได้รับการร้องขอ
3. การรับรองโครงการวิจัยของคณะกรรมการฯ มีกำหนด 1 ปี หลังจากวันที่คณะกรรมการฯ มีมติให้การรับรอง หากการวิจัยไม่สามารถดำเนินการเสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้วิจัยสามารถยื่นขอต่ออายุการรับรองโครงการวิจัย อย่างน้อย 30 วัน ก่อนวันหมดอายุตามที่กำหนดไว้ในเอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
4. หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย เช่น เปลี่ยนแปลงหัวข้อโครงการวิจัย/ เพิ่มเดิมผู้ร่วมวิจัย การแก้ไข หรือเพิ่มเติมวิธีดำเนินการวิจัย การแก้ไขการสะกดคำ เป็นต้น ผู้วิจัยจะต้องยื่นขอแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย โดยส่งแบบรายงานการแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย (Amendment Form) (AF 08-01) ต่อคณะกรรมการฯ โดยอ้างอิงรหัสโครงการวิจัยที่ได้รับไว้ และต้องระบุรายละเอียดให้ชัดเจนว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไร อย่างไร และเหตุผลที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ ในกรณีการเปลี่ยนแปลงหัวข้อโครงการวิจัย/ เพิ่มเดิมผู้ร่วมวิจัยท่านใหม่ให้แนบประวัติมาด้วย
5. ผู้วิจัยมีหน้าที่รายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ชนิดร้ายแรงที่เกิดขึ้นกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ภายในระยะเวลาที่กำหนดในวิธีดำเนินการมาตรฐาน (Standard Operating Procedures, SOPs) ให้แก่คณะกรรมการฯ ตามแบบรายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ชนิดร้ายแรง (Serious Adverse Event (SAE) Report Form) (AF 10-01)
6. ผู้วิจัยมีหน้าที่รายงานให้คณะกรรมการฯ ทราบ เมื่อมีการยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนด หรือการระงับโครงการวิจัยโดยผู้วิจัยหรือผู้สนับสนุนทุนวิจัย พร้อมทั้งคำอธิบายเป็นลายลักษณ์อักษรโดยละเอียดถึงสาเหตุของการยุติหรือระงับโครงการวิจัย ตามแบบรายงานการยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนด (Study Termination Memorandum) (AF 12-01)
7. ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด (Non-compliance / Protocol Deviation / Protocol Violation Report) (AF 13-01) ให้คณะกรรมการฯ และผู้สนับสนุนทุนที่ที่ตรวจพบ หรือได้รับรายงานว่ามีปฏิบัติที่ไม่ตรงกับขั้นตอนที่ระบุไว้ในโครงการวิจัย หรือข้อ กำหนดของคณะกรรมการฯ
8. เมื่อสิ้นสุดโครงการวิจัย ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานสรุปผลการวิจัย (Final Report) (AF 11-01) ให้คณะกรรมการฯ ทราบ ภายใน 30 วัน หลังจากสิ้นสุดการดำเนินการวิจัย

ภาคผนวก 3
หนังสือตอบรับการตีพิมพ์

ที่ อว 7003/3248

คณะสถาปัตยกรรม ศิลปะและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เลขที่ 1 ซอยฉลองกรุง 1 ลาดกระบัง
กรุงเทพมหานคร 10520

20 พฤศจิกายน 2567

เรื่อง ตอบรับเผยแพร่บทความ

เรียน คุณเชียวตง จิน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษา เรืองชีวิน

ศาสตราจารย์พงศ์เดช ไชยคุตร

ตามที่ท่านได้ส่งบทความ เรื่อง **อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโตว : การออกแบบศิลปะสาธารณะเขตคุนตูหลุน Culture Characteristics Of Baotou City : Public Art Design and Cultural Space Management in Kundulun District** เพื่อพิจารณาเผยแพร่ในวารสารวิชาการ Asian Creative Architecture, Art and Design (ACAAD) หมายเลข ISSN 3027-8201 (Online) นั้น

กองบรรณาธิการวารสารวิชาการ ACAAD ขอแจ้งให้ทราบว่า บทความของท่านได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Reviewer) จำนวน 3 ท่าน ที่ไม่อยู่สังกัดเดียวกับผู้เขียน และได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากกองบรรณาธิการให้สามารถเผยแพร่ได้ ทั้งนี้ วารสารวิชาการ ACAAD จะดำเนินการเผยแพร่บทความของท่านบนเว็บไซต์วารสาร URL: <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/archkmitl> ปีที่ 38 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน) พ.ศ. 2568 ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปURN ชวัญสุวรรณ)

ประธานกรรมการ (บรรณาธิการ)

งานบริหารวิชาการ (งานวารสารวิชาการ)

โทร. 02-329-8000 ต่อ 5212

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ aadjournal@kmitl.ac.th

ผู้ประสานงาน: นางวรัญชลี คุณมี มือถือ: 09 1409 2475

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Xiaodong Jin
วัน เดือน ปี เกิด	March,1983
สถานที่เกิด	Inner Mongolia, China
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Inner Mongolia Rare Earth High-tech Zone, Zhongliang Capital No. 1 Courtyard 9-502
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	Teacher (Instructor)
รางวัลหรือทุนการศึกษา	"Long Yun" won the Silver Award at the International Design and Art Competition,in 2013 "Language of the City" was selected into the Chinese Artists Association--China Space Art Structure Exhibition,in 2020 Oriental Creative Star Design Competition ,Excellent Instructor Award, in 2022 “Emole Concept" was selected into the China Artists Association - China Space Art Structure Exhibition, in 2021 Inner Mongolia University of Science and Technology, Education and Teaching Achievement Award, in 2023